
K. KÜBRΛ BERK

MAVİ

gece

III
TİM
EPHESUS

MAVİ gece

Emir ve Gece...

İki hırçın ve asi âşık.

Babasının ölümünün ardından hayattan bir beklentisi kalmayan Gece, yaz tatilini annesinin ve üvey babasının zoruyla bir tanıdıklarının yanında geçirmeye başlar.

Hayallerini ve düşlerini umutsuzluğa teslim etmiştir, rüzgârda savrulan bir yaprak gibidir. Yürüdüğü karanlık yolda, hayatına tehlikeli bir kapı aralayan Emir ise *Yeraltı*'nın vazgeçilmez isimlerinden biridir. Fakat Gece'nin hayatına girmesiyle duyguları ve hayatı farklı bir yöne evrilir.

Aşkın kural tanımazlığı, Emir ve Gece'yi ya *Yeraltı*'na tutsak edecek ya da tamamen özgür kılacaktır. Tutku ve sevginin maviye boyandığı o gece, iki kişi için de unutulmazdır...

"Ne zifiri karanlık ne aydınlık..."

O gece bizim umudumuz ve mucizemizdi. O gece maviydi."

www.ephesusyayinlar.com
facebook.com/ephesusyayinlar
instagram.com/ephesusyayinlar
twitter.com/ephesusyayinlar

EPHESUS

MAVI gece

Yazar: K. Kübra Berk
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Emre Özcan
Düzeltili: Elif Evin
Kapak ve Sayfa Tasarım: Gürkan Ademir

Basım Yılı: 2020
ISBN: 978-605-7583-74-1

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2019, K. Kübra Berk

Türkçe Yayın Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/4 Topkapı / İstanbul
Tel: 0(212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No: 8 Kat: 3 Z.Burnu Topkapı / İstanbul
Tel: 0(212) 612 07 39

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0(212) 261 15 15

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

MAVI
gece

K. Kübra Berk der

Creptorum

Küll
o

*Dünyamı değiştirebileceğime inandıran, umudumu
yeşerten canım annem, güzel ailem, eşsiz arkadaşlarım,
savaşçı okuyucularım ve benimle gurur duyduğunu
göremesem de kalbimde hissettiğim babama ithafen...*

Dünyam sizinle güzel.

*“Kim ne derse desin, sözcükler ve düşünceler
dünyayı değiştirebilir.”*

Ölü Ozanlar Derneği

BÖLÜM 1

Kâbus

Mavi.

Babamın almam için bana uzattığı mavi, parlak kalemde gözlerim bir süre takılı kaldı. Çok geçmeden dudaklarımda beliren tebessümle kalemi aldım. Soru sormama gerek yoktu, bu renkle çizmemi istiyorsa ben de bununla çizerdim.

“Bence güzel bir resim olacak. Ne dersin baba?”

Babam buğulu gözlerle önümdeki yıpranmış beyaz kâğıda baktı. Onunla aynı şeyi gördüğümde kaşlarım hafifçe çatıldı. Bu sayfayı babamla doldurabileceğim eşsiz anılarımızdan biri olabilsin diye tertemiz saklamıştım. Oysa şimdi manzara ürkütücüydü. Kâğıt yer yer yırtılmış, eskimiş, buruşmuştu. Bir kenarı sanki yeni sönmüş bir alevin külüne gebemiş gibi kahverengiye bürünmüştü. Bu nasıl olabilirdi?

“Kâğıt kötü görünüyor, değil mi?”

Soruma cevap gelmedi.

Gözlerimi eskimiş yapraktan ayırıp babama diktim. Bakışlarında beni ürperten bir dinginlik vardı, önündeki kötü sayfadan ziyade büyük bir boşluğa bakıyor gibiydi. Bu kötü anı bölmek için kısık bir sesle konuştum.

“Şimdi...”

Babam sözümü tamamlamama izin vermedi, bana siyah bir kalem uzattı.

“Bu sayfaya siyahla dokunmak istemiyorum. Karanlık hiçbir şey sürmeyeceğim, baba,” dedim.

Aldığım yanıt korkunç bir sessizlikti. Bana yine cevap vermedi. Kalem parmaklarının arasında emanet gibi duruyordu. Sanki sayfaya dalıp gitmişti. Siyahın uğursuzluğu birden canımı sıkmaya başladı. Renkleri, yıpranmış kâğıdı boş verip ayağa kalktım.

“Baba?”

Bana bakmadı. Kıpırdamıyor, boş bakışlarla hareket etmeden dikiliyordu. Sanki bedeni burada, ruhu başka bir yerdeydi. Hissedebildiğine dair en ufak bir şey göremiyordum. Kabullenmek zordu ancak babam beni ürkütüyordu.

“Baba?” dedim bir kez daha. Korku içime tanıdığım, sevdiğim her şeyin ışıklarını kapatan, karanlığıyla yollarımın izini kaybetti-ren yoğun bir sis gibi çöktü. Beni neden duymuyordu?

“Ya da duymak istemiyor,” dedi canımı yakmak isteyen acımasız bir yanım. “Ya da görmek istemiyor... Seni istemiyor.”

Bu ihtimal kalbimi öyle sıkıştırdı ki babamın sıkıca kavradığı siyah kalemi parmaklarının arasından çekip attım. “Baba!” diye haykırdım bu defa. “Baba, bana baksana!”

Babam bana bakmadı. Babam beni duymadı. Hayran olduğum, her gece göğsünde uyurken kulağımı okşayan güzel sesiyle “Kızım” diye fısıldamadı.

Ve acı gerçek sanki sırtımdan bir darbe yemişim gibi beni olduğum yerde sarstı. Babam gitmişti.

Olduğum yerde sıçradım. Ellerim delirmiş gibi etrafa dokunmaya başladığında tanıdık bir şeyler arıyordum. Göğsüm hızla

inip kalkıyor, soluklarıma yetişemiyordu. Ve nihayet gözlerim hemen karşımdaki ufak aynaya takıldığında bana hayli yabancı olan bakışlarla karşılaştım. Şoför bir şeyleri anlamak ister gibi suratıma kaçamak bakışlar atıyordu.

Her geçen gün biraz daha korku dolu olan kâbuslarıma artık alışmış sayılırdım, derin bir nefes verip koltuğa iyice yaslandım ve alnımdaki ter damlacıklarını sildim.

Araba ilerlemeye devam etti.

Kötü düşünceleri zihnimden atmak için camdan dışarı bakarken telefonum titredi. Parmaklarım ekrana dokunmamak, gözlerim o isme değmemek adına dirense de bundan kaçamayacağımı biliyordum. Ne kadar varlıklarını yok saymaya çalışsam da yüzleşmek zorunda olduklarım vardı. Telefonu kulağıma bezgince götürdüm. Bakmama gerek yoktu, ne de olsa yine annem arıyordu.

Aslında başka bir seçenek olduğu söylenemezdi. Hayat, nerede olduğumu merak edebilecek tek insanı benden acımasızca söküp almıştı.

Araba yeni bir dönemeçten kıvrıldı ve sallandım. “Evet. Biliyorum anne. Evet.” Telefonu kulağımdan biraz daha uzaklaştırdım ve yatıştırıcı sesinin etkisini hissetmek istemediğimi kendime itiraf ettim. Duyarsam üzülürdüm. Duymamayı tercih ettim.

Son cümlesini de bitirdiğinde ikinci kez ofluyordum.

“Biliyorum, anne.”

“Gece!” diye çıkıştı telefonda bile olsa beni her yerde azarlayabileceğini ima eden bir tonla. Derin bir iç çektim.

“Efendim? Tamam, dedim, işte.”

“Ama söylediğinin nasıl bir tamam olduğunu ikimiz de biliyoruz, değil mi? Ah, bebeğim...” Annem sitem eder gibi inledi. “Sence de artık böyle çocukça küslükler için fazla büyük değil misin? Hem bunu konuşmuştuk değil mi?”

“Konuşmuşuz, evet,” Sesim her tür duygudan yoksundu.

Ofladığını duydum. “Şu an uçaktan indin ve muhtemelen seni yazlık eve götüren arabadasın. Peki, biz hâlâ neyin tartışmasını yapıyoruz, minik kuşum?”

“Bana böyle hitap etme,” diye homurdandım. “Uzatan sensin. Anladım, her şey için çok geç.”

Annem zeki bir kadındı. Elbette cümlelerimdeki imanın farkındaydı.

Ne de olsa koca bir yazı ondan uzak geçirecektim. Beni buraya postaladıklarına göre, uzun bir süre görüşmeyecektik. Telefonda, kelimelerle canını yakmamın ne zararı olabilirdi ki?

“Benimle, kırılmış gibi konuşma. Lütfen,” dediğinde sesinde gerçek bir hüznün vardı.

Genç şoförün kaçamak bakışlarla aynadan bana bakmasını umursamadım, sesimdeki hırçınlığı saklayabilmek güçtü.

“Sana kırıldım anne. Sahiden bunu fark etmiyormuşsun gibi devam edecek miyiz, bu konuda ciddi misin?”

“Bebeğim... Lütfen.” Telefonun ucundaki ses titredi.

Araba soldaki köşeyi döndü ve hoş yazlık evler görüş alanımıza girdi. Demir bir kapı bizim için açıldı ve çoğu bahçeli olan bu evlerin arasındaki taşlı yola giriş yaptık.

“Benim iyiliğim için, biliyorum, biliyorum. Evet,” diye kısaca sözünü kestim. “Kapatabilir miyim anne?”

“Kapatamazsın,” diye küskün bir sesle konuştu. “Seni seviyorum. Duydun mu bebeğim? Orada olup kafanı dağıtmaya ihtiyacın var. Her şey fazla üst üste geldi ve... Belki fark etmesen de çok yoruldu. Biraz... Unutmaya ihtiyacın var.” Sesi yumuşacıktı.

Gözlerime yaşlar doldu. “Babamı unutmak istemiyorum.”

Öfkeden çatallaşan sesim kulağıma yabancı birine aitmiş gibi geliyordu. Kelimelerim sesim kadar soğuktu ve hepsi de sivri buz parçaları gibi ruhuma ince ince batıyordu.

Ağlamamak için yanaklarımı kemirdim; bedenim gerilmiş, artık tamamen beni dinlediğine emin olduğum şoföre hafifçe yan dönmüştü. Onun gözlerinden kaçabilirdim ancak gerçeklerden kurtulmak o kadar kolay değildi. Annem her şeyi daha da zorlaştırdı.

“Gece,” dedi derin bir nefes verip. “Öyle söylemek istemedim. Yalnızca... Sen çok etkilendin, bir tanem. Lütfen, beni yanlış anlama.”

Tüm yol boyunca içime hapsettiğim gözyaşlarını tutmak artık daha zordu, şimdi her an akacak gibi hazırda bekliyorlardı. Hemen ince tişörtümün ucunu çekiştirip gözlerimi sildim.

Yaşananlar benim için biraz fazlaydı. *Umursamıyormuş gibi davranmaksa, daha da fazla.*

“Gece? Ağlıyor musun? Bebeğim...” diye fısıldadı annem.

“Saçmalama.”

Ağlayamazdım. Anıları zihnimde eskiyip kaybolmuş olan tanımadığım bir ülkede, sokaklarının nereye çıktığını bilmediğim yabancı bir şehirde, daha kötüsü bana şehirden bile yabancı gelen insanların arasında ağlayamazdım. Toparlanmalıydım. Babam bana yıkık olmayı değil dik durmayı öğretmişti. Ben bu değildim.

“Seni seviyorum, duydun mu? Lütfen kendini üzme. Yazını güzel geçirmeye bak. Haldun da selam gönderiyor,” diye neşeli bir ses çıkarmaya çalıştı mutluymuş gibi.

Ve nihayet dibine kadar pisliğe batmış olan o adamın yalnızca ismini duymak bile bütün varlığında, önüne geçemediğim bir nefret yarattı. Belki de saatlerdir içimde tutmaya çalıştığım öfke-min setleri parçalandı. Sesim artık hırçın çıkıyordu.

“Sana...” diye fısıldadım acıyla. “Hiçbir saygısızlıkta bulunmadım anne. Şimdiye kadar, hiçbir zaman... Ve ben de seni seviyorum. Benim için her şeyin en iyisini istediğini biliyorum. Ancak işin içine o adam girdiğinde, bu artık *bizim* işimiz olmaktan çıkıyor. Beni anlıyor musun? Ne dediğimi kavrayabildin mi?”

Öfkeyle soludum, bu duygu şimdi katran kadar yoğundu içimde. Daha fazla dayanamıyordum. Artık bütünüyle anlamsız bulduğum yaşama telaşında tek dayanağım, tutunduğum o zayıf dal, uğruna bir şeylerden ödün verdiğim tek insan annemken... O adam için beni silip atması canımı yakıyordu ve ben annemin canımı bu kadar yaktığını hiçbir zaman unutmuyacaktım.

Sahiden, bu kadarını hak edecek ne yapmıştım?

“Gece...”

“Beni hiç tanımadığım, yüzlerini bile hatırlamadığım bu insanların yanına göndermeyi kabul ederken kafandan ne geçiyordu, bilmiyorum. Günlerimi, aylarımı benden çalyorsun. Daha gerçekçi olmamı ister misin? Keşke çaldığın birkaç uyduruk ay olsa. Annemi elimden alıyorsun...”

Sustum ve boğazımdaki o iğrenç yanma hissinin geçmesini bekledim. Telaffuzuna gücümün yetmediği kelimeler sanki oraya düğümlenmişti, yutkunamıyordum. Bedenimde bir sorun yoktu. Sorun, acısı dinmek bilmeyen ruhumdu.

“...Peki, anlamıyor muyum?” diye devam ettim gözlerim dolu dolu. “Söyle o adama, sakın babamı sana duygu sömürüsü yapmak için kullanmasın. Pis ağzına onun adını almasın. Okul ortalamam düştü, çevrem değişti, yaşadığım acılarla kendimi kaybettim... Ve bir ton zırvalık! Tüm bunların geçmesi için de tatlı bir yaz tatili ha? İnan bana hayatımda duyduğum en saçma şey!”

Bir an korkak olmamayı istedim, babamın yetiştirdiği o güçlü kız olmayı diledim. Anneme hemen şimdi “O şeref yoksunu adam seni aldatıyor, haberin bile yok!” diye haykırmak istedim.

Ancak dilime vurduğum kilit çoktan paslanmıştı. Artık istesem de açabileceğimi sanmıyordum.

Onu seviyordu. Kabul etmek istemesem de hayatından değer verdiği birini daha çalmak istemiyordum.

Zaten yıllar önce babamla boşanmalarına sebep olan şey tam olarak “ben” idim. Şimdi annemin yıllarını adadığı bu evliliği de bir çırpıda bozup, onu hayal kırıklıklarıyla dolu bir mahzene kilitlemek hiç kolay değildi.

Bense şimdi bütün acizliğimle; parçalanmış, örselenmiş, kimsesiz kalmış ruhumla olanları bir kenardan öylece seyretmeye mahkûmdum. O adamın onu kandırmasına göz yummak zorundaydım. Başka çarem yoktu.

Kalbimde derin bir acı hissettim. Zihnime aniden düşen o ihtimal nefesimi sıkıştırıyordu; bir gün ağzımı açıp birkaç kelime etsem bile annemin bana inanacağından şüpheliydim. Arzu ettiği şey, artık sakin bir hayat sürmektir; dalgasız bir denizin ortasında akıntıya kapılmış yavaş yavaş süzülen bir yaprak gibi... Denize teslim olmak istiyordu. Benliği ise bir kukladan farksızdı. O adam ipleri avucuna almış, istediğini elde ediyordu. Ve eğer annem bir gün ikimiz arasında bir seçim yaparsa, babamın beni tek başıma bırakıp gittiği bu pis dünyada ben daha da kaybolurdum.

Bunu istemiyordum.

“Baban da bunu isterdi...” diye fısıldadı annem. “Senin eskisi gibi olmanı... Üzülmemeni... Git ve tatilin tadını çıkar, tamam mı?” Sanırım ağlıyordu. “Efsun, mükemmel bir kadındır. Orayı seveceksin...” Hıçkırmaya başladı.

“Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak,” dedim kesin bir tavırla. “Kendimizi kandırmayalım anne. Ve babam, senin o adamın zehirli sözlerine kanıp beni bir başıma tanımadığım insanların yanına göndermeni istemezdi. Babam beni seviyordu anne. Kabul et veya etme.”

Araba durduğunda derin bir nefes aldım. “Sanırım bu süre içinde tekrar konuşmasak daha iyi olacak.”

Yoksa sana her şeyi anlatırım anne. Birden ağzımdan çıkıverir ve tüm hayatımız cehennem olur. Seni de kaybetmeye dayanamayacak kadar bencilim. Üzgünüm.

“Bu da ne demek?”

“Beni arama demek. Telefonlarına cevap vermeyeceğim. Eğer üstelersen buradan kaçırım ve tek bir sokağını bilmediğim bu şehirde başıma gelebilecek kötü şeylerin ihtimaliyle vicdanının yükü altında ezilirsin demek... Bunu siz istediniz. Seni seviyorum anne, hoşça kal.”

Telefonu hızla kapattım. Arayacak başka kimsesi olmayan insanlara has rahatlıkla sim kartı içinden çıkardım ve kot pantolonumun cebine sıkıştırdım.

“Geldik, efendim,” dedi tüm konuşmayı en ince detaylarına kadar dinlediğine emin olduğum şoför.

Annemin arkamdan telaşlanacağını ve üzüleceğini düşünmemeye çalıştım. Hayır, belki de bunların hiçbirini yapmazdı. Biri-cik kocasıyla, geçenlerde bahsettikleri gibi nefis bir Yunan adaları tatili yaparlardı. Kim bilir?

Sıkıntıyla iç geçirip saçlarımın yüzüme düşmesine izin verdim. Islak gözlerimi sakladım, çekiştirdiğim tişörtümün ucuyla hafifçe yaşları kuruladım. Derin bir nefes alıp dikleştiğimde şoför ön koltuktan zavallı beni izliyordu. Aynada göz göze geldik. Ne yapmaya çalıştığımı anlamak istermişçesine gözlerini kıstı. Ne yazık, anlayamazdı.

Çünkü ölümünün üzerinden çok geçmemiş babanızın acısını yaşamanıza izin vermeden, yüzündeki ciddi ifadeyle, “Tüm yazını bir yazlık evde geçireceksin. Türkiye’de... Bazı dostlarımızla,” diyen bir üvey babası yoktu. Daha tuhafıysa, öz annenizin bu ka-

rarı çok olumlu karşılmasıydı! Size her baktıklarında fark ettiğiniz acıma duygusu, sürekli değişen doktorlardan alınan faydasız randevular, psikolojiniz düzelmek üzere bile olsa çevrenizdekilerin buna izin vermeyen korkunç baskısının yarattığı çaresizlik hissi...

Beni kimse anlayamazdı.

“Sizi bekliyorlar, efendim.”

Sesi tekrar duyduğumda zihnimdeki düşüncelerden koştum, yaşadığım ana döndüm ve şoförün bakışlarıyla sanki yüksek bir yerden zemine çakılmak üzereymişim gibi hissettim. Kibarca arabadan artık inmem gerektiğini söylüyordu. Ancak bu benim istediğim son şeydi. Dışarıya adımımı atacak olmanın verdiği gerginlik avuç içlerimi terletti, titrek bir nefes verdim. *Yabancılık...* Düşündüğüm tek şey büyük bir yabancılıkta kaybolmak üzere olduğumdu.

Arabadan yavaşça indim.

Bahçe, giriş kapısından itibaren mükemmel biçimlendirilmişti. Oldukça geniş bir alana sahipti, kesinlikle hayal ettiğim kurak manzaraya sahip değildi. Belki öyle olması işime gelirdi, buradan nefret etmek benim için daha basit olurdu. Oysa duvarı saran sarmaşıklar ve birbirinden farklı renklerde çiçeklerle donatılmış ufak bahçe yolu hiç fena durmuyordu. Verandadaki kamelyaları seçebiliyordum. Hoş manzara, iki katlı evin arkasına dek uzanıyordu, bahçenin nerede sonlandığını göremiyordum. Buraya apar topar sürgün edilmemiş olsaydım belki haksızlık etmez, gördüklerimin güzelliğini daha kolay kabullenebilirdim. Ancak şu anda, bunu kabullenmek içimden gelmiyordu.

Köşede boş bir hamak gördüm.

Fena değil, diye düşünmek için kendime izin verdim. *Pollyanna...*

Tembel bir hareketle kapıyı kapatırken olaylar beklediğimden daha hızlı gelişti. Şoförün arkadan dolaşıp bagajı açmasını beklerken aniden önüme fırlayan orta yaşlı sarışın kadın neşeyle beni kollarının arasına çekip cıvıladı.

“Gece! Ah, şuna bak Ünal! Ne kadar büyümüş!” Kadın beni sıkıca sarmaladı ve yanağıma birkaç öpücük yapıştırdı. Geri çekilip yüzüme baktığında gözlerinin içi gülüyordu.

“İnanamıyorum, gerçekten sensin! Hoş geldin miniğim... Hoş geldin!”

Beni omuzlarımdan tutmuş, hayranlıkla zavallı çehremi seyrediyordu. Ne kadar bitkin görüdüğümden emin olmasaydım, ben de güzel bir şeylere rastladığına inanabilirdim. Bana tekrar sıkıca sarıldı.

Şaşkınlık ve bunalma duygusu karışmış, tepkisizliğe dönüşmüştü. Kadına ne sarılıyordum ne de onu itiyordum.

“Kızı sıkma, Efsun.”

Bu ses, kalın ve uyarıcı bir tondaydı. Gözlerimi o tarafa kaydırdım, kıvırcık saçlı adamla bakışlarımız buluştu.

Eşine kıyasla çok daha sakin bir şekilde konuştu. “Hoş geldin Gece, biz de seni bekliyorduk.”

Gülümsemeye çalıştım, dudaklarım beceriksizce kıvrıldı. “Hoş bulduk.”

“Valizleri lütfen yukarı kata çıkar, Serdar. Gece için hazırladığımız odaya,” diye seslendi kadın. Ardından tekrar bana döndü ve sarı küt saçlarını savurup heyecanla ellerimi tuttu.

“Annen bizi aradığında ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Seni son gördüğümde beş yaşındaydın tatlım. O kadar heyecanlandım ki...”

Bir elini kaldırıp parmaklarını yüzümde dolaştırdığında gözleri geçmişten bir şeyler görüyor ve hüzünlü bir anıyı tekrar

anımsıyor gibi doldu. Yüzünde buruk bir tebessüm kaldı. “Babana ne kadar da benziyorsun... Ona bak Ünal. Vural’ın aynısı değil mi? Ne kadar da güzel...”

Beni bu pis dünyanın acımasızlığına terk eden babamın adını duyduğumda yüzümün acıyla gerilmesine mâni olamadım.

“Baban... Duyduğumuzda çok üzüldük. Cenazeye gelmek istedik ancak o zaman da izah ettiğim gibi, yurt dışına çıkabilmek hiç mümkün olmadı. Tekrar başınız sağ olsun, kızım.”

Ünal Bey sustuğunda hemen burada kendimi yere atıp boğazım patlayana, gözlerim şişene kadar ağlamamak için yalnızca birkaç saniyem olduğunu biliyordum. Her şey üst üste geliyordu. Daha fazla dayanamayacaktım. Bana ondan bahsetmemelilerdi. Bunu yapmamalıydılar. Çünkü *canım acıyordu*. Hem de hiç olmadığı kadar...

“Sağ olun...” diye bir fısıltı döküldü dudaklarımın arasından.

Aramıza uğursuz bir sessizlik çöktü.

Dilimdeki bu tadı biliyordum. Şu acıyan bakışları da tanıyordum. İsmi “ölüm” olan şeyin bahsi ne zaman açılrsa, etrafta bu atmosfer oluşuyordu. Çünkü son birkaç ayım, cennetten buraya tesadüfen gönderildiğine inandığım tek insan olan babam beni bırakıp gittiğinden beri, baş sağlığına uğrayan, cenazede yapmacık gözyaşları döken insanları görmekle geçmişti. Bu anlamsız manzaraya fazlasıyla aşinaydım.

“Baban çok yakın bir aile dostumuzdu. Ne kadar merhametli bir insan olduğunu herkes bilir. Eğer senin yanında ondan sıkça bahsedip üzülmene neden olursak lütfen bize darılma. Bu bizim için de çok zor...”

Sözleri bittiğinde büyük bir şaşkınlık yaşıyordum. İnsanların sahteliğine öylesine alışmıştım ki birinin böyle dürüstçe, herhangi bir nedenle canımı yakabileceğini, acımı hatırlatabileceğini

alenen söylemesini garipsedim. Hayatımda, en yakınımıdakiler bile arkamdan iş çevirmekte sınır tanımıyorken onun bu hassasiyeti nedense içimi burktu. Geçmişimden kopup giden her bir takvim yaprağını zihnimde canlandırdım, buna rağmen onların arasında bu yüze rastlayamıyordum. Kadını daha önce görmediğime emindim. Oysa karşımdaki bunu önemsemiyor, mesafemizi en aza indiren sıcacık bir gülümseme bahşediyordu bana. Annemle gerçek bir samimiyeti en son yakaladığımız anı düşündüm, ne yazık ki yine kendisini affettirmek istediği bir hatası için çabalıyordu. İkisini kıyasladığımda içimde garip bir his doğdu.

“Uçaktan kaçta indin hayatım? Yolculuğunun fazla bunaltıcı geçmemiş olmasını diliyorum ama yüzündeki ifadeden yorgun olduğun anlaşılıyor. Bizimle yemek yemeden önce yapmak istediğin bir şey var mı?”

Yumuşacık sesi kesildiğinde çoktan koluma girmiş, burnuma hoş yemek kokusunun geldiği bahçeye doğru çekiştiriyordu.

“Kıza biraz müsaade et, Efsun,” diye kibarca tekrar hatırlattı adam. Kadın elini boşlukta bir şeyi savarcasına sallayıp arkamızdan gelen adama bakmadan konuştu. “Sen de bizim iletişim kurmamıza izin ver, canım.”

Tekrar bana döndüğünde dilimi yuttuğumu düşünmemesi için nihayet konuşmaya karar verdim. Kaba davranmak içimden gelmemişti. “Aslında biraz yorgunum. Eğer dinlenebilirimsem...”

“Ah, tabii ki! Elbette dinlenmelisin!”

Evin büyük kapısını genç bir kız açtı. “Bunu istemen çok doğal tatlım. Uyumalısın. Ancak akşam yemeğinde seni de aramızda görmek istediğimi söylemeliyim. Çocuklarla konuştuk, hepsi seni görmek için sabırsızlanıyorlar. İyi anlaşacağınıza eminim!”

Eve girdiğimizde artık önümden yürümeye başlayan kadını inceleme fırsatı yakaladım. Rengârenk bir elbise giymiş, sarı saçlarının arasında parlayan gümüş küpeler takmıştı. Boynuna

doladığı fular onu terletiyor olmalıydı ancak bunu umursadığını zannetmiyordum; asıl niyeti, *pozitiflik* yayan her şeyi vücuduna ilıştirmek gibi görünüyordu. Ayağında topuklu sandaletler vardı ve her neşeli adımında rahatsız edici bir ses çıkarıyordu. Ona dışarıda bir yerde rastlamış olsaydım bu garip enerjisiyle mutlaka fark ederdim onu! Keyifli hâli bana şapkasından başka hiçbir şeyi kafasına takmadığını düşündürüyordu.

“Yemeğe inmeye çalışırım,” deyip gülümsedim. Onun olağanüstü canlılığının yanında ben boşluğa karışmak üzere olan soluk bir gölgeden ibarettim.

Uçaktan indiğimden beri yanımdan ayrılmayan ve artık aile ilişkilerime yeterince hâkim olduğunu düşünmeye başladığım kumral şoför, çantalarımı üst katın sonundaki beyaz kapının önüne koydu. Bana bakıp hafifçe gülümsedi ve hiçbir şey söylemeden geldiği merdivenleri inmeye başladı.

Odaya girip bitkin bedenimi yatağa bıraktım. Biraz tavanı seyrettim. Yaşadığım anlamsızlıkları zihnimden defetmeyi deniyordum ama başarısız bir girişimdi bu. Gözlerim, yanımdaki çıplak duvara takılınca dudığım ufak bir tebessümle kıvrıldı. İşaret parmağımı yavaşça havaya kaldırdım ve boşluğa iki büyük tekerlek çizdim. Tam oraya *V7 Racer* motosiklet posterimin ne kadar yakışacağını hayal ettim.

Tebessümüm söndü.

Korkunç adam, bana ait olan her şeyi çalmıştı. Onlara göre bunalımdaydım, bu yüzden böyle tehlikeli zevkler benim için sakıncalıydı. Motor kullanmamı kısıtlamıştı, onunla tartışmak için fazlasıyla yorgundum, “Canı cehenneme!” diyerek odama kapanmıştım. Keşke söyledikleri bununla sınırlı kalsaydı ve benden aldığı tek şey bu olsaydı.

Oysa benden annemi çalmıştı! Gözlerimi yorgunluk hissiyle kapattım.

Annem ve babam ben altı yaşındayken ayrılmışlardı. Çocukken ağır bir astım hastasıydım. Özgürce nefes alabildiğim herhangi bir an hatırlamıyordum, zamanla azalsa da bu hastalık yakamı bırakmak bilmemişti. Ben hastanede yatarken annem evi terk etmiş ve sadece tedavi sürecimde yanıma uğramıştı. Annem ve babam, doktorun “Çocuğunuz stresten uzak kalmalı,” uyarılarından sonra artık kavga edip durumu daha da kötüleştirmemek için tek celsede boşanmışlardı. Anlaşılacağı üzere somut bir bahaneden ibarettim. Kendi ailemi ben dağıtmıştım.

Yıllar geçtikçe olgunlaştım ve değiştim. Annem, ismini telaffuz etmek istemediğim o adamla evlendi ve zaten seyrek olan görüşmelerimiz daha da azaldı. Babamla birbirimizin her şeyi olmuştuk artık, on dokuz yaşına dek her gece onun kokusuyla uykuya daldım. Beni hiçbir zaman bırakmayacağına dair söz vermişti. Ama sonra... Hayatımın belki de dönüm noktasında babam sözünü tutamadı... Beni yapayalnız bıraktı.

Artık yoktu. Ölmüştü!

Çaresizlik her yanıma sarıp sarmaladı. Gözlerimi açsam ağlayacaktım, açmazsam yine kâbus görecektim... Bir böcek gibi ezilişimi, acizliğimi ve tanımadığım bir yerde, evimden kilometrelerce uzaktaki aptal bir yazlıkta ne aradığımı unutmak isteyerek uykuya daldım. Başka bir çıkış yolu bulamayarak...

Ne yazık ki hiçbir şeyi unutamadım.

Boğazımdaki acı tatla uyandım. Gözlerimi açmak istemiyordum, biraz fazla uyumuş olmalıydım. Karanlığa alıştığım birkaç saniyenin ardından kirpiklerimi kırıştırdım ve nihayet nerede olduğumu fark ettim.

Yabancı bir ev...

Büyük yatağın içinde hafifçe doğruldum ve derin bir nefes alıp hemen yanımdaki komodinin üzerinde hazır duran bir bar-

dak suyu içtim. Islak dudaklarımı sıkıntıyla kemirmeye başlar-ken yorganı üzerimden gelişi güzel attım ve ayaklarımı yataktan aşağı sallandırdım.

Duvardaki saat dokuzu gösteriyordu. Evet, epey uyumuştum.

Kadına akşam yemeğine inmeye çalışacağımı söylediğimi hatırlayıp yataktan kalktım ve ışığı açtım. Gözlerim parlak odada gezinirken sıkıntıyla iç geçirdim ve saygısızlık yapmış olmadığımı umut ettim. Kadın çok sevecendi, onu kırmak istemiyordum.

Yüzümü yıkayıp kendime gelmem gerekiyordu. Bu katta bir lavabo bulmayı umarak odadan çıktım.

Aşağıdan kahkaha sesleri geliyordu. Evin kalabalık olduğunu düşünmek içimdeki sıkıntıyı biraz daha artırırken, koridorun ışığını açmadan karşıda gördüğüm kapıya ilerledim. Yavaşça aradığımda burnuma temiz bir koku çarptı. Işığı açtım. Tertemiz fayanslar, aynı şekilde parlayan bir musluk, köşede duş kabininin içinde buğulu camın ardından gözükten küvet ve sırayla dizilmiş birçok mavi dolap güzel bir görüntü sergiliyordu.

Musluğa ilerledim ve aynadaki paspal hâlime baktım. Elimi yüzümü yıkayıp boynuma soğuk su çarptım.

Burada ne aradığımı gerçekten bilmiyordum.

Aynadan gördüğüm, adeta bir kuş yuvasını andıran dağılmış saçlarım bende kuma isteği uyandırdı ve saçımdaki tokayı çekerek, topuzu bozdum. Kahverengi, dalgalı tutamlar omuzlarımdan aşağı döküldü. Islak ellerimle, onları bir düzene sokmak adına anlamsız birkaç hareket yaptım.

Nihayet uyku sersemliğim biraz geçmiş ve görüntüm daha düzgün bir hâl almışken banyodan çıktım. Aynı ufak adımlarla karşıdaki odaya ilerledim ve içeri girdim.

Ancak burnuma dolan nefis bir erkek parfümü beynime hızlı bir *kırmızı alarm sinyali* gönderdi. Bu koku kesinlikle bana ait değildi.

“Işığı sakın açma.”

Duyduğum boğuk ses, olduğum yerde sıçramama neden olurken koyu karanlıkta, en az içerisi kadar siyah olan büyük yatağı zar zor fark ettim. İnce bir örtünün belli belirsiz örttüğü, üst kısmı görünen vücut görüş alanıma girdi. Korkuyla dudağımı ısırđım. Her kim yatıyorsa, bana emir verirken gözünü açmamıştı bile...

“Annem mi çağırıyor?” diye devam ettiğinde yastığına iyice sarılarak öteki tarafa döndü. Çıplak sırtına boş boş baktım. Genç bir adam...

Ne yapmam gerektiği konusunda kararsız kaldığım birkaç saniyenin ardından kapıyı açıp geri bir adım attım. Tam da yüzümü görmemiş olduğunı düşünürken uykulu sesiyle mırıldandı:

“Masanın yanındaki yara bandını yastığın yanına bırak.”

Nefesimi tutup boş gözlerle karşıya bakarken elim kapı kolunda öylece kaldı. Çıkmak için geç kalmış sayılır mıydım?

“Beni duymuyor musun?” dedi aksi bir sesle.

Beklemekten vazgeçip yatağa ilerledim, gördüğüm yara bandını temkinli adımlarla yastığın kenarına bıraktım. Alnına düşen siyah dağınık saçları, bir yarısını yastığa bastırđı yüzünün keskin hatları şimdi daha da belirginleşmişti.

“Kaybol demiştim,” diyen boğuk sesini duyduğumda hızla kapıya döndüm.

“Yemeğe gelmeyeceğimi söylersin, dilsiz,” diye ekledi ben çıkarken.

Cevap vermeden kapıyı açtım ve koridora sıvıştım. Derin bir nefes aldım, üzerimdeki gerginlik geçti. Yaşadığım garip andan dolayı terlediğimi hissediyordum. Aceleyle odama girdim ve kendimi kapısı açık balkona attım. Temiz hava yüzümü okşadığında kendimi daha iyi hissettim. Saçlarım hafif bir esintiyle dalgalandı. Bu da neydi? Ya da doğru soru, bu kimdi?

Aşağıdan gelen kahkahalar kulağıma çarpıyordu, tabak ve kaşık sesleri yemeğin devam ettiğini gösteriyordu, kaçırmış sayılmazdım. Efsun Hanım, neşeyle birilerine bir şeyler anlatıyordu, Ünal Bey ise eşine katılarak keyifle gülüyordu. Kalabalıkta bulunmayı tercih etmesem de özellikle davet ettiği için aşağı inmem gerektiğinin farkındaydım. Balkondan çıkmak için arkamı döndüm ve onu gördüm. Gözleri üzerimdeydi.

Yan tarafımdaki balkondaydı, vücudunun ağırlığını demire doğru vermiş, korkuluklara yaslanmıştı. Son derece dağınık görünüyordu, yataktan kalktığı hâlini düzeltmeye gerek bile duymamıştı. Siyah saç tutamları alnındaydı, boyu düşündüğümünden daha uzundu, odanın karanlığında fark edememiştim ancak şimdi bahçe ışıklarının gölgelendirdiği yüzü, biçimli çenesi ve ela gözleri dikkat çekmeyecek gibi değildi.

Bir süre öylece bakakaldım.

Beni inceledi, gözleri özellikle yüzümde fazla oyalandı. Biri tanıyıp tanımadığını çıkarmaya çalışmış gibi bakıyordu, biraz gerildim. Odasına girenin ben olduğumu anlamasına ihtimal vermiyordum çünkü ne yüzümü görmüştü ne de sesimi duymuştu.

Aramızdaki anlamsız gerilime son verdim ve balkondan ayrıldım. Sanki biraz daha orada kalsam yaşadığım saçmalığı fark edecek, sersemliğime gülecekti. Korkuyla odama kaçarken üzerime ince bir şal aldım, koşar adım merdivenlerden indim. Bahçeye çıkarken sabah bana kapıyı açan kızla karşılaştık, gülümsedi ancak karşılık veremedim, yukarıdaki anlamsız şeyin gerginliğini hâlâ üzerimden atamamıştım.

“Yemeği bahçede yiyorlar.”

Burada çalışıyor olmalıydı. Ona dönüp teşekkür ettikten sonra bahçeye çıktım. Serindi. Sakinleşmek istedim, bu huzursuz hâlim anlamsızdı.

“Gece? Uyanmışsın!”

Efsun Hanım'ın sesiyle masaya doğru döndüm ve çoktan ayağa kalkmış, bana kollarını açan neşeli kadına baktım. “Buraya gel hayatım, seni bekliyorduk. Acıkmışsındır, haydi.”

Yanlarına ilerledim. “Hande ve Giray ile tanış. Tatilde bize eşlik ediyorlar,” derken karşıdaki iki genci işaret etti.

Sarışın kız sandalyesini geriye iterek kalktı ve içten bir gülüşle elini uzattı. “Merhaba Gece, tanıştığıma memnun oldum. Hoş geldin.”

Beceriksiz bir gülüş belirdi dudaklarımda. “Merhaba. Teşekkür ederim.” Yanındaki genç adam aynı sevecenlikle elimi sıktı. “Giray ben de. Hoş geldin.”

Tekrar gülümsedim. “Hoş bulduk.”

Tanışma faslı bittiğinde Efsun Hanım'ın yanındaki sandalyeye geçtim ve masaya yabancı gözlerle bakmaya başladım. Efsun Hanım mutfaktaki kıza seslendi. “Cemre, tatlım, Gece'ye servis açar mısın?”

Cemre elindeki tabaklarla yanıma geldi ve onları masaya yerleştirmeye başladı. Efsun Hanım yemeğini bitirmesine rağmen sohbet girişimlerini ihmal etmiyordu.

“Burayı nasıl buldun bakalım? Hoşuna gitti mi?”

Tebessüm ettim. “Evet, hoş bir yer. Yazlığınız çok güzel.”

Burada olmak istemesem de evin hatırı sayılır bir güzelliği vardı, kafa dinlemek için güzel bir yerdi. Efsun Hanım, heyecanla konuşmaya başladı. “En kısa zamanda bir program hazırlarız, buradaki vaktini boşa öldürmeni istemiyorum, güzel anılar biriktirelim. Hande de bize eşlik etmek ister, değil mi canım?”

Hande, içeceğini yudumlayıp gülümsedi. “Tabii ki. Çok isterim.”

Ortamın sıcaklığından olsa gerek bir süre sonra rahatlamıştım, sorulan sorulara cevap veriyor hatta arada bir sohbete ben de dâhil oluyordum. Hande ve Giray'ın uzun zamandır beraber olduklarını, Efsun Hanım ve ailesi ile de yıllardır aile dostları olarak görüştiklerini öğrenmiştim. Anlaşılacağı üzere üst katta, kötü bir rastlantıyla tanıştığım kişi de evin biricik oğluydu.

“Emir hâlâ uyanmadı mı?”

Efsun Hanım'ın ciddileşen sesi ile dudaklarımı ısırmağa başladım.

“Kalkmadı sanırım Efsun Hanım. Bakmamı ister misiniz?”

Umarım Cemre onun odasına girmez diye içimden dua ediyordum. Aksi hâlde çocuk, odasına çalışanlardan birinin değil de benim girdiğimi fark edecekti.

“Misafirimiz olduğunu söylemiştim...” Efsun Hanım homurdandı, ardından beni rahatlatmak istermiş gibi, “Sen üstüne alınma tatlım. Benim şımarık oğlum sabahtan akşama kadar uyur ve geceleri vampir gibi ortalıkta dolandır. Biliyorum, biraz tuhaf,” dedi. İç çekip içeceğiinden bir yudum aldı.

Sessiz kalmaya karar vermiştim ki tanıdık bir ses düşüncelerimi böldü.

“Aç olmadığımı söylemiştim.”

Başımı kaldırdığımda onu merdivenlerden inerken gördüm, direkt bana bakıyordu. Bu kez bakışmamız uzun sürmedi, hemen gözlerimi kaçırđım. Masaya geçip oturdu. İlgimi bardağıma yönelttim ve cam bardağı parmaklarımla çevirmeye başladım.

“Ben de sana misafirimiz olduğunu söylemiştim, bebeğim.”

Efsun Hanım ne kadar neşeli olursa olsun otoritesi sesinden anlaşılıyordu, tekrar uarmaktan belli ki hoşlanmamıştı. Ortamın havasını dağıtmak için Giray araya girdi.

“Okuyor musun Gece?”

Toplu ortamlarda hedef olmaktan hoşlanmazdım. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. “Liseden sonra okula devam etmedim. Birkaç sene oluyor.”

Hande şaşkınca bana baktı. “Ciddi misin? Küçükmüşsün.”

Dikkatlerin bana yoğunlaşmasından rahatsız oluyordum. Hande, bu rahatsızlığımı fark etmeyerek en hoşlanmadığım soruları yöneltti bana:

“Kariyer hedefin nedir? Ne okumayı düşünüyorsun? Yurt dışındaki eğitim sürecini bilmiyorum ama bir sınava hazırlanıyor olmalısın.”

Gergin bir biçimde yutkunurken babamla kurduğumuz tüm hayaller gözümün önünden geçti. Dalgın bir şekilde başımı salladım. “Pek bir hedefim yok.”

Hande kaşlarını yukarı kaldırdı. Sorusuna istediği cevabı alamamıştı.

“Babamın vefatından sonra okula gitmedim,” dedim. “Üniversite okumayı düşünmüyorum. İstedğim yerleri kazanabilmem de mümkün görünmüyor zaten.”

Ortama kısa süreli bir sessizlik çökerken masadaki tüm gözleri üzerimde hissedebiliyordum. Sıkıntılı bir nefes verdim.

“Başın sağ olsun,” diye mırıldandı Hande hüznle. Başımı salladım. Ünal Bey yeni bir konu açarak beni bu kötü andan kurtardı.

“İçimden bir ses, sanatçı bir ruhun olduğunu fısıldıyor.”

Şakacı tavrına heyecanla yanıt verdim: “Resim!”

Sonunda ilgimi çeken bir konu açılmasına çok sevinmiştim, çikolata yemeye hak kazanmış bir çocuk kadar neşeliydim. Dudaklarım iki yana kıvrıldı. “Resim çiziyorum.”

“Ah, çok güzel! Beni de çizmeni istiyorum,” diye atıldı Efsun Hanım. Yüzüm keyifle gevşerken masadakiler kıkırdadı.

Elalara baktığımda benimle değil telefonuyla ilgilendiğini gördüm. Sebepsiz bir şekilde bu beni mutlu etti. İnsanların hüznü ve buruk bakışlarından hoşlanmıyordum. Emir için ise masada yeni birinin varlığı pek ilgi çekici değil gibiydi. Huzursuzluğum boşunaydı. Sırıtmak istedim. Odasına girenin ben olduğumu fark etmemişti.

Masadaki sohbeti kibarca böldüm ve yukarı çıkacağımı söyleyerek kalktım.

“Tabii ki bebeğim, odana git ve keyfine bak! Sabah, kahvaltıda görüşürüz!”

Efsun Hanım’a “İyi geceler,” dedikten sonra yürüdüm ama Emir’in yanından geçmek için attığım adım yarım kaldı. Çünkü hafif alaycı, kısık sesi usulca kulağıma ilişti ve ben o anda yok olmayı diledim.

“İyi geceler, *dilsiz...*”

Göz kapaklarımın altına vuran keskin ışık, o kadar parlaktı ki yüzümü buruşturdu. Ancak güneş beni rahat yatağımdan kaldırmakta ısrarcıydı. Uyumadan önce zihnimde dönüp duran *dilsiz* kelimesini defetmeye çalışmışım ama ne mümkün! Utanç, benliğimin içinde, hatta tam ortasındaydı!

Olanları kabullenmek istemiyordum, yüzüme sıkıca bastırduğum zavallı yastık sanki beni bütün kötü düşüncelerimden koruyabilirmiş gibi bağırdım:

“Ben sapık falan değilim!” Ancak sesim yastıkta yok olup gitti.

Kendime gelmem biraz zaman aldı. Kıyafetlerimin, içinde sıkışıp kaldığı valize bitkin adımlarla ilerledim ve içinden giyecek bir şeyler çıkardım. Valizi tekrar kapatmak için cebelleşirken gözlerim hemen sağ tarafımda duran kapıya takıldı.

Bu da ne?

Düşündüğüm şey olamazdı...

İç sesim benimle alay etmeye başlamışken önümdeki kapıyı araladım. Burnuma temiz bir koku çarptı. Evet, odamda güzel bir banyo vardı!

Gözlerimi kapatıp bu acı verici sahnenin bitmesini bekledim. Akşam, ardı ardına yaşadığım kötü hatıralar film şeridi gibi zihnimin içinde akıp gitti. Üzerimden bir türlü atamadığım utancı, bu aptal banyoyu görmediğim için mi yaşamıştım?

Homurdanarak temiz banyoya girdim ve saçlarımı tarayıp örmeye başladım. Bir köşeye özenle dizilmiş makyaj malzemelerini gördüğümde Efsun Hanım'ı tekrar takdir ettim. Ben olsam sıradan, hatta kovularak gelmiş bir kız için bu kadar zahmete girmezdim.

Ben kim oluyordum ki?

Spor ayakkabılarımı ararken bir süre duraksadım. Çocukluğumda, babamın ayakkabı tabanlarını ölçtüğüm zaman, onun kısa boyuma yaptığı esprilerle ne kadar çok eğlendiğimizi hatırladım. Gözlerimden yaş gelene dek durmaz, beni güldürmekten ve neşelendirmekten asla yorulmazdı.

Gözlerimdeki yaşların sebebi yine oydu. Bu defa komik hâllerine değil de yüzünün zihnimdeki son hatırasına, beyaz bir kefe- ne hapsolup gitmesine ağlıyordum.

“Düşünme.” Kendi kendime fısıldadım. Sesim titriyordu. Kayboluyordum. “Bunları düşünme.”

Korkunç hissin geçmesi için bir süre bekledim. En savunmasız anlarımda geliyor, beni kısıvrak yakalıyordu. Sanki görünmeyen bir el boğazıma yapışıyor, nefesim daralıyordu. Aldığım soluk içimde sıkışıp kalıyor ve canımı inanılmaz derecede yakıyordu. Derin nefesler aldım. Kendimi daha normal hissettiğim-

de odamdan çıktım. Bir şeyler atıştırıp tekrar buraya dönmeyi istiyordum, kimseye görünmemek için sessiz adımlarla ilerledim.

Diğerlerinden çok, düşündüğüm şahsı görmemek benim için yeterli olurdu.

Mutfağa girdiğimde Cemre etrafı toparlıyordu. Bana gülümsedi. “Dışarıda kahvaltı yapıyorlar, Gece Hanım.”

“*Hanım* demeyi bıraksan... Bana kendimi yaşlı hissettiriyor.” Muhtemelen ondan küçüktüm. Sözlerime güldü. “Peki.”

“Odama çıkacağım. Yiyecek bir şeyler alabilir miyim?” diye sordum. Patates kızartmasına göz atıyordum. Kendi evimde olsam, özgürce kahvaltımı yapabiliirdim. Bana ne kadar iyi davranmalar da bir başkasının evinde o kadar rahat hissetmiyordum.

“Tabii! Sizin için hazırlayabilirim.”

“Yardım edeyim,” diye araya girdim ancak kız izin vermedi. “Ben hallederim.”

Tekrar konuşma fırsatı bulamadan Hande'nin sesini duydum. “Gece? Neden bizimle kahvaltı etmiyorsun?” Cemre'nin hazırladığı tabağa bakıyordu.

Birkaç saniye cevap veremedim. Çünkü tam yanında Emir dikiliyordu. Kapıya yaslanmış, kibirli bakışlarla beni izliyordu. Ne kadar süredir orada beklediği hakkında bir fikrim yoktu. Dün geceki kötü tanışma anı aklıma gelince utancın tekrar baş gösterdiğini hissettim. Şaşkın hâlim onu eğlendirmiş olacak ki suyunu yudumlarken dudağının kenarı kıvrıldı.

“Odamda kahvaltı yapmak istedim. Biraz... Hâlsizim.” Hande uydurduğum şeye inanmış gibi durmuyordu.

“Efsun abla ile alışverişe gideceğiz. Gelmek ister misin?”

“Hayır,” dedim hızlıca. Buna katlanabileceğimi sanmıyordum.

Hande tek kaşını kaldırdı. “Neden?”

Emir'in burada olması gerilimi artırsa da aldırmamaya çalıştım ve omuz silkip, "Alışverişi sevmiyorum. Kabinlerden nefret ederim, boğucu havalarından da... Bir çeşit fobi. Odamda kitap okuyacağım," dedim.

"Kim bizimle gelmek istemiyormuş?" Efsun Hanım'ın sesini duyduğumda her şey için çok geç olduğunu fark edip gözlerimi kapattım.

Hande, keyifle beni işaret etti. "Gece."

"Neden gelmiyorsun, tatlım? Hemen hazırlan, öylece odana hapsolmana izin veremem."

"Ben..." diye itiraz etmeye yeltendim.

"Bahane kabul etmiyorum. Emir de geliyor. Değil mi canım?"

Bir süredir bizi izliyordu. Bu defa sessizliğini bozdu ve anında cevap verdi. "Hayır!"

"Ne demek hayır? Yapacak daha iyi bir şeyin olduğunu sanmıyorum, hayatım."

O da benim gibi omuz silkti. "Uyuyacağım."

Aralarındaki çekişmeyi izledim. Hande bu sırada beni dürttü. "Eğer Emir'i bizimle takılmaya ikna edersen Efsun ablayla gitmeyiz. Öyle olursa, evde takılmaya varım."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bunu ona neden sen sormuyorsun?"

"İkna edemeyeceğimi bildiğim için."

Bir süre düşündüm. Emir'e odasından çıkması için dil döken ısrarcı kadına baktığımda gözlerimin önünde canlanan manzara dehşet vericiydi. Dışarıda beni kesinlikle rahat bırakmayacağı her hâlden belli oluyordu. Bağışıklık sistemim bunun için zayıftı. Merdivenlerden yukarı çıkan Emir'i izledim.

“Peki öyleyse. Kız kıza takılalım.” Efsun Hanım, neşeyle parlayan gözlerini bana dikmişti. Başka şansım kalmış olsa bile, o an yok olduğunu biliyordum.

Muzip bakışları ile beni süzen Hande’ye döndüm.

“Tamam,” diye fısıldadım. Pes ediyordum. “Emir’i ikna edeceğim.”

Kahkaha attı. Başaramayacağımdan öyle emindi ki ben aceleyle merdivenlere yönelirken hâlâ keyifli sesini duyabiliyordum. Üst kata çıkmış, onu nasıl ikna edeceğimi düşünürken Emir’i odasının kapısında yakaladım. “Hey!”

Beni duymadı.

“Sana diyorum!” İfadesiz bir yüzle bana baktı.

“Dilin varmış.”

Sahte bir hayretle kaşlarını kaldırdığında, kendime sakin kalmam gerektiğini hatırlattım.

“Sahiden çok komiksin. Ama bana yardım etmen gerekiyor.”

Dün akşamki olayı unutabileceğime karar verdim. Belki de utanma işini biraz abartıyordum.

“Neden?” dedi.

Cevap veremedim. Bu soruyu hiç beklemiyordum. Umursamaz bir tavırla, “Neden sana yardım edeyim?” diye tekrarladı sorusunu.

“Neden etmeyesin ki? Birkaç saat aşağıda takılsan yeter,” dedim hırçın bir sesle.

Keyifle güldü. Bu alaycı tavrı bana kendimi biraz saf hissettiriyordu.

“Kimseye karşılıksız yardım etmem. Üstelik alışveriş yapmamak için saçma bahaneleri olan kişilere...”

“Saçma mı? Sadece sevmiyorum,” diye çıktım. Sinirlenmeye başlıyordum.

“Özellikle bu kız odamı da karıştırıyorsa...” diye devam etti. Yüzüm tatsız bir hâle bürünürken o, kahkaha atmamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

Artık sinirlenmemek için hiçbir neden yoktu!

“Odanı karıştırmıyordum!”

Gülümsedi. Samimi bir gülüş olmadığı her hâlinden belliydi. “Sevindim.”

Ve aniden kapıyı suratıma çarptı. Odasına girmişti. Beni biraz bile umursuyor gibi durmuyordu. Sadece beni değil, kimseyi umursamıyordu! Fazla kabaydı. İçinde bulunduğum durum yeterince kötü değilmiş gibi, bir de Hande aşağıdan seslendi:

“Efsun abla bizi bekliyor!”

Bu sert yenilgiyle omuzlarım çöktü. Bu durumu kabullenmek istemiyordum. Tek istediğim beni evde rahat bırakmalarıydı. Bugün onlara eşlik ettiğimde sonraki günler devamının geleceğini biliyordum, Efsun Hanım beni pençelerine sıkıştırarak ve asla bırakmayacaktı. Emir’in sinir bozucu tavrı tekrar aklıma geldiğinde ne yaptığımı kendim bile anlayamadan odasına daldım.

Kapının sesiyle bana döndü ve çıkarmak üzere olduğu tişörtünü hızla giydi.

“İzinsiz içeri girilmesinden hoşlanmadığımı söylemiştim!” dedi beni ürküten bir sesle. Yüzü duvar gibiydi.

Nafile! Geç kalmıştı. Vücudundaki onlarca morluğu az önce gözlerimle görmüştüm! Kızarıklıklar, izler ve omzunun yanındaki birkaç yara...

Ağzım açık kaldı.

“Seni, yine mi odamdan defetmem gerekiyor?”

Sesi az öncekinden daha sertti, çıkmam gerektiğini biliyordum ancak az önceki hayret verici görüntü gözümün önünden gitmiyordu. Şaşkınca mırıldandım. “Vücudun...”

“Evet. İyi bir vücudum var, söylerler.”

Normal bir zamanda egosu hakkında birkaç laf sokabilirdim ancak tam şu anda konuyu kapatmaya çalıştığını anlayabilecek kadar zekiydim.

“Sana kaç kişi saldırdı?” dedim aniden.

Bakışları karardı. Bana doğru bir adım attı.

“Bu seni hiç ilgilendirmiyor.”

Sesindeki soğukluk odasından hemen defolmamı söylüyordu. Gözleri de...

“Bu morluklar hiç sokak kavgasına benzemiyor...”

Bana doğru ikinci adımını attı. Geriledim. “Saçmalıklarını dinlemek zorunda değilim. Odamdan çık!”

Bana karşı gerçekten çok kabaydı! “Evet, buraya izinsiz girdim ama seninle iletişim kurmak...”

“Defolmanı söyledim!”

Sesi buz gibiydi. Sustum. Belki buna alınmam, biraz olsun gurur yapmam, arkama bakmadan çıkmam gerekiyordu ancak bunu becerebilecek kadar soğukkanlı değildim. Bu yüzden hiç yapmamam gereken bir şey yaptım ve onu tehdit ettim.

“Buradan defoluyorum. Ama nereye biliyor musun? Annenin yanına!”

Tek kaşını ne yapacağımı sorarcasına kaldırdı, yüzünde hiddet dolu bir ifade vardı. Ona meydan okurcasına sesimi yükselttim:

“Efsun Hanım gibi melek bir kadının bu morluklara nasıl sessiz kaldığını merak ediyorum. Onunla biraz sohbet edeceğim.” Elimle göğsünü işaret ettim. “Eminim bunlardan haberi vardır.”

Sadece birkaç saniye içinde parmaklarını yumruğunun içinde hapsetti. Dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Yüzü daha da hiddetlendi. O yumruğun yüzümün ortasına patlayabileceğini bilmeme rağmen başımı dikleştirdim, gözlerimi ondan kaçırmadım. Bunu hangi cesaretle yaptığımı kendim de bilmiyordum.

Gülümsedim. "Aşağıda görüşürüz."

Ve odadan çıktım. Kapıyı kapatır kapatmaz oracığa yığılma isteğimi güç bela bastırdım. Gerilim dolu bir andı. Morluklar tekrar gözümün önüne geldi. Sahiden, hiç normal yaralar değildi. Sıradan bir kavgada darbe almadığı aşikârdı. Ancak başka bir neden, başka bir açıklama bulamıyordum.

Aşağıdan gelen seslerle merdivenlere koştum. Tamam, kiminle alışverişe gidilmesi gerekiyorsa gidecektim. Benim için tehlikeli olmaya başlayan bu evde kalmaya pek niyetim yoktu. Beni bekleyen Hande'yi görünce seslendim. "Şey... Sanırım çıkı-"

"Emir?"

Hande şaşkın gözlerle arkama baktı. Yutkundum. Bakmasam da onun vücudunu hemen arkamda hissedebiliyordum, keskin ela gözler sanki tam sırtımdaydı.

"Buradayım."

Sesi hâlâ soğuktu. Ancak, Hande bunun farkına varmamış olacak ki sevinçle boynuma atladı. "Sana inanamıyorum Gece! Bir ilki başardın. Onu nasıl ikna edebildin?"

Tepkisiz kaldım, zihnimde gezen tekinsiz bir cümle vardı. Bu cümlenin doğruluğundan kesinlikle emindim!

Morlukların bilinmesini istemiyor.

Birkaç saat sonra büyük salonda tırnaklarımı yiyordum. Hande, usanmadan birilerine telefon ediyor ve evde sıkılmamam için

arkadaşlarını bize davet ediyordu. Anlamadığı şey ise asıl kalabalıktan haz etmediğimdi. Bir de... Emir delici bakışlarla bana bakıyordu.

Gözlerimi karşıdaki koltuktan çektim ve onu görmemiş gibi yaptım. İçimden bir ses, alışverişten kurtulduğumu ancak başıma daha büyük bir bela aldığımı söylüyordu. Onu hemen susturdum.

“Kızlarla tanıştın mı, Gece?”

Hande'nin yanında getirdiği kişilere göz attım. Sıcakkanlı olduğumu söyleyemezdim. Kızlardan birinin bana uzattığı elinin ojeli tırnaklarıyla bakıştık. “Ben Eslem. Ve sen de şu *meşhur* misafirsin.”

Hangi ara *meşhur* olmuşum?

“İsmim Gece.”

İsteksizce el sıkıştık. Sorun makyajdan seçilmeyen yüzü veya garip kıyafetleri değildi; bana yönelttiği iğneleyici bakışları ve kötü ses tonuydu.

“Ve Duru.”

Bu kız, saf bir güzelliğe sahipti. Önceki kızıdan daha delici bakıyordu, gözlerini yüzümden bir saniye olsun ayırmadı. Beni dikkatle izlemesinden rahatsız olarak kıpırdandım ve “Memnun oldum,” diye geveledim.

Cevap vermeye tenezzül etmedi.

“Ulaş nerede kaldı?” Hande söylenerek telefonunu çıkarıp yanımdan uzaklaşırken kendimi savunmasız hissettim. Bu insanlarla vakit geçirmek istediğimden emin değildim. Onların bakışları da aksini iddia eder gibi değildi. Sessizce bir iç çektim.

“Kaç yaşındasın?”

Eslem'e döndüm. “On dokuz.”

“Ah, küçükmüşsün.”

Cevaplamadım. Benden çok da büyük değillerdi. Anlamsız ve çocukça tavırlarına baktığımda onlardan daha olgun biri olduğuma iddiaya girebilirdim.

“Türkçeyi nasıl öğrendin?”

Sesimde tek bir duygu kırıntısı yoktu. “Ailem Türk.”

Kısa bir sessizlik olmuştu ki Duru fazla dayanamadı.

“Evde zaman nasıl geçiyor?” Merakla bana bakıyordu. Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Kendimi sorguda gibi hissediyordum.

“Geleli çok olmadı,” dedim. “Sıradan.”

“En fazla ilgisini çeken yer, benim odam. Değil mi dilsiz?”

Oturduğum yerde omuzlarımı dikleştirdim. Emir sessizliğini bozmuş, kötü bakışlarını üzerime çevirmişti. Hırsını yüzünden okuyordum, bana sahiden kızmıştı. Gerginliğimi ona hissettirmek gibi bir niyetim yoktu. “Mizahın beni benden alıyor,” dedim.

Güldü. Bu keyifli bir gülüş değildi.

“Senin odan mı?” Duru’nun gözleri Emir ile aramda gidip geliyordu. Söylediklerimize bir anlam vermeye çalışıyordu. Ancak bunun onu ilgilendirdiğini düşünmediğimden açıklama yapmadım.

“Lavaboya gideceğim.”

Hızla salondan çıktım ve üst kata yöneldim. Hande’nin bu anlamsız organizasyonuna canım sıkılmıştı. Kimseyle tanışmak, vakit geçirmek ve iyi anlaşmak istemiyordum. Zamanımı boşa harcamama neden olurlardı sadece.

“İyi misin?”

İrkildim. Duru banyonun kapısında bana bakıyordu. Neden burada olduğunu anlamadım.

“İyiyim.”

“Dalgın görünüyorsun. Emir yüzünden mi?”

Boğazımı temizledim. “Hayır.”

Gülümsedi ancak hiç samimi değildi. “Ona bakma. Kızlarla birkaç gün takılıp ardından böyle yapar.”

Kaşlarım çatıldı. “Onunla takılmadık. Bunu kastetmedi.”

Sinir bozucu bir şekilde başını yana yatırdı, tebessüm ediyordu. Siyah kâkülleri alnına döküldü, bu hâliyle melek yüzlü bir şeytanı andırıyordu. “Affedersin. Odasından bahsedince yanlış anladım.”

Boğazıma bir yumru oturduğunu hissettim ancak yine de başımı dik tuttum. Hakkında yanılmadığımı bana ispatlıyordu. Aptalın tekiydi. “Sen affedersin. Böyle düşünemediğim için. Belki sonra bana da öğretirsin,” dedim ve gülümsedim.

Yüzü ciddi bir hâl aldı. Sinip kalmamı bekliyordu. Ancak istediğini vermeyecektim.

Öfke vücudumda kol gezmeye başlarken onu geride bırakıp aşağıya indim. Kalabalık salondan sesler geliyordu, bu moral bozucu günü erken bitirmek için derin bir nefes aldım. Emir’in kendi kabalığı yetmezmiş gibi şimdi de onun çevresindekiler ile uğraşıyordum.

“Aptal,” diye homurdandım.

Salona girerken karşıma o çıktı. Bir süre bakıştık. Suratım ürkütücü bir hâl almış olmalıydı ki yüzüme ne olduğunu sorarcasına dik dik bakıyordu. Ağzımı açtım, tek kelime etmeden kapattım. Onunla bu insanların içinde tartışmak istemiyordum.

Yanından geçip içeri girdim.

Hande ve diğerleri kahkahalarla sohbet ediyorlardı. Giray, Hande’ye sarılmış anlattığı şeyleri dinliyordu. Yanlarında tanımadığım biri daha vardı.

“Gece! Ulaş ile tanış.”

Hande’ye artık kimseyle tanışmak istemediğimi haykırmak istedim.

“Demek Gece sensin.” Sarışın çocuk beni görünce sırttı. En azından diğerlerine kıyasla daha sempatik görünüyordu. “Merhaba,” dedim.

El sıkıştık, bu sırada Emir telefonla konuşarak salona girdi. “Yüz bin.”

Ulaş ona bakıp sırtırken, “Yine oyun mu var?” diye sordu.

Hande suratını buruşturdu. “Bana artık anlatmıyor. Bilmiyorum.”

Oyunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ancak konuyu hemen kapattılar. Emir yanımıza geldi. “Ben çıkıyorum. Sürem dolduysa.”

Sinirli olduğum için ona bakmadım, imalı cümlesini duymazdan gelmek zorundaydım, artık aramızda gizli bir savaş ilan edilmişti.

“Ben de uçuyorum. Biraz turlayacağım,” Ulaş bana bakıp gülmüseddi. “Sıkılmış gibisin. Gelmek ister misin?”

Bir sessizlik oldu. Kocaman açılmış gözlerle Ulaş’a baktım. Bunu beklemiyordum.

“Uçuyorum derken... Motora binebiliyorsan tabii.”

Eslem, alaycı bir gözle bana baktı. Ortaya yemi atmıştı, tepki mi bekliyordu. Tıpkı Duru gibi içten pazarlıklı olduğunu hissetmek zor değildi. Beni sevmemişlerdi ve bu biraz bile umurumda değildi. Ancak kulaklarım, o tatlı kelimeyi duyunca aniden dikkat kesilmişti.

Motor mu?

“Yoksa şu harika şey senin mi?” Parmağımla pencerenin dışını işaret ettim.

Ulaş anahtarını sallarken keyifle güldü. “Sen de mi ilgileniyorsun?”

Heyecanımı gizleyemedim. Bu benim en büyük tutkumdu!

“*Ducati V4* mü? Bu, özel seriden, değil mi?”

Yakından görmek için cama yaklaştım. Gerçekten oradaydı!

Ulaş şaşkın hâlime güldü, ensesini kaşırken “Korkmalı mıyım?” diye sordu.

“Onu nasıl aldın?” diye geveledim. Sahip olunamayacak kadar güzeldi.

Hande kıkırdayarak araya girdi. “Baba parasıdır.”

Öyle olduğunu tahmin edebiliyordum çünkü bu motor gerçekten çok özel bir şeydi. Çok defa işe girip para biriktirmeyi denemiştim ancak bu motora ulaşmak için bir arpa boyu yol kat edememiştim. İç çektim.

“Yani geliyor musun?”

Ulaş’a bakmadan kapıya ilerledim. “Bu harika şeyle her yere gelirim.”

İçeridekilerin dikkatli bakışlarına aldırmadan evden ayrıldım. Sonunda, burada günlerimi daha katlanılabilir kılacak bir şey bulmuştum. Ulaş, “Sen de benim gibi tutkunsun anlaşılın,” dedi motorun arkasındaki kaskı bana uzatırken.

Bir parmağımı motorun parlak yüzeyinde gezdirirken, “İnsan buna nasıl tutulmaz...” diye mırıldandım. Kalbim heyecandan hızla çarpmaya başlamıştı.

“Heyecandan ölme.”

Ulaş benim için endişeleniyor gibi yapınca güldüm.

Hayran hayran motoru izlemeye devam ettim. Ulaş sürmek için hazırlandığında teklifini beklemeden arkasına atladım. Kaskı takmadan önce, “Umarım, sağlam hız yapıyorsundur,” diye sııttım.

Başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. “Nihayet bana benzeyen biri. Nerelerdeydin?”

Hande pencereden bize neşyle el salladığında içeridekilerin gözlerinin üzerimizde olduğunu fark ettim. Keskin elaları bilerek es geçtim ve moral bozucu hiçbir şeyi umursamadan kendimi adrenalinin kollarına bıraktım!

Ulaş beni eve bıraktığında vakit akşama geliyordu. Motordan atladım. Kaskını çıkarmış, kolunun altına sıkıştırmıştı. Dağılmış sarı saçları yaramazlık yapmış bir çocuğunkini andırıyordu. Gözlerinin içi parlayarak güldü. “Kabul edelim. Bu bayağı iyiydi.”

Nefes nefeseydim. “Kesinlikle öyleydi,” dedim. Sanki bütün yorgunluğum, bitkinliğim üzerimden uçup gitmişti. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum.

“Hep buralarda mısın?” dedim patavatsızca.

“Benimle mi konuşuyorsun yoksa motorla mı?”

“Tabii ki motorla!”

Güldük. “Telefonunu ver. Numaramı kaydedeyim. İstedğin zaman arayabilirsin,” dedi.

Telefonumu kullanmadığımı söyledim. Bir süre kullanmayı da düşünmüyordum.

“O zaman evdekilerden bana ulaşırın,” diye teklif etti. Başımınla onayladım. Vedalaştıktan sonra ayrıldık. Evin bahçesine adım attığımda neredeyse neşeden zıplayarak yürüyordum. Ortalığın sessizliğine bakılırsa sevmediğim şahıslar evi terk etmişti. Bu keyfimi daha da yerine getirdi.

“Sana eminim dedim. Bu gece.”

Kulağıma çalınan sert sesle adımlarımı durdurdum. Emir sinirli bir şekilde evden çıktı ve büyük adımlarla arka bahçeye ilerledi. Birkaç saniye arkasından bakakaldım.

Sinirli olmadığı herhangi bir an var mıydı acaba?

Az sonra bir gıcırta duydum. Kapı sesine benziyordu. Merakım mantığımın önüne geçti ve arka bahçeye, onun ilerlediği yere doğru ilerlemeye başladım. Onunla yine tartışacağımızı bildiğim hâlde bunu yapmak... Evet, fazla anlamsızdı.

Bunun farkında olmama rağmen yürümeye devam ettim. Kaşınıyordum.

“Kapatıyorum.”

Ses kesildi, telefonu muhtemelen bir yerlere fırlatmıştı. Birkaç adım sonra durduğumda karşımda büyük bir garaj vardı. Ancak görünürde, herhangi bir araba yoktu.

Çarpma sesi ile irkildim. Gözlerim irice açılırken sesi bir kere daha duydum, ardından tekrar... Başımı uzatıp garajın içine baktığımda, Emir’in orada bir insan patakıyor olabileceği ihtimali kanımı dondurdu.

Ama karşımda bir insan yerine bir kum torbası duruyordu.

Emir sağ yumruğunu kum torbasına sertçe indirdi. İrkildim. Fazla acımasız görünüyordu. Geldiğim gece benden istediği yara bandını hatırladığımda, zihnimde bir şeyler yerine oturmaya başladı. Burada dövüşüyor muydu? Bedenindeki morluklar...

Bir yumruk daha!

Geriye doğru bir adım atarken yüzüne baktım. Çenesi gerilmişti. Bir şeylere kızgın olduğunu anlıyordum ancak neye kızdığını bulamıyordum. Buradan ayrılma fikri o an gözüme daha cazip göründü.

Bu vahŖi hâliyle muhatap olmak istediğimden emin değildim. Evdeki hâline hiç benzemiyordu.

Sağ! Sol! Tekrar sağ! Sert yumruklarına son verdiğinde kum torbası iki yana sallandı. Emir nefes nefese bir su ŖiŖesini ağzına dayayıp içerken ben hızla arkamı döndüm. Acele ile iki adım atmıŖtım ki duymaya alıŖtıđım o alaycı sesi beni yerime mıhladı.

“Gsteriden sıkıldın mı, dilsiz?”

BÖLÜM 2

Gizli Kapaklı

Sesi, öldürücü derece sakın ve soğuktu. "Dikizlenmekten nefret ederim."

Karşılık veremedim.

"Ve seni daha önce uyardığımı kesinlikle hatırlıyorum."

Elindeki plastik şişeyi buruşturdu ve attı. Yutkundum. "Sadece geziniyordum."

Buna kendim bile inanmamıştım. "Garajımın önünde mi?"

"Evet. Yani, hayır." Etrafa bakındım. "Bahçede."

Gözlerini kapatıp başını geriye attı. Ardından derin bir nefes aldı. Alnından akan bir ter damlacığı dikkatimi dağıttı. "Odana git, Gece."

Sesindeki tını burada kalmamın güzel şeyler doğurmayacağını fısıldıyordu. İtiraz etmedim ve geriye doğru bir adım attım. Ancak içim içimi yiyordu. Arkadaki büyük garajdan gözlerimi alamıyordum. Neden hislerim, orada bir şeyler olduğunu söylüyordu bana?

Gürültüyle irkildim. Garajın büyük kapısını suratıma kapatmıştı.

Eh, dejavu...

Arkamı dönüp eve ilerledim. Adımlarım beni eve götürüyordu ancak düşüncelerim arka bahçeye süzülüyordu.

“Dikkat edin!”

Cemre son anda yavaşlayınca ona çarpmaktan kurtuldum. Elindeki bardakları gösterdi. “Şey, affedersin,” dedim mahcup bir tavırla.

“İyi misiniz?”

“Evet. Dalmışım.”

Anlayışla gülümsedi, aklıma gelen şeyle mutfağa giden kızı durdurdum. “Cemre. Bir şey soracağım. Arka bahçede bir garaj var...”

Bana baktı. “Evet. Emir Bey’e ait.”

“Arabasına bakıyordum...”

Kaşlarını kaldırdı, gözleri hafifçe kısıldı. “Orada araba yok.”

Tedirginliğim ve merakım gittikçe artıyordu. “Evet. Ben de göremedim zaten. Biraz karanlıktı.”

Beni onayladı. “Emir Bey orayı her zaman kilitli tutar. Araba garajı, bahçenin ön tarafında.”

Ona bir teşekkür geveledim ve odama çıktım. Demek orayı kilitli tutuyordu. Bir şeylerin farklı olduğu düşüncesi tekrar zihnime hücum ederken Emir’in reflekslerini düşünüyordum. Fazla hızlıydı. Sessiz olduğuma ne kadar emin olursam olayım beni her zaman yakalıyordu. Sezgileri biraz ürkütücüydü!

Bütün bu düşünceleri kafamdan defedip kitaplarıma gömüldüm. Sabahattin Ali’den beni sakinleştirecek bir paragrafa dalıp giderken bir süre odamdan ayrılmamanın akıl sağlığım için daha iyi olacağı kanısına vardım. Gözlerim satırlarda gezindi:

“İnsanlar nedense daha ziyade ne bulacaklarını tahmin ettikleri şeyleri araştırmayı tercih ediyorlar. Dibinde bir ejderhanın yaşadığı bilinen bir kuyuya inecek bir kahraman bulmak, muhakkak ki, dibinde ne olduğu hiç bilinmeyen bir kuyuya inmek cesaretini gösterecek bir insan bulmaktan daha kolaydır.”

Kelimeleri takip ederken duraksadım. Aklım neden hâlâ o kaba herifteydi ve ben neden onun garajını bahsi geçen ejderhalı kuyuyla kıyaslıyordum?

İyi değildim. “Beni delirtmeye başladın...” diye homurdandım Emir’e. Zaten buna meyilliydim.

Bilgisayarımı açtım ve her zamanki gibi kitap yorumlarını takip ettiğim tartışma sayfasına giriş yaptım. Okuduğum kitabın paragrafını alıntılıdım ve *“Bazen dibinde ne olduğunu bilmediğimiz kuyuları da keşfetmeliyiz, nereye götüreceğini kim bilir?”* diye ekledim.

Kısa bir süre içinde bildirim sesi duyuldu. Biri beni yanıtlamıştı:

“Belki de siz bilmeceleri seviyorsunuzdur sayın @Yeşilokur. Zira gerçek hayat, tıpkı Sabahattin Ali’nin de dediği gibi, neyi merak ettiğimizi aramakla geçecek kadar uzun değil, insanoğlu sandığının aksine, bunu monoton bulmuyor. Merak ettiğim, sizi ejderhalı kuyudan neyin uzaklaştırdığı?”

Gülümseyerek cevap yazdım:

“Sevgili @Geveze, elbette gerçek hayat çok kısa ancak bildiğiniz şeyleri yaşayarak tükettiğiniz bir ömür ne kadar anlamlı olabilir? Ejderhalı kuyuya gelince, neden diğer kuyuları merak ettiğimi ben de henüz bilmiyorum, size ejderhanızla mutluluklar dilerim!”

Bay veya Bayan Geveze’den gelen yanıtla sıırıttım.

“@Yeşilokur, bu heyecanınızı gençliğinize veriyorum. Hislerim beni yanıltmaz. Benim yaşlarıma geldiğinizde bu sohbeti yinelemek

isterim. Ayrıca, kuyunun dibinde ne göreceğinizi ben de merak etmeye başladım, heyecanınız bana da bulaştı. Sevgiler...”

İç çekip bilgisayarı kapattım. Balkondan içeri doğru dairetêkâr, serin bir hava süzülünce tembel adımlarla ayağa kalkıp oraya ilerledim. Tırabzanlara tutundum, gözlerimi kapattığımda rüzgâr yüzümü okşadı. Geveze haklı mıydı? Kendime bir sınır çizmeli miydim?

“Gidiyor musun?”

Hande'nin sesi ile irkilip yavaşça aşağı baktım. Biri ile konuşuyordu ancak karanlıkta silüetini seçemiyordum.

“Oyun var.”

Fark edilmemek için biraz geri çekildim.

“Sen bu saatte neden uyumuyorsun?”

“Birazdan yatacağım,” diye mırıldandı Hande. “Lütfen kendine dikkat et. Geç gelme. Fark etmesinler.”

Kaşlarım çatıldı. Ne kadar çabalasam da kendimi olanlardan uzak tutamıyordum, yine bilinmezliğin pençesine düşmüştüm. Merak sinsice bedenimi kuşatıyordu, kulaklarımı kapatmam nasıl mümkün olabilirdi ki?

“Yapmasana şunu!”

Kısık bir gülüş. Bu Emir'di. Hande biraz geri çekilip dağılan saçlarını düzeltince onu görebildim. Havanın sıcaklığına rağmen kapüşonlu siyah bir hırka giymiş ve siyah bir şapka takmıştı. Adeta gecenin rengiyle bütünleşmişti. Bir oyunu var. Fark edilmemesi gerekiyor ve kendini tamamen kamufle etmiş durumda... Nefesimi tuttum.

“Karıştırma şu saçımı.”

Hande homurdanarak eve girdi. Emir'in bahçeden çıkmasını bekledim. Yine beni yakalamaması için bir adım geriye çekilmiş, balkonumun duvarına neredeyse yapışmıştım.

Ancak Emir, bahçeden çıkmadı. Aksine, ters istikamette ilerledi ve garajına girdi.

Gözlerim irice açılırken bir müddet sabırla bekledim. Kimsenin çıktığı yoktu. Rüzgârın hareket ettirdiği birkaç yaprak hışırtısı dışında çıt çıkmıyordu. Gecenin koyuluğunda gözlerimi dikmiş, uğursuz garaja bakıyordum. Saniyeler aktıkça yerimde duramaz hâle gelmiştim, en sonunda sabrımın son kırıntısı tükendi ve kendimi evden acele ile çıkarken buldum. Siyah garaj kapısının önüne geldiğimde ortalıkta hâlâ hiç kimse yoktu.

Kilitli olduğunu tahmin ettiğim hâlde kapıyı açmayı denedim.

Bahçede ürkütücü bir gıcırta yankılandı. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken donup kaldım. Unutmuş muydu?

İçerisi, dışarıya kıyasla daha soğuktu. Sabah gördüğüm kum torbası hafifçe sallanıyordu. Garajda birkaç kırık eşyadan başka hiçbir şey yoktu.

Yani Emir içeride değildi...

Korku ve endişe bedenimi esir almaya başlarken yutkundum. Gözlerim dört bir yanda gezindi. Onun buraya girdiğine ve tekrar çıkmadığına emindim.

Ne fark eder? Manzara ortadaydı. Burada kimse yoktu.

Titrek iki adım atıp tamamen içeri girdim. Beynim hızlı bir teori üretmeye çalışıyor ancak gördüklerine yetişemiyordu. Olanların mantıklı bir açıklaması yoktu. Paslı eşyalar, sıvası dökülmüş bir duvar, yıpranmış zemin...

Ve kapak!

Üzerine öylesine bir kilimin konulduğu ancak metal kısmının yine de tam olarak kapanmadığı kapağa baktım. Ayağımın ucuyla tozlu örtüyü ittim, gözlerim ikinci bir şaşkınlık dalgasıyla irileşti.

Bir insan bedeninin, içinde rahatlıkla kaybolabileceği büyüklükteki metal kapak bana bakıyordu.

Bedenim buz keserken gördüklerimi kafamda tartmam biraz zaman aldı. Burada böylece dikilmenin tehlikeli olduğunu, muhtemelen görmemem gereken bir şeyi şu anda alenen izlediğimi biliyordum. Bu korkunç garajdan defolup gitmeliydim.

Yapamadım.

Yere eğildim ve korkak parmaklarımla kapağı kaldırdım. Soluğum içimde hapsolmuş, göreceğim şeyle birlikte özgür kalmayı bekliyordu.

Beni koyu bir karanlık karşıladı. Diğer elimle aşağıyı yokladım, yalnızca boşluktu. Zifirî karanlık aşağı doğru uzanıyordu. Birkaç saniye sonra tahmin ettiğim şey parmaklarıma değdi: Merdiven.

Düz bir merdiven duvara sabitlenmişti. Ucu bucağı görünmüyordu; ürkütücü görüntü, vücudumun daha da gerilmesine yol açtı ve bir hışımla kapağı kapattım. Adımlarım korkuyla harekete geçti, garajdan aceleyle çıktım. Adeta nefes almadan bahçede koştum, tek istediğim güvenli bir şekilde eve girebilmektir.

Ortalık sessizdi. Benden başka herkes uyumuştur. Saat gece-nin bilmem kaçtı ve ben...

Tam olarak neye şahit olmuştum?

Odamın kapısını kilitleyip arkasına yaslandım. Göğsüm nefeslerime yetişemiyor, hızla inip kalkıyordu. Pencereye ilerledim, göreceğim şeyden korkuyormuşum gibi perdeyi usulca sıyırdım.

Bahçe boştu.

Tırnaklarımı kemirirken hızla düşünmeye başladım. Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyordum; Hande, Emir'in gittiğinden ve merdivenli karanlıktan haberdardı. Peki ya diğerleri?

Ulaş *oyunu* olup olmadığını sormuştu.

“Efsun Hanım biliyor olamaz...” diye fısıldadım. Aksi hâlde Emir, tehditlerim karşısında kapıyı tekrar suratıma çarpar, her zaman olduğu gibi kabalığını sürdürmekten çekinmezdi. Oysa tam tersini yapmıştı. Bir şeylerden ailesine bahsetmemi istemiyordu.

Öylece yatağıma yattım ve merakla bulanmış sorularla cebelleştiğim huzursuz bir uykuya teslim oldum.

Sabah, kahvaltıda ruh gibiydim.

Çatalımla zeytinleri itiyor sonra tekrar bir araya getiriyordum. Hande karşımda iştahla bir şeyler yiyor, arada bir okuduğu burç yorumlarından bahsediyordu. Onu dinlemediğimi anladığında hafifçe öksürdü.

“Gece, sen iyi misin?”

Uykulu gözlerimi ona çevirdim. “Evet.”

Çayını yudumlarken başını salladı. “Öyle görünmüyorsun.”

Zihnimdeki tehlike çanlarını susturup ona beceriksizce gülümsedim. “Biraz uykusuzum.”

Burnuma hoş bir parfüm kokusu geldi. Emir yanımdaki sandalyeyi çekti, ardından masaya oturdu. “Günaydın.”

Gece kaçta eve gelmişti?

Yüzünü aniden dibimde görmek irkilmeme sebep oldu, çatalımı bıraktım. Bana yandan bir bakış attı. “Berbat görünüyorsun.”

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Evet, kötü bir gece geçirmiş ve uykumla boğuşmuş olabilirdim. Ama bahsettikleri kadar feci olamazdım.

“Her zamanki hâlim,” dedim işi espriye vurmaya deneyerek. İkisi de sessizce bana baktılar.

Burası beni geriyordu. İçimdeki minik şeytan zaten beni dürtüp duruyordu; *gece gördüğün şeyleri anlat, neler olup bittiğini öğren ve kurtul!* Onu susturdum. Muhtemel sonumu bu şekilde öğrenmeye hazır değildim. Bu şimdilik benim sırrım olarak kalmalıydı.

En azından bir şeyler bulana dek...

“Ulaş’ın numarasını alabilir miyim?” dedim aniden.

Hande kaşlarını çattı. “Ulaş mı?”

“Evet. Telefonumu kullanmadığımı söyledim. O da senden alabileceğimi söyledi.”

Emir bana kaçamak bir bakış attı. Ona bakmadım. “Tabi numarasını vereyim ama...”

Hande’nin uzattığı telefonu aldım ve bir süredir kullanmadığım telefonumu çıkarttım. Sim kartını telefona tekrar yerleştirip Ulaş’ın numarasını kaydettim.

Emir o sırada, Hande’nin yarım kalan sözünü tamamladı. “O senin takılabileceğin biri değil.”

Bakışlarımı telefondan kaldırıp ona çevirdim. “Bu da ne demek?”

Hande yumuşak bir ses tonuyla araya girdi. “Yani sen geleli fazla olmadı, hâlâ yabancı sayılırsın, onunla dışarıda vakit geçirmen biraz...”

“Ulaş, züppenin tekidir.”

Emir çatalını ağzına götürdü. Hayrete düşmüştüm. Hâlbuki Ulaş, bende kötü bir izlenim bırakmamıştı.

“Emir!” diye uyardı Hande. “Öyle söylemek istemedi Gece. Sadece, Ulaş başına buyruk bir çocuk. Sorumluluk sahibi değil,

hâliyle onun çevresinden pek hoşlanmıyoruz. Onu eve davet etmeye ne dersin?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Motor sürecektik. Bana zarar vereceğini sanmıyorum. Ayrıca kendimi koruyabilirim.”

Emir alaycı bir bakış attı. Bana inanmıyordu. Yeni bir tartışmanın fitilini ateşlediğimi hissettim. “Boş ver Hande,” dedi.

Hande kahvaltısını yapmaya devam etti. Masadan kalktım ve Ulaş’ı aradım. Telefonu üçüncü çalışta açtı. “Alo?”

Yüzümü buruşturdum. Arkadan çok fazla insan sesi ve gürültü geliyordu. Biri Ulaş’a bağırdı. “Merhaba,” dedim doğru bir şey yapıp yapmadığımdan emin olamayarak. “Ben Gece. Aramamı söylemiştin.”

Bir süre düşündü. “Gece?”

“Motor sürmüştük...”

“Gece! Ah, tamam. İsim hafızam kuvvetli değil de... Nasılsın?”

Ağzımı açtım ancak arkadan birisi ısrarla Ulaş’a sesleniyordu. “Bir dakika bekler misin?” dedi. Ardından ses kesildi, geri geldiğinde gürültü biraz daha azalmıştı. “Bugün buluşur muyuz?”

Onun ani tekliflerine artık ayak uydurmam gerektiğini fark ettim. “Şey, olur...”

“Yani, motosikletimle buluşur musun?”

Muzip tavrına karşılık sııttım. “Kaçta gelirsin?”

Sevinçle masaya döndüğümde Emir ortalıkta yoktu. Hande omuz silkti. “Sabahları böyle gergin oluyor. Anlayamıyorum.”

“Sabahları mı? O her zaman gergin.”

Gülümsedi. “Eskiden böyle değildi. *Maçtan* geldiğinde...”

Sustuk. Pot kırdığını fark ederek sözünü tamamlamadı. Fırsatı havada yakaladım.

“Ne maçı?” diye sordum hızla.

“Şey...”

“Geçen gün de konuşuyordunuz, merak edip sormak istemiştim. Unuttum.” Hande’ye masumca gülümsedim. Oturduğu yerde rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. “Maç derken...”

“Günaydın herkese. Ne yapıyorsun, bebeğim?” Giray masaya oturdu ve Hande’nin saçına bir öpücük kondurdu. İçimden şansına küfrederken Hande hızla konuyu kapattı ve Giray ile sohbeta başladı. Omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm.

Bu iş artık benim için sinir bozucu bir hâl almaya başlamıştı, içimde merak alevlerinin körüklendiğini hissediyordum. Benden gizledikleri şeyin ne olduğunu mutlaka öğrenecektim.

Biraz sonra Ulaş geleceği için odama çıktım ve kıyafetlerimi değiştirdim. Saçlarımı topladım, astım ilaçlarımı yanıma aldım ve oradan ayrıldım. Krizin ne zaman yakalayacağı bazen belli olmuyordu.

Ulaş bahçe kapısının önünde, ateş kırmızısı motoruyla beni bekliyordu. Ben o güzel şeyi süzerken o yine bana laf attı. “Yüzüne renk geldi.”

Sırıtarak ona doğru ilerledim ve uzattığı kaskı taktım. “Yolculuğumuz nereye?”

Aradan geçen altı saatin ardından akşamüstü, Ulaş ile beraber تنها bir yerde mola vermiştik. Kalabalıktan pek hoşlanmadığımı sanki kendiliğinden fark etmiş gibiydi. Kendimi yerdeki çimenlere atmış gökyüzünü, güneşin batışını izliyordum. Yakındaki bir büfeden ikimize birer su aldı, benimkini uzatırken “İyi misin?” diye sordu.

Başımı sallarken gözlerimi kapattım. “Evet. Sen?”

Gülümsedi ve ne zaman aldığını görmediğim içki şişesini ağzına dayayıp içmeye başladı. Ses çıkarmadım, gözlerimi gökyüzüne çevirip sonsuzluğu seyretmeyi sürdürdüm.

“Uzun süredir motor sürerken bu kadar eğlenmemiştim. Ne zamandan beri kullanıyorsun?”

“Birkaç sene oluyor...” dedim göz kapaklarımın altında babamın yüzünü hayal ederek. Bana her zaman tebessüm eden dudakları, güldüğünde kısılan sımsıcak gözleri, her santimini ezbere bildiğim kırışıklıkları... Anılar bedenimi kuşattı. Hastayken bile beni gülümsetebilmek için buruk bir ifadeyle de olsa tebessüm ederdi, o kırışıklıklar hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi, kalbim acıyla sızladı.

Bir hayal canımı nasıl böyle yakabilirdi?

Beni ilk motor yarışına götürdüğü gündeydik. Heyecanıma, çılgınlığıma ortak oluyordu, sevincimiz birbirine karışıyordu. Söz konusu babamken zihnim, su gibi berraktı. Sesi hâlâ kulaklarımda çınliyordu. “*Sen benim karanlıktaki ışığımsın, parlayan minik yıldızım, gecem...*” Dudaklarımı birbirine bastırıp titremesini sakladım.

Ulaş içmeye devam ediyordu.

“Ailende motorcu var mı? Bu kadar iyi kullanmanın sırrı...”

“Bir ailem yok.” Fısıltım batan güneşle beraber havada usulca kayboldu.

“Yani...”

“Benim ailem, yalnızca babamdı. Hastaydı, geçen yıl kaybettim.”

Bir süre ikimizden de ses çıkmadı. Gözlerimi açtığımda tutmakta güçlük çektiğim bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü. Kararan gökyüzünü izledim.

“Benimki de annem.”

Ulaş’a baktım. Bu defa o gözlerini kırpmadan gökyüzünü izliyordu. Bir şey görmüş gibi tebessüm etti. “Sen de...” diye fısıldayacak oldum. Parmağını havaya kaldırdı, bir şeyler çiziyor gibi yaptı, yüzünde çocuksu bir gülüş yakaladım. Beni susturdu. “Şşşt! Annemi görmeme izin ver.”

Sarhoştı. Ya da benim gibiydi, yalnızca acı çekiyordu.

Yaşlar gözlerime dolarken boğazıma bir yumru oturdu, usulca başımı çevirdim. Onun annesini seyrettiği karanlık gökyüzünde, şimdi ben de babamı seyrediyordum. Zaman durmuştu, kendi yıkımında ezilen iki insandan ibarettik. Burada öylece, yan yana göğe bakarken yaralarımız kanıyordu ve biz çıplaktık. Onu görüyor, hissediyordum. Ağlamaya başladım. Ulaş konuşmuyordu ancak sesini duyabiliyordum. İkimiz de aynı acıyı çekiyorduk.

“Keşke bir defa görebilsem...” diye mırıldandı harfleri yuvarlayarak. Neredeyse uyuyacaktı. Dudaklarımdan izinsiz bir hıçkırık kaçtı. Boğazım yanıyordu. “Onu sadece bir defa görebilmek için her şeyimi verirdim,” dedi.

“Onu bir defa görebilmek için her şeyimi verirdim,” dedim ben de, yaşlar yüzümü ıslatırken. Kelimelerin doğruluğu içimi burktu, bu öyle çaresiz bir yakarıştı ki... Kendime ben bile acıdım.

Orada öylece ne kadar kaldığımızı bilmiyordum. Saate bakmak istemedim. İnsanları duymak, kimseyi görmek istemedim. Yıldızları seyrederken gözlerim orada takılı kaldı, zaman akıp gitti.

Ulaş uyuyordu. Boş şişe parmaklarının arasında gevşekçe duruyordu. Onu nasıl uyandırabileceğimi, uyansa bile nasıl ayılabileceğimi bilmiyordum. Eve bu hâlde gidemezdik, nasıl gideceğimiz konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Sanki bunu sesli düşünmüşüm gibi Ulaş’ın telefonu titremeye başladı. İsteksizce cebine uzanıp telefonu aldım, Hande arıyordu.

“Hande...”

“Gece? Sen misin? Ulaş nerede?”

“Yanımda,” dedim durgun bir sesle.

“Sen iyi misin? Aradım ama telefonun kapalı. Sesin neden böyle kötü?”

Sorusunu cevaplamadım. “Uyuyakaldı. Biraz içti.”

Hande telaşla bir şeyler mırıldanırken nerede olduğumuzu sordu. Biraz uzağımızdaki büfenin ismini söyledim, ardından Ulaş’ın telefonundan Hande’ye bulunduğumuz konumu gönderdim. “Tamam, bekle orada. Bir yere ayrılma sakın!”

Ulaş’ı hafifçe dürttüm. “Hey, uyan!”

Hareket etmedi. Oflayarak başını kaldırmayı denedim. “Ulaş! Kalkman gerekiyor.”

Bir şeyler mırıldandı. Hafifçe yüzüne vurdum. “Seni taşıyabileceğimi zannetmiyorum.”

Yüzüme sersem bir bakış attı, “Neredeyiz biz?” diye sorup tekrar gözlerini kapattı. Bu kadar çabuk sarhoş olmasını pek beklemiyordum. Bu gece beni oldukça şaşırtıyordu. Dışarıdan fazla şımarık ve şamatacı bir izlenim bırakıyorken yanımdaki adam hiç de öyle biri gibi davranmıyordu. “Eve gideceğiz,” dedim.

“Ev...” Gözleri kapalıydı. “Hande geliyor olmalı. Haydi, uyan!” diyerek sözünü kestim.

Yine gözlerini açmadan gülmeye devam etti. Tamamen uyku sersemiydi ve bu kadar çabuk sarhoş olacağını bilsem belki de içmesine izin vermezdim. Ofladım.

“Hande...” dedi son heceyi uzatarak. “Gelecek!”

“Evet,” dedim ifadesiz bir tonda. Tekrar vücudunu yerden kaldırmayı denedim.

“En masum ama en duygusalımız...” dedi tekrar gülerken. “Melek gibi kız, bizimle uğraşıp duruyor.” Esnedi. Kaşlarını çat-tım. “Ne?”

Kendi kendine tekrar güldü. “Ben neyse... Emir zibidisi...” Aniden parmağını kaldırınca irkilip geri çekildim. “Ama yok! Onun kuralları var. Altın kuralları... *Yeraltı...*” Ulaş bir kahkaha patlattı, omuzları sarsıldı. “Yemişim yeraltını!”

Sonunda biraz da olsa onu ayağa kaldırabildiğimde sinirle ho-murdanıyordum. “Sen ne saçmalıyorsun?”

Ulaş taşıyamadığı bedenini bana yasladı, bir elini gevşekçe boynuma attı ve yüzüme sarhoşluğun verdiği rahatlıkla sırtıttı. “Ne ayıp... Yoksa hâlâ öğrenemedin mi? Köstebek duymasın, kırılır!”

Ağzımı açıp bütün bunların ne olduğunu soramadan, yanı-mızda bir araba aniden fren yaparak durdu. Emir soğuk bir yüzle sürücü koltuğundan indi, arabanın kapısını kapatıp yanımıza yaklaştı. Şaşkın gözlerle ona bakıyordum. “Hande nerede?”

Ela gözlerini bize çevirdi, bir süre karşısındaki manzarayı sessizce izledi. Gözlerim muhtemelen ağlamaktan kızarmıştı, dağılmış görünüyor olmalıydım. Bu da yetmezmiş gibi Ulaş’ın iri bedenini ayakta tutmaya çabalıyor, omzumdaki koluna sıkıca yapıştıyordum. Kısacası hâlimiz berbattı.

“Seni sabah uyarmıştım,” dedi sakın bir sesle. Büyük bir adım atıp yanımıza geldi ve Ulaş’ın bütün yükünü benden aldı. Biz arabaya ilerlerken Ulaş hâlâ sarhoş ağzıyla bir şeyler geveliyordu. Emir onu bir dakika bile dinlemedi.

“Neden sen geldin?” dedim kendimi kötü hissederek.

Ulaş’ı arka koltuğa yerleştirip kapısını kapattıktan sonra bana baktı. “Biraz söz dinleseydin ben de burada olmazdım. Eve gide-lim, bin.”

Sarhoşluğu kastettiğini düşünerek savunmaya geçtim. “Kötü bir şey yapmadık. Yalnızca motor kullanacak durumda değildi, ben de bu yüz-”

“O yüzden mi bu kadar çok ağladın?” dedi gözlerime bakarak.

Bunu sormasını beklemiyordum, bir süre karanlıkta bakıştık. Dudaklarımı aralayıp yanlış anladığı şeyi düzeltmek için birkaç sözcük sarf etmek istedim ancak hemen vazgeçtim. Zihninde olumsuz bazı kalıplar vardı ve bunları değiştirmeye niyetli gözüküyordu. Sakince arabaya bindim. Önce Ulaş’ın evine gittik. Ben sessizce arabada beklerken Emir onu zorlukla arabadan çıkarıp eve soktu. Geri geldiğinde bilmiş bir tavırla çocukluk yapmak hakkında bana nasihat vermesini ve küçümseyici bakışlar atmasını beklesem de bunların hiçbiri olmadı, eve kadar ikimiz de hiç konuşmadık.

Araba durduğunda sessizlik sinir bozucu bir sınıra ulaşmıştı. “Beni Ulaş ağlatmadı,” dedim.

Yüzünü bana çevirdi ve karanlığın içinde koyulaşan bal rengi gözlerini hiç kaçırmadan yüzüme dikti. “Buna eminim.”

“Neden onun kötü biri olduğunu düşünüyorsun? Bana zarar verecek biri değil, gerçekten.”

Ulaş’ın bugün kısa bir süreliğine de olsa düşürdüğü maskesinin altında mutluluk, haylazlık ve serserilik değil; sevilmeye muhtaç, kaybının acısıyla baş edemeyen ufacık bir çocuk görmüştüm.

“Onu tanımıyorsun,” dedi gözlerini yine benden ayırmayarak. Alenen meydan okuyordu.

“Belki de onu düşündüğünüz kadar tanımayan sizlersiniz,” dedim meydan okumasına karşılık vererek.

Başını iki yana sallayıp derin bir nefes verdi. Ardından bir şey söylemeden arabadan indi. Konuşmayı, sanki cevap vermeye

tenezzül etmeyeceği bir insanmışım gibi kestirip atmasına, bana böyle davranmasına deli oluyordum. Sinirle arabadan inip peşinden yürüdüm. Evin önünde bekleyen Hande beni görür görmez kollarının arasına çekti ve sarıldı. “Kaç saattir ulaşamıyorum, korkuttun bizi!”

“Sadece telefonuma bakmayı unutmuşum,” diye mırıldandım.

“Ulaş iyi mi?” dedi.

“Evet, yalnızca sarhoş oldu. Hepsi bu.”

Daha fazla abartmamasını dileyerek bu dramatik sahneyi sonlandırdım. Öte yandan benim için bu kadar endişelenmesini kabullenemiyordum. Kan bağımlı olan insanların umurunda değilken birkaç gündür tanışıklığım olan birinin bana karşı böyle duygusal davranması biraz hüzünlenmeme sebep oluyordu.

Durgun adımlarla odama çıkarken bu tatilin bir an önce sonlanmasını diledim. Umarım günler çabucak geçerdi ve hayatım eski monotonluğuna kavuşurdu. Bedenimi yorgunca yatağıma bıraktığımda vakit gece yarısını geçiyordu. Uyumak için gözlerimi kapatsam da zihnimdeki düşünceler huzur vermiyordu. Şans eseri uyuyakalsam bile bu gece babamın beni terk etmesiyle sonlanan o korkunç kâbuslardan birini göreceğimi biliyordum. Titrek bir iç çekişle yatakta diğer tarafa döndüm.

Bilgisayarımın bildirim ışığı yanıp sönünce oyalanacak bir şeyler bulduğuma sevinerek kapağını açtım. Geveze son yazdığım mesaja cevap vermişti ve bana tatlı laf atmaları yüzümde bir tebessüm oluşturdu. Tartışmalarımızdan keyif aldığım için onun düşüncesine tezat bir şeyler yazıp sııttım. Çekişmeyi bilerek uzattığımı o da biliyordu. Onunla birkaç saat sohbet ettik.

“*Dik bir yokuş çıkıyormuşum gibi yoruyorsun beni, pes ediyorum, senin kadar genç ve canlı değilim!*” dedi. Mesajına gülmeye başlarken, “*Bu kadar erken mi? Fakat sen Geveze’sin, böylece bitire-*

mezsin, bunu kabul edemem...” yazdım. Az sonra beni yanıtladı. “*İlk defa bir insanın uçuk fikirleri beni korkutuyor, kendim için yapabileceğim en iyi şey biraz mısır patlatıp indiğin kuyuların sonunda ne olduğunu merakla seyretmek, atıl bakalım minik ejderha!*”

Bana taktığı yeni isme gülerken vücudumdaki gerginliğin uçup gittiğini hissettim. Beni rahatlatıyordu ve Geveze ile konuşurken olmak istediğim kişiydim, bir başkası değil... Tekrar onu yanıtlamak için yatakta doğrulduğumda kapının arkasından gelen ufak bir gıcırtyla duraksadım. Saat üçe geliyordu ve bu saatte uyanık olabilecek tek insan tanıyordum.

Balkona çıkıp bir süre sessizce bekledim. Biraz sonra Emir tıpkı geçen sefer gördüğümdeki gibi siyahlara bürünmüş, karanlıkta fark edilmeyen usul adımlarla arka bahçeye yürüyordu. Nefesimi tutup bekledim.

Sanki izlendiğini hissetmiş gibi çevresini yokladı. Geri çekildim. Bir süre öylece dikildikten sonra sol tarafa döndü ve garajının olduğu yönde gözden kayboldu. Kalbim küt küt atarken içimde amansız bir savaş veriliyordu. Orada ne olduğunu görmek istiyor, geceleri böyle gizlenmiş hâlde nereye kaybolduğunu çözmek istiyordum. Bir yanım bunun yanlış olduğunu ve kendi hâlimde odamda takılmam gerektiğini fısıldarken, heyecanlı olan diğer yanım hemen harekete geçmem gerektiğini fısıldadı. Emir’in ukalaca yüzüme bakıp gözlerini küçümsercesine bana dikmesinden oldukça sıkılmıştım ve şimdi karşımda buna son verebilmek için apaçık bir fırsat vardı! Onun sırrını öğrenmek, bu sırta ortak olmak istiyordum. Aramızdaki anlamsız gerilim ancak benim onu saf dışı bırakmamla son bulacaktı ve ben bunu yapabileceğimi ona göstermek istiyordum.

Ulaş’ın yeraltından bahsettiği birkaç cümle kulağımda yankılandı.

“Onun kuralları var. Altın kuralları... Yeraltı...”

Ne olduğunu anlamadan odama girmiş, bir hışımla kıyafetlerimi değiştireyordum. Tıpkı onun gibi siyah birkaç parça kıyafet buldum ve üzerime geçirdim. Arka bahçedeki garaja giden yolda en ufak bir ses çıkarmamak için parmak uçlarıma basarak yürüyordum.

İşte, tam karşımdaydı.

Muhtemelen evdeki herhangi birinin peşinden gelmeyeceğini düşündüğü için kilitlemediği garaj kapısından içeri adım attım. Heyecandan yüzüm kızarmış ve gözlerim kocaman açılmıştı. İçerisi son gördüğüm hâlini koruyordu. Üstünkörü örtülmüş, pas-pasa benzeyen çirkin örtüye gözlerimi diktim. Karanlıkta birkaç adım attıktan sonra, eğilip bu toz yumağını kaldırdım. Metal kapak bana göz kırptı. Ağır kapağı kaldırdım. Sinsi karanlık tam gözlerimin önündeydi. Adeta beni içine davet ediyordu. Duvarla bütünleşmiş merdivene, can simidimmiş gibi parmaklarımı yapıştırdım.

Aşağı doğru bir adım attım. El fenerim yoktu ve bu zifirî karanlıkta tutunduğum yeri bile göremeden inmeye çalışmak, tehlikenin ta kendisiydi! Düşüncelerime bir set çekip bir adım daha indim. Bir adım daha... Ne kadar devam etmem gerektiğinden bihaber, öylece iniyordum. Soluklarım hızlanmış, giderek soğuyan havayı hissettikçe ellerim titrek bir hâl almıştı. Ne yaptığımın ben bile farkında değildim. Biraz daha indikten sonra duraksadım, nefesim düzene girene dek bekledim. Bir yandan eğilip karanlığa göz atıyor, bir yandan da dikkatli adımlarla inmeye devam ediyordum. Ne kadar kaldığını anlamaya çalışsam da sonunu görebilmek mümkün değildi. Titreyen parmaklarımla buz gibi demire daha da sıkı yapıştım ve adımlarımı atmaya devam ettim. Buraya kadar gelmişken geri dönmek aptallık olurdu.

Ayağım yere değdi. Nefesimi tutup buradaki rahatsız edici sessizliği dinledim. İşte merak ettiğim yerdeydim. Yerin kim bilir kaç metre altında...

Keskin ela gözler etrafımda olmadığına göre gitmişti. Öyle korkak adımlar atmıştım ki buraya inmek ne kadar zamanımı aldı, en ufak fikrim yoktu. O belki de gideceği yere çoktan varmıştı.

Önümü göremediğim için duvara elimi yapıştırdım ve yürümeye başladım. Hem yürüyor hem de bir şeye takılıp düşmekten korkuyordum. Oysa içeride eşya olup olmadığını bile bilmiyordum. Nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Bacaklarım yorulana kadar yürüdüm, artık ilerlemeye takatim kalmamıştı ki parmağım bir çubuğa dokununca aniden durdum. Çubuğu oynattığımda etrafı zayıf, sarı bir ışık doldurdu. Şimdi her şey gözlerimin önündeydi ve hiç de beklediğim gibi değildi, bomboştu. Etrafta duvardan ve beton zeminden başka hiçbir şey yoktu. Depo ya da kilere benzer bir hâli olduğu da söylenemezdi, burası daha çok gizlenmek için inşa edilen sığınaklara benziyordu. Efsun Hanım ve Ünal Bey'in buradan haberi olup olmadığı sorusu zihnimi tekrar kurcalamaya başlamıştı, bunu sonra düşünmeye karar verdim. Dokunduğum duvar ileriye doğru kıvrılarak devam ediyordu ve tünelden çok daracık bir koridorda ilerliyor gibiydim. Gözlerim ileriye kaydı. İşte orada, henüz yanına bile gitmeden kalbimi gümbürdeten büyük demir kapıyla bakışıyorduk. Bilinmezliğin kucağındaydım.

Tepemdeki bozuk lamba cızırdadı, birkaç saniye içinde zayıf ışık daha da soldu. Korkarak ışığı kapattım, muhtemelen uzun süredir kullanılmıyordu. Şimdi yalnız başıma kaldığım ürkütücü karanlıkta, parmaklarım duvara korkuyla yapışmış hâlde, sarsak adımlarla ilerliyordum. Yolun nereye vardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, işin kötüsü bir garajın kapağından girilen ve yerin metrelerce altına inşa edilmiş olan bu dar alanda ne aradığımı hakkında bir fikrim de yoktu. Delirmiş olmalıydım. Mesafe belki de düşündüğüm kadar uzun değildi ancak öyle tedbirli, öyle korkak ilerliyordum ki sonu gelmiyordu. Tek duy-

duğum kendi hırıltılı nefesimdi. Yürüdükçe sağa doğru kıvrılan koridor nihayet sonlandığında büyük kapının önüne gelmiştim.

“Sadece bakacağım.” Fısıltıma kendim bile inanmamıştım. Bu kapının arkasında Emir’in ulaştığı yer vardı. Tahminim bir depo veya buna benzer bir başka yer olabileceğiydi. Derin bir nefes alıp titreyen parmaklarımla kapıdaki büyük sürgüyü çektim. Buraya kadar gelmişken hemen kapının arkasında, Emir beni kısıvrak yakalasa da yapabileceğim bir şey yoktu, gözüm kararmış gibi hissediyordum. Kapı karanlıkta süzülürcesine içeriye doğru açıldı. Soğuk, tokat gibi yüzüme çarparken gördüğüm manzarayla donakaldım.

“Kahretsin, bu da ne böyle?”

BÖLÜM 3

Yeraltı

Yeraltında bir *sokaktaydım*.

Minik bir çığlık koparmamak için ellerimle ağzımı kapatırken gözlerim korkuyla büyümüş, etrafı inceliyordu. Yerin altına inmiş, bir kapıyı açmış ve işte buraya, yukarıdakinden neredeyse hiç farkı olmayan bir sokağa çıkmıştım. Karanlıktı, ürkütücüydü; karşımdaki yıkık birkaç kulübeyi ise zar zor ayırt edebiliyordum. Bunun, zihnimin bana oynayabileceği anlamsız bir oyun olup olmadığını sorguladım. Gördüklerim hayal gücümünden ibaret olabilir miydi? Birkaç saat önce odamda uyuyakalmış ve garajı fazla düşünmekten kaynaklanan gerçeküstü bir yolculuğa çıkmış olabilir miydim? Bütün bunlar belki de fazla gerilime maruz kalmamdandı. Karşımdaki manzara gerçek olamayacak kadar ürkütücüydü.

Yaslandığım kapı uğursuz bir sesle gıcırdadığında gerçek, beni olduğum yerde sarstı. Uyumuyordum. Burası en az benim kadar gerçektir.

Gece dışarı çıktığınızda, her nerede yaşıyor olursanız olun sokağınız aynen böyle gözükürdü. Karşımda uzayan ıssız yola göz-

lerimi diktim. Kendimi fazla savunmasız hissediyordum. Dışarı ürkek birkaç adım atıp geriye baktım, çıktığım kapı karşımdaydı. Buranın da diğer evler gibi yıkık dökük, kötü bir görüntüsü vardı. İçeriden yukarıya gizli bir yol gittiği herhangi bir şekilde tahmin edilemezdi. Zaten öyle koyu bir karanlığın içinde kamufle olmuştu ki birini diğerinden ayırt etmek mümkün gözükmüyordu. Tuttuğum nefesi bırakırken neyin içine düştüğümü bulmaya çalışıyordum, tam bir çıkmazdaydım.

Gözlerim kendiliğinden yukarı kaydı, baktığım yerde bir gökyüzü yoktu. Kendimi yeraltı istasyonlarından birinde gibi hissediyordum. Tek farkı buranın, insanların ulaşımı için kullanılmadığıydı. Yukarıda gezen gözlerim kayda değer bir şey bulamadı, aşağısı gibi yukarısı da koyu bir karanlığa esir olmuştu ve ben neyin içine kapatıldığımdan emin değildim. Bu işin sonunun nereye gittiği tam bir muammaydı.

Sakinliğimi koruyabilmek adına kendime teskin edici cümleler fısıldarken karşımdaki sokağın içine adım atıyordum. Burayı keşfetmişken hiçbir şeyi öğrenmeden geri dönmek ahmaklık olurdu. Karanlığın, içine hapsettiği yolda önümü göremeden yürüyüp birkaç sokak daha ilerlerken zihnim duraksamama neden olacak bir şey fark etti. Emir buraya gelirken siyahlar içindeydi, her zaman yukarıda gizli kapaklı bir şeyler çevirdiğini düşünmüştüm. Oysa gerçek, somut bir şekilde karşımdaydı. Yukarısı aydınlık, burası ise zifirî karanlıktı. Emir kendini burada saklıyordu. Gizlendiği şey *yeraltının kendisiydi*.

Vücudumda kol gezen ürperti yetmezmiş gibi nefesimi kesen bir ses duydum.

“Bugün maç varmış!”

Adım atmaya kestim. Yeraltının kendi görüntüsünden daha dehşet verici olan bir şey varsa o da yeraltında birtakım insanların geziniyor olmasıydı. Gür ses beni düşüncelerimden sıyırdı.

“Kafeste mi?”

“Bu geceki kaçmaz oğlum! Kafeste, yürü!”

Adım sesleri olduğum yere yaklaşırken korkuyla yanımdaki duvarın dibine sindim, bütün evler birbirine bitişikti, girebileceğim bir delik yoktu ve tek çarem onların bu karanlıkta beni fark etmeden geçip gitmeleriydi.

Sokakta bir hareketlenme oldu. Yan yana yürüyen birkaç kadın gördüm. Beni fark etmeden geçip gittiler, zaten dibine yapıştığım kulübenin yanı bir duvarla kapanmıştı. Çıkmaz sokak-taydım. Onlar sağdan ilerliyor ve bulunduğum yere kıyasla daha gürültülü olan başka bir sokağa giriyorlardı.

Öne doğru bir adım attım. Peşlerinden gidip nereye girdiklerini görmek istiyordum. Hepsinin evinde gizli bir kapağı mı vardı, buraya ne için iniyorlardı ve işin garibi buradan ne kadar insan haberdardı? Merak, vücudumun her yanını karıncalandırıyordu; fark edilip edilmeyeceğimden emin değildim, bir yabancıyı tanırlar mıydı?

“Hişşşt! Baksana!”

Kafamı sese çevirdiğimde az önce konuşan genç ile göz göze geldim. Sırtında yırtık bir çuval vardı, etraftan topladığı birkaç şeyi bu çuvala atıyordu. Beni görünce gevşekçe sırıttı. “Kimi dikizliyorsun?”

Harfleri fazla yayıktı, kendi konuşmasının mı böyle olduğunu yoksa sarhoşluktan mı cümle kuramadığını ayırt edemedim. Korku, hücrelerime kadar yayılmaya başladı. Üstü başı kir içindeydi, saçları birbirine karışmıştı ve suratı da herkesin onaylayabileceği şekilde ürkünçtü. Karanlıkta bana yaklaştı. “Ceketin güzelmiş.”

Donup kalmıştım. Kaçabileceğim bir yer göremiyordum, arkam çıkmaz sokak, önümse geldiğim yoldu. Ancak çok hızlı

koşarsam bu çocuktan kurtulabilirdim, bunun şu an mümkün olduğunu ise hiç zannetmiyordum.

Üstümdeki ince ceket fazla değerli değildi, siyah renkli olduğu için bakmadan giyivermişim. Birkaç senedir kullandığım için eskimiş bile sayılırdı. Öylece çıkarıp versem gider miydi?

“Ben...” diye titrek bir sesle mırıldandım.

“Bayağı iş görür.”

Aniden arkada beliren bir başka çocuk baştan aşağı beni süzdü. Geriye bir adım attım. Bacaklarım şiddetle titriyor, bulunduğum yere yığılıp kalmamam için adeta direniyordu.

Karşıma ilk çıkan çocuk ötekine omuz attı. “Sana çıkma demedim mi?”

Arkadaki onu boş verip bana doğru ilerledi. “Bu güzelliğe karşı koyamadım.”

İkisi de ceketimden gözlerini alamıyordu, sesli bir şekilde yutkunup yapabileceğim şeyleri kafamda tarttım, sonuç koca bir sıfırdı. Burada, kapana kısılmıştım.

“Gerile,” diye tersledi arkadaşını öndeki. “Önce ben gördüm. Ceket benim.”

“Dünkü cüzdanı sen kaptın. Buna ben çökerim.”

Üzerime gelen çocuğun omzunun üzerinden, zavallı bir hâlde kulübeyi görmeye çalışıyordum, buraya kadar geldiğim için aptalın tekiydim!

“Zırlama oğlum. Sen indirseydin adamı, para da senin olurdu.”

Duyduklarım, içimde hissettiğim dehşeti körüklerken bahsi geçen insana ne yapmış olabileceklerini düşündüm; ürettiğim senaryolar hiç hoş sayılmazdı. Arkadaki çocuk sinirle bağırdı. “Ben zırlamıyorum oğlum, parayı kırışacaktık, sen piçlik yaptın!”

Öndeki çocuk bu sözlerle dişlerini sıktı, üzerime gelmeyi bırakıp yanındaki arkadaşına döndü ve ben daha ne olduğunu anlayamadan tek yumrukla onu yere serdi. “Ne dedin lan sen? Bir daha söyle!”

Yerdeki çocuk hızla ayağa kalkıp arkadaşına sağlam bir küfür daha etti, bunun üzerine ortalık iyice kızıştı ve ikisi de birbirinin üstüne çullanmaya başladı. Donmuş hâlde sokağın ortasındaki bu kavgayı izlerken hayatımda hiç duymadığım küfürleri öğreniyordum. Kısa boylu olan, burnundan akan iki damla kanı silip, “O yumruğu bir yerine sokacağım!” diye haykırdı ve sarhoş olduğu için zar zor ayakta dikilen öteki çocuğun üzerine atladı. Az sonra üstüne oturmuş, onu ölesiye yumrukluyordu. “Bıktım lan senden!”

İç sesim usulca fısıldadı. *Kaç.*

Koşmaya başladım. Ciğerlerim yanıyordu ama durmadım. Heyecandan yaşaran gözlerim etrafı bulanık görüyor, on dakika önce ayrıldığım kulübeyi seçmeye çalışıyordu. Kısacık bir an yaşlıysam başıma gelecek şeylere az evvel şahit olmuşum, kendi sınırlarımı zorlayana kadar delicesine koştum. Issız sokağa daldığımda arkamdan bir çığlık koptu. “Kız kaçtı lan! Kalk!”

Karanlığın kucağına düşmüştüm. Kendi kulübemin hangisi olduğunu ayırt etmeye çalışıyor, çıldırılmış gibi kapılara dokunuyordum. Panik zihnimi ve bedenimi ele geçirmişti, mantıklı düşünemiyor, baktığım yerlere dönüp tekrar bakıyordum. Sonunda buldum! Hafif aralık kapıya dokunduğumda arkamdaki konuşmaları duyabiliyordum:

“Hangi sokağa girdi?”

“Şu!”

Adım sesleri iyice yaklaştığında kendimi bir hışımla içeri attım, kapıyı ardımdan dikkatle kapatırken içimden burayı fark etmemeleri için dua ediyordum. Etraf aniden sessizleşti. Sesler kesilmişti

ancak nerede olduklarını kestiremiyordum. İç sesim uğursuzca fısıldadı, *ya seni fark etmişlerse ve bu kapıyı yumruklarlarsa?*

“Sakinleş Gece,” dedim nefesim boğazıma tıkanırken. “Kapı dışarıdan açılmıyor, giremezler, sakinleş...”

Sakinleşemedim. Kriz, beni en savunmasız anımda yakaladı. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi atıyor, soluk borum yanıyordu. Bunu durdurmayı denedim, ellerimle boğazıma yapıştım ve derin derin nefesler aldım. Faydası yoktu. Zihnim birbirine girmiş düşüncelerden ibaretti. *Çocuklar kapıyı buluyor, bir şekilde açıyor, beni zorla dışarıya çıkarıyor, ceketimi parçalarcasına üzerimden çıkarıyor, sonra...*

Ellerimle ağzımı sımsıkı kapattım. Çığlık atmak istiyordum. Gözlerim nefes alamamanın verdiği acıyla yaşarmıştı, duvarlara çarparak ilerledim, eve dönmek, bir an önce bu pislik yerden kurtulmak istiyordum. Hâlim acınasıydı.

Birkaç adım sonra yere yığıldım. Ellerim bir kurtarıcı ararmışçasına çevreyi yokladı, öncekiler gibi bu da başarısızdı, ilaçlarımı evde unutmuştum. Ağlayarak nefes almaya çalıştım, ciğerlerimin patlayacağını hissediyor, sanki diri diri yanıyordum. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı, tırnaklarım boynuma batıyor, derimin altına girip orada nefes alabileceğim bir yer kazmak istiyordu. Dakikalar sonra kendimi parçalamaya başladığımı fark ettim.

İki büklüm olup yerde kıvrandım. Nefes alamıyor olmanın verdiği dehşetle inliyor, burada, küçücük bir çukurda ölüp gidecekmişim gibi hissediyordum. Temiz havaya muhtaçtım ve o asla ulaşamayacağım bir yerdeydi. Süründüm. Ellerimi kalan son irademi kullanarak boynumdan çektim ve vücudumu ileri atmaya denedim. Dışarıdan hiçbir ses gelmediğini, kurtulduğumu, kimsenin beni bulamayacağını düşündüm. Ama bu delikte biraz önce rahat rahat yürümüş, istediğim kadar nefes almıştım. Çok zor değildi. Boğuk boğuk ağlarken bunu kendime defalarca hatırlattım.

Nefes aldım.

Ciğerlerime süzülen ilk hava bana güzel bir hayal bahşetti, güneşli bir bahar gününde çiçek tarlalarının içinde uzanıp gökyüzünü izliyordum. Özgürdüm!

Nefes aldım.

Bedenim tamamen gevşerken öylece yere serilmiş yatıyordum.

Nefes aldım, ardından tekrar... Panik dalgası kapkara bir buluttu ve şimdi üzerimden dağılıp gitmişti.

Nefes almaya devam ettim. Soluklarım düzene girdiğinde bu defa mutluluktan ağlamaya başladım. Hüngür hüngür ağlıyor, yeraltını, pislik insanları, Emir'i, her şeyi boş verip sesimin boş koridorda yankılanmasına sebep oluyordum. O an, hiçbiri umurumda değildi çünkü *nefes alabiliyordum*.

Benim için korkunç bir deneyimdi. Zaman zaman evde unutsam da ilaçlarım genellikle yanımda olurdu, nasıl bir heyecan beni ele geçirmişti ki gözüm hiçbir şeyi görmeden evden çıkabilmişim? Bu ilaçlar olmadan ben sefil bir insanın tekiydim. As-tım, savaşamayacağım kadar güçlüydü. Bunu nasıl unutturdum?

İşte, kendini böyle hatırlatıyordu sinsi hastalığım.

Sakinleşmek için beton zeminde bir süre yattım. Yüzüm, gözyaşlarından dolayı sıırılsıklamdı, duyduğum tek şey kalbimin gümbürtüsüydü. Kulaklarım çınıyor, başım dönüyordu. Kendime gelmem biraz zaman aldı.

Yalpalayarak ayağa kalktım. Elimden gelen en hızlı şekilde, geldiğim mesafeyi geri yürüdüm ve içimden, kendime sürekli sakin kalmam gerektiğini hatırlattım. Hastalık adeta zihnime sızmıştı, beni okuyordu; ürperdiğimi, korktuğumu, heyecanlandığımı fark ettiği her an bana saldırmak için fırsat kolluyordu.

Merdivene ulaştım. Titreyen parmaklarımla soğuk demire tuttundum ve bedenimi yukarı kaldırdım. Düşecek gibi hissetsem

de var gücümle çıkmaya çabaladım. İrademi toplamalı, buradan bir an önce çıkmalıydım. Gökyüzünü görmek istiyordum, temiz havaya muhtaçtım. Burası artık gözüme olduğundan daha dar gelmeye başlamıştı. Toprağın altına canlı canlı gömülmüşüm gibi hissettiriyordu. Merdivenleri aceleyle çıktım.

Bir süre sonra kapak baş ucumda göründü, bir elimle sıkıca merdivene tutunurken diğeriyle kapağı yukarı doğru ittim. Yavaşça açıldı. Zorlukla kapaktan yukarı çıkarken vücudum zangır zangır titriyordu. Kirli örtüyü kapağın üzerine attım ve koşarak garajdan çıktım. Açıldığıнын fark edilmemesi için uğursuz kapıyı yavaşça kapattım.

Özgürdüm.

Odama çıkıp aceleyle çekmeceyi açtım, astım ilaçlarım oradaydı. Spreyi ağzıma dayadım ve içime çektim. Nefesim yatışana, bedenim gevşeyene, zihnim berraklaşana kadar bekledim. Uyuşmuş vücudumu yatağıma bıraktım ve bu gecenin bir kâbus olmasını dileyerek gözlerimi kapadım.

“Dün gece bir ses duydum, uyandınız mı?”

Hande, kahvaltı masasında çayını yudumlarırken Giray ve bana bakıyordu. “Su içmek için uyanmıştım,” dedim.

Böyle sakince yalan söyleyebileceğimi kendim de düşünmezdim. Hande onaylar gibi başını sallarken gözlerim masada olmayan Emir’i arıyordu. Artık onu yalnızca kaba değil, ürkütücü de buluyordum.

“Artık Ulaş’la değil de biraz da bizimle mi vakit geçirsen?” diye homurdandı Hande. Huysuz bir çocuğa benziyordu, tabağından gözlerini kaldırıp bana dikince gülümsemeye çalıştı.

“Üzgünüm, haklısın.”

“Üzgün mü? Motorda çığlık atarken hiç de öyle görünmüyordunuz hanımefendi!”

Elindeki kaskı kolunun altına sıkıştırmış, neşeyle bahçe kapısından giren Ulaş'a baktım.

“Dedikodusunu da yapamıyoruz, herif dibimizde bitiyor,” dedi Giray ve ona bir zeytin fırlattı. Ulaş davet beklemeden sırtarak kahvaltı masasına oturdu, Hande'nin tabağındaki sosisleri yemeye başladı.

“Efsun abla nerede? Hâlâ gelmediler mi?” dedi ağzı doluyken.

Gözlerim istemsizce arka bahçeyi yokladı. Evlerinin garajından bir yol ile gidilen, böyle gerçeküstü bir yerin var olması ve onların bundan habersiz olması bana çok absürt geliyordu.

“Hayır, akşam gelecekler, ziyaretleri bitmemiş,” dedi Hande tabağını onun önünden çekerken. “Kahvaltımdan uzak dur, yaramaz çocuk.”

Ulaş'ın haylazca parlayan gözlerine ve kask yüzünden dağılmış sarı saçlarına baktım. Sahiden de yaramaz bir çocuğu andırıyordu ve tıpkı yaramaz bir çocuk gibi insanların yanındayken sadece şımarıp duruyordu. Belki bir gece yarısı ikimiz de gökyüzünü izlerken ağlamaya başlamasaydık ben de hiçbir zaman gerçek o'nu göremeyecektim.

“Seni, geçen gece zor durumda bıraktığım için kızgın mısın bana yeşil göz?” diye laf attı bana. Hande çatalını ona batırdı. “Tabii ki kızgın! Gece hiçbir yeri bilmiyor! Nasıl sarhoş olursun!”

Ulaş savunma yapmak için dudaklarını araladığında Emir sessizce yanımıza yaklaştı ve masaya oturdu. Vücudum istemsizce gerildi. Silüeti, beni dün geceye götürüyordu.

“Güzel renk, yakışmış. Beğendim.” Ulaş sırtarak ona bakıyordu. Gözlerimi Emir'e çevirdiğimde gözünün yanındaki hafif morluğu gördüm. Uykusunu alamamış gibi asıktı suratı. Aniden yeraltındaki gençlerin birbirini yumrukladığı sahneler kesik kesik hafızama dolmaya başladı.

“Aferin sana Emir!” dedi Hande.

Emir ikisini de duymazlıktan geldi. Kahvaltısını yapmaya başladı.

“Oğlum dikkat et demiyor muyuz, yüzüne bak!” diye uyardı Giray. Şimdi masadaki herkesin biraz tadı kaçmıştı, tabii Ulaş’ı saymazsak.

“Efsun abla bu akşam gelecek, kendin hesap verirsin.” Hande cevap alamadıkça sinirleniyordu. Emir tembel bir hareketle gözlerini kaldırdı ve kirpiklerinin gölgelediği ela gözlerini ona dikti. “Abartma sarışın.”

“Abartma mı? Kendin bir haltlar yiyorsun, bizden de öylece kabullenmemizi bekliyorsun. Henüz senin kadar kalbimi soğutamadığım için üzgünüm Emir! Bende biraz vicdan kalmış ki bu görüntüye üzülüyorum. Tanıdık geldi mi? Çünkü eskiden sende de vardı.”

Ortam buz kesildi. Çatalımı bırakmış onları izliyordum. Kim-seden bir süre ses çıkmadı. Emir gergin bir şekilde Hande’ye bakı-yordu, ikisini de anlayamıyordum. “Ben değişmedim,” diye cevap-ladı Emir. Ses tonu Hande’nin cümleleri kadar soğuk ve keskindi. Kelimelerine kendisinin bile inanmadığını görebiliyordum.

“Hande, tamam,” dedi Giray. “Haydi, biraz dolaşalım.”

“Sürekli bunu yapıyor, bıktım artık bizden uzaklaşıp gitme-sinden. İnkâr etmesi, gerçeği değiştirmiyor!”

Hande sinirle masadan kalkarken Giray onun peşinden gitti. Onun bu hâline biraz üzüldüm. Zaten mutlu olduğum söylene-mezdi, keyfim iyiden iyiye kaçmıştı. Masadan nasıl kalkıp gide-bileceğimi düşündüm.

“Kız haklı, bok gibi davranıyorsun,” dedi Ulaş bardaktaki portakal suyunu içerken. Sonra bana uzattı. “İster misin?” Başım hayır anlamında iki yana salladım.

“Nasıl davranacağımı bana öğretecek son insansın.”

Emir sözleriyle onu bıçaklayabilseydi şu an çoktan yapmış olurdu, Ulaş’a bakışlarından hiç hoşlanmadım. Ulaş, omuz silkip bir şeyler yemeye devam etti. “Sen umurumda değilsin. Hande seni önemseydiği için üzülüyorum.”

“Defolup gitmen senin için daha iyi olur.”

Bastıramadığım bir öfkeyle Emir’e baktım. “Bu kadar kırıcı olmak zorunda değilsin!”

Bu kez keskin ela gözleri gözlerime sabitlendi. Bir şey demek istiyor ama kendine hâkim olmaya çalışıyor gibiydi.

Sesi ürkütücü derecede sakindi. “Hande ile benim aramda olan şeylere burnunuzu sokmayın. Kendi çocukluklarınızla oyalanın.”

“Çocukluk mu?” dedim sinirle. Hâlâ Ulaş’ın sızıp kaldığı geceden bahsediyordu. “En azından insanları kırmıyorum,” diye ekledim.

Emir umursamazca başını çevirdi. Kahvaltısını yapmaya devam ederken bir insanı nasıl çileden çıkarabileceğini anladım, tavrı gerçekten sinir bozucuydu. “Birkaç tur atalım, gel haydi,” dedi Ulaş. Masadan kalkıp motoruna ilerledi.

Burada daha fazla kalmak istemediğim için ayağa kalktım. Emir sessizliğini bozdu. “Bak. Seni uyarmamıza rağmen hatanı tekrarlıyorsun. Bu kez gelip seni ondan kurtarmayacağım, başının çaresine bak, dilsiz.”

Ulaş’tan gerçekten hoşlanmıyordu ve onun bana zarar veren biri olmadığını nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. *Anlatamayacaksın*, diye düzeltti beni iç sesim.

“Ben çocuksam sen de yaşlı, huysuz bir *moruksun!*” dedim Emir’e ve hiddetle ekledim, “Beni boş ver de gidip Hande’nin gönlünü al.”

Ona moruk demem keyfini yerine getirmiş gibiydi, dudağını hafifçe kıvırdı. “İnsanların hakkımda söylediği şeylere senin kadar kafayı takmıyorum.”

Sinirle ağzımı açtım ancak ona söyleyecek laf bulamıyordum. Onu yalnız bırakıp bahçeyi terk ettim. Ulaş motorunda beni bekliyordu. “Gelmeyeceğim, sen takıl,” dedim.

“Geçen akşam yüzünden mi?” Kaşlarını kaldırdı. “Eğer öyleyse...”

“Hayır, beni rahatsız etmedin. Bugün havamda değilim,” diye açıkladım.

“Pekâlâ.”

Ulaş evden uzaklaşırken odama çıktım. Hande ortalıkta görünmüyordu, nasıl olduğunu merak ediyordum. Bir süre yalnız kalmasının daha iyi olacağını düşünüp bilgisayarına gömüldüm. Kendim yeterince yalnız değilmişim gibi...

Geveze'nin attığı yeni mesajlara göz atarken hüznü düşünce peşimi bırakmıyordu. Günlerdir konuştuğum ve artık iyiden iyiye alıştığım bu insanın cinsiyetini, yaşını, ismini, hayatını, kısacası hiçbir şeyini bilmiyor ama yine de onunla konuşmak için yoğun bir istek duyuyordum. Sanki onun yanımda olmasına muhtaçtım. İçten içe yapayalnızdım ve bu bilgisayar ekranından daha öteye gidemeyecek olan yabancı bir insandan medet umuyordum. Yalnızlığımı bana unutturabilirmiş gibi... Bu sanki mümkünmüş gibi... Ama değildi.

Bir süre uyudum. Kapım hafifçe tıklandığında vakit akşamüstüne geliyordu. “Kim o?” diye uykulu bir hâlde seslendim.

“Benim.”

Emir'in sesi, uyumakta olan bütün hücrelerimi ayağa kaldırdı. Kapıyı açmaya giderken dağılmış saçlarımı düzelttim. “Efendim?”

Araladığım kapıdan beni süzdü. Bakışlarımız buluştuğunda biraz endişeli olduğunu fark ettim. “Hande eve gelmedi.”

Sıkıntıyla iç çektim. “Onu aradın mı?”

“Açmıyor.”

En az benim kadar keyifsizdi. “Nerede olduklarını biliyor musun?” diye mırıldandım. Kirpiklerinin altından bana baktı. “Evet. Ama bana kızgın, benimle konuşmak istemeyeceğini düşündüm. Benimle gelir misin?”

Bir anlık şaşkınlıkla Emir’e baktım. Fazla masum duruyordu. Birkaç saat önce tartışıp tartışmadığımızı hatırlayamadım. Bir gariplik vardı. “Ben mi?” dedim odamın kapısını tamamen açarken.

“Evet. Seni seviyor.”

Anlamsız bir şekilde söylediği şey içimi ısıttı. Nasıl bir cevap vermem gerektiğinden emin olamazken durumumuza gülmek istedim, geldiğim ilk gün onu bizimle bir şeyler yapması için ikna etmeye çalışan bendim. Şimdi ise o benim kapıma gelmek zorunda kalmıştı.

“Giyinip geliyorum,” dedim artık keyiflenmiş bir hâlde. Neredeyse gülecektim.

“İsrar etmem gerekeceğini düşünmüştüm,” diye mırıldandı gözleri kuşkuyla beni süzerken.

“Ben, sen değilim,” diye lafı yapıştırdım. “Kibarlık nedir biliyorum.”

İlk defa cevap veremeyen ben değil, oydu. Ukalaca sırttım. “Arada denemelisin.”

Bıkkın bir şekilde iç çekti. “Her neyse. Arabada bekliyorum, dilsiz.”

Zafer edasıyla sırttırırken hızla kıyafetlerimi değiştirip aşağı koştum. Onu alaşağı etmek için bir fırsatım olmuştu, nihayet

kazanan taraf ben olabilirdim. Yol boyunca susmamayı planlıyordum.

Heyecanla arabaya bindiğimde, “Beni korkutuyorsun,” dedi.

Gülmeye başladım. “Sadece süt dökmüş kedi hâlin hoşuma gitti. Bunda ne var?”

Bana cevap vermek yerine arabasını çalıştırdı. Evden çıkan taşlı yola girerken, “Kısacası burnumu sokmam bazen işe yarayormuş,” diye keyifle mırıldandım.

“Yol boyunca konuşacaksın, değil mi?”

Onayladığımı belli eder bir şekilde başımı salladım. Ofladı. “Dilsizin diline düştüm.”

Ben Emir’e haklı olduğum ve ne kadar kaba olabildiği konusunda bazı şeyler saçmalarken o telefonuna gelen çağrılarını reddetmekle meşguldü. Cebindeki paketten bir sigara çıkarıp dalgınca dudaklarına götürürken heyecanla konuşmaya devam ediyordum.

Sigarayı yaktı ve susmayan telefonu cevapladı. “Yine ne var?”

Onu uyarmak için ağzımı açtığımda Emir sessiz olmam için bana baktı ve tam o sırada kısacık bir boşlukta, içine çektiği bütün dumanı dışarı üfledi. Çirkin koku, arabanın içinde serbest kaldıktan hemen sonra yüzüme yayıldı. Emir yaptığı şeyin farkında olmadan önüne döndü, yola odaklandı.

“Yarın gece gelip gelemeyeceğimi...”

Delicesine öksürmeye başladım. Ellerim hızla yanımdaki cama yapışıp temiz havanın içeri girmesi için debelenirken Emir şaşkınca bana baktı. “Ne oluyor?”

Kıpkırmızı kesilmiştim ve dumanın kötü kokusu beni boğuyordu. Bu korkunç şey, nerede olursanız olun astımı anında tetiklerdi. Emir önce yanımda donup kalırken sonradan yaptığı

şeyin farkına vardı, parmaklarının arasında ince dumanlar yayan sigaraya, ardından da benim nefessiz kalan suratıma baktı. “Dil-siz? Sen...”

Araba ani bir frenle durdu. Emir önce sigarayı dışarı attı, sonra telefonu arka koltuğa fırlattı. Telaşla üzerime eğilirken “Senin astımın mı var?” diye bağırdı.

Çaresizce başımı sallarken Emir bir küfür savurup arabanın kapısını açtı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Yanıma gelip hızla ceplerime dokundu. “İlacın nerede? Bulamıyorum Allah kahretsin!”

Öksürüklerimin arasında koltukta yan dönüp diğer cebime dokunmaya çalıştım, Emir hızla oraya uzandı ve sıkışmış spreyi çıkardı. Onun yardımıyla ilacı, korkuyla ağzıma dayarken yüzümü ellerinin arasına almıştı. “Geçecek, şimdi geçecek. Sakin ol!”

Birkaç dakika sonra nefes alabildiğimi hissettim. Dumanın yaktığı genzim ferahlamış, soluk borum tamamen açılmıştı. Kalbim delicesine kan pompalıyordu. “Sen... Sen...” dedim kısılan sesimle.

“Gece? Bana bak. İyi misin? Gözlerime bak...” Endişeyle fısıldıyor, avuçlarının içine aldığı yüzümü titrek ellerle tutuyordu. İsmimi öyle yumuşak telaffuz ediyor, tenime öyle nazik dokunuyor, yüzümü öyle korkarak okşuyordu ki... Onun böyle bir hâle bürüneceğini hiç tahmin etmezdim ancak işte karşımda, ela gözlerinde korku rüzgârları eserken tam olarak böyleydi. “İ-iyiyim,” dedim hırıltılı bir sesle.

Emir endişeyle, “İyisin... Geçti, iyisin,” diye fısıldarken yanan gözlerimi açıp ona baktım. Ardından kendimi durdurmaya fırsat bulamadan bedenimi geri çekip ona bir tokat attım. “Beni öldürecektin!”

Emir, hafifçe yana savrulan yüzünü kıpırdatmadı, birkaç saniye öylece durdu. Göğsüm nefes almanın verdiği huzurla inip kalkırken boğazımdan çirkin bir hırıltı yükseldi. Emir’in dudak-

ları yavaşça yukarı kıvrıldı ve az sonra yüzünde rahatlamış bir tebessüm peyda oldu.

“Tamam, geçti.” Sesi kendini ikna etmek istiyormuş gibiydi, bunu doğrulamak için tekrar bana baktı ve yüzünü benim yüzüme yaklaştırdı. “Özür dilerim, benim hatam.”

Ne olduğunu anlayamadan yumuşak bir tutuşla çeneme dokundu. “Canın hâlâ acıyor mu, dilsiz?”

Bu defa sahiden dilimi yutmuştum, sesimin düzgün çıkıp çıkmayacağından emin olamadığım için yalnızca başımı salladım. Parmaklarını tenimden yavaşça geri çekti. Derin bir nefes aldıktan sonra, “Hasta olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Kendimi toparlayabildiğimde, “Ben de bazen unutuyorum,” dedim.

Emir kısık sesle güldü. Aramızda garip bir an yaşanıyordu, kavga etmiyorduk ama ona tokat atmıştım. Bunun için kızmamış, aksine zarar vermekten ürküyormuşçasına bana hafifçe dokunmuştu. Onu ilk kez böyle temkinli görüyordum.

Arkamızdan çirkin bir korna sesi duyulduğunda yüzümü buruşturdum. “Sanırım sürmelisin. Yolu kapattın.”

Kapısını kapatırken öne uzanıp yavaşça arabayı çalıştırdı. Korna sesleri yükselse de o hiç acele etmedi, dünya yansa umurunda değildi. Böyle tasasız olması beni hayrete düşürüyordu.

Bal rengi gözlerini bana çevirdi. “İyisin, değil mi?”

Romantikleşmeye başlayan bu anlamsız anı bozdum. “Aynı şeyi sorup durman tansiyonumu düşürüyor, bunun dışında iyiyim.”

Bugün bir değişiklik yaptı ve bana ikinci kez gülümsedi. Kalbim bununla beraber sebebini bilmediğim bir şekilde tekledi. Şimdiye dek orada olduğunu fark etmediğim gamzesine kaçamak bir bakış attım.

Arabayı sürmeye başladı. Krizin etkisi geçmiş ve kendime gelmeye başlamışken parmaklarımla oynadım. Yanağındaki kızarıklığı görmezden gelmeyi denesem de parmaklarımın izi orada öylece duruyordu.

Aniden ikimiz de “Özür dilerim,” dedik. Gözlerini yoldan ayırıp bana dikti. “Sen neden özür diliyorsun?”

“Sana tokat attım,” dedim.

Elini *boş ver* der gibi salladı. “Kendini kaybetmiştin. O tokadı hak ettim.” Kaşlarını çatarken yola döndü. “Ama beni uyarmalıydın.”

“Sigara kullandığını nereden bilebilirdim? Dışarıdan bakıldığında sağlığına dikkat ediyor gibi duruyordun. Kendini zehirlemek isteyeceğin aklıma gelmedi.” Ona kaçamak bir bakış attım. “Tabii, şu gözündeki morluğu da saymazsak.”

Oltamı denize atmış, heyecanla balığımı bekliyordum. Ne yazık ki o yemi yutmadı. “Önemli bir şey değil.”

Hande'nin yanına gidene kadar ikimizden de ses çıkmadı ve Emir ciddi bir ifadeyle arabayı kullanmaya devam etti. Yeraltını ya da onun bedenindeki garip izleri düşünmek tarif etmesi güç, gergin bir atmosfer yaratıyordu. Bana bir şeylerden bahsetmeyeceğine adım kadar emin oldum. Bu his içimde haset tohumlarını yeşertiyordu.

Koltuğa yaslanıp gözlerimi camdan dışarı dikerken kendi kendime fısıldadım.

“O hâlde ben öğrenirim.”

BÖLÜM 4

Kafes

* Emir ve ben, Hande'nin bulunduğu yere gitmiş, kısa bir uzlaşma faslının ardından onu da alıp eve dönmüştük. Yol boyunca Emir tatlı tatlı ona takılınca Hande daha fazla dayanamayıp onu affettiğini söylemişti. Bir şeylerin daha az gerilim ile sonuçlanmasına memnun olmuştum.

Eve geldiğimizde Hande, Emir'i kendilerine yeteri kadar zaman ayırmazsa arkadaşlıktan men edeceği konusunda tehdit ediyordu. Emir böyle tatsız bir durum yaşanmayacağına ve Hande'nin emri altında olacağına söz verdikten sonra olaysız dağılabilmıştık.

Odamda canım sıkıldığı ve işin doğrusu, Emir'in dudaklarını kilitleyip yüzündeki morluk konusunda beni geri püskürtmesine deli olduğum için bahçeye inip garaj yoluna girdim. Ortalıkta kimse yoktu ve en azından bundan sonrası için sağlam bir gözlem yapıp daha az tehlikeli bir plan yapmayı düşünüyordum.

Mantıklı olan; bu garajdan, kapaktan, yeraltından ve devamındaki korkunç şeylerden uzak durmak olsa da kanım böylesine kaynarken gözlerimi kapatıp yatağında huzurla uyuyamıyordum. Ben uslanmaz bir *meraklı Melahat* tım.

Garajın kapısına dokunduğumda hareket etmedi. Var gücümle kapıya asılıp ikinci kez kendime çekmeyi denesem de sonuç yine başarısızdı. Kilitlenmişti.

“Ne yapıyorsun?”

İçimden okkalı bir küfür savurduğumu belli etmeden sakince Emir’e döndüm. “Hı?”

Emir kulağındaki telefonu birkaç saniyeliğine indirdi. “Garajımda ne yapıyorsun?” dedi asık bir suratla.

Masumca gözlerimi kırptım. “Kum torbana bakmaya gelmiştim. Epey ilgimi çek...”

“Gece,” dedi ismimi söylemesinin verdiği gerginliği derinlerimde hissederken. İki uzun adımda yanıma geldi ve tüm heybe-tiyle karşımda dikildi. “Bu garajdan uzak dur. Seni tekrar uyar-mayacağım.”

Telefonu açtı ancak bunu umursamıyor gibiydi. Ürkütücü görüntüsüne rağmen beceriksizce gülümsedim. “Ne kıymetli kum torban varmış. Bakmam, al sende kalsın!”

“Beni anladın mı?” dedi dudakları düz bir çizgi hâlini alırken. Gözleri birkaç ton koyulaşmıştı ve hiç de sabahki tatlı adama benzemiyordu. Uslu bir çocuk gibi başımı salladım. “Anladım. Buradan uzak duracağım.”

Kesinlikle durmayacaktım!

“Güzel.” Beni orada bırakıp garajına girerken sesi yankılandı, telefona cevap veriyordu: “Bu gece olmaz, bir hafta sonra.”

Tam bir aksiyon filminde gibiydim, duymamam gereken her şeyi duyuyor, görmemem gereken ne varsa görüyordum. Tek sorun, filmin senaryosunun yolundan sapması ve zaman zaman korku filmi başrolü olmama ramak kalmasıydı. Bir hafta sonrası için planlarımı yapmaya başlamak için odama çıktım.

O akşam, Efsun Hanım eve döndü ve bir haftalığına evde huzur hüküm sürdü. Herkes birbiriyle nazikçe konuşuyor, kavga gürültünün adı geçmiyordu. Buraya adım attığımdan beri belki de ilk defa böylesi dinlenmiş hissediyordum. Bu süre içinde Efsun Hanım'a bütün bahçe işlerinde yardım edip onunla bol bol sohbet ettim. Toprağın beni olduğumdan daha dingin bir insana dönüştüreceğine inancı tamdı, ben de kendimi tamamen ona teslim ettim. Bütün bu olanlarla sorunum yoktu ancak konuyu ne zaman anneme ve artık ona bir telefon etmem gerektiğine getirse sohbetimiz sona eriyor, kendimi odama çıkarken buluyordum. Beni buraya sürgün ettiği için onu henüz affedebilmiş değildim, bunun bir süre daha böyle devam edeceğini içten içe biliyordum. Anneme kırgındım.

Bir haftanın dolduğu akşam tam bir ümitsiz vakaydım. Akşam yemeğini yemiştik ve herkes odasına çıkmıştı. Ev sessizdi ve ben öylece yatağıma yayılmış, yaklaşık üç dört saat sonra Emir'in kapısının usulca örtüldüğünü duymayı bekliyordum. Gergin bir nefes aldım.

"Oraya inmeden neler olduğunu öğrenmenin hiçbir yolu yok mu?" diye homurdandım isyankâr bir hâlde. Kimsenin benimle bu psikopat yer hakkında konuşmamasından hoşnutsuzdum. Düşüncelere dalmış kendimle boğuşurken bilgisayarımda parlak bir ışık yandı ve Geveze'den bana bir mesaj geldi:

"Bugün biraz gergin olduğunu hissedebiliyorum minik ejderha."

"Beni bu kadar iyi tanımandan ürkmeye başlıyorum..." dedim.

"İyi bir gözlemciyim ve bu sıralar tek hobim seni gözlemlemek."

Ona dil çıkaran bir emoji gönderdim ve bilgisayarımdan uzaklaştım. Bu sırrı Geveze ile paylaşabilir miydim? Bana yol gösterecek kadar deneyimli olduğunu hissedebiliyordum fakat... Başıma bir bela alıp almayacağım konusunda kendime asla güvenemiyordum.

Kapım aniden açılınca irkildim. Hande sırtarak elindeki elbiseleri yüzüme fırlattı. “Şunlardan hangisi, bebeğim?”

Yüzümden çektiğim parlak sarı ve mercan rengi iki elbiseye baktım. “Hiçbiri.”

Hande gözlerini devirip elbiselerini benden aldı. “Benim üzerimde düşün. Kendinde değil.”

Ellerini beline koymuş beni izlerken onu başımdan savmak için, “Mercan rengi,” diye mırıldandım. Bana öpücük attı. “Yine mağarana girmişsin bakıyorum. Giray ile çıkıyoruz, gecelere akacağız, gelmek ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Eğlenmenize bakın.”

“Emir de gelmiyor zaten. Size bir dost tavsiyesi, gerçekten çok sıkıcsınız. Tedavi olun.”

Emir’in ismini duymak bütün bedenimi ürpertti. “Siz geç mi geleceksiniz?” dedim engel olamadığım bir merakla.

“Evet.”

Emir’in kasten onlarla gitmediğini bilmek içimdeki heyecanı daha da körükledi. O an aklımdan geçen tek şeyi yaptım ve Hande’den benden gizledikleri konuyla ilgili son kez medet umdum.

“Şey, Emir demişken, yüzündeki morluk çok acayip değil mi?”

Hande cevap vermeden başını salladı. Konuyu böyle hızlı değiştirdiğim için bana bir uzaylı görmüş gibi bakıyordu. “Garajında da bir kum torbası var. Biliyorsundur. Onda tam bir koruma havası yok mu?”

Boğazını temizlerken, “Yok,” dedi. “Koruma falan değil.”

“Sadece eğleniyor mu?” Gözlerim irice açılmış, merakla Hande’yi inceliyordum. Bir şeyler geveledi ancak ne diyeceğini bulamadı. “Bunu ona sormaya ne dersin?”

Beni yüzüncü kez başından savmasına oflayarak kendimi yatağıma attım. “Bunu ona sorarsam alacağım tek cevap umursamaz bir bakış olur Hande.”

Hande derin bir iç çekerken mırıldandı. “Aslında haklısın. Tam bir hödük oldu.”

“Bence de,” dedim.

“Eskiden böyle değildi, seninle geçmişte tanışmayı çok istedim,” diye mırıldandı.

“Bu da ne demek?” dedim yattığım yerden kalkıp gözlerimi ona dikerken. Hande bulunduğumuz odadan çıkmış başka bir âleme geçmişti, gözlerinde biraz özlem vardı. “Çok tatlı bir çocuktur. Kibar, sevecen, konuşkan... Aniden bu vurdumduymaz hâline büründü ve biz onunla iletişim kuramaz hâle geldik,” dedi. Hande’yi şaşkınlıkla dinliyordum.

“Peki, aniden neden...”

“Bunu ben de bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Çocukluğundan kalan ne varsa bir çöp gibi fırlatıyor. Geriye yalnızca biz kaldık, durumu da görüyorsun zaten. Ona yardım etmek için resmen direniyorum.”

Hande’ye biraz üzüldüm. O ise aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. “İşler yeterince berbat değilmiş gibi pis bir bataklığa bulaştı, şimdi onu ben bile kurtaramıyorum. Ahmak çocuk!”

Fırsatın altın bir tepsiyle bana uzatıldığını fark ettiğim o an heyecanla atıldım. “Bataklık dediğin-”

“Sonra konuşuruz. Çıkmam gerekiyor Gece, uslu bir çocuk ol ve bu gece *Şirinler*’i gör.”

Kapım çarptığında odada yine yapayalnızdım. Sorularım her zamanki gibi cevapsız kalmıştı. Gerçeklere muhteşem bir açlık hissediyordum ve Hande, fark etmeden bana çok yanlış bir tavsiyede bulunmuştu. Uslu bir çocuk olmak ve gece *Şirinler*’i gör-

mek istemiyordum... Görmek istediğim tek şey burada nelerin döndüğüydü.

Duygularım karman çorman olmuş, düğüm gibi iç içe geçmişken sivrilmeye başlayan korkumu içime hapsettim. Kalbim heyecanla güm güm atıyordu. Görmek istediğim şey, o kapağın altındaydı!

Saat gece dörde yaklaşırken ev ölüm sessizliğindeydi. Heyecanımı yenmek için Geveze ile konuşuyor, ne olduğunu açıklamakla beraber çılgın bir şey yapacağımdan bahsediyordum. Ondan yanıt gelene dek arada bir balkona çıkıyor, bahçeyi kontrol ediyordum. Gece yarısından beri bekliyordum ve ondan ses seda yoktu. Gitmekten vazgeçmiş, odasında mışıl mışıl uyuyor olabilir miydi? Bu ihtimal canımı sıktı. Uykusuz kalabilirdim ancak fedakârlık yaptığım şey beni tatmin etmeliydi. Bu odaya tıklıp bir ses duymayı umarak sabahlamak istemiyordum.

O sırada bir kapı sesi ilişti kulağıma.

Nefesimi tutup odamın kapısına koştum, kulağımı kapıya dayadıktan sonra katı dinlemeye başladım. Hafifçe ilerleyen adım seslerini duyuyordum. Aşağı iniyordu. Bedenim cayır cayır yanmaya, yanaklarım kızarmaya başladı; hayal etmek her zaman basit olandı, zor olan icraata geçmekti!

Emir'in siyahlara bürünmüş silüeti arka bahçeye süzüldüğünde balkondan gözetlemeye son verdim. Odama girdim ve gündüz çıkardığım siyah şapkayı taktım. Şapkayı yüzümü gizleyecek kadar aşağı çektikten sonra kadınsı vücut hatlarımı tamamen kapatan bol kıyafetleri üzerime geçirdim. Aynada kendimi süzdüğümde sonuçtan memnundum. "Bu sefer ilerleyebileceğim," dedim kararlılıkla.

Cebime sıkıştırdığım buruşuk kâğıdı çıkardım ve son bir kez göz attım. Yeraltının hatırladığım bütün noktalarını çizmiştim, dar koridor, büyük kapı, birbirine yapışmış yıkık kulübeler ve

sıkışıp kaldığım çıkmaz sokak... Gözlerim kâğıdın ucuna kaydı. Hedefim buradaydı, insanların giderek kalabalıklaştığı ve görmek istediğim şeylerin saklı olduğu esas sokak!

Emir'in kapaktan inip tüneli bitirmek üzere olduğuna karar verdiğim dakika evden çıktım. Fark edilmek, bugün arzu ettiğim son şeydi. Garajın kapısına geldim ve gürültü çıkarmamak için dikkatle kendime çektim. Yavaşça açıldı.

Birkaç saniyeliğine donup kaldım. İçten içe kilitlemesini istemişim, böylece olay kontrolümden çıkmış olacak ve o kahrolası yere inememiş olacaktım. Ne yazık ki öyle olmadı. Beni kesinlikle tehlike olarak görmüyordu. Gece uyanıp peşinden gittiğimi ruhu bile duymuyordu. Ona hak veriyordum çünkü bu yaptığımı kendim bile inanamıyordum.

Karanlık garaja adım atarken büyük bir dilemmanın içine sürükleniyordum. Korkumla cebelleşiyordum. Midemin kasıldığını hissettim. Geri dönmek için geç değildi. Kapağa bakıp ayağımla üzerindeki örtüyü ittim. Eğilip soğuk metali kaldırdığımda iç sesimin fısıltısını işittim. *İşte, şimdi çok geç.* Karanlıkla göz göze geldiğimde sırtımda küçük bir ürperti dolaştı, buradan nefes alamayarak çıktığım gecenin üzerinden çok geçmiş sayılmazdı. Ancak bu kadar ileri gidebiliyorsam sonucu da görmeliydim. Yapabilirdim! Yapabilirdim!

Ve yaptım. Düşünmeyi kesip aşağı indim.

Metal kapağı merdivenden düşmemeye çalışarak kapatırken oldukça ter döktüm. Emir, bunu yaptığı yetmezmiş gibi paspası tekrar kapağın üzerine çekebiliyordu. Oysa benim için sadece tutunmak bile çok zordu. Öyle tecrübeliydi ki bu konuda, onun için çocuk oyuncağı olmalıydı.

Aşağı indim ve elimi duvara yapıştırıp hızlı adımlar atmaya başladım. Kendimle konuşmayı bırakmış, hedefime odaklanmışım. İç sesim beni geriyor, dikkatimi dağıtıyordu. Onu susturdum.

Parmaklarım çıkıntıya dokunduğunda geldiğimi fark ettim. Bu kez çubuğu indirmedi. Işığı yakmayacaktım. Bu gece meşalem cesaretimdi.

İlerlemeye devam ettim. Heybetli kapı, bütün ihtişamı ile karşımdaydı. Ondan nefret ediyor, aynı zamanda ona karşı yoğun bir çekim hissediyordum. Titremeye başlayan elimi ona uzattım, içimdeki son cesaret kırıntısına tutunarak kapıyı açtım.

Şimdi yeraltındaydım.

Sokak lambası yoktu ve etraf aydınlık değildi. Zifirî karanlıkta kaybolmuş hissediyordum kendimi. Yine de bir yerlerden buraya zayıfça yansıyan ışığa minnet duyarak kol saatime baktım, 35 dakika. Fena sayılmazdım. Telefonumu yanıma almak anlamsız geldiği için evde bırakmıştım. Burada birine ulaşabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden onu yanıma almak sadece fazladan risk demekti.

Etrafı inceledim. Gözlerim karanlığa alışıyordu. Şapkamı iyice yüzüme indirirken biraz ilerideki yamuk taşı kaptım. Kapıya döndüğümde kapatacak kadar kendime çektim ve bu defa panik ile açık bırakıp gitmek yerine arasına ufak taşı sıkıştırdım. Şimdi, dikkatle incelemeyen biri onun açık olduğunu anlayamayacaktı.

Heyecandan buz kesen ellerimi pantolonuma silerken ilerlemeye başladım. Gözlerim, geçen sefer kapana kısıldığım çıkmaz sokağa kaymak istese de kendimi engelliyordum. Bakmak ve yeni bir panik dalgasına yakalanmak yoktu. Astım krizimi buraya davet etmeyecektim.

Sokağın sonuna kadar yürüyüp benim geldiğim yere kıyasla daha aydınlık olan yere baktım. Burada yıkık evler ve ıssız bir görüntü yerine insanlar, renkli tabelalar vardı. Karanlığa yansıyan ışığın kaynağı burası olmalıydı.

Önümden yürüyen iki kızın ve birkaç adamın arasına karıştım. Başımı gerektiğinden fazla kaldırmıyor, kasıntı olmamaya

çalayarak dikkat çekmemeyi umut ediyordum. Birisi, “Aynı yerde, bu gece bebeğim!” diye bağırdı.

Önümdeki kızların topuklu ayakkabıları zeminde tok bir ses çıkarıyordu. “Neden olmasın?” diyerek kahkaha attı kızlardan biri. Yutkunup sakince arkalarından yürüdüm. Nereye ilerledikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yalnız devam etmektense birilerinin peşine takılmak daha güvenli geliyordu. Sokağın ortasına kadar ilerledik.

Artık etraf iyice kalabalıklaşmış, dar yolda herkes bağırsır hâle gelmişti. Çevreye kaçamak bir bakış attığımda karşıdan gelen paspal kılıklı, sakallı bir adamla göz göze geldik. Dişlerini göstererek sırttı. Kalbim boğazımda atarken onu görmezden geldim, yürüdüm. İşe yaradı çünkü kimsenin beni durdurduğu yoktu.

Kızlar ve yanındaki diğerleri sağa dönüp bir merdivenden inmeye başladılar. Kısa bir kararsızlık yaşadım. Sokağın ilerisi daha tenha görünüyordu, oraya ilerlemek istediğimden emin değildim. İnsanların çoğu buraya toplanmıştı, içeri girmek için sıradaydılar. Zaten Emir’in hangi yönde ilerlemiş olabileceğini bilmediğim için riske girmedim ve kalabalıkla kalmayı tercih ettim. Bozuntuya vermeden arkalarına takılırken dikkat çekici tabelaya göz ucuyla baktım: KAFES.

Basamakları inip sıraya girdiğimde adeta suratıma bir yumruk yemişim gibi sarsıldım. Kapıda yaklaşık üç katım büyüklüğünde bir adam dikiliyordu ve içeri girenleri inceliyordu.

Nasıl bir saçmalığa bulaştığımın o an farkına vardım ve korku dolu bir adımla geriye gittim. O sırada birine çarpınca arkamdaki sinirle beni öne itti. “Dikkat etsene!”

Onu duymazdan gelirken kalabalıktan ayrılmak için geciktiğimi fark ettim. Gorile benzettiğim kel adam, önümdeki kızlarla konuşuyordu. Onlara sırttı ve içeri aldı. Yanımdaki bir başka

adam bana omuz atarak önüme geçti ve hiçbir şey demeden içeri girdi. Onu kimse durdurmadı.

Parlak bir ampul zihnimi aydınlatırken onu taklit ettim, içeri girmek sanki önemsiz bir şeymiş gibi umursamaz adımlarla ilerledim. Goril kolumu tuttu. “Nereye?”

Yakalanmanın verdiği his midemdeki her şeyi ağzıma getirirken kusmanın berbat bir fikir olacağına kanaat getirdim. Şapkamın altından başımı kaldırdım ve zar zor görebildiğim iri cüsseli adama ters bir bakış attım. “İçeri, görmüyor musun?” dedim.

Ona alenen dikleniyordum. Sesim buz gibiydi ve suratım ifadesizdi. Şu anda güvendiğim tek şey arkamdaki kalabalık gürültü. Bu kadar insan içinde herkes birbirini tanıyor olamazdı. Bu adam benim bir yabancı olduğumu nasıl bilebilirdi ki?

Kanım dehşet verici bir sıcaklıkla bedenimde gezinirken adam bana pis bir bakış atıp kolumu bıraktı. Gözlerini arkamdaki gürültülü gruba çevirdi. “Maç 15 dakika sonra. Geç.”

Sevinçten neredeyse ağlayacaktım. Surat ifademi bozmadan içeri umursamaz adımlarla girdim. Neyse ki kimse pantolonunun içindeki bacakların zangır zangır titrediğini göremiyordu.

İzlediğim filmler, okuduğum çılgın romanlar sonunda işe yaramış, bu basit numara hayatımı kurtarmıştı! Önümdeki insanları takip etmeye devam ettim. Parlak mekân üste ve alta giden iki uzun merdiven ile bölünüyordu. Yukarıda koyu harflerle “Girilmez” yazan bir uyarı levhası asılıydı, insanları takip ederek aşağı indim. Büyük bir alana giriş yapıyorduk. Önümüzdeki duvarın üzerine ürkütücü harflerle “Kapan” yazmışlardı. Bunun beni korkutmasına müsaade etmeden ilerlemeye devam ettim. Nendense kısacık bir an izlendiğim hissine kapıldım ve başımı açıkça kaldırıp etrafıma baktım. Büyük bir hengâme vardı, insanlar *kapan* denen yere girmek için merdivenleri atlayarak iniyorlardı. Ve işte orada, başımın tam üzerinde, yukarıda “Girilmez” levhası

olan basamakların ortasında genç bir adam bakışlarını dikmiş kuşkuyla beni izliyordu. Fiyakalı bir tipi vardı ve kahverengi gözleri delici bir şekilde yeşil gözlerime sabitlenmişti. Akıllı davranıp orada dikilmeye bir son verdim ve kendimi çıldırmış kalabalığın içine bıraktım. Bunu yapmak belki de bir hataydı çünkü birkaç saniye sonra insanların omuzları arasında oradan oraya sürüklenmeye başladım.

İçeride insanı çıldırtacak kadar yüksek sesli bir müzik vardı. Suratımı buruşturup içinde yok olmaya başladığım kalabalıktan çıkmayı denedim. Köşede bir boşluk görebilmişim ve zavallı bedenimin ezildiği bu güruhtan, kendimi kurtarmak istiyordum.

Müzik hafifçe kısıldı ve ince bir ses geniş alanda yankılandı. “Kapan’a hoş geldiniz! Maç 10 dakika içinde başlayacak!”

Kendimi kalabalığın arkasına atabildiğimde, insanlara ve alana uzaktan bakma fırsatı yakalamıştım. Müzik tekrar yükselmiş, insanlar hararetle bir şeyler konuşmaya başlamıştı. Yanımdan geçen birkaç kişinin bu maç ile ilgili iddiaya girdiklerini duyabiliyordum, bu konuyla ilgili bağırarak tartışıyorlardı.

Maç umurumda değildi, gözlerim hızla kalabalığı taradı. Emir hiçbir yerde yoktu. Tenha köşelere göz attım, o böyle kalabalığın içinde çıldıracak bir tip değildi. Muhtemelen o düz suratıyla bir yerlerden bu insan topluluğunu seyrediyordu.

Her yeri inceledim. Bakışlarım büyük alanın ortasında dikkat çekici bir şekilde konumlandırılmış ringe takılı kaldı. Maç dedikleri şey sanırım bir boks maçı, uğruna heyecanla tartıştıkları şeyse kimin daha çok yumruk atabileceğiydi. Bundan haz almaları beni biraz ürpertti, açılan şapkamı iyice yüzüme indirirken gergin bir şekilde arkama yaslandım. Hepimiz ayaktaydık ve sahiden maç zamanı yaklaştıkça adım atacak yer bulunamaz hâle gelmişti. Kendimi bu hareketli sürüden kurtarıp duvar kenarına yapışabildiğim için şanslı hissetmeye başlamıştım. Bütün bu insanların neden evlerinden çıkıp böyle anlamsız bir şey için

buraya indiklerini sorgulamaya başladım, neticede benzerlerini dışarıda da görebilirlerdi.

Tabii, etrafımdaki illegal şeylerin buram buram kokusunu almıyor değildim. Şurada birisi cinayet işlese kimse dönüp bakmazmış gibi gelmeye başlamıştı bana. İnsanlar farklı bir âleme uçmuş, kafayı bulmuş gibiydiler. Geçen gece yolumu kesen gençlerin rahatça bir şeyler çalmaktan ve birilerini yaralamaktan bahsettiklerini hatırladım. Burası kesinlikle yasal görünmüyordu.

Az sonra içerideki bütün aydınlatma azaldı, dövüş ringinin üzerinde parlak beyaz bir ışık yandı. İnsanlar bununla eş zamanlı olarak artan müziğin ritmine ayak uydurmaya, bağırmaya, çığlık atmaya başladılar. Kimisi bir şeyler içiyor, kimisi gayet ayık görüldüğü hâlde delirmiş gibi zıplıyordu. Sıkıntıyla Emir'e bakınmaya devam ettim. Onu bir yerlerde görsem bile yanına yaklaşmam imkânsızdı, kalabalık adeta birbirine zincirlenmişti. Hareket etmemeye ve ufak bedenimi tehlikeye atmamaya karar verdim. Bu gece eve tek parça dönmek istiyordum.

“Sence?”

Yanımdaki adam hırıltılı sesiyle diğer adama baktı. Sigara içtiğini fark ettim, süzülen dumanı görünce hemen yanlarından iki adım uzaklaştım. Benim için gitme vakti yaklaşıyordu.

“Avcı,” diye yanıtladı diğer adam hiç tereddüt etmeden. “Kazanacak.”

Emir'i bulamamış olmanın verdiği huzursuzlukla çıkışa yöneldim, yeni bir astım krizine hazır değildim. Son günlerde oldukça sık tekrarlamaya başlamıştı. Burada daha fazla kalmamın bir anlamı yoktu çünkü dövüş ringi hariç her şey daha az görünür hâle gelmişti.

Harekete geçmek üzereydim ki bütün kalabalık aynı anda çıldırmış gibi bağırmaya başladı:

“Avcı! Avcı! Avcı!”

İnsanları bu kadar delirten şeyin ne olduğunu merak ederek gözlerimi ringe çevirdim. Ve işte o an yüreğim ağzıma geldi.

Bu gerçek miydi?

Emir, vücudundaki bütün yaraları, çizikleri, morlukları gözler önüne serilmiş hâlde ringe giden yolda yürüyordu. Altında diz kapaklarına kadar inen bir şort vardı. Kolunu hafifçe kaldırdığında vücudundaki bütün adaleleri gerildi. Kalabalık tekrar çılgık atarken bazı insanlar ona doğru ellerini sallayıp kendilerini fark etmesi için bağırdılar. Hepsi de delirmiş gibiydi!

Kısa boylu bir adam önden koşup Emir için ringin halatlarını kaldırırken o ifadesiz bir suratla ringe atladı. Nefesim soluk boruma tıkanmış, gördüğüm bu manzaranın korkunçluğunu idrak etmeye çalışıyordu. Bu, yeraltını keşfettiğim ilk geceden bile daha dehşet vericiydi! Olduğum yerde kalakalmıştım.

Dövüşün başlayacağını duyuran bir ses duyulduğunda Emir'in karşısına kendisinden daha cılız bir adam geçti. Emir rakibine baktı. Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılırken yutkundum, bu şimdiye kadar gördüğüm en ürkütücü hâliydi. Emir dişlerini sıkıttı, boynunu arkadan öne çevirip gevşetince birkaç damar belirdi. Yumruğunu sıkıp açarken insanlar pürdikkat onu izliyor, bedenindeki en ufak bir kıpırtıya çılgınlıklarla tepki veriyorlardı.

Sanki mümkünmüş gibi çok daha korkunç bir şey oldu. Büyük bir gürültü koptu, geriye sıçradım, gözlerim birkaç saniye odağını bulmakta zorlandı. Ben endişeyle Emir'e bakarken yukarıdan aşağı kalın, siyah parmaklıklar düştü ve Emir rakibi ile bir kafesin içinde kaldı!

Soluk alamadım. Gördüklerime inanamıyordum, sanki etrafta tuhaf beyaz noktalar uçuyordu, başım dönmeye başlamıştı, bayılacak gibiydim. Bütün gecenin gerginliği bedenime hücum etmiş, şimdiyse son raddesine ulaşmıştı. Geldiğimden beri Emir'i

burada, kalabalıkta ararken tam karşımda bir kafesin içinde bulmuştum.

“Millet!” diye bağırdı bir adam. Elindeki mikrofondan cızırtılı bir ses yükseldi. Adam sanki insanların heyecanı haddinden fazla değilmiş gibi onları daha da ateşledi. “Karşınızda Avcı! Kafese girdi ve avına yaklaşıyor!”

İnsanlar boğazları yırtılırcasına bağırdılar, deyim yerindeyse şaha kalkıyorlardı. Adeta bir belgesel izliyordum. Kudurmuş gibiydiler. Emir keyifle sırttı, insanlar ona coşkulu tezahüratlar etseler de onun kısık gözleri bir an olsun kalabalığa kaymıyordu, odaklandığı tek şey rakibiydi.

“Rakibi Yerci! Bakalım bugün yere serebilecek mi?” Adam elindeki mikrofona pis pis güldü. Yerci denen tıfıl adam Emir’in cüssesini hiç umursamıyor gibiydi, onu kışkırtmak için sırtıyor ve birtakım hareketler yapıyordu.

Seyircileri coşturan birkaç cümlenin ardından dövüş başladı.

Uzun bir süre iki taraf da hareket etmedi. Tırnaklarımı kemiriyor, Emir’in nasıl en az hasarla oradan kurtulabileceğini düşünüyordum. Yeraltı ve ona dair diğer her şey aklımdan çoktan uçup gitmiş, korkumla baş başa kalmıştım. Burası berbat bir yerdi ve söz konusu, hisleri donmuş Emir bile olsa bu kafes fazla ürkütücüydü.

Onun için endişeleniyordum. *Tıpkı onun, nefes alamadığımda benim için endişelendiği gibi...*

Rakibi sabırsızdı, daha fazla bekleyemedi ve Emir’e doğru atıldı. Ona bir yumruk savurdu ve darbe Emir’in karın kaslarına çarptı. Çığlık atmamak için ellerimle ağzımı kapatırken Emir bundan garip bir haz alıyormuşçasına sırttı. Bu hamleyi önceden tahmin etmiş olmalıydı ki adam daha elini geri çekmeden Emir onun kolunu yakaladı ve adamı yere fırlattı.

Adam acı bir çıglık koparıırken insanlar kahkahalar atıp bağırdılar.

Her şey öyle hızlı gelişti ki gözlerim olanları yakalayamadı. Emir adamın kafasını kolunun altına almış, yerde yüzünü yumrukluyordu. Adamın burnu kanarken bu defa ıglığıma engel olamadım. “Onu öldürecek!”

Biraz önce iddiaya giren adamlar bana bakıp pişkince sırıttılar. Sigarasını bitiren adam keyifle diğerine eğilip mırıldandı. “Bu maç tahmin ettiğimden daha kısa sürecek. Daha on dakika bile olmadı.”

Diğer adam sıkılmış bir şekilde iç çekti. “Bir haftadır bunu bekledim, böyle çerez bir rakip seçmemeliydiler.”

Hayranlıkla Emir’i izlemeye başladılar. Onun yumrukları ve yırtıcı surat ifadesi hakkında konuşuyorlardı. Dilim tutulmuştu. Sebebi söylediklerinin tamamen doğru olmasıydı. Emir ringte yırtıcı, vahşi bir hayvan gibi duruyordu.

Bu benim tanıdığım insan mıydı? Başka birine dönüşmüş gibiydi.

Adamın yüzü kanlar içinde kalmıştı, bu seyircilerin iştahını kabarttı ve daha şiddetli vurması için Emir’e haykırdılar. Sanki vahşete susamışlardı. Beklediğim gibi olmadı ve güçsüz zannettiğim adam Emir’in kaslı kollarından bir anda sıyrılıverdi, onu öldürmediği için sevinmek üzereydim ki adamın Emir’e attığı korkunç bakışın farkına vardım. İkisinden biri ölesiye dayak yemek zorundaydı ve bu Yerci olmazsa, Avcı olurdu.

İkisi de pes etmiş gibi görünmüyordu, adam Emir’e var gücüyle saldırınca Emir ondan ustaca kaçtı. Ben, bu anın bir an önce son bulması ve huzurla evimize dönebilmemiz için dua ederken yanımdaki adam tekrar diğerine takıldı. “Bu gece çok dikkatsiz.”

Önce rakibinden bahsediyor sandım; diğer adam, “Haklısın, adama fazla alan bırakıyor,” diye homurdandı. Ardından Emir’den söz ettiklerini anladım. Korkuyla ringe bakarken kısa boylu cılız adam sadece birkaç saniye içinde Emir’e arkadan saldırdı, onun boynunu koluyla sıkıştırdı ve neredeyse Emir kızarana kadar bütün kuvvetiyle sıktı. Bunu yaparken yukarı kaldırdığı kanlı yüzü ve heyecanla çılgılık atması beni neredeyse dehşetten öldürecekti. “Bak. Sana söylemiştim,” dedi sesi hırıltılı çıkan adam.

Ona dönüp öyle kindar bir bakış attım ki adam nefretim karşısında şaşkına döndü. Sanki adamın Emir’e vurması, bu heriflerin suçuymuş gibi hissediyordum. Çılgına dönmüştüm.

Tırnaklarımı kemirmeye başlarken Emir’in şu pislik rakibinden kurtulması için saniyeleri sayıyordum. Emir, adamı sırtından atmak için öne eğildi ancak her şey daha kötüye gitti. Adam fazla yumruk yemişti, acı çekiyordu ve daha fazla dayak yemeye hiç niyeti yoktu. Bacağını yerden destek alarak kaldırdı, dizini aniden büktü ve Emir’in omuriliğine öyle sert bir tekme indirdi ki Emir acıdan iki büklüm oldu. Yere yığıldı. Yerci gururla sırıtıyor ve eserini izliyordu. Emir acıyla ensesini tutuyordu.

“Kafesten çıkamayacak,” dedi yanımdaki adam.

Kalbim duracak gibi oldu. Nefes alamadım. Kriz geçirmiyordum ama bu acı bütün astım krizlerimden daha kötüydü. Emir’e yardım etmek istiyordum. Acısını izlemek beni parçalıyordu.

Kendimi kaybetmem birkaç saniye sürdü, kalabalığa öyle hızlı daldım ki mekân kavramım bir anda sarsıldı. Ter kokusunun, çılgınlıkların, kahkahaların içindeydim. İlerleyemiyor, aksine heybetli vücutların arasında savrulup duruyordum. İnsanların uzun boyları ve sürekli ezilip durmam yüzünden kafesi göremiyordum ancak bunu umursamadım, orada ne olduğu basbayağı ortadaydı. Emir acı çekiyordu.

Kalabalığı yarıyor, kendime küçük de olsa bir yer açıyordum. Bunu yaparken öyle çıldırmış gibiydim ki adamlardan biri arkasına bakıp, “Ne yapıyorsun ulan?” diye bağırdı.

Ancak muhatabı ben değildim, arkasındaki herifti. Kısa boyum yüzünden beni fark edememiş, çevresindekilere küfür etmeye başlamıştı. Bu boşluktan faydalanıp bedenimi ileri attım. Kafese yaklaşmaya başlıyordum.

“Çekil! Çekilsene!”

İnsanlara haykırıyor, sesimi duyurmaya çalışıyordum. Mümkün değildi, kalabalık beni bastırıyordu. Göz göze geldiğim kızlardan biri bana sırtıttı. “Bu kadar kafayı yiyeni de ilk defa görüyorum. Geç bebeğim. Yol senin.”

Kızın gösterdiği boşluğa koştum. Bana deliymişim gibi bakıyorlardı. Bu, biraz bile umurumda değildi. Umurumda olan tek şey kafesin içindeki adamdı. Onu buradan çıkaracak, doğruca Efsun Hanım’a teslim edecektim. Kendini öldürmek istiyorsa burada leş bir kafesin içinde değil, annesinin ellerinde ölebilirdi!

“Lütfen izin verir misiniz?” dedim ağlamaklı bir sesle. Neredeyse yalvarıyordum. “Lütfen, lütfen...” Beni duymuyorlardı ancak çakırkeyif olan birkaç kişiyi itekleyip önlere sıyrılabildim. Kafesin dibine kadar giremeyeceğimi nihayet fark ettiğimde olduğum yerde zıpladım. Bir saniyeliğine onu görebildim. Emir yerden kalkmaya çalışıyordu.

Bacaklarım sızlıyor, ayaklarımsa herkes birbirinin ayağına bastığı için acıyordu. “Çekil! Çekilin!” diye haykırarak öne savrulduğumda birisi elinin tersiyle bana okkalı bir tokat attı.

Şaşkına dönmüş hâlde başımı kaldırırken hiçbir şey göremedim, her kim yaptıysa bundan haberi yoktu ancak yüzüm acıyla yanıyordu. “Aptallar!” diye bağırdım sinirle. “Hepiniz aptalsınız! Çekil diyorum!”

Yanağımdaki sızıyı, titreyen bacaklarımı, geriye kalan bütün acı verici şeyleri boş verip kafese doğru ilerledim. En azından parmaklıkların ucunu görebiliyordum. Yediğim tokada değmişti.

Titreyen dudağımı ısırđım ve kalan son gücümle parmak uçlarımda yükseldim. Birileri çığlıklar atarak ellerini savuruyor, şapkamı düşürüp duruyordu. Parmak uçlarımda yükselip ringe baktığımda Emir'in adamı dövmeğe başladığını gördüm. Bu vahşetin sonu yoktu, oradan hemen çıkmalıydı.

“Emir!” diye çığlık attım, tabii ki duymadı.

“Emir! Emir!” Yanımdaki genç, bana garip bir bakış attı; o sırada ona kimsenin adıyla seslenmediğini fark ettim. Bu defa tıpkı onlar gibi, “Avcı! Avcı, buraya bak!” diye haykırdım.

Nafile! Beni duyması, sesimi yüzlerce ses içinden ayırt etmesi imkânsızdı.

Ağlamak üzereyken, “Moruk!” diye bağırdım. Olduğum yerde zıplıyor, beni gözünün ucuyla fark etsin diye debeleniyordum. “Moruk! Moruk Emir!”

Çevremdeki insanların garip bakışlarını umursamıyor, boğazım acıyana kadar bağıırıyordum. Gözlerim yaşardı. Emir'in daha fazla orada kalması nefesimi kesiyordu.

“Dilsiz!” diye haykırdım ses tellerim acırken. Kalan son gücümle bağırdım. “Benim! Dilsiz! Dilsiz!”

Sadece birkaç saniye içinde Emir, başını kaldırdı. Yüzü bembeyaz oldu ve dövüşün başından beri hiç yapmadığı bir şeyi yaptı; kalabalığa baktı. Heyecanla bağıırmaya devam ettim. “Buradayım! Emir buradayım!”

Yerde kanlar içinde yatan rakibi ayağa fırladı ve Emir'e tekrar hücum etti. Vicdanım, aldığı yumruk darbesiyle sızlamaya başlarken kendime kızmaya başladım. Benim yüzümden dikkati dağılmıştı.

Emir üstündeki adamı kafesin diğer ucuna fırlattı. Ona koşsa ve suratına bir yumruk indirse zaten perişan olan adamın işi oracıkta bitebilirdi ancak o öyle yapmadı. Parmaklıklara koştu. Eliyle demirleri tutup korkuyla kalabalığa baktı. Duyduğu şeyin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Nefes nefeseydi, göğsü inip kalkıyor, kaşından inen bir damla kanı elinin tersiyle siliyordu. Vücudu terden sırlıslıkladı.

Beni arıyordu. Bu aptal maçı yarıda bırakmış, beni arıyordu.

“Emir arkanda!” diye bağırdım.

Beni gördü. Tüm hengâmenin içinde, dağılmış saçları, başından düşüp duran şapkası, minicik boyuyla dev gibi adamların arasında ezilmesine ramak kalmış, yeşil gözleri korkudan kocaman açılmış olan kızı...

Yüzünde, gözlerinde dehşetin doğuşunu izledim!

Arkasından koşan adam Emir’in kafasını tutup parmaklıklara sertçe çarparken o dönüp adama bakmadı bile. Gözlerime tutulmuş, panikle donakalmıştı. Şaşkınlığından bir an sıyrılıp adamı yere fırlattı. Vakit kaybetmeden yine bana döndü ve ela gözleri tekrar beni buldu. Gerçek olup olmadığını ayırt etmeye çalışıyordu.

İnsanlar bu harika dövüşçünün maçı yarıda bırakmasına, kalabalığa bakmasına çıldırmışlardı, heyecanla ona haykırdılar.

Tekrar bu gürhun içinde ezilmeye başladığımda Emir ile bir kez daha göz göze geldik. Dudaklarını oynattı. Bana, “Kaç!” diye bağırdı.

Hata yapmıştım. Emir’i durdurmak istemişim; kahretsin, o da durmuştu! Olduğum yerde buz kesilmişim. Ön tarafta bir hareketlenme oldu, ringin önüne dizilmiş olan takım elbiseli adamlar aralarında konuşmaya başladılar. Hepsi Emir’i neyin durduğunu bulmaya çalışıyor, benim bulunduğum yere bakıyor-

lardı. Aralarından biri kafese yaklaştı ve ona bağırdı. “Ne yaptığını sanıyorsun? Devam et!”

Bu, “Girilmez” yazısının önünde gördüğüm, basamaklarda dikilen kahverengi gözlü adamdı. Emir donup kalmış gibiydi, ona cevap vermedi. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda bütün gücüyle haykırdı. “Git!”

Yanıma gelmek istermişçesine kafesin parmaklıklarına asıldı ancak onu çıkarmayacaklardı. O adamı dövmeden gelemezdi. Emir onlara küfürler ederek kafesi açmalarını istedi. Ortalık karışmış, adeta kıyamet alanına dönmüştü. Ne halt yediğimi kendim de bilmiyordum.

Emir, kuralların değişmeyeceğini anladığı saniye arkasına döndü ve zaten yarı baygın olan adamı kafayı yemiş gibi dövmeğe başladı. Öldüresiye vuruyordu! İşte, şimdi kalabalık yeniden Avcı’yı destekliyordu.

Kahverengi gözler, ağlamaklı gözlerime baktı. Bakışları bana kilitlenmişti. Sonra sanki bir şeyleri anlamış gibi bana doğru koşmaya başladı. Korkuyla ona baktım. Bana ne yapacaktı?

Emir’in *kaç* diye yankılanan sesi zihnime süzülünce var gücümle geriye atıldım ve girdiğim kalabalıktan çıkabilmek için koştum. Yine “Çekilin!” diye bağılıyor ancak bu defa ters yöne doğru koşuyordum. Korku öyle kuvvetliydi ki dakikalardır ilerleyemediğim kalabalıktan bir anda çıkıvermiştim.

Emir yanıma gelebilmek için adamı öldürmek ister gibi dövüyor, ona hayran olan insanlar boğazları yırtılırcasına onu destekliyorlardı. Emir’in bu dehşete düşmüş vahşi hâline bayılmışlardı.

Can havliyle merdivenlere atıldığımda kahverengi gözün kalabalıktan çıkarak bana doğru koştuğunu gördüm. Düşmanım çok hızlıydı. Çıkış kapısından kendimi atıp sokağa fırladım. Aklimın bir yanı onun benden ne isteyebileceğini düşünüyordu. Tek mantıklı cevap bana zarar vermek istediğiydi. Beni yakalayabilmek için en kısa yolları deniyordu.

Karanlıkta hiç durmadan koştum, bu bana önceki geceyi hatırlattı. Gerçekten bir daha buraya inmeyecektim! Kapının bulunduğu sokağa bir hışımla koşarken izimi kaybettirmeye çalışıyordum. Burası zifirî karanlıktı, beni görebilmesi artık daha güçtü.

Bedenim tamamen titrerken kapının önüne geldim. Aceleyle öne atılıp açmaya yeltendim ki karşılaştığım şey bu gecenin ikinci tokadı oldu bana! Kalbim birkaç saniyeliğine atmayı bıraktı.

Kapı kapanmasın diye koyduğum taş yoktu! Kapı kilitlenmişti.

Yeraltında mahsur kalmıştım.

Adım seslerini duyana kadar kapı gibi ben de kilitli kaldım. Algılarım kapanmış, düşünme yetim çalışmaz hâle gelmişti.

Biri olduğum yere doğru koştu.

Kendime geldim. Burada sıkışıp kalmıştım ancak saklanabilirdim. Bu kadarını yapabilmeliydim çünkü bu karanlıkta cansız bedenimin çürüyüp gitmesini istemiyordum. Koştum. Tek dileğim bugün bir krize yakalanmamaktı, her şey benim için yeterince zordu zaten.

Sert adım seslerini işittiğimde şansım yaver gitti. Sağımdaki kırık kapılı kulübeyi fark ettim, içeri atladım. Sessiz olmaya çalışırken gözlerimi tahta kapının arasındaki ufak boşluğa dayamıştım.

Takım elbiseli adam koşarak bulunduğu sokağa girdi. Bu pis sokağa hiç yakışmayan temiz bir giyimi vardı. O da nefes nefeseydi. Ellerini uzun, kahverengi saçlarının arasından geçirirken bir sağa bir sola baktı. Arkasındaki parlak sokaktan yansıyan ışık hüzmeleri kolundaki saate yansıdı. Nefesimi tutup onu izlemeye devam ettim.

Korkumu bastırmaya çalışıyor, beni bulamayacağını umut ediyordum. Bu düşüncem birkaç saniye içinde yok oldu. Adam

hızla kapıları açmaya başlamıştı. Bu çirkin sokakta saklanabileceğim tek şey bu ev yığınları olduğu için bütün kapıları tek tek deniyordu.

Kalbimin sesini duyabiliyordum, vücudumun her yeri heyecanla titriyordu. Hızla düşündüm. Birkaç dakika daha beklersem benim için geri dönüş olmayacaktı. Adamın kapılardan birini açmaya çalıştığı sırada bana sırtını dönmesini fırsata çevirdim ve karşı kaldırıma koştum. Yanımdaki büyük çöp konteynerine tiksinerek baktım ancak başka şansım yoktu. Aceleyle çöpün içine atladım.

Burnum çöplerin ağır kokusuyla sızlamaya başlarken ağzımı ve burnumu kapattım. Çok değil, birkaç dakika sonra bu işkence son bulacaktı. Beni kaybettiğini anlayan adam defolup gidecekti. İçimdeki *Pollyanna* bile bana kaşlarını çattı. Buna sahiden inanıp inanmadığımı sorguladım.

Kaçınılmaz an gelmişti.

Adam olduğum yere yaklaştı. Şimdi sokağın sonunda, kalan son kapıları açmayı deniyordu. Az önce içine girmiş olduğum kulübeyi açtı, boştu. Sıkıntısını belli eden sesler çıkarırken pes etmeyip diğerlerini denedi. Beni bulması onun için neden bu kadar mühimdi, hiçbir fikrim yoktu.

Nefes alış verişini duyuyordum. Çöpün içinde, koluma bu- laşan sıvı maddeye dönüp bakmadım, bakarsam öğürmeye başlayacaktım. Kendime engel olmam gerekiyordu. Adam farkına varmadan tam tepemde duraksadı. Öylece dikiliyor, nereye gitmiş olabileceğimi tartıyordu. İçimden defolup gitmesi için sövüyordum.

Tepemde bir silüet belirlediğinde çığlık atmak üzereydim. Daha ne olduğunu anlayamadan, “Şunu da çek,” dedi biri.

İçinde olduğum konteyner hareket etmeye başladı. Bir yere götürülüyordum. Vücudum buz keserken durumun daha ne ka-

dar kötüye gidebileceğini düşündüm. Mikrop yuvasındaydım. Her yerim kokuyordu. Nefes almaya mecalim kalmamıştı, koşmaktan bacaklarım ağrımıştı, suratıma yediğim şamar hâlâ yanığımı sızlatıyordu. Bunlar yetmezmiş gibi birileri tarafından bir çöpün içinde taşınıyordum.

Ağır ağır sokağın diğer ucuna götürülürken başımı hafifçe çıkardım, kahverengi göz onu bıraktığım yerde bekliyordu. Ne yapacağını kestiremeyen şaşkın bir hâli vardı. Ondan uzaklaşmaya başlamıştık.

“Al!” diye bağırdı biri. Peşinden kafama bir poşet düştü. Refleksle onu itmek isterken dişlerimi sıktım, hareketsiz kalmalıydim.

Başarabilirdim.

Kendi kendime planlar kurmaya başladım, kahverengi gözün tehlikesini tamamen atlattığımda kaçma girişiminde bulunacaktım, başımdaki kişiler bir diğer çöpe ilerleyecek, ben de fırsattan istifade edip fırlayacaktım. Bundan daha kötülerini görmüştüm ve şimdi pes edemezdim.

“Şu herif ne halt yiyor?” diye homurdandı beni konteyner ile itekleyen kişi. Kahverengi gözden bahsediyor olmalıydı. Kafama bir poşet daha düştü. Bu defaki koku hepsinden iğrençti; baygınlık geçirmemek için son saniyelerimi kullanıyor, adeta sırtınıydım.

Tepemdeki kişilerin sesleri kesildi. Adımlarını durdurdular. Tekrar hareket etmelerini beklerken kolumun dibine yapışmış olan yırtık poşete kaçamak bir bakış attım. O anda ufak, siyah bir şey poşetlerin dibine girdi.

Boğazımdan sokağı inleten bir çığlık koparken ayağa fırladım, ayağımla poşete tekme atıyordum.

Karşımda uzun, ince bir silüet belirdi. Kahverengi göz tam önümdeydi! Bana sırtırken başını yana yatırıp çirkin kılığımı süzdü. “Bak sen.”

Ne yapacağımı bilemedim, feleğim şaşmıştı.

“Ne oluyor ulan? Çöpten karı çıktı!”

Az önce beni konteynerin içindeyken itekleyen çocuk hayretle suratıma bakıyordu. Şapkam düşmüş, saçlarım omuzlarıma dökülmüştü.

Kahverengi göz üzerime eğilip alaylı bir mırıltıyla, “Sobe!” derken beni kollarımdan tuttu ve çöpün içinden çıkardı. “Merdivenlerde kız olduğunu anlamıştım.”

Beni yola indirdiği an ileri atıldım, ne yazık ki daha kaçmadan güçlü bilekleri beni yakaladı. “Bırak!” diye çığlık attım. “Bıraksana!”

“Bir yere gitmek yok,” dedi kulağıma doğru. Ardından tekrar kollarımı parmaklarıyla zincirledi. Kaçmam mümkün değildi. Tırnaklarımı vahşice onun ellerine batırdığımda aniden bağırdı. “Sakin ol!”

“Sakinleşmeyeceğim, bırak beni adi herif!”

Boğazım bağırmaktan acıyordu, bu kadar kolay yakalanmayı hazmedemiyordum, gözlerim doldu. “Çek ellerini!”

Yandaki genç çocuklar şaşkın şaşkın bu manzarayı seyrederken sordular. “Yardım lazım mı abi?”

Kahverengi gözün jilet gibi görüntüsünden etkilenmiş olduklarını anladım. Elbette çöpten çıkan bana yardım edecek değillerdi. Onlara dönüp tükürdüm.

Kahverengi göz üstümde hâkimiyet sağlamak için kollarımı daha da sıkarken, “Gerek yok koçum, siz kendinize benim yerime bira ısmarlayın. Tuna abi gönderdi dersiniz,” dedi. Ardından kulağıma eğilip fısıldadı. “Sen pes edene kadar burada bekleyeceğiz.”

Yanımızdaki soytarı kılıklılar duyduklarına sevinmiş gibi pis pis sıırıttılar, sonra sokağı terk ettiler. Kahverengi göz ile bu ıssız

yerde yalnız kalmıştık. “Benden ne istiyorsun? Bırak!” diye haykırdım tepinmeye devam ederken.

“Sakin olursan anlatacağım,” dedi dişlerini sıkarak. Beni zapt etmeye çalışıyordu.

“Ellerini üstümden çek! Pislik!” diye bağırdım.

“Çekersem kaçacak mısın?”

“Tabii ki kaçacağım!” O uzlaşmacı, ben ise inatçı uslanmazın tekiydim. “Bırak!”

“Seni Emir’e götüreceğim,” dedi tek nefeste. “Zarar vermek istemiyorum. Artık dur!”

Nefes nefese kalmıştım. Durdum. “Ne?”

Çırpınmayı kestiğimde bileğimden tuttu ve beni ileri sürükledi. “Beraber gideceğiz, yürü hadi.”

Bileğimi kurtardım. “Nereye?”

Beni cevaplamadı ve karanlık yolda yürümeye başladık. Kaçmamam için bileğimi sıkıca tutuyor, arada bir bana dönüp homurdanıyordu. “Neden benden delice kaçtın? Aslında tatlı biriyimdir.”

Suratımı buruşturdum. “Beni kovaladığın için kaçmış olabilir miyim?”

“Sadece konuşacaktık ve seni güvenli bir yere götürecektim,” dedi iç çekerek.

“Burada güvenli bir yer mi var, güldürme beni.” Söylediğime güldü. “Neyse ki yakaladım. Gerçi her yerimi batırdın. Çöpe atarken ne düşünüyordun?” dedi.

“Kaçmayı.”

“Kaçsaydın, sonra da Emir beni kafesin içine soksaydı, değil mi?”

Emir'in ismini duymak tüylerimi ürpertti. Beni sahiden ona götürüyor gibiydi, buradaki diğer insanların aksine daha normal duruyordu.

"Emir kafesten çıktı mı?" dedim sesim titrerken. Bana alaycı bir bakış attı. "O her zaman çıkar."

Bir an duraksadı. "Ama hiçbir zaman maçı yarıda bırakmazdı. Tarihe geçtin."

Dudaklarımı sıkıntıyla kemirdim. Sahiden yaptığım şey biraz ürkütücüydü. Tuna'nın bizi götürdüğü yere gelene dek sesimi çıkarmadım, bir miktar suçluluk hissediyor olabilirdim. İşleri rayından çıkarmıştım.

"Geç bakalım," dediğinde suratıma bakıyordu. "Ne bakıyorsun?" diye çıkıştım.

"Suratına bir şey bulaşmış," dedi gülüp gülmemekte tereddüt ederek. Yüzümü elimin tersiyle hızla sildim. "Ayrıca çok aksi bir kızsın," diye ekledi.

Cevap vermedim. Emir'i görene kadar ona güvenmeyecektim. "Kafes" yazan mekânın arkasından dolandık ve boş bir duvarın önünde durduk. Giriş ön taraftaydı ancak kahverengi göz bizi buraya getirmişti, ne yapacağını bekledim.

Duvara bir anahtar soktu.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken orada kendini kamufle etmiş ufacık bir delik olduğunu gördüm. "Yok artık," diye şaşkın bir nida çıkardığımda o beni duymamış gibi yapmayı tercih etti. Kahverengi göz kapıyı çekti, aslında duvarın devamı sandığım kapı öne doğru açıldı. Ardından etrafı aceleyle yokladı. "Geç çabuk. Yukarı."

İçeri girdim. Her geçen saniye, biraz daha dehşete düşüyordum. Burası Kafes'in ikiye ayrılan merdivenleriydi, şimdi "Girilmez" yazan kapının tam önündeydim. Genç adam kapıyı

benim için açarken, “Suratın bembeyaz, Emir’den mi korkuyorsun?” dedi.

Onu yine yanıtlamadım. İç çekerek kapıyı açtı. “Korkmalısın.”

Kendim kaşınmıştım. Buraya inerken neler olacağını tahmin etmeliydim. Hayatta hiçbir şey toz pembe değildi. Yeraltı mı? Kesinlikle değildi!

Kapı arkamızdan kapandığında içeride gergince bir sağa bir sola yürüyen Emir’i gördüm. Dövüştten yeni çıkmıştı, ter damlaları vücudunda parlıyordu ve daha kendine gelememiş bir hâli vardı. Yüzü bize döndüğü an kırmızı pelerin gören bir boğa gibi üzerimize atıldı. Tuna’ya sert bir yumruk attığında donakaldım. “Onu bulduğunu niye söylemiyorsun!”

Ağzımdan bir çığlık kaçarken kahverengi göz ayaklarımın dibine düştü. Ben daha ne olduğunu kavrayamadan Emir koluma yapıştı. “Burada ne işin var? Sana söylemiştim!”

Yüzüme doğru öyle kuvvetle kükredi ki alnındaki ve boynundaki bütün damarları sayabiliyordum. Yutkunurken, “Ben...” diyecek oldum.

“Sen ne? Sen ne, aptal! Sana uzak dur dememiş miydim? Burada ne halt yiyorsun?”

Gözlerim hafifçe dolarken ağlamamak için titreyen dudakımı ısırdım. “Kolum,” dedim.

Korkunç görünüyordu. En az kafesteki kadar delirmişti. Vereceği tepkiye hazırdım ancak bu kadarını beklemiyordum. Ela gözleri sinirden parlarken ona verecek cevap bulamadım. “Konuşsana!” diye bağırdı tekrar. “Bu pislik yuvasında ne halt etmeye...”

“Emir!” diye araya girdi kahverengi göz. Emir’in onu fırlattığı yerden kalkmış, aramıza girmeye çalışıyordu. “Kızı bırak.”

Emir delirmiş gibiydi. Beni daha çok kendine çekip, “Ne işler karıştırdığını söyleyecek!” diye haykırdı. Tuna beni ondan çekip

kurtarıırken, “Bırak şu kızı!” diye sesini yükseltti. Sanki, Emir’i kendine getirmeye çalışıyordu. Delirmiş gibi davrandığının o da farkındaydı.

Emir küfür ederek kolumu bırakırken arkasındaki sandalyeye tekme atıp devirdi. “Kahretsin!” diye bağırdı. “Onu uyardım! Defalarca!”

Sinirini boşaltmamıştı, küçük bir kutu gibi olan odada dört dönüyor, saçlarını gergince çekiştiriyordu. “Buraya nasıl girdin kızım sen? Beni mi takip ettin? Söylesene!” diye bağırdı.

Dudaklarımı aralayıp bir şeyler gevelemeye çalışsam da Tuna, nereden bulduğunu bilmediğim buzunu yanağına bastırarak araya girdi. “Bunu sonra tartışırsınız, bir an önce çıkın.” Kapıya bir göz attı. “Gelmek üzereler.”

Kimler?

Gergin bir hâlde onları izlerken yutkundum. Tuna şimdi kendini rahat kanepeye atmış, az önce yumruk yiyen o değilmiş gibi uyukluyordu. Emir’e dönüp neden vurduğunu bile sormamıştı. Aralarında tuhaf bir iletişim olduğunu seziyordum.

“Sakinleşeceğim,” diye hırladı Emir. Gözlerini kapatmış kendi kendine konuşuyordu. “Sakin kalacağım. Sakinleş... Sakinleş...”

Bana ürktücü bir bakış attı. Tam o sırada sanki kılığımı yeni fark etmiş gibi beni süzdü, pis ve yıkık bir hâldeydim, muhtemelen çöp kokuyordum. Tuna, Emir’in beni izlediğini görünce, “Onu tutmayayım diye çöp tenekesine girmiş,” dedi. Ardından tekrar gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. “Etrafımdaki kimse sağlıklı değil.”

Emir bana bir şey söylemek istiyor gibiydi fakat sonra vazgeçti. Bakışları gözlerimde durduğunda kısaca “Kimseyle gelmedin, değil mi?” diye sordu. Süt dökmüş bir kediye dönmüştüm. Başımı iki yana salladım. “Yalnızım.”

İlerideki ufak dolaba ilerleyip rastgele bir tişörtü başından geçirirken yaralarına bakıyordum. “Kapaktan mı indin?” dedi gergin bir ses tonuyla. Ben ses çıkarmayınca, “Bana cevap ver, dilsiz,” dedi. Başımınla onayladım.

Tuna, “Dilsiz mi? O da ne?” diye homurdanırken Emir hazırlanmış, çıkmak için yanıma ilerliyordu. “Paranı aldın mı?” diye sordu kanepeden doğrulan kahverengi göz. Emir ona bakmadan cevap verdi. “Evet.”

Bana bakınca ikinci kez duraksadı. “Tuna, normal bir kıyafet bul. Bu şekilde onu buradan çıkaramam.”

Normalden kastının ne olduğunu düşünürken Tuna, “Tamamdır,” diyerek odadan çıktı. Emir ile yalnız kaldık. Aramızda korkunç bir gerilim vardı, odadaki olumsuz atmosferin cızırtısını duyuyordum gibiydim.

“Kolun acıyor mu?” diye sordu pürüzlü bir sesle.

“Evet,” dedim.

“Onun için özür dilerim,” dedi. Sesinden suçluluk duyduğunu anlıyordum. Bana kaçamak bir bakış attı. “Yüzüne ne oldu?”

“Bir şey bulaşmıştır,” diye geçiştirdim. Beni incelemesinden nefret ediyordum.

“Tokat gibi bir şey mi?” diye sordu. İzin hâlâ geçmediğini anladım.

“O da var. Kimin attığını göremedim. Kalabalıktı,” diye açıkladım sakince.

Aramızda yeni bir sessizlik dalgası oluştu. Bir an önce buradan çıkalmam istiyordum. Odaya göz gezdirerek vakit öldürmeye çalıştım. Bir süre sonra bunun fayda etmeyeceğini anladım. Gözüm yeniden Emir’e takıldı. Beni seyrediyordu. “Burası ne böyle?” diye sordum tuttuğum nefesi sıkıntıyla verirken. Daha fazla sabredemeyecektim.

“Çıkana kadar çeneni kapalı tut,” diye uyardı Emir. “Senden sadece bu kadarını istiyorum.”

Sustum. Onu tekrar sinirlendirmek istemiyordum. Muhtemelen alanını işgal ettiğimi, mahremiyetine saygı duymadığımı düşünüyordu. Onu takip ettiğim için bu konuda biraz haklı olabilirdi. Suçluluk bedenimi sinsice ele geçirirken olduğum yerde küçülmek istedim.

Tuna, elinde birkaç parça kıyafetle içeri girdiğinde vakit kaybetmeden bana fırlattı. “Al!”

Kıyafetleri kucağımda tuttum ve köşede gördüğüm ufak banyoya ilerledim. Az sonra bana verdikleri parlak elbiseyi ve gösterişli ayakkabıları giymiş yanlarına çıkıyordum. “Ben bunlarla yürüyemem.” Gözlerini bana dikmiş olan Emir’e baktım. “Yani kaçamam.”

Tuna bu hâlime sıırttı. “Kıza bak.”

Emir ikimizi de umursamadı. “Düşersen yardım ederim. Başka bir seçeneğimiz yok.”

Birbirine girmiş saçlarımı omuzumdan geriye atarken ofladım. Ayağımdaki ayakkabının sancısını hissetmemeyi deneyerek kapıya doğru yürüdüm.

Tuna, sanki çok sıradan bir an yaşıyormuşuz gibi karşıma dikilip bana tekrar sıırttı. “Desene, çöpten inciler de çıkıyormuş.”

Rahatsız hissederek üstümdeki dar elbiseyi çekiştirdim, Emir elbisenin açıkta bıraktığı tenime ters bir bakış atarken “Zevzeklik yapma, şu şalı uzat,” diye Tuna’yı azarladı. Tuna istifini bozmadan kıyafetlerin arasındaki şalı ona verdi. Emir yanıma yaklaşip onu omuzlarıma örttü. “Tamam mı?” diye sordu.

“Tamam,” diye mırıldandım başka çarem olmadığını bilerek. Birkaç saniye bakiştık. Gözlerinde anlamlandıramadığım bir parlı vardı.

“Ön cadde boş,” dedi Tuna. “52’den gidin.”

Emir doğru düzgün duyulmayan bir teşekkür geveledikten sonra kapıya ilerledik. Eliyle hafifçe omzuma dokunurken, “Yürü, dilsiz,” dedi.

Açmaya yeltendiğimiz kapı aniden yumruklanınca irkildim. Emir ani bir refleksle önüme atıldı. “Avcı!” diye bağırdı dışarıdan bir adam. “Kutlamaya geldik. Aç!”

Emir sessiz bir küfür sallarken dışarıdaki insanlardan çirkin kahkahalar yükseldi. “Yorgunum!” diye bağırdı Emir. “Sonra.”

Ben korkuyla kapıyı izlerken başka bir adam, “Bugünkü numaran neydi öyle?” diye güldü. “Rakibi bırakıp dövüşün ortasında kafese asılmak! Millet kafayı yedi. Bahislerin iki katına çıktı. Psikopatsın sen!”

Onlar yine gülmeye başlarken bir başkası, “Bırakın, yoruldu,” diye diğerlerini susturdu. Az sonra uzaklaşan adım sesleri duyuldu, gitmişlerdi. Tuna derin bir nefes alırken, “Bu geceyi bitirip hareketsiz bir şekilde yatmak, birkaç gün uyanmamak istiyorum,” dedi. Ona içten bir şekilde hak verdim. Bu benim de istediğim tek şeydi.

Titrek bir nefes aldım ve dışarı çıktık. Emir beni yönlendirirken önüme geçti. “Buradan. Hızlı ol!” Sesindeki uyarıcı tını bedenimi daha da geriyordu. Dediğini yaptım. Çıkış kapısına geldiğimizde, “Burayı geçtik mi tamamdır, başını fazla kaldırma,” dedi.

“Arkada başka bir kapı var, neden oradan...”

Emir sözümü kesti. “Orası yalnızca acil durumlar için, deşifre olmaması gerekiyor. Normal kapıdan çıkacağız.”

Vücudum yine titremeye başlarken onu takip ettim. Neden böyle giyindiğimi düşünüyor sonra Tuna ve Emir’e hak veriyordum. Buradan o kılıkla çıkmak daha dikkat çekici olurdu.

Külüpten sessizce ayrıldığımızda karşı kaldırıma kurtarıcımızmış gibi bakıyordum. Karanlık sokağımıza girmek, kapının ardında kaybolmak istiyordum. Sokağın ilerisine yürüdük ve ben telaşlı iki adım attım.

Gözlerimi bir saniyelğine sağa çevirmek yaptığım en büyük hata oldu. Goril, iri cüssesi ve çatık kaşlarıyla arkamızdan bakıyordu. Göz göze geldik.

“Emir,” dedim korkuyla.

“Kapıya kadar ses çıkarma, dilsiz.”

“Emir, bu-”

“Sus dedim!” diye azarladı. Onun büyük adımlarına yetişmeye çalışırken korkuyla fısıldadım. “Arkamızdaki herif beni tanıdı, bu tarafa yürüyor. Ne yapacağız?”

Sesim ağlamaklıydı. “Ona sakın bakma,” dedi Emir adımlarını hızlandırırken. Benimle sıradan bir şey konuşuyor gibiydi, bu konuda ustalaşmıştı. “Onu hallederim.”

“Dövüşecek misin?” diye sordum dehşetle.

“Sakın sesini çıkarma, hızlan!”

Dar sokağa girdik. Tanıdıklık hissi beni biraz olsun rahatlattı, yeraltındaki herhangi bir sokakta güvende hissedeceğim aklıma gelmezdi. Kapımız bize göz kırpıyordu ancak goril kulaklarını dikmiş, bize dikkat kesilmişken oraya giremeyeceğimizin farkındaydım. Bu işleri daha kötü hâle getirirdi.

Sonunda beklenen oldu, adam bize seslendi. “Hey!”

Onu duymamış gibi devam ettik. Tekrar bağırdı. “Buraya bakın!”

“Dövüşmeyeceğim ama söylediklerimi yapmalısın,” diye fısıldadı Emir. Kirpiklerinin gölgelediği ela gözlerini bana çevirdi, aklına gelen şeyle yüzü gerilmiş, kaşları çatılmıştı. Yutkundum. “Kollarını boynuma dola.”

Gözlerim irice açıldı. “Ne?”

“Acele et, dilsiz,” diye tısladı. Gorilin aramızdaki mesafeyi kapattığını görünce kollarımı Emir’e doladım, beni bir saniye içinde duvara yasladı. Yüzünü yüzüme doğru eğerken, “Sakın sesini çıkarma,” dedi. “Merak etme, gidecek.”

Nefesimi tutmuş titreyen dudağımı kemiriyordum. Ona güvenmekten başka çarem yoktu. “Tamam,” dedim ağlamaklı bir sesle.

“Bana doğru yaklaş,” diye emretti. “Saçların yüzünü gizlesin.” Dediğini yaptım. Öne dökülen saçlarım bir perde gibi suratımızı gizledi. Şimdi bir duvarın kenarına sinmiş, birbirine sarılan iki insandık. Yüzlerimiz görünmüyordu ve uzaktan gelen biri bize asla dikkat etmezdi.

Goril sokağa girdi. Saçlarımın arasındaki ince boşluktan gözlerini bize diktiğini görebiliyordum. Emir sanki korkumu hissetmiş gibi elini belime attı, kıvrımımı okşadı. Kalbim duracak gibi oldu. Şu anda, tam olarak neler olduğunu ikimiz de bilmiyorduk. “Sakin ol,” dedi yatıştırıcı bir sesle. Kulağıma uzandı ve dudağı hafifçe yanağıma değdi. “Gerginliğini belli etme.”

Onu dinledim. İçimde tuttuğum nefesi yavaşça bıraktım ve bir elimi kaldırıp onun yüzüne dokundum. Parmaklarım çenesinde, yüzünde gezindi. “Evet,” diye onayladı Emir. “Böyle.”

Sınırlarımız yok olmuş, aramızda hiç boşluk kalmamıştı. Bir bütün gibiydik. Duygularım beni etkisi altına almaya başlamıştı. Heyecan ve korku tüm benliğimi kısıvrak yakalamıştı ancak ismini koyamadığım, tarifini bulamadığım bir şey daha hissediyordum. Ne olduğunu anlamlandıramadım. Tek bildiğim her zamanki duygularımdan uzak bir his olduğuydu.

“Size diyorum!” diye adam tekrar bize seslendiğinde Emir hiç yapmaması gereken bir şey yaptı, başını boynuma gömüp sıcak nefesini bana doğru üfledi. Bütün vücudum gerilirken “Onu duymuyoruz,” diye mırıldandı pürüzlü bir sesle. “Sarıl bana.”

Sarıldım. Dudaklarını boynuma bastırduğunda neredeyse bayılacaktım, bir yandan bunların başımızdaki adamı defetmek için olduğunu biliyor, bir yandan parmak uçlarıma kadar ürperiyordum. O an dilediğimiz şey gerçek oldu: Adam ikimize de kızgın birkaç kelime savurup, arkasını dönerek bizimle uğraşmamaya karar verdi. Giderken sinirle, "Sizi ergenler!" diye homurdandı. Son kelimesi sokakta yankı yaptı.

Nefesim durmak üzereydi. "Emir," diye fısıldadım. "Sanırım kurtulduk. Gitti."

"Söylemiştim." Sesi derinden ve boğuk geliyordu.

Bir süre öylece bekledik. Başı boynumda, ellerim omzundaydı. Ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum. Mantığım onu itmem gerektiğini söylüyor, bana bu kadar yakın olduğu için *kırmızı alarm* veriyordu. Tehlikeliydik.

Karnıma ince bir sızı saplantı, ayrılmalıydık! "Ben seninle ne yapacağım?" diye fısıldadı Emir. Nefesi dudaklarıma çarptı. Yutkundum ve karanlıkta büyüyen yeşil gözlerimi ona diktim. "Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye fısıldadı. Olağanüstü bir andı, tenlerimiz birbirine değiyor, aramızdan neredeyse hava bile geçmiyordu. Bir santim daha yaklaşırsa dudakları benimkilere değecekti.

Emir, o mesafeyi kapatıp beni öptü.

Zaman durdu. Büyük bir uçurumdan aşağı düşüyor gibiydim, tutunacak bir yer aradım, ondan başka hiçbir şeyim yoktu. Dudakları dudaklarıma değdiğinde sımsıcak bir his bedenimi sardı. Sanki bu an, uzun zamandır var olmayı bekleyen bir andı. Zaman ikimizde takılıp kaldı ve ben bir bahar günü, güneş tenimi okşarken gökyüzünü seyrediyormuşum gibi hissettim. İçimde papatyalar açıyordu. Kalbim sıcak dudaklarında süzülürken bu tatlı his sonsuza dek sürebilirmiş gibi geldi bana.

Geri çekildi. Yere çakıldığımı hissettim. Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken belki ona bir tokat atmam ya da hesap sormam gerekiyordu. Elbette doğru olanı değil, yapmamam gerekeni yaptım. Kelimelerime kilit vuramadan “Dilim var mıymış?” diye lafı yapıştırdım.

Güldü. Bu içten, sıcaklığıyla beni ısıtan bir gülüştü. “Bir daha...” diye mırıldandı tekrar yüzüme eğilirken. Gözlerini gözlerime dikti ve ben orada kayboldum. “Herkesin içinde bana moruk diye bağırırsan, o moruk seni öperek öldürür.”

BÖLÜM 5

Araf

Okuduğum kitabı yarıda bıraktım. Gözlerim satırlarda takılı kalıyor, aynı kelimeleri defalarca okuduğumu yeni fark ediyordum. Kitabı boş verip yatağında aşağı doğru kayarken göz kapaklarım usulca kapandı. Hareketsizdim. Ben böyle sessizce beklerken bu yaz tatilinin hissiz bir şekilde akıp gitmesini, bir an evvel son bulmasını diledim. Zihnimde beni rahat bırakmayan düşüncelerin puslu, karanlık yerlere inmesini, derinlerde kaybolmasını arzuladım. Dün gece yaşadığım ve en az astım krizim kadar nefes kesici olan o *anın* beni terk etmesini, bedenime ürperti veren duygunun yok olmasını istedim.

Hiçbiri olmadı.

Gözlerimi açtım ve tavanı izledim. Dün gece olanlar, zihnimde kurduğum bir hayal değildi; dudaklarımda hissettiğim sızı kadar gerçektir ve beni hiç mi hiç rahat bırakmıyordu. Geldiğimden beri biraz bile uyuyamamış; olanları unutmak, aklımdan kazıyıp atmak için her yolu denemiştım. En güvendiğim kuytulara inmiş, sayfaların ve satırların inine girmiş, başkalarının hikâyelerinde kendimi kaybetmeyi denemiştım. Ne yazık ki okuduğum sözcükler bile, bu kez beni kurtarmayı başaramamıştı.

Artık buradan çıkmam gerektiğini biliyor, bütün yazı dört duvar arasında geçiremeyeceğimi kabul ediyordum. Bütün gün, bir kaçış yolu aramış ve hüsrana uğramıştım. Aynı evde yaşıyorduk ve Emir'den kaçamazdım.

“Belki o da düşününce, bunun saçma olduğunun farkına varmıştır,” dedim kendine kendime. “Bu olmaması gereken bir şeydi.”

Efsun Hanım ile nasıl konuşmam gerektiğini, Hande'ye nasıl davranmam gerektiğini, Emir'i görünce ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Kör edici bir sis bulutunda kaybolmuş, bilinmezliğin karanlığında bir ışık arayıp duruyordum. Düşündükçe kafayı yiyeceğimi anladığımda harekete geçtim ve tembelce yataktan çıktım. Birazdan akşam yemeği yiyeceklerdi ve orada olmazsam, evdekiler hasta olduğum ile ilgili bir şeyler geveleyip eminim ki durumu abartacaklardı. Tecrübelerim böyle olacağını söylüyordu.

Aşağı indim. Dışarıdaki masadan şen kahkahalar duyuluyordu, basamaklarda bir süre çakılı kalıp bu korkunç baskının beni terk etmesini bekledim. Onu içimden söküp atmak istiyor, önemsiz bir şeymiş gibi davranmak istiyordum. Mümkün değil, sebebiyse dün gece gözlerimi açıp kapattığım her dakikanın, yaşadığım her saniyenin, Emir'in var olduğu her salisenin benim için bir anlamı olmasıydı. O anları unutamıyordum.

“Gece!” diye seslendi Hande mutfağa ilerlerken. “Ne duruyorsun? Bahçeye gelsene.”

İçimdeki savaşı durdurmayı denedim; hislerimi susturmak, onları duymazdan gelmek istedim.

Bahçeye çıktığımda bütün ev ahalisi karşımdaydı, neşeyle sohbet ediyorlar, bir arada olmanın tadını çıkarıyorlardı. Gördüğüm manzara karşısında içim burkuldu; kısa bir süre sonra burayı terk edecek, yalnızlığıma geri dönecektim. Ailem yoktu

ve hiçbir zaman olmayacaktı. Kalbim, yıkık bir harabenin içine hapsolmuştu. Burukluğu tüm benliğimde hissederken tembel adımlarla masaya ilerledim. Öyle isteksiz ve hâlsizdim ki Efsun Hanım, “Hasta mısın, bebeğim?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim.

Ela gözler tam karşımdaydı, elindeki dumanı tüten kupayı dudaklarına götürüyor, gözleri her hareketimi takip etmek istermişçesine beni izliyordu. O benim davranışlarımı dikkatle izlerken ben o yokmuş gibi davrandım.

“Yemeyecek misin?” dedi Hande tabağımı bana doğru iterken. “Çok iştahsızsın.”

Çatalımı elime alıp tabağımdaki patatesleri parçaladım. Efsun Hanım yemeğini yerken, “Dün gece odanda mıydın, tatlım?” diye sordu. Bütün vücudumun gerildiğini hissettim. Sesimde duygu kırıntısı yoktu. “Evet, neden sordunuz?”

Efsun Hanım bıçağını bırakırken omuz silkti. “Hande ve Giray gece eve geldiğinde uyuyor musun diye sana bakmak istedim, kapın kilitliydi,” dedi.

Emir’in delici bakışlarını üzerimde hissederken sesimi aynı düz tonda tutmayı denedim. “Evet, uyuyordum.”

Neyse ki konu daha fazla uzamadı. Yemeğini bitirenler masadan ayrılmaya başlarken ben dikkatimi tabağıma yöneltmiş, patatesimi ezmekle meşguldüm. Kendime geldiğimde masada Hande ve Emir’le kaldığımızı fark ettim.

“Su alacağım, ister misiniz?” dedi mutfağa ilerleyen Hande.

Yanımızdan ayrılmasını hiç istemesem de ses çıkarmadım. Bahçede Emir ile yalnız kalmıştık. Gözlerim onun olduğu tarafa bakmamaya dirense de kendime hâkim olamadım. Tahmin ettiğim gibi gözlerini dikmiş beni izliyordu.

“Söylemek istediğin bir şey mi var?” dedim aynı duygusuz sesimle. Delici bakışlarını suratıma dikmesi beni deli ediyordu.

“Hayır,” dedi oturduğu yerde dikleşirken. Gözleri alev alev yanıyordu. “Ama senin söyleyeceklerin var.”

Renk vermedim. “Anlatacak bir şeyim yok.”

Tek kaşını kaldırdı, sesi asabiydi. “Emin misin?”

Yutkundum, o açık olmadıkça ben de olmayacaktım! “Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Bilmem, bir düşünelim. Ne öğrenmek istiyor olabilirim?” Sesi ürkütücü bir şekilde kısılırken masada bana doğru eğildi. “Yeralına nasıl indiğini olabilir mi? Garağa nasıl girdiğini, kapağı ne zaman fark ettiğini, beni nasıl takip ettiğini, Kafes’i elinle koymuş gibi nasıl bulduğunu? Devamını duymak ister misin, dilsiz?”

Kelimesi zihnimde yankı yaptı, dilsiz olup olmadığım ile ilgili ağzının payını vermek istedim. Ona haddini bildirmek, tam da şimdi içimde tatmin edici bir haz yaratırdı ancak kendimi engelledim. O bahsetmedikçe bu konuyu açmak yalnızca düşüncelerimi açığa vururdu, beni küçük düşürmesine izin vermeyecektim.

“Seni takip ettim,” dedim dürüstçe. “Hepsi bu.”

Çenesinde bir kas seğirmeye başlarken yüzü gerildi. Sabretmeye çalışıyordu. “Hepsi bu, öyle mi? Beni takip ettin, kafesin dibine, o leş insanların içine girene dek durmadın, hatta öyle kafayı yedin ki suratına bir tokat yedin! Bütün bu saçmalıklar için tek açıklaman bu, öyle mi?” Ellerini sinirle saçlarının içinden geçirdi. “Sen, benimle alay mı ediyorsun?”

Aramızda yeni bir gerilim dalgası yükselirken içimden, *seni mağlup etmesine izin verme* diye mırıldandım. Başımı dik tutarak, “Bütün bu yaptıklarımın şu ukala tavrınla bir ilgisi olup olmadığını hiç düşündün mü?” diye sordum.

“Bak,” dedi sakinleşmek için derin bir nefes verirken. “Şu konuda anlaşmamız gerekiyor. Oraya bir daha kesinlikle inmeyeceksin!”

Kocaman açılmış gözlerimle onu izlerken kelimelerin üstüne basa basa tekrar etti. “Yeraltını unut!”

“Tamam,” dedim tek nefeste. Başıma son gelenleri düşündüğümde kanım donuyordu, orayı tekrar görmek gibi bir niyetim yoktu. “İnmeyeceğim.”

“Sana inanmıyorum,” dedi açıkça. Bakışları, eğer yapabilseydi gözlerimi delip geçebilirdi. Kafeste beni gördüğü an yüzünde beliren dehşeti unutamıyordum, güvenmemekte haklıydı. “İndiğini fark edersem, oradan çıkmaya yardım etmem,” diye tamamladı cümlesini.

Beni ürküten gözlerine baktım. “Şimdi de tehdit mi ediyorsun?”

“Evet,” dedi alenen.

“Bu yolu tercih etmek istediğine emin misin?” dedim onu deli edecek bir gülümsemeyle. “Gördüklerim ve bulaştığın şeyler hakkında çenemi kapatabileceğimden emin değilim.”

Elaları birkaç ton koyulaşırken dudağını tatsız bir şekilde kıvrırdı. “Büyük oynuyorsun, ufaklık.”

“Tıpkı senin gibi,” dedim.

Meydan okumam onu şaşırtmıştı. Şimdiye kadar karşısına çıkan rakipleri, onun gibi kuvvetli ve gözü kara insanlardı ancak ben, sivri dilinden başka hiçbir şeye güvenmeyen, öylesine biriydim. Emir, benden bir köşeye sinmemi bekliyordu anlaşılana.

“Neyi öğrenmek istiyorsun?” diye sordu beni şaşırtarak.

“Gördüklerimi... Yeraltını...”

Birkaç saniye bakiştık. Sabırsızca, “Anlatacak mısın?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Neyi anlatırsam anlatayım, bir başkası eksik kalacak, sürekli merakını körüklemiş olacağım. Kendini tehlike-

ye atmaktan daha iyi yaptığın bir şey yok. Unut bunu!” dedi ve masadan kalkıp gitti.

Omuzlarım yenilgiyle düşerken bozguna uğramış gibi hissediyordum. Beni umutlandırmış sonra da yere çakılmama izin vermişti. Yeraltını benden gizlemeye devam etmesi bir yana, dün gecenin sonu hakkında tek bir kelime dahi etmemişti. Bütün gün içimde taşmayı bekleyen o ezici duygu, boğazıma kadar yükseldi. Pişmanlığın yakıcılığını her zerremde hissediyordum. Orada öylece durmak yerine ona tokat atmalı, beni öperek ne yapmaya çalıştığını sormalıydım. Hiçbirini yapmamış, dengemi sarsmasına izin vermiştim. Şimdiyse ona ulaşmaya çalışıyordum ve o bütün yolları tıkamıştı. Hiçbir zaman doğru bir iletişim kuramayacaktık.

“Sizi duydum.”

İrkilip arkama baktığımda, elinde su bardağı ile kapıda bekleyen Hande’yi gördüm. Ne kadardır orada durduğu ve konuşulanların ne kadarına şahit olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yavaş adımlarla yanıma ilerlerken şaşkın yüzüme baktı. “Yeraltına ne zaman indin?”

“A-anlamadım?”

Omzuma dostane bir tavırla dokundu. “Bana söyleyebilirsin Gece, sorun yok.”

Emir’in buna vereceği tepkiyi kestiremediğim için, “Ben...” diye geveledim. Kelimeleri bir araya getiremiyordum.

“Emir oraya kimseyi götürmezdi,” dedi hayretle. Benimle değil, daha çok kendiyse konuşuyor gibiydi. “Ona ne yaptın?”

“Hande,” dedim paniklemiş bir hâlde. “Yanlış anlıyorsun.”

“Anlat bana,” diye fısıldadı heyecanla. “Bunu nasıl başarabildiğini aklım almıyor!”

“Şöyle davranmaya bir son ver,” dedim hızla. “Beni, Emir götürmedi. Kendim indim.”

Hande bir çıglık attı. “Ne dedin sen?”

“Duydun işte. Onu takip ettim ve indim,” dedim utancım dilimde acı bir tat bırakırken.

Hande güzel, yeşil gözlerini kıstı. Bir şeylere anlam vermeye çalışıyor, zihnindeki taşları yerine oturtmaya çabalıyordu. Bu hâ- linden hoşlanmamıştım, sabırsız ve heyecanlıydı. “Bana Emir’i takip ettiğini ve onun seni fark etmediğini mi söylüyorsun? Gece, üzgünüm ama buna inanmam imkânsız,” dedi.

Sakin kalmayı deneyerek derin bir nefes verdim ve “Bak,” de- dim. “Biliyorum, bu mümkün görünmüyor ancak onu takip et- tim, beni fark etmemesinin sebebi uygun anı kollamamdı. Han- de, sahiden doğru söylüyorsunuz.”

Kararsız kalmış gibiydi. Cümlelerimi tartıyor, bir yandan da kendi fikirlerinden vazgeçemiyordu. “Ama seni orada gördü ve hiçbir şey olmadı? İkiniz az önce burada sakince konuşuyordu- nuz, sizi duydum.” Dudaklarından buna inanmadığını belli eden bir nida kaçırdı. “Üstelik yeraltı hakkında! Aranızda bana söyle- mediğin bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum.”

Bakışlarını, öylece gözlerime dikti. Tavrı beni hayrete düşür- müş, kuracağım bütün cümleleri unutturmuştu. Şaşkına dön- müştüm. “Hande,” diye inledim. “Neden gizem yaratmaya çalı- şıyorsun? Her şey anlattığım gibi oldu. Aramızda hiçbir şey yok! Hatta sen geldiğinde beni azarlıyordu!”

Bana şüpheyile baktı. “Söz konusu sen olunca, Emir’in nasıl değiştiğinin farkında değilsin. Onun kızgın hâli hakkında hiçbir fikrin yok, sana kızgın falan değildi.”

İç sesim fısıldadı. Emir’in kızgın hâli hakkında kesinlikle bir fikrim vardı. Zihnime kalın, siyah parmaklıklar düştü. Canlanan manzara dehşet vericiydi; düşüncelerim kafeste sıkışmış, çıglık atan insanlar karşısında kendine bir çıkış yolu arıyordu.

“Sana diyorum!” diye dürttü beni Hande. Kendime geldim.

“Bak, bunları boş verelim, tamam mı? Günlerdir uyuyamıyorum, bugün biraz gözlerimi kapatmaya ihtiyacım var.”

Sözlerim biter bitmez Hande'nin yanından kaçtım. İçim içime sığmıyor, kafam patlayacak gibi oluyordu. Tarifi güç hislerle dolup taşıyordum. Ne yapacağımı bilmiyor; kime, neyi anlatmam gerektiği konusunda bilinmezlik boşluğunda sallanıyordum. Hande, Emir'in bana karşı daha hassas olduğu konusunda kesinlikle yanılıyordu, bu doğru olamazdı çünkü geldiğim günden beri benimle tartışmaktan başka bir şey yaptığı yoktu.

Adımlarım basamaklarda durdu. Peki ya dün gece?

Vücudum ürperdi, ince bir sızı parmak uçlarıma kadar bedenimde kol gezdi. Bu duyguyu yok etmek ve dün geceyi unutmak istiyordum. Emir bir anlık gaflete düşmüş, belki de yaşadığımız gerilim dolu anın etkisiyle, düşüncesizce beni öpmüştü. Biz, birbirini anlayabilen iki insan değildik ve kesinlikle ortak bir hissi paylaşamazdık. O, sabit fikirli, dayanılmaz derecede hissiz, soğuk nevalenin biriydi. İnsanları kırmaktan çekinmiyordu. Böyle insanlar hiçbir zaman zarardan başka bir şey getirmez ve yaralamaktan öteye gidemezdi.

Kitaplarda, filmlerde anlatılan her şey uydurmaydı. Hiç kimse, sanki bir sihirli değnekle dokunmuşsunuz gibi aniden sizin istediğiniz insana dönüşemezdi. Tıpkı benim, Emir için kendimi değiştiremeyeceğim gibi... Ben merakını bir türlü bastıramayan, kendi içindeki düşüncelerle savaşıp duran, ne yaptığını bazen kendisi de bilmeyen, heyecanına yenik düşmekten usanmayan, ne olursa olsun asla uslanmayan ve uslanmayı da düşünmeyen kızın tekiydim.

Biz ikimiz, “uyumsuz”un tanımıydık.

Başımı yastığa koyarken Geveze'den gelen mesaj sesine aldırış etmedim. Onunla bir şeyler paylaşmak ve saatlerce konuşmak

en rahatlatıcı şeylerden biri olmasına rağmen içimde, sağlıklı bir cümle kuracak kuvveti bulamıyordum. Belki de ondan ilk kez kaçtım. Dün gece kalkıştığım heyecanlı girişimin sonucunu öğrenmek isteyecek, ejderhalı kuyumun dibini soracaktı. Sonuç felaketti! Göz kapaklarım yavaşça örtüldü; ondan değil, kendimden kaçtığımı bilerek uyuyakaldım.

Sonraki iki hafta tam bir kâbustu. Dört duvarın arasında hem Hande'den kaçıyor hem de Emir ile karşılaşmamaya çalışıyordum. Bu, benim için çekilmez bir çileydi çünkü gidebileceğim başka bir yer yoktu. Kendimi odama kapatmak ve burada çürüyüp gitmek istiyordum ancak Efsun Hanım yüzünden sonuç her zaman olumsuz sonuçlanıyordu. Tıpkı bugünkü planlarımı altüst ettiğini neşeyle bana duyururken yaşadığımız an gibi...

“Aslında onları tanıyorsun minik kuşum, Duru ve ailesi,” dedi hoş bir ses tonuyla. Oysa bahsettiği kişiler bana hoşluktan ziyade ızdırabı çağırıyordu. Burada nefret ettiğim ilk insan Duru’ydu. “Ziyarete gelmeleri çok güzel,” diye mırıldandım sah-te bir gülüşle.

“Evet, daha yakından tanışan çok tatlılardır. Eminim tanıştığınızda seni çok sevmiştir,” dedi.

Efsun Hanım’ın pembe hayallerine kahkahalarla karşılık vermek istedim. “Tabii!” dedim onunla beraber mutfağa ilerlerken.

Koridorda durdu ve ellerini omzuma koydu. “Seni bunaltmak istemiyorum tatlım, tek istediğim buradan kötü anılar ile ayrılmaman, bu yüzden odana tıkalı kalman beni üzüyor. Sonuçta bir aydır bizimlesin ve evdeki herkes sana çok alıştı...” İç çekti. “Yaz tatilinden sonra da bizimle beraber olabilmeni çok isterdim.”

Sanki ölüm fermanımı okuyordu. “Ben de sizleri çok sevdim,” dedim onu incitmemeyi deneyerek. Oysa buradayken tek yaptığım şey, günü kurtarmaktı.

“Ah, buna öyle sevindim ki!” Beni kollarının arasına alıp sarıldı. İçten, sıcak bir andı. Onu geldiğim ilk günler garipsemiş olsam da artık pozitif hâllerine alışmıştım. Ünal Bey merdivenden inerken bizi bu hâlde görünce, “Yine mi kızı sıkıyorsun hayatım? Sürekli duygusal konuşmalar yapmaya bir son ver,” diye takıldı.

Efsun Hanım hemen ona beni sıkmadığı, sadece ortak bir şeyler paylaşmamızın ne kadar eşsiz ve özel olduğu hakkında konuştuğumuzu açıklarken yanlarından sıvışıp telefonumu çıkardım. Rehberde bulduğum numarayı ararken sabırsızca ayağımla tempo tutuyordum.

Ulaş beşinci çalışta açtı. “Evet?”

“Erkencisin,” diye alay ettim uykulu sesiyle. Karşıdan bir kırkı yükseldi. “Akşamdan kalmayım. Başım zonkluyor.”

Üzgün bir mırıltı çıkarırken, “Beni kurtarabileceğini ummuştum,” dedim.

“Neredesin?”

“Evde.”

Ulaş tekrar gülmeye başladı. “Oraya her girdiğimde ölüm tehlikesi altında kalıyorum, farkındasın, değil mi?”

“Emir evde yok,” dedim söylediğim şeyin doğruluğundan emin olamazken. Son günlerde, onun yaşayıp yaşamadığından bihaberdim. “Birazdan misafir gelecekmiş, benden habersiz gel ve beni bu eziyetten kurtar.”

“Peki,” dedi ilk heceyi uzatarak. “Bir saate oradayım.”

“Senin motosikletin var, istediğin yere ışınlanabilirsin, bir saat de neyin nesi?” diye cırladım.

“Tamam, teslim oluyorum, uyumayacağım,” diye homurdandı. “Birazdan gelirim.”

Telefonumu kotumun cebine sıkıştırırken bahçeye ilerledim. Efsun Hanım neşeyle birilerini ağırlarken etrafa isteksiz bakışlar

atıyordum, ben kaçamadan evde bitmişlerdi. Zoraki adımlarla masaya ilerledim ve ilerlemiş yaşına rağmen genç ve hoş görünen kadına selam verdim. “Hoş geldiniz.”

Kadın, sıcak bir gülümseme ile elimi tuttu. “Sen de hoş geldin tatlım, ben Mina, kızım Duru ile tanıştınız sanırım.”

Duru, kadının arkasında gözlerini bana dikmiş, bekliyordu. “Evet, tanıştık” diye yapmacık bir gülümseme takındım. Herkes masaya yerleşti. Duru tam karşıma otururken uzun zamandır beni yakalamak için fırsat kollayan Hande yanıma sokuldu. “Bebeğim? Bu korkunç bakışlar neden?” diye fısıldadı.

“Ben sevecen biriyim,” diye homurdandım.

Hande kıkırdadı. “Severken öldürenlerden mi mesela? Gözlerini Duru’dan çek.”

“Ondan hoşlanmıyorum,” diye itiraf ettim fısıltıyla. Hande iç çekti ve cevapsız kaldı. Masada koyu bir sohbet dönmeye başlarken Emir arabasını ön bahçeye park etti ve yavaş adımlarla bize doğru ilerlemeye başladı. Başımı hızla başka yöne çevirdim.

“Ah, benim yakışıklı prensim gelmiş!” Efsun Hanım’ın neşeli övgüsüne karşılık Ünal Bey, “Ona lise mezuniyetinde de böyle hitap etmişti,” diye homurdandı. Masadakiler gülmeye başlarken Emir, tek boş yer olan Duru’nun yanına geçti. Yüz ifademi sabit tutmayı denedim.

Masadaki misafirlere dönüp “Hoş geldiniz,” dedi. Tok sesi bir an kulağıma çarptı. Ulaş’ın gelmesi için dakikaları saymaya başladım.

“Nasılın, tatlım?” diye sordu Duru’nun annesi. Emir’e ailecek fazla ilgiliydiler. Özellikle, hayran hayran onu seyreden Duru’yu öldürücü bakışlarımla süzmekten kendimi alamıyordum. “İyiyim, siz nasılsınız?” diyerek tebessüm etti Emir.

Tebessüm... Oldukça şaşırtıcı.

Mina denilen kadın, Emir'e tatlı tatlı takılmaya başlarken vişne suyumunu yudumluyordum. Bir anlık boşlukta, Emir ile göz göze geldik. Bakışlarını benden kaçırmak yerine bir anlam yükleyebileceğim kadar derinden bakmaya devam etti. Aramızdaki sessiz iletişimi anlayan Duru dikkati üzerine toplayabilmek için hafifçe Emir'in omzuna dokundu. "Geçen gün aradım, neden geri dönmedin?"

Gözlerimi onlardan çekip bardağıma dikerken Hande kulağıma eğildi. "Sanırım böyle zamanlarda ben de ondan hoşlanmıyorum."

Bakışlarımı Hande'ye çevirirken sııttım. "Yalnız olmadığımı sevindim."

Hande yüzünü buruşturdu. "Bazen çok şımarık davranıyor. Ona engel olabilmek mümkün değil."

Vişne suyumdan son yudumu alırken Hande'yi başımla onayladım. "Kesinlikle aynı fikirdeyim."

İkinci kez Emir ile göz göze geldik. Onu son görüşümden sonra biraz zaman geçmişti, bu delici bakışların üzerimde yarattığı ürpertiği unutmuş, sakın hayatıma devam ediyordum. Gel gör ki Emir yine tam karşımdaydı ve biz elalarla aynı bakışma anını yaşıyorduk.

"İkiniz, birbirinize bu şekilde bakarken aranızda hiçbir şey yaşanmadığına beni inandıramazsın," diye fısıldadı Hande bilmiş bir tavırla. Kollarını göğsünde bağlayıp arkasına yaslandı. "Kabul et veya etme, bulacağım. Kaçışın yok."

Konunun yine buraya gelmesi beni delice korkuturken Duru tekrar olaya el atmış, Emir'in yörüngesine kendini sokmayı başarmıştı. Şimdi, dikkatle onun anlattığı şeyleri dinliyor, arada bir tek kelimelik cevaplar veriyordu. Onları izlemeye bir son vermek isteyerek bakışlarımı kaçırdığım sırada Duru, sanki insanların gözüne sokmak ister gibi yüksek bir kahkaha atıp parmaklarıyla Emir'in omzunu okşadı.

Anlam veremediğim bir şekilde, sınırlarımın gerildiğini hissederken bardağımı masaya koydum. Emir, Duru'nun elini itmiyordu.

İçimden alaycı bir ses, iki hafta önce aramızda geçenlerin özel olduğuna beni inandıran ahmak tarafımı sertçe baltaladı. Duru'nun onun bedeninde gezinen parmaklarına baktığımda, o anın özel ya da eşsiz olduğu fikrinin tamamen hayal gücümün ürünü olduğunu, belki de böyle olmasını umduğum için uydurduğum anlamsız bir yanılgı olduğunu kabul ettim. Bir kitapta okuduğum cümle zihnimin derinliklerine sızdı. *Umut, en son ölen duygudur.* Dehşetle irkildim! Uzun zaman sonra kurak bir çölden farksız olan ruhum biri için umut beslemişti. Bilinçaltımın oyununa düşmüştüm, şimdiyse bilincim yeterince açıldı. Gerçek, gözlerimin önünde öylece duruyordu.

Ulaş'ın motorunun sesi kulağıma iliştiğinde derin bir nefes alarak masadan kalktım. Bahçeye, kaskını koluna sıkıştırıp giren Ulaş, benimle göz göze gelince çapkınca sırıttı. "Ne güzel bir akşam!"

Efsun Hanım, ani gelişine olan şaşkınlığını üzerinden attıktan hemen sonra onu masaya davet etti. Ulaş kibarca reddederken, "İzninizle, Gecé'yi kaçırmaya geldim. Sabah olmadan bırakırım," dedi. Bana dönüp göz kırptığında bu boğucu atmosferden kurtulduğum için derin bir nefes aldım.

"Sabah olmadan mı?" Gözler, uzun süredir sessizliğini koruyan Emir'e döndü. Kaşlarımı sorarcasına kaldırdım. Meydan okur gibi gözlerini üzerimden çekmedi.

"Saat biraz geç oldu. Nereye gitmeyi planladınız, çocuklar?" diyen Efsun Hanım'a karşılık Ünal Bey daha ılımlı yaklaştı. "Genç onlar. Kendi hâllerine bıraksanıza."

Ulaş, Ünal Bey'e, "İdolüm olduğunuzu söylemiş miydim?" diye sırıtırken masadakiler keyiflendiler. Duru, sanki uzun za-

mandır böyle bir an kolluyormuş gibi Emir'e iyice sokularak, "Çok tatlılar... Emir, sanki Gece'nin abisi gibi hissetmeye başlamış," diye gülümsedi. Eğer onu sadece uzaktan tanımış olsaydım bu gülücüğe inanabilirdim.

Neyse ki o kadar aptallaşmamıştım. Gözlerim, Emir'e kaydı-
ğında aklıma gelen fikir gözlerimi parlattı. "Bana karşı çok koru-
macı. Belki de sahiden abim gibi hissediyordur. Kim bilir?"

Emir ile aramızda korkunç bir gerilim yükselirken Efsun Ha-
nım, konuyu yine duygusallığa çekerek ne kadar etkileyici bir
manzara yaratmış olduğumuzdan bahsetti. Sanki insanlar bir
uğultudan ibaretti ve onunla yalnız kalmıştık, Emir'den başka
bir yere odaklanamıyordum.

Ulaş, gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda daldığım dü-
şüncelerden çıktım ve bir çırpıda onu cevapladım. "Eşyalarımı
alıp geliyorum."

Hızla üst kata çıktım. Ufak bir çanta alıp içine acil durum
için ilaçlarımı, suyum ve telefonumu atarken geri dönmek için
kapımı açtım.

Emir karanlık koridorda tam karşımdaydı.

"Sen-"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye kesti sözümü bana doğru
adım atarken. Geriye doğru iki adım atıp odama girmek zorunda
kaldım. Kapıyı kapattı.

"Ne yapmışım?"

"Hâlâ o zibidiye güvenebiliyorsun, öyle mi?" dedi akli almı-
yormuş gibi. İnatla ona karşı dikleştim. "Bir defa sarhoş oldu
diye bütün yaz ondan uzak kalacak değilim."

"Sorun sarhoş olması değil, ihmalkâr olması!" dedi hiddetle.

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" dedim ona meydan okuyarak.

“Sahiden, olmayan abim yerine mi koyuyorsun kendini? Gözlerimi yaşartıyorsun.”

Emir, ciğerlerine derin bir nefes çekti. “Saçmalamayı kes, dilsiz.”

“Sen de bana emir vermeyi kes! Ne yapacağımı sana sormayacağım, o bana zarar vermiyor!” dedim. Artık ben de yüksek sesle konuşuyordum.

“Ne zaman akıllanacaksın?” diye bağırdı üstüme yürürken.

“Akıllanmayacağım! Belki de ben böyle biriyimdir, uslanmaz, akıllanmaz... Kabullensen iyi olur.”

“Bunu görebiliyorum,” dedi. “Biraz söz dinlemen için...”

“Dinlemiyorum!” diye çıktım. “Ne yapacaksın, yoksa *öldürene kadar beni öper misin?*”

Onunla ve yaşadığımız geceyle alay etmem işleri iyiye götürmedi, bana doğru yürüdü ve aramızdaki bütün mesafeyi kapattı. Tam dibimde durup alev alev yanan gözlerini gözlerime dikti. Korkaklık yapıp bakışlarımı ondan kaçırmadım. Aksine, orada, elaların tam içindeydim.

“Ben de direncini ne zaman kıracaksın diye bekliyordum.” Fısıltısı odamı kaplarken direndim, muhtemelen bağırması üzerimde daha az etki bırakırdı.

“Bir şeye direnmiyorum,” diye inkâr ettim. “İkimiz de olması gereken bir şey yaşandığının farkındayız.”

Gözleri içimi okudu. “Bu, sana böyle mi hissettirdi?”

Yalan söylüyordum. Emir benim tamamlayamadığım eksiği bana bir adım daha yaklaşarak kapattı. “Bana, olması gereken tek şey oymuş gibi gelmişti.”

Ona inanmak ve tekrar karanlığa batmak istemiyordum. Dibi görmüştüm ve ikinci kez çökmeye niyetim yoktu. “Odamdan çıkmalısın.”

“Bence olmam gereken yer, tam burası.”

Nefesimin kesilmeye başladığını hissettim. Sesindeki hoş tını savunmalarımı tek tek yıkıyor, beni perişan ediyordu. Kalan son gücümle direnmeye çalıştım. “Duru seni beklemiyor mu? Neden burada kıymetli vaktini öldürüyorsun?”

Gözleri bir anlığına dudaklarıma takıldı. “Duru umurumda değil.”

“Gördüğüm manzara öyle söylemiyordu,” diye yanıtladım.

“Senin neden umurunda?”

Kalan son savunmamı da yıktı. Hislerimi saklamaya, düşüncelerimi perdelemeye çalıştım. Başarısız olduğumun farkındaydım. “Sadece hangi aralıklarla bir kızı öpüp sonra bir diğerine geçtiğini tespit etmeye çalışıyordum,” diye taş attım.

Dudağını hafifçe kıvırdı. “Öyle biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Öylesin,” dedim.

“İnsanların hakkımda söyledikleri, beni ben yapmaz,” dedi aramızda bir nefeslik mesafe bırakırken. “Beni kendim yapan tek şey burada.” Elini yavaşça şakağına koydu. “Ve burada.” Kalbine dokunuyordu. Şaşkın ve heyecanlı bakışlarla onu izledim, sanki büyümlü bir anın içindeydik. “Ve sen...” dedi aynı yakıcı bakışlarla bana bakarken. “Hislerini ve düşüncelerini biraz özgür bırakmalısın. Onları içine hapsetme.”

“Hapsetmiyorum,” dedim titremesine engel olamadığım sesle. Buna inanmadığını belli eden bir ses çıkardı.

“Onları özgür bıraksaydın eminim yüzüme bir tokat atıp neden seni öptüğümü ve neden hiç yaşanmamış gibi davrandığımı zı sorardın,” dedi. “Yapmadın. Çünkü korkuyorsun.”

“Senden neden korkayım ki?” dedim aciz bir şekilde. Söylediklerinin doğruluğu içimi parçaladı.

“Benden korktuğunu kim söyledi?” Elini kalbime götürdü. Nefesim kesilmişti. “Korktuğun kişi sensin. Birine güvenmekten, onu kaybetmekten korkuyorsun. Yalnızlığa mahkûm olduğunu sanıyorsun.”

Kalbim avuç içinde atarken bana, hayatımda yaşadığım en utanç verici anı yaşattı. Çıplaktım. Hislerim çıplaktı ve öylece ortadaydım. Beni görüyordu. Giyinmek, ona karşı kendimi saklamak istedim. Ancak bu mümkün değildi. Keşke zavallı bedenim soyunmuş olsaydı, onu örtebilirdim. Ruhum çırılçıplaktı! Ruhumu ondan nasıl gizleyecektim? Yaralarımı görmüştü, acılarımı tanıyordu. Ondan nasıl kaçacaktım?

Onunla hiçbir şey paylaşmamış olmamıza rağmen beni böyle tanıması, bütün hücrelerimi ayaklandırdı. Nereye saklanacaktım?

“Birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum,” dedi adeta yüreğime fısıldayarak.

Hiddetlendim. “Sen nereden bileceksin? Kendini benim yerime bile koyamayacağın kadar güzel bir ailen var!”

Gözleri, yıkıcı cümlelerimle kısıldı. Kalbimdeki elini yüzüme değdirdi, yavaşça okşadı. “Bunu nereden bilebilirsin?” diye sordu.

“Benimle alay ediyorsun,” dedim. Kızmıştım çünkü ondan saklanmama izin vermemişti.

“Babanı kaybetmenin seni nasıl harap ettiğini biliyorum çünkü-”

Ona sert bir tokat attım. “Sus!”

Göz yaşlarım acıyla gözlerime dolarken dudağım titredi. “Onunla ilgili konuşamazsın, onu hiç tanımadın bile...” Ellerimi gözlerime bastırıp yaşların akmaması için direndim. “Sen, benim ne yaşadığımı hiçbir zaman anlayamazsın, sakın bana acılardan bahsetme.

Bu, dövüşürken yediğin bir tokat değil!” Kalbim acıyla burkuldu. “Bu, sevdiğin insanın bir daha geri dönmeyeceğini bildiğin hâlde her gün onu özlemek. Sana kalan tek şey, onu yalnızca rüyalarında görebiliyor olmak.”

Bir hıçkırık boğazımdan kaçarken, “Bunun altında nasıl ezildiğimi hayal edebiliyor musun?” diye fısıldadım. Sözcükler boğazımda düğümlendi; acı, içimde kaynıyordu. Orada daha fazla kalmak bana zarar vereceği için kaçtım. Odamın kapısını çarpıp çıkarken yalnızca Emir’den değil, dinmeyen acılarımdan kaçtım.

Ulaş yandan bir bakış attı. “İçmeyecek misin?”

“Hayır,” dedim. “Sen de içme. Sonra başıma bela oluyorsun.”

Kısık bir sesle güldü, şişeyi yanına bıraktı. Uzanıyorduk. Yine gökyüzünü izlemeye gelmiştik. İçten içe, Ulaş’ın yıldızların görünmesini beklediğini biliyordum, hayal kurabilmek için onlara muhtaçtı.

“Sahiden yığılıp kalmışım,” diye homurdandı bana bakmadan. “Sarhoşken bir şeyler anlattım mı?”

Gülümsedim. “Kız arkadaşlarını mı? Evet, hepsini.”

Ulaş rahat bir nefes alırken gülmeye başladı. Ona istediği cevabı vermiştim. Kim olursanız olun bazen küçük bir çocuk gibi saklanmak ve yok olduğunuzu zannetmek istersiniz. Bu hissi çok iyi tanıyordum. “Eve gitmek istemiyorum.”

“Ne zaman istedin ki?” diye homurdandı.

“Hiçbir yere ait hissetmiyorum kendimi.”

“Ben de.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Burada uyusak olur mu?” diye sordum ıssız parka şöyle bir bakıp.

“Efsun abla meraktan ölür, evdekiler defalarca bizi arar, muhtemelen bir daha gece geç saatlerde dışarı çıkmanı istemezler...” Derin bir nefes aldı ve gülümsedi. “Ama olur.”

Gözlerimi kapatırken karanlık üstümüze çöktü. Birbirini pek de önemsemeyen iki insandık ve kaybolmuş zihinlerimizde buluşuyorduk. Kalbim, birkaç saat önce yaşadığım depremin sarsıntılarıyla burkuldu. Emir’in bende nasıl bir darbe yarattığını düşündüm, ruhumu hoyratça sarsmıştı. Oradaydı ve artık hiç gitmeyecekti. Onun hakkındaki bütün olumsuz düşüncelerimi içimden acımasızca silmişti. Onu ilk tanıdığım zamanlardaki umursamazlığı, soğukluğu, ruhsuzluğu... Hayır, gerçek Emir bu değildi! Şimdi, büyük bir meçhulün içindeydim.

Beni, kendi Araf’ına itmişti. Onun kim olduğunu artık bilmiyordum.

Hüznüm dolup taşarken bir damla yaş dışarı yavaşça süzül-
dü. Buna ağlamak demiyordum. Babamı düşündüğüm gecelere ağlamak yakışmıyordu. Bu, derinlerde bir yerde ruhumun onun özlemiyle kanamasıydı, benim kendi ağıtımdı. Bu ağıtta dudaklarım mühürlüydü çünkü kalbim bu ağıtı yalnız ve sessiz yakıyordu.

BÖLÜM 6

Merhamet

Sabaha doğru eve girdiğimde Efsun Hanım uyumamış beni bekliyordu. Ben, sessiz adımlarla odama çıkmayı düşünürken onunla merdivenlerde karşılaşp kısa bir bakışma anı yaşadık.

“Yine ikinize de ulaşamadım,” dedi kaşlarını çatarak.

Onun yüzünde ciddi bir ifade görmeye alışkın değildim. “Üzgünüm,” dedim.

“Seni merak ettim,” dedi yanıma gelirken. Ardından üşümüş gibi sabahlığının kuşağını çekiştirdi. “Burada, bize emanetsin ve haber alamadığımızda...”

“Anneme benim hakkımda rapor vermek zorunda değilsiniz,” dedim ifadesiz bir tavırla. Sesim çatallaşmıştı. “O bunu hak etmiyor.”

Efsun Hanım'ın gözleri kocaman açıldı. “Bebeğim, lütfen böyle söyleme. Aranızdaki sorunları, eminim ki dönünce çözeceksinizdir.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum,” dedim umutsuzca. “Artık sadece akışına bıraktım.”

Efsun Hanım, hüzünlü gözlerle beni izledikten sonra söyleyeceği bir şey kalmamış gibi omzumu okşadı. “Yukarı çık ve dinlen. Çok bitkin görünüyorsun.”

Sessizce merdivenleri çıktım. Odama girip çantamı yere fırlatırken telefonum çalmaya başladı. Bu melodiyi öyle uzun zamandır işitmiyordum ki zihnim aniden panik alarmı verdi.

Annem...

Bunun kötü bir tesadüf olduğunu düşünürken telefonu ters çevirdim. Sesi kesildikten bir süre sonra tekrar çalmaya başladı. Telefonu bir hışımla aldım ve içindeki kartı çıkardım. Ona bunu yapacağımı söylediğim hâlde neden böyle ısrarcı davranıyordu, bunu ben de anlayamıyordum.

Birkaç saat uyumak için debelendim. Yarı uykulu bir hâldeyken kapım aceleyle tıklandı. Efsun Hanım bana seslendi.

“Efendim?” dedim başımı yastığıma gömerek.

“Tatlım sana bir telefon var. Acil,” dedi.

Uyku mahmurluğu ve günün atamadığım yorgunluğuyla yataktan kalktım, karamsar bulutlar ağır ağır omuzlarıma çökmüştü. Kapıyı açtım. “Kim arıyor?”

Efsun Hanım birkaç dakika duraksadıktan sonra yanıtladı. “Annen.”

Bu kelimeyi duymak midemde küçük bir sancı yaratırken, “Onunla konuşmayacağım,” dedim.

Efsun Hanım mutsuz bir hâle büründü. “O bir anne ve seni merak ediyor. Ayrıca önemli bir konu olduğunu söyledi.”

Elindeki telefona gözlerimi diktim. “Onun sesini duymaya hazır değilim, Efsun Hanım.”

“Bebeğim seni anlıyorum ama en azından deneyemez misin?” diye sordu.

Onun kapımdan ayrılmayacağını anladığımda hissiz bir şekilde telefonu aldım. “Alo?”

Efsun Hanım yanımdan ayrıldı. Az sonra annemin hıçkırıklarını duydum. “Gece? Bir tanem.”

Annem ağlamaya başladı. “Sana da günaydın,” dedim.

“Seni yaramaz,” dedi hemen anne tavrına bürünerek. “Telefonlarımı açmıyorsun, benimle konuşmuyorsun, burada ne hâle geldiğimden haberin var mı?”

Hıçkırıkları kalbimde ezici bir etki bıraktı, onu özlemiştim. Çok özlemiştim. Ama beni terk etmek isteyen kendisiydi. “Ne için aradın anne?” dedim. Kısa ve net olması daha iyiydi, böylesi daha kolay olacaktı.

“Ne için olabilir? Elbette senin için,” diye fısıldadı. “Seni özledim kızım. Orada nasılsın?”

Yaşadığım berbat gece yetmezmiş gibi üstüne yenileri ekleniyordu. Kuruyan boğazımı temizledim. “Kötüyüm dersem, gelip beni alacak mısın?”

Bir süre cevap vermedi. “Gördün mü? Cevap bile veremiyorsun. Bu yüzden nasıl olduğumla ilgileniyormuş gibi davranma.”

Annem tekrar ağlamaya başladı. “Ağlamayı dinlemek istemiyorum,” dedim aksi bir sesle.

“Neden artık beni sevmiyormuş gibi konuşuyorsun?” diye hıçkırdı.

“Anne,” dedim dışarı derin bir nefes verirken. “Önemli olan her neyse söyle ve bitsin.”

Annem hıçkırıklarını durdurmayı denedi. “Buraya döndüğünde bizimle yaşamak isteyeceksin, değil mi kızım?”

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek?”

“Seni yalnız bırakmak istemiyorum,” diye fısıldadı. “Bizimle olman hepimiz için daha iyi olacak.”

“Benim bir evim var,” dedim soğuk bir sesle. Babamla yaşadığımız, onun anılarıyla ayakta duran bir evimiz vardı.

“Bu daha iyi olacak, güven bana...” dedi annem ezici bir suçlulukla. “Yoksa sen orada tek başına...”

“Anne,” dedim duyacağım şeylerden korkarak. “Neden bahsediyorsun?”

“Bir dakika, Haldun.” Pislik adamın ismini duymak midemi bulandırdı. “Gece, bebeğim, Haldun seninle konuşmak istiyor. Seni seviyorum, bunu unutma.”

“Telefonu kapatıyorum,” dedim hışımla.

Geç kalmıştım. “Sana söyleyeceklerimiz var, canım kızım.” Onun iğrenç, kalın, ürkütücü sesi kulaklarıma çarptı. Midemdeki bulantı artarken, “Ben senin kızın değilim,” diye fısıldadım.

“Böyle yapma küçüğüm...” dedi yapmacık bir üzüntüyle. Anneme dönüp bir şeyler dedi. Adım sesleri duydum. Annem odadan çıkmıştı. “Kulaklarını aç ve beni dinle.”

“Seni dinlemek istemiyorum adi herif, ben annem değilim. Beni kandıramazsın!” dedim nefretle.

Bana alaycı bir şekilde güldü. “Evi sattık.”

Donup kaldım. “Artık bizimle berabersin, sevgili kızım. Bundan senin kadar ben de hoşlanmıyorum ama bazen küçük fedakârlıklar gerekebilir, ne de olsa epey pahalı bir evdi,” dedi gülmesine devam ederek.

“Sen...” dedim acıdan sesim kısılırken. “Sen ne dedin?”

“Eşyalarını taşımaya başladık,” diye mırıldandı keyifle. “Sen hiç yorulma.”

Kalbim binlerce parçaya bölündü. Dudaklarım titremeye başlarken içimden kopan çığlıkla, “Bu kadarını yapmış olamazsın...” dedim. “Hayır. Lütfen. Lütfen yapmadım de.”

“Yaptım,” dedi kin dolu bir sesle.

“Anılarımızı sattın!” diye haykırdım. Olduğum yere yığılmış, omuzlarım sarsılırken ağlıyordum. “Babamın anılarına dokunmaya nasıl cüret edersin, sen... Senin kalbin kurumuş!”

Hıçkırıklarım boğazımda düğümlenirken o telefonu kendinden uzaklaştırıp, “Konuşuyoruz hayatım, merak etme!” diye seslendi. Annemden bir kez daha nefret ettim. Onu ölene dek affetmeyecektim.

“Vasiyeti mi değiştirdin?” dedim buz gibi bir sesle.

Adam kahkaha atmaya başladı. “Sonunda! Ben de ne zaman anlayacaksın diye bekliyordum. O ev artık senin değil, güzel kızım.”

Öfke, içimde katran gibi yoğundu. Sıcak gözyaşları yüzümü yakıyor, hüznün dört bir yanımı sarıyordu. “Beni bu yüzden buraya yolladın,” dedim acıyla. “Sen... Sen korkunç bir insansın!”

“Ben de seni seviyorum. Annen de seni öpüyor, hoşça kal kızım.”

Telefonu kapattı. Omuzlarım dehşetle sarsılırken duvarın kenarına yığılıp ağlamaya başladım. Bu gerçek olamazdı. Ben, babamın hiçbir eşyasına dokunmaya kıyamıyordum, kokusu kaybolur, bir daha onu hissedemem diye endişeleniyordum. Oysa onlar, anılarımı hoyratça parçalamışlardı; ondan kalan tek güzel şeyi, hatıraları, benden çalmışlardı.

Dudaklarımdan acı dolu bir feryat yükselirken ellerimle yüzümü kapattım. Sesim duyulmasın diye kendime çektiğim dizlerime kapanıyor, başımı karanlığa gömüyordum. Sanki sivri uçlu bir bıçakla parçalamışlardı kalbimi; kanıyordum, hiçbir yara bandı bu yarayı kapatamazdı. Yüzüm yaşlarla ıslanırken, “Özür

dilerim baba,” diye fısıldadım. Ruhum eziliyordu. “Koruyamadım... Senden kalanları koruyamadım, beni affet baba...”

Gözyaşlarım bir sel gibi yüzüme akmaya devam ederken odanın kapısı aralandı. “Dilsiz?”

Başımı kaldıracak gücü kendimde bulamadım, kalbim acıyla çırpınıyordu. Ben boğulacak gibi ağlarken Emir, odanın kapısını kapatıp yanıma ilerledi. “Ne oluyor? Neden ağlıyorsun?”

Dizlerinin üzerine çöktü. Elini yüzüme uzatırken onu ittim. “Bırak beni! Koruyamadım!”

Bedenim, çıldırmış gibi sarsılırken hıçkırıklar genzimi yaktı. Gözlerim bulanıklaşmış, etrafı seçemiyordu. Soğuk, buzdan parmaklar kalbimi avuçlarında sıktı. “Onu tekrar öldürdüler,” diye acıyla fısıldadım. “Buna engel olamadım. Babamın hatıralarını öldürdüler.”

Emir sessizce bana baktı. “Ağlama.”

“Ben şimdi ne yapacağım?” dedim çaresizce. Gözyaşlarımı ellerimle kabaca sildim. “Ben ne yapacağım? Mezarına nasıl gideceğim, babama ne diyeceğim?”

Emir uzandı, ben onu tekrar itmeden gözyaşlarımı sildi. “Lütfen ağlama.”

“Onun evini satmışlar!” dedim ruhum aciz hıçkırıklara esir düşerken. “Onu benden yine aldılar Emir. Ben şimdi ne yapacağım?”

Orada öylece, ölecek gibi ağlarken yanıma yaklaştı ve beni göğsüne çekti. Güçsüzlük beni kısıvrak yakalarken düştüğüm karanlıktan kurtulmak istercesine ona sığındım. “Yapamadım...” diye sayıklıyordum durmadan. “Yapamadım... Başaramadım...”

Bitkin hissediyordum. Kolları bedenimi sardı. Sesi, yatıştırıcı bir etkiyle kulaklarımı okşuyordu. “Gece... Nefes al. Kriz geçireceksin.”

“Ölmek istiyorum,” dedim titreyen sesimle. “Ben artık yaşamak istemiyorum. Yapamıyorum.”

Kolları, bedenimin üzerinde gerildi, “Böyle söyleme,” diye mırıldanırken. “Üstesinden gelebiliriz.”

“Gelemem,” dedim acı bir kabullenişle. Etimden bir parça koparıyorlardı sanki. İçim bir harabeden, enkazdan farksızdı. Beni parçalıyorlar, yakıp kül ediyorlardı. “Savaşamıyorum,” dedim kıvranarak. “Onunla savaşamıyorum. Benden her şeyimi aldı.”

Sesim ağlamaktan kısılmaya başlarken kollarında hıçkırdım. “Anılarımı bile bana bırakmadı... Onları asla affetmeyeceğim.”

Parmakları yüzümü okşadı. Yavaşça gözyaşlarımı sildi. Ben tükenmiş, feryatlarım artık duyulmaz hâle gelmişken orada, öylece gözlerimi kapattım. Hıçkırıklarla sarsılıyor, bayılacak gibi hissediyordum. Başımı omzuna yatırdı. Sanki biraz daha zarar görürsem çöküp gideceğimi o da hissediyordu, kollarını sıkıca bana doladı. Zihnim acı çığlıklarla haykırırken, “Yalnızım...” diye fısıldadım. Acı beni paramparça ediyordu. “Artık yapayalnızım.”

Ve onun ömrüm boyunca unutmayacağım sesi kulağımı okşadı.

“Ben varım.”

Akşam yemeği oldukça sessiz geçiyordu. Evdeki herkes çıt çıkarmadan tabağına bakıyordu. Arada bir üzerime dikilen kaçamak bakışları hissedebiliyordum. Gözlerim kızarmış, ağlamaktan tanınmaz hâle gelmiştim.

Efsun Hanım, “Hiçbir şey yemedin bir tanem,” diye hüznle mırıldandı.

Başımı iki yana salladım. “İstemiyorum.”

Bakışlarında suçluluk vardı. Telefonu bana verdiği için belki de pişmandı. Hâlim darmadumandı ve o, bunu görüyordu.

“Size iyi akşamlar.”

Ayağa kalkarken dengemi sağlayamayıp masanın kenarına çarptım. İnsanların dikkatini çektiğimi bildiğim hâlde o tarafa bakmadım ve odama çıkan basamaklara doğru ilerledim. Henüz iki adım atmışken Emir koluma dokundu. “Bir şeyler yemelisin.”

Yorgun bakışlarımı ona çevirdim. “İstemiyorum.”

“Cemre bir tabak getiriyor, benimle gel.”

Ben bir şey diyemeden parmakları nazikçe tenime dokundu ve beni üst kata çıkardı. “Terasa çıkalım. Hava almaya ihtiyacın var.”

İtiraz etmedim. Zaten dermanım da yoktu. Birlikte, karanlık terasa çıktık. Işığı açmadı, korkulukların yanındaki kanepeye oturduk. Manzara, şehrin ışıklarıyla parlıyordu.

“Haydi, biraz ye.”

Tabağı aldığını fark etmemiştim. İsteksizce omuz silktim. “Boğazımdan bir şey geçmiyor.”

Güzel, ela gözlerini bana dikti. “Beni, çorbanı içirmeye mecbur bırakma.”

Ona yandan bir bakış atıp homurdandım. “Tamam, uzaklaşabilirsin.”

Kısık bir sesle güldü. Sıcak çorbayı alıp içmeye başladım. Yutkunurken boğazım acıyordu. Tembelce kaşığı ağzıma götürürken onun neden yanımda beklediğini sorguluyordum.

“İstersen gidebilirsin,” diye mırıldandım tabağı bırakırken.

“İstersem, giderim.”

Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Bir şey söylemek istiyor ama zorlanıyor gibiydi. Derin bir nefes aldı.

“Bugün yeraltına ineceğim.”

Gözlerimi ona çevirdim. Siyah bir tutam saçı alnına düştü. Kararsız hâlde ağzının içinde mırıldandı. “İstersen, gelip seyredebilirsin.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırırken, “Ben mi?” dedim.

Gözlerini manzaranın ışıklarına çevirdi. “Evet, sen.”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştıtarak ona baktım. Bana ters bir bakış attı. “Şöyle bakmayı kes.”

“Oraya asla inemeyeceğimi söylemiştin,” dedim.

“*Benimle inemezsin*, demedim,” diye homurdandı. “Her neyse, unut gitsin.”

Hızla, “Hayır!” diye atıldım. Burada daha fazla sıkışıp kalırsam boğulacakmış gibi hissediyordum kendimi. Beni acımdan kurtarmak için bunu yaptığının farkındaydım, bu içimi sımsıcak bir hisle doldurdu. “Gelmek istiyorum.”

“Kafese yaklaşıp kalabalıkta, suratına yumruk yemek yok,” diye uyardı. “Dediklerime uyacaksın.”

Uslu bir çocuk gibi başımı salladım. “Ne zaman kaçıyoruz?”

Gözlerini bana çevirip, “Biz ninja değiliz,” dedi dudağının kenarı kıvrılırken.

“Her neyse,” diye homurdandım. “Bence filmlerden hiçbir farkı yok.”

“Sen tam bir hayalperestsin,” diye sıırıttı.

Suratımı buruşturdum. “Belki de sen o garip yeri fazla normalleştirmişsindir. Ne dersin?”

“Bir yeraltı istasyonu gibi düşün,” diye açıkladı. “Tek farkı, o istasyonda barınabiliyor olman.”

“Ve kesinlikle yasa dışı olması, değil mi?” Gözlerimi kısarak ona baktım. “Bu yüzden gizli bir kapağın var.”

Her ne kadar benimle fazlasını paylaşmayacağını söylemiş olsa da “Yasa dışının da ilerisi...” diye mırıldandı. Bana alaycı bir bakış attı. “Hayal gücünü gücendirmek istemeyiz.”

Tam ona laf atacağım sırada ayaklandı ve kapıya doğru yürüdü. “Gelmek istiyorsan on beş dakikan var. Kendini açık edecek şeyler giyme.”

Terasta yalnız kaldım. Onu anlamaya çalıştım, sahiden bana karşı duyduğu merhamet mi onu böyle yumuşak bir insana dönüştürmüştü? Bu, en azından bir kalbi olduğunu açığa çıkarmıştı. Mutluluk verici bir gelişmeydi.

Odama indim ve aceleyle giyindim. Tıpkı öncekiler gibi siyahlara bürünmüştüm. Emir, söylediği gibi tam on beş dakika sonra kapımı tıklattı. “Gece?”

İsmimi öyle hoş bir tınıyla söyledi ki bunu tekrar duymak için sessiz kalmayı düşündüm. Artık bana daha az dilsiz diyordu, bu bir diğer olumlu gelişme sayılabilirdi. Garip düşüncelerimden sıyrılıp “Efendim?” diye seslendim.

Yavaşça kapıyı açtı ve içeri baktı. “Hazır mısın?”

Koyu bakışları ve tok sesi beni heyecanlandırdı. Sahiden onunla birlikte yeraltına inecektim, hem de dövüşünü izlemeye! Yutkundum. “Hazırım.”

Gözlerini saçıma dikti. “Böyle açık bırakamazsın. Topla.”

Bileğimdeki tokayı saçıma takmak için girişirken Emir, bıkkın bir şekilde yanıma ilerledi. “Bana bırak.”

Ben ne olduğunu anlayamadan saçımı tepemde, sıkıca bağladım. “Acıttın!” diye ciyakladım.

“Uslu dur, dilsiz,” diye homurdandı nefesi enseme çarparken.

Bunun daha romantik bir an olmasını dilerdim ancak o beni omuzlarımdan tutup kendine döndürdü. “Şimdi oldu. Şapkanı tak.”

Saçlarımı gizleyecek şekilde şapkamı taktım. Beni kısa bir süre inceledikten sonra hâlime güldü. “Seninle ne yapacağız?”

“Bence dikkat çekmiyorum,” diye sııttım.

Gözleri birkaç ton koyulaşırken usulca fısıldadı. “Oraya ait değilsin ve kesinlikle dikkat çekersin.” Ve ekledi. “Özellikle uzun saçlı, yeşil gözlü, sivri çeneli bir kızsan.”

Ben dikkatle onu izlerken derin bir iç çekti. Odamdan çıktık. Ortalık boştu, akşam yemeğinden sonra herkes odasına çekilmişti; arka bahçeye doğru hafif adımlarla süzıldük. Nefes nefese, onun büyük adımlarına yetişmeye çalışırken, “Yavaş olmanı isteyeceğim ama şimdi hızlı olmazsam kaybedeceğim hakkında felsefe yapacaksın,” diye homurdandım.

Biraz yavaşladı ve karanlıkta dudaklarının kıvrıldığını görür gibi oldum. Ya da bu sadece bir halüsinasyondur. Böyle suratsız bir insanın aniden gülmesi normal değildi.

Soğuk garaja girdi, kapıyı benim için tuttu. “Geç. Fazla vakitimiz yok.”

“Bana emir vermediğin herhangi bir an yaşayacak mıyız?” diye mırıldandım. Kapağa ilerledik. O anda donakaldım.

“Bu da ne? Orayı kilitledin mi?”

Oturup kilidi açarken sııttı. “Çift taraflı. Tekrar inmene izin vereceğimi mi düşünmüştün?”

Suçlu bir çocuk gibi dudaklarımı dişlerken kavga ateşini fittilememek için sessiz kaldım. İlk kez sakın konuşabiliyorduk, bunu bozmam üzücü olurdu.

“Sakın düşme!” dedi uyarıcı bir sesle. Gözlerini gözlerime dikti. “Yavaşça in.”

“Emredersiniz efendim!” diye alay ederken merdivene sıkıca tutundum ve inmeye başladım. Emir tepemde kapağı tekrar in-

dirirken içimden meraklı bir ses fısıldadı. *Paspas?* Paspası kapağın üzerine nasıl çektiğini delice merak ediyordum. Karanlıkta ona bakmaya çalıştım ama hiçbir şey göremedim.

“Acele et, dilsiz,” diye homurdandı kendi de inmeye başlar-ken. Onu seyretmeye bir son verip merdivenden aşağı hızlı adımlarla indim. Az sonra koridoru geçerken parmaklarım duvardaki çıkıntıyı bulduğunda Emir hızla, “Açma!” dedi. “Biraz dikkatli davran.”

Elimi duvardan çektim ve kıvrılan yolda ilerledim. Benim bir mayın tarlasında yürüyormuşum gibi attığım korkak adımların aksine, Emir’in zeminde çıkardığı sesler tok ve gürdü. Burası onun alanıydı ve herhangi bir şeyden ürktüğünü zannetmiyordum.

Kapı bütün ihtişamıyla önümüzdeydi. “Tuna’nın yanında olacaksın. Ondan sakın ayrılma, dövüş bitince seni alırım. Anlaştık mı?” diye sordu.

Şimdi yukarıdakinin aksine sesinde bariz bir gerginlik hissediyordum. Fark etmemiş gibi yaptım. “Merak etme, başına dert açmam.”

“Benim başımı boş ver, kendini belaya sokma yeter,” diye mırıldandı kapıyı açarken. Son kez gözlerime baktı. “Güvenin gözlerimi yaşartıyor, tamam dedim ya,” diyerek homurdandım.

Boğuk sesi, ıssız karanlıkta kulağıma çarptı. “Bir kaçış faciasına daha hazır değiliz. Öyle değil mi?”

Yanaklarımın hafifçe ısınmaya başladığını hissederken beni göremediği için memnundum. “Evet,” dedim hafifçe öksürürken. “Bunu istemeyiz.”

İkimiz de konuşmadık. Söyleyeceklerimiz varsa bile cesaretimizden eser yoktu. Emir kapıyı dikkatle açtı ve elini hafifçe omzuma koydu. “Yanımdan ayrılma.”

İssiz ve ışksız yolda hızlı adımlar atmaya başladık. Kaçtığım gece Tuna'nın beni götürdüğü gizli taraftan ilerliyorduk, Kafes'in arka kapısına ulaştık. Düz duvarı inceledim. Burada bir yerlerde kapı olduğunu bilmeme rağmen onu bulamamam gülünçtü. Pürdikkat kesildim.

“Bir işaretiniz falan mı var?” diye homurdandım Emir duvara iç içe geçmiş anahtarları sokarken. Duvar ortadan bölündü ve kapı bize doğru açıldı. Emir, “Soruları unut!” diyerek beni çekti.

İçimde merakla dolup taşan ve cevap arayan hücreleri susturup onunla ilerledim. Şimdi mekânın içindeydik. Yukarı kata çıkan merdivenlerde dikiliyordum. Emir beni sarstı. “Orada ne yapıyorsun? Yanıma gel.”

Adımlarım onu takip ederken Emir yukarıdaki kapıya iki kere tıklattı. İçeriden kalın, erkeksi bir ses duyuldu. “Efendim?”

Emir ona bir küfür savururken, “Açsana oğlum!” diye çıkıştı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tuna, kahverengi gözlerini üzerimize dikmiş öylece sırtıyordu. “Gözüm gönlüm açıldı.” Ardından bana Emir'i işaret etti. “Bana şöyle sinirli baktığında günüm şenleniyor.”

Artık bastıramadığım gülüşümle içeri geçerken Emir, Tuna'nın omzuna çarpıp içeri girdi.

“Yumruğumu özlemiş gibisin.”

Tuna rahatça koltuğa atlarken, “Bana ne? Kendini kafese tıkkıp dayak yiyen psikopat sensin,” diye sırttı. Ardından bana göz kırptı. “N'aber kaçak?”

Ona gülümserken erkek çocuklarına benzeyen haylaz hâlimi şöyle bir süzdü. “Yine çok şıksın.”

“Her zaman,” diye dalga geçtim. Şapkayı kafamdan çıkarmak için parmaklarımı başıma götürdüğümde Emir ile göz göze geldik. Belki de çıkarmamalıydım. Elimi indirdim.

Emir arkasındaki bir kolinin içinden dövüş için gerekli olan eşyaları çıkarırken Tuna, etrafa göz atıp gelmek için dışarı çıktı. Ürkek adımlarla yanına ilerledim ve omzuna attığı havluya baktım. “Neden bu kadar gerginsin?”

“Değilim,” dedi hızla.

Dudaklarım yukarı kıvrılırken iç çektim. “Kesinlikle değilsin.”

Tişörtünü çıkarıp bir kenara attı ve ardından havluyu boynuna yerleştirdi. Biçimli vücudu gözlerimin önüne serilirken gözlerimi yaralarından çekemiyordum. Ne kadar uzun süredir Kafes’te olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

“Sanırım bir hata yaptım,” diye mırıldandı gözleri gözlerimdeyken.

Soran bakışlarla ona baktığımda, “Seni buraya hiç getirmeliydim,” diye tamamladı. Şaşkınca sözlerini tartarken, “Sen hata yapmadın,” diye fısıldadım. “Buraya gelmeyi ben istedim.”

Kendini buna inandıramamış gibi bir hâli vardı.

Az sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Yara berelerle kaplı iri vücudu, sert ve ulaşılmaz görünen ifadesiz suratı, alev alev yanan gözleri... Karşımdaki adam kayboldu. Yerine sanki endişeli, ürkek bir çocuk geldi. “Korkuyorum,” diye itiraf etti.

Oda sessizliğe gömülürken ne söylemem gerektiğinden emin olamadım. “Neden?”

“Sana zarar vermekten.”

“Bana zarar vermezsin,” dedim tek nefeste.

Beni dinlemedi. “Sen buraya ait değilsin. Seni buraya sürüklerken ne düşünüyordum?”

Ona doğru iki ufak adım attım ve başımı hafifçe yana eğip gülümsedim. “Beni düşünüyordun. Çünkü yukarıdayken de pek iyi sayılmazdım.”

Bir süre bakiştık. Hislerim bal rengi gözlerine hapsoldu, orada kendi yansımanımı görebiliyordum. Sözcüklerim onu biraz yatıstırılmış olacak ki, "Haklısın," diye mırıldandı.

Benim için endişelenmesi, duygularımı karman çorman ederken hafifçe göğsündeki ize dokundum. "Kazan ve gel... Bekliyorum."

Aramızda böyle bir anın var olacağını kim bilebilirdi? Birbirimize bağırp çağırılmıyorduk. Gözlerini birbirinden alamayan, fısıltılarında ve aralarındaki çekimde kaybolmaya hazır iki insana dönüşmüştük. Tuna, bu eşsiz anı, kapıyı aniden açarak böldü.

Parmağımı Emir'in göğsündeki yara izinden çektim.

"Bekliyorlar, Avcı kafese!" Bunu söylerken bize bir defa bile dönüp bakmamıştı.

İç çekip Emir'in uzun adımlarla odadan çıkmasını izledim. Kapıdan çıkarken Tuna'ya hızlı bir bakış attı. "Ne kadar?"

Tuna sağındaki kâğıt yığınınına şöyle bir baktı. "Yetmiş bin."

Emir az öncekinin aksine duygudan yoksun bir suratla ona bakarken Tuna, "Adam kolay lokma zaten, bütün bahisler de senin," diye mırıldandı. Emir bunu boş verip beni işaret etti. "Yanından bir saniye bile ayırma!"

"Anladık, git artık." Tuna bana yandan bir gülüş attı. "Hep böyle. Benden hiç ayrılamaz."

Emir söylenerek çıkıp gittiğinde Tuna, iç çekiyordu. "Hayır, madem aklın kalıyor, kızı niye getiriyorsun? Değil mi kaçak?"

Ona beceriksizce gülümsedim. Bütün hikâyeyi anlatmak fazla uzundu. Konuyu değiştirerek, "Dışarıda bir hayatın var mı?" diye sordum. "Yoksa hep burada mı takılırsın?"

"Dışarıda çok güzel bir hayatım var," dedi hafifçe tebessüm ederek. "Burada ne halt ettiğimi ben de bilmiyorum."

Bana daha fazlasını anlatmak istememiş olmalı ki kapıya yöneldi. Birlikte çıktık. Alt kata giden merdivenlerden inerken “Kapan” yazısı bütün ürkütücülüğü ile karşımda duruyordu.

“Bil diye söylüyorum...” dedi. “Emir dövüşten sonra çok asabi oluyor. Ve o anlarda ondan bir yumruk yemek hiç hoş bir durum değil. Birbirimizden ayrılmazsak buna sebep olmamış olursun.” Bana gülümsedi. “Tamam,” dedim derin bir nefes alıp. “Yanımdan ayrılmayacağım.”

Beni kafesi biraz yüksekte gören bir köşeye doğru götürdü. Bir yandan da konuşuyordu. “Normalde dövüşü, şuradaki oldukça rahat görünen ve gerçekten rahat olan koltuklara yayılarak izlerim.” Ringin önündeki takım elbiseli adamları gösteriyordu. “Ama bugün bir ayrıcalık yapıp senin için şu duvarın dibinde, sarhoşların içinde maçı seyredeceğim. Her zamanki fedakâr hâllerimden biri...”

Güldüm. “Yüce Tuna, teşekkür ederim.”

İçerisi, dakikalar birbirini kovaladıkça dolmaya başladı. Sahiden de burada hayata tutunabilmek için ya o rahat koltuklarda oturmalıydınız -ki bu mümkün görünmüyordu- ya da şu anda beklediğimiz duvarlardan birinin dibinde olmalıydınız. Tuna yakasını düzelterek, “Hiç buradan bakmamıştım, farklı görünüyormuş,” dedi.

“Sorma,” diye karşılık verdim gözlerimi devirerek. “Özellikle şu ilerdeki insan yığınının içinde kafesteki adama bağırıp çağırırsan, ah bir de yüzüne birkaç tokat yersen, heyecanı o zaman gör.”

Gülmeye başladı. Ondan kaçtığım geceden bahsettiğimi biliyordu.

Tepemizdeki ışık zayıfladı. Ringin üzerine parlak bir ışık düşerken insanlar bağırarak tezahürlere başladılar. İri kıyım bir adam elinde mikrofonla ortada yürümeye başlarken, “Gecikme

için üzgünüz ancak biliyorsunuz, Avcı gelince tam gelir!” diye bağırdı.

Çıglık tufanı koptu!

Emir karanlık bir yüz ifadesi ile ringde ilerlemeye başladı. Adımını attığı ilk an, bulunduğumuz yere baktı ve gözlerim gözlerini buldu. Bu hareketiyle dudaklarımı kıvırdım. O, tekrar önüne dönüp ışıkların altında yürürken gözlerimi ondan alamıyordum. Burada, sanki bambaşka birine dönüşüyordu. Sunucu, rakibini çağırdı. Emir’inki kadar olmasa da ikinci bir tezahürat dalgası yayıldı.

Tuna rakibin kolay olduğunu söylediği için beklentim düşmüştü. Oysa karşıdan Emir’e doğru yürüyen adam kilo olarak neredeyse onun iki katıydı. Şaşkınca fısıldadım. “Bu da ne? Hani kolaydı?”

Tuna sırttı ve çenesi gerilmiş, gözleri alev alev yanan Emir’i gösterdi. “Seyret.”

Dövüş başladı.

Demir parmaklıklar hızla aşağı inip sert bir şekilde yuvalarına oturdu. İşin en korkunç kısmı belki de bu görüntüydü.

Büyük bir kafesin içinde, birbirine saldırmayı bekleyen iki hayvan gibi yalnızdılar. Buradaki bütün tezahüratlar, çıglık koparan bütün sesler anlamsızdı. Onlar içerideydi. Biz ise epey dışarıda...

Emir hamle yapmadan bekledi. Bu süre boyunca insanlar çıldırıyor, ona vurması için haykırıyorlardı. Sanırım onun taktiği buydu çünkü ilk hamleyi yapıyorsanız sağlam bir dayanağınız olmalıydı.

Öyle de oldu.

İri kıyım adam artık sabrı taşmış gibi birbirlerinin etrafında turladıkları anı kesti, Emir’e doğru atıldı. Beklediğim ürkütücü

ifade Emir'in gözlerine yerleşti, dudaklarında hafif bir sırıtış peyda oldu. Adamın eğilmekle yaptığı hatayı affetmedi ve büktüğü dirseğini sertçe yüzüne geçirdi.

Etraf, alkış ve çığlıklarla doldu.

Adam sinirle doğruldu, belki birkaç hamle planlaması, bir süre kendine gelmeyi beklemesi lazımdı. Ancak hiçbirini yapmadı. Sinirlenmişti, kaldırdığı korkunç yumruğu Emir'e indirdi. Emir ise sanki basit bir darbeden sakınıyormuşçasına kenara çekildi, yüzünü parçalayabilecek yumruk boşluğa savruldu.

Adam çok dikkatsizdi.

Bir an önce Emir'i parçalamak istiyor gibi bakıyordu. Ela gözlerin aksine bu adam hiç rahat değildi ve sabırsızdı. Emir'in bu adamı neden çerez gördüğünü anladım. Bu bir satranç oyununa benziyordu. Çok hamle yapmak mühim değildi, hamleleri iki defa düşünerek yapmak hayati önem taşıyordu.

Az sonra Emir adamın boğazını koluyla sıkıştırmış, artan kalabalığın enerjisiyle onu kafesin parmaklıklarına çarpıyordu. Görüntüye dâhil olmaya başlayan kan, midemi bulandırdı. Gözlerimi oradan kaçırdıkça çevredeki insanları süzdüm. Kana susamışlardı, terlemişlerdi ve durmadan bağıyorlardı.

"Herkes manyak!" diye fısıldadım Tuna'ya. Sırıttı. "Aparkat vuracak!"

Şaşkınca kafese bakarken Emir dirseğini içe doğru büktü ve rakibinin çenesine sağlam bir darbe indirdi. Adamın ağzından kan fışkırırken çenesinin kırılmış olması ihtimali, beni dehşete düşürdü. "İşte bu," dedi Tuna tatmin olmuş bir gülümsemeye. "Adamım."

Ancak belayı çağırılmışız gibi her şey aniden tersine dönüverdi. Adam, Emir'in darbeleri ile yıkılmak yerine daha da bilenmiş hâlde ayağa kalktı. Sanki yeniden diriliyordu. Emir'in bekleme-

diği bir anda sağ yumruğunu onun yüzüne geçirdi. Emir acıyla bağırırken nefesim kesildi, sanki darbe benim yüzüme inmişti.

“Aman Allah’ım,” dedim korku dolu bir sesle. “Kanıyor!”

Tuna beni geçiştirdi. “Ölmeyecek. Merak etme.”

Ben, üstesinden gelemediğim korkumla onu seyretmeye devam ederken “Ama fena bir iz kalacak,” diye ekledi.

İlk raunt sona erdi.

Heyecandan midem kasılırken, “Tuvalet var mı?” diye sordum. Tuna, bana bıkkın bir bakış fırlatırken “Yürü bakalım,” dedi. İlerlemeye başladık. “Acele et, dövüşü tuvaletten seyretmek istemiyorum,” diye homurdandı.

“Hemen çıkarım,” dedim.

İçeride iki kabin vardı ve biri doluydu. Pis görünmesini umursamamak zorundaydım, Tuna’yı fazla bekletmemek için aceleyle boş olana girdim. İşim bittiğinde hızla içeriden çıktım ve ellerimi yıkamak için ilerledim. O anda küçük bir şok geçirdim. Dibimde bir adam ellerini yıkıyordu. “Yuh artık!” diye mırıldanırken sabunu parmaklarıma damlattım.

Adamla göz göze geldik. Donup kaldım! Goril beni izliyordu.

Musluğu hızla kapatırken çıkışa doğru koşar adım ilerledim. Böyle korkunç bir tesadüf ancak benim başıma gelir, böyle hazine bir sonu ancak ben yazabilirdim! Kapının koluna dokunmak üzereyken sert bir şey beni geriye doğru itti. Goril, beni duvara yapıştırdı.

“Seni hatırladım, küçük fare,” dedi neredeyse tükürür gibi. Ben de bu şerefe ne zaman erişeceğini merak etmiştim! İri bedeninin altında ezileceğimi sandım. Bana çirkin bir gülüş attı. “Sobe!”

“Ne- ne diyorsun?” dedim bilmezden gelerek.

“O gün numarayı yediğimi mi sandınız?” dedi sırtarak.

Evet, tam da öyle sandım, hıyar!

“Anlamadım?”

“Bence bal gibi anladın.”

Boğazıma bastıracağı kolunu çekti ancak iki saniye bile beklemeden iki bileğimi de tek eliyle sıkıştırdı. Hayvani bir gücü vardı ve canımı yakıyordu. “Düş önüme, serseri.”

“Sen ne saçmalıyorsun?” diye bağırdığımda Tuna'nın sesimi duymasını umuyordum.

“Bana numara yapma!” diye hırladı.

“Sadece dövüşü izlemeye geldim, sonra çekip gideceğim!” diye haykırdım. “Senin benimle derdin...”

“İzinsiz iniş yapan her soytarıyla derdim vardır!” diye fısıldadı korkunç bir sesle. Nefesi yüzüme çarpıyordu ve kusma isteğimi bastırmamı güçleştiriyordu.

“İzinsiz olduğunu da nereden çıkardın?” diye bağırdım. Belki işe yarar ve geri çekilirdi.

Ters tepti.

Adam sırtıttı. “Benim de merak ettiğim buydu. İzni hangi kuleden aldın fare? İsim ver.”

Ne kadar büyük bir pot kırdığımı kelimeler dudaklarımdan döküldükten sonra fark ettim ve içimden okkalı bir küfür savurdum. Şu saatten sonra tek bir umut kaldıysa onu da tamamen çürütmüştüm, sıradaki evre kabulleniş evresiydi. Tek kelimeyle bitmiştim.

Belki bir gün konuştuktan sonra düşünmeye bir son verip düşündükten sonra konuşmaya karar veririm, diye iç geçirdim. Kim bilir? Belki...

“Ben...” diye gevelerken acil durumlar dâhil bütün çıkış kapılarını yüzüme kapattığımı fark ettim. Adam beni tanıdığı an, zaten darağacına çekilmiştim; altımdaki sandalyeye tekme atmam ise Emir ve Tuna’yı ele verdiğim saniyeydi.

Aptalın tekiydim.

“Şimdi ötüyor musun?” diye kolunu boğazıma bastırdı. Çırpındım. Boğazımdan garip bir ses kaçarken kapı gürültüyle açıldı.

“Hanımefendi hiçbir şey ötmüyor ve sen de özür dileyerek onun üzerinden çekiliyorsun.”

Tuna’nın sesi, bana tekrar nefes alabilmeyi bahşetti. Adam korkuyla üzerimden çekilirken, “Tuna Bey?” diye şaşırıldı.

“Evet.”

“Ben...”

“Evet, sen?”

Adam panikle benden uzaklaşırken Tuna kahverengi gözlerini kıstı. “Özrünü duyamadım.”

Adamın gözleri aramızda mekik dokurken itiraz etti. “Ama efendim, bu kız izinsiz...”

“İşine son verildi.”

Adam haykırdı. “Özür dilerim! Özür dilerim, affedin efendim.” Tuna, öldürücü bakışlarını ona dikince adam hemen bana döndü. “Özür dilerim, hanımefendi.”

Bunun beni mutlu etmemesi gerekiyordu ancak sırtıma isteğimi zar zor bastırdım.

“Kadınlara nasıl davranılması gerektiğini sana öğretmemiz gerekecek koca ayı,” diye fısıldadı Tuna. Ondan ürkeceğim aklıma gelmezdi. “Bazen bir vücuttan çok beynini geliştirmen gerekir. Şimdi toz ol!”

Adam ikinci bir özür mırıldanırken Tuna, gergin sesiyle ekledi. “Ayrıca o, benim misafirimdi. Seni ilgilendirdiğini hiç zannetmiyorum.”

“Haklısınız, efendim,” dedi adam aceleyle. Sonra yanımızdan sahiden de toz olup gitti.

Kendimi tuvaletten dışarı atarken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım Tuna’ya. “Öleceğim sanmıştım.”

“Burada beklersek ikimiz de öleceğiz,” diye homurdandı. Beni kolumdan tuttu ve merdivenlere koşmaya başladık. Kalabalığın dağılmaya başladığını görünce dövüşün bittiğini anladım.

“Plan nedir?” diye bağırdım koşarken.

“Plan yok, biraz battık o kadar.”

Gözlerim korkuyla büyürken bir kulise benzettiğim odaya girdik. Emir havluyla bedenini kurularken Tuna, aceleyle onun eşyalarını çantaya fırlatmaya başladı. “Kızı al, hemen gidin.”

Emir’e kısaca olanları özet geçtiğimizde yanındaki duvara bir tekme savurdu. “Hata bendeydi! Onu getirmemeliydim!”

“Uzatma da defolup gidin!” dedi Tuna sinirli bir şekilde. Her zaman rahat ve gevşek bir adamken şimdi böyle olması beni ürpertiyordu. Tırnaklarımı kemirmeye başladım.

Emir, sanki aklına aniden bir şey gelmiş gibi, “Sorumluluğu üstlendin mi?” diye sordu.

“Üstlendim elbette, aptal herif! Ne bekliyordun, kız buraya nasıl inmiş, bilmiyorum dememi mi?”

Emir kıyafetlerini üzerine geçirirken gergin bir sesle, “Bunu unutmam. Sağ ol,” dedi. Sonra bana dönüp, “Hemen gitmeliyiz!” diye uyardı. Nefes nefeseydi.

“Onları ben halledeceğim, çıkın artık!” dedi Tuna.

Tuna bizi son kez kovduğunda yıldırım hızıyla odadan çıktık. İçimden bir ses buraya gelirken yaptığımız hızın çok daha fazlasını yapmamız gerektiğini fısıldıyordu ve ben, tamamen uslu bir kız olacaktım. Emir'in yanından hiç ayrılmadan, geldiğimiz gizli duvardaki kapıya ilerlerken boğazım acıdı ve öksürdüm.

Emir, bana yandan bir bakış attı ve fazla üstünde durmayarak önüne döndü. Canımızı kurtarmamız daha fazla önem arz ediyordu.

Kapıyı açmak için uzandığı sırada yanında endişeyle dikildim, o anda gözlerinde bir şimşek çaktı. Bakışları boynuma indi. "Bu ne?"

Parmaklarım istemsizce boynuma çıkarken dokunduğum yer hafifçe sızladı. Adam yüz kilodan fazlaydı ve bütün bedenini boğazıma dayamıştı! Belki de bu iz, sabaha kadar morluğa dönecekti.

"Bunu o mu yaptı?" dedi kafeste gördüğüme benzer bir yüz ifadesine sahipken.

"Emir, gitsek iyi olacak," dedim bir çırpıda. Dişlerini sıktı, yüzü gerildikçe gerildi, burnundan soluyordu, durulmasını bekledim ancak sakinleşmedi. Kapıyı, bizim için açtım ve onu kendime çektim. "Yürü!"

Karşı kaldırıma koştuk. Mekânın arkasından ilerledik ve kendi karanlık sokağımıza çıktık. Adımlarımız telaşlıydı.

"Seni gözümün önünden asla ayırmamalıyım," diye yakındı ıssız sokağımıza girerken.

Suçluluk duygusu benliğimi sarmaya başlarken derin bir nefes aldım. Diğerlerini anlayabilirdim ancak bu sefer masumum! Tek suçum, işlemekti.

Kapının önüne geldiğimizde, sabırsızca açmasını bekledim. O ise duvara beni korkutan bir yumruk savurdu. Eli kıpkırmızı kesildi. "Sen ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

“O şerefsizi öldüreceğim!” diye hırladı.

Göz açıp kapatıncaya kadar sokaktan ayrıldı. Ben öylece donup kalmışken Emir, Kafes’in olduğu sokağa saptı. Ben, arkasından sadece bakakaldım ve çaresizce dönmesini bekledim. Beş dakika sonra, olduğum tarafa doğru sakince yürüyordu. Nefes nefeseydi ve terliydi. Arkasından vuran sarı ışık, onu olduğundan daha sert bir görüntüye bürümüştü. Ateş gibi yanan gözlerini bana çevirirken yutkundum.

“Ne yaptın?” dedim korkuyla.

“Artık gidebiliriz.”

Sesi toktu. Orada korkuyla dikilirken beni önemsemedi ve kapıyı açtı. Sessizce içeri girdik. Emir, kapıyı arkamızdan kilitlerken onu izliyordum. Bana doğru yürüdü ve tam dibimde durdu. “Özür dilerim,” dedi neredeyse duyamadığım bir fısıltıyla.

“Ne için?” diye sordum şaşkınca.

Uzandı ve titreyen elimi tuttu. İçimde, bir şeylerin titrediğini hissettim. Duygularımı dizginleyemiyordum. “Yanıma gel,” dedi.

Yavaşça duvarın dibine çöktü, ben de yanına oturdum. Başını yorgunca omzuma yaslarken nefesimi tutmuş, hayretle kenetlenen ellerimize bakıyordum. “Seni buraya indirmemeliydim,” diye mırıldandı. Sesi pürüzlüydü. “Benim yüzümden canın acıyor.”

“Saçmalama,” dedim bu hâlimden endişe ederek. “Buraya gelmeyi senden çok istemişimdir.”

Keşke şu an dudaklarını kıvrıp bana alaycı bir şeyler söyleseydi. Benim için çok daha kolay olurdu.

“Yaptığıma bir bak,” dedi parmakları boğazımda gezinirken. Canım yandı ancak belli etmemek için kendimi tuttum. “Bunu sen yapmadın, Emir.”

“Ben yaptım, seni bu pislige çekmemeliydim.”

Yüzünde bir mimik bile oynamıyordu. “Beni bir yere çektiğin yok!” dedim bayılmak üzereyken. “Ayrıca evet, burayı öyle nitelendiriyorsak, senin yanında olmaktan mutluyum.”

İtirafım derin bir sessizlikle beraber karanlığa dağıldı. Nefes alış verişlerimizi duyabiliyorduk. Burada, yeraltında sıkışıp kaldığımız öylesine bir koridorda, parmaklarımız birbirine temas ediyor, sıcaklığımızı hissederek yan yana oturuyorduk. Göğsüm heyecanla inip kalkıyordu. Ona karşı ne beslediğimin artık kendim de farkında değildim. Tek bildiğim, *ben varım* dediği andan itibaren, bütün acizliğimin yok olduğunu hissettiğimdi. Bunu, hiçbir şeye değişmezdim.

Hafifçe uzanıp çenemi tuttu. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Sabah benim için yaptığın şey...” diye fısıldadım. “Nefes almam için yanı başımda, korkuyla beklemen... Bu benim için tarif edilemeyecek kadar önemliydi.”

İlk kez, ona karşı tamamen açıldım. Yüzümden, gözlerimden, sözlerimden, derin nefeslerimden... Hislerimden beni görebilirdi. Duygu ve düşüncelerimi okuduğunu biliyordum.

Elaları gözlerime odaklandı. “Ben de seni tarif edemiyorum,” diye fısıldadı bana. “Bir ay önce odama yanlışlıkla giren ürkek dilsiz mi, peşimden yeraltına cesurca inen gözü kara kız mı, düşünüp duruyorum. Ben de seni tarif edemiyorum.”

Sanki bu anın bozulmasından ölesiye korkuyormuşum gibi başım omzuna düştü; hiçbir cümlenin, hiçbir kelimenin, hiçbir cevabın bizi durdurmasını istemedim. Hislerimizdeki saflık orada öylece kalsın, bizi daha çok bağlasın istedim. Belki de uzun süre sonra, birinin gerçekten yanımda olabileceğine inanmak istedim.

Gözlerim, bu izbe koridorun karanlığına kapanırken parmaklarım onun parmaklarını daha sıkı tuttu.

Artık o vardı.

“Bebeğim, konuşmak istemediğini biliyorum ancak annen bugün tekrar aradı.”

Efsun Hanım, artık benim için bir felaket tellalından farksızdı. Hande'nin zoruyla çıkmıştım zaten odamdan. Önce hamakta biraz kitap okumuştum, ardından kahvaltı masasına geçmiştim. Kahvaltıda birkaç lokma daha yemek için çabalarken Efsun Hanım'ın annemle ilgili kurduğu cümle bütün iştahımı kaçırmıştı.

Masada uzanıp elimi tuttu. “Önce bir dinlesen?”

“Dinledim ve güzel şeyler olmadığını gördünüz,” diye mırıldandım titreyen dudağımla. Neyse ki etrafımızda başka kimse yoktu. Yalnız ikimiz kalmıştık masada. Efsun Hanım, tuttuğu elimi okşadı. “Annen senin nasıl olduğunu bana sordu. Ben de dürüst olmak zorundaydım, telefon konuşmasından sonra senin çok bitap düştüğünü anlattım ona.” Gözleri gözlerime değdi. “Her anne, evladı mutlu olsun ister, güzel kızım,” dedi.

“O istemiyor,” dedim titrek bir sesle. “İsteseydi bana bunu yapmazdı. Babama yapmazdı. Hatıralarımızı, saygısızca yok etti.” Sesim acı doluydu.

“Bana sağlıklı düşünemediğini, senin için yanlarında yaşamının daha iyi olacağını söyledi,” dedi Efsun Hanım. Güzel gözlerini kıstı. “Senin durumunu anlattığımda evi geri almak için çabaladı. Ancak yapamadı çünkü bir başkası ondan önce davranmış.”

Gözlerim duyduğum ikinci felaket ile dolmaya başlarken elimi Efsun Hanım'dan çektim. “Geri alabileceğini zaten hiç düşünmedim,” dedim dürüstçe.

“Pes etmedi, alan kişiye ulaşmayı deneyecek. Belki de umudunu kırmamalısın,” diyerek gülümsedi.

Ne yaşadığımdan öyle habersizdi ki... “Bana, umut etmekten bahsetmeyin,” dedim. “Sonuç hep aynı: Koca bir yıkım.”

Daha fazla konuşmadık. Ben, Cemre’ye kahvaltı masasını toplaması için yardım ederken arada bir bana bakıyordu. “Gece Hanım, çok hâlsiz gibisiniz. İsterseniz dinlenin.”

Ona kötü bir bakış attım. “Hâlâ hanım diyecek kadar inatçı olman konusunda ne düşünüyorsun? Neredeyse bir ayı devirdik Cemre.”

Bana güldü. “Gerçekten, çıkın ve dinlenin.”

Bardakları bulaşık makinesine koyduktan sonra tembel adımlarla üst kata çıktım. Bu sırada Hande, “Bizimkiler uğrayacak, gelmek ister misin?” diye sordu.

Kesinlikle hayır!

“Biraz uyuyacağım,” diye fısıldadım. Sesim de adımlarım da güçsüzdü. Odama girip kendimi dört duvar arasına kapattım. Evi sattıklarını bilmek yeterince hasar bırakmıştı bende, ikinci hasarı da evi sonsuza kadar kaybettiğimi bilmek vermişti. İçimde hâlâ öldüremediğim bir umut olduğunu o an fark ettim. Fakat şimdi her şey için çok geçti.

Kitabımı aşağıdaki hamakta unuttuğumu fark ettim. Yorgun adımlarla tekrar aşağı inerken ahmaklığıma söyleniyordum. Tahmin ettiğim gibi, giriş kapısında Duru ile karşılaştık.

“Selam,” diye mırıldandı beni gördüğünde. Ona cevap vermeden hamağa ilerledim. Bu sırada Emir sabahın köründe, neresi olduğunu bilmediğim bir yerden dönüyordu. Arabasını park ederken ben, kitabımı alıp içeri girdim.

“Dilsiz!” diye seslendi arkamdan.

Kapının girişinde adımlarımı durdururken Emir, karşıımızda bekleyen Duru’yu gördü. Öksürdü ve “Gece,” diye düzeltti.

Ona baktım. Ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken Duru araya girdi. “Sana da merhaba Emir Bey.”

Emir üzerimdeki bakışlarını bir saniyeliğine ona çevirdi. “Hoş geldin Duru,” diye mırıldandı.

Duru, yüzüne sahte olduğunu bildiğim bir tebessüm yerleştirdiğinde gözlerimi devirdim. Bu sahneye katlanmak istemiyordum. Doğrusu, kimseye katlanmak istemiyordum. Basamaklara ilerlediğimde Emir koluma dokundu. “Konuşabilir miyiz?”

Dokunuşu nazik, sesi sevecendi. Kırmaktan korktuğu birine bakıyor gibiydi. Duru’nun öylece bizi izlediğini bilmek beni rahatsız ettiği için, “Sonra konuşsak olur mu?” diye sordum.

Emir kaşlarını çattı. “Yine mi ağladın?”

“Hayır,” dedim hızlıca. “Uyuyacağım.”

Bana inanmadı. Gözlerimi inceledi, orada sessiz yakarışımı görmesini diledim. Duru’nun sesi tekrar kulağıma ilişince daha fazla beklemeden odama çıktım. Emir’in dikkatini çekmek için bahane üretip duruyordu.

Kitabımı alıp odama girdiğimde kapım daha kapanamadan hızla açıldı. Gelenin Emir olduğunu düşünüp arkamı dönmek üzereydim ki Duru’nun sinsi, soğuk gözleri beni tam arkamda karşıladı.

“Neden hadsizce odama daldığını sorabilir miyim?” dedim öfkeyle.

“Bak,” dedi ciddi bir tavırla. Kapımı kapatarak sırtını oraya yasladı. “Emir’den uzak durman gerektiği konusunda seninle anlaşalım. O, sana göre değil.”

Duyduğum klişe, dudaklarımdan alaycı bir inilti koparırken, “Biliyorum, sana göre, değil mi?” diye sordum.

Duru, sabit bir yüz ifadesiyle beni izledi.

“Onun nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Boş hayallere kapılmaktan vazgeç. Bir ay sonra defolup gideceksin.”

Bana karşı beslediği bu öfke gözlerimi yaşartıyordu. “Beni kendine bir tehlike olarak gördüğün için öyle duygulandım ki...” diye mırıldandım hüzünlü bir sesle. “Ama merak etme. Onunla bir ilişkimiz yok. Gidip kendini Emir’e yamayabilirsin.”

Kelimelerim karşısında kaşları çatıldı. “Kendini olduğundan büyük görüyorsun,” diye yürüdü bana doğru. “Ama değilsin. Hatta çok daha küçüksün.”

“Yaş konusunda bana takılabildiğın için çok şanslısın,” diye gülümsedim. “Konu zekâ olsaydı, çok zor durumda kalabilirdin.” Ağzını açıp bana cevap vermek istediği sırada, “Kıskançlığında ezilebilirsin ancak lütfen beni rahatsız etme. Odamdan ve mümkünse yaz tatilimden çıkar mısınız? Seni görmek istemiyorum,” dedim.

“Ne yazık, ben de seni görmek istemiyorum. Ama bak, evinden sürgün edilmiş minik bir kedi gibi burada, ayaklarımızın dibindesin,” dedi.

Dişlerimi sıkarken “Duru,” diye fısıldadım ona yaklaşıp. “Hiç tanımadığın bir insanı, sırf bir erkekten hoşlanıyorsun diye küçük düşürmeye çalışmak fazla aciz bir hareket, biliyorsun değil mi?” Elimi omzuna koydum. “Bu hâlin beni bile üzüyor. Saplantılı davranışlarından vazgeç.”

Elimi sertçe itti. “Sen kimsin ki ne yapacağımı söylüyorsun?” dedi hiddetle. Güzel yüzü şeytani bir hâle bürünmüş, öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Ona sahiden acıyordum. “Asıl sana yazık,” diye mırıldandım. “Bir adam için düştüğün şu hâle bak. Sen ve senin gibiler için üzülüyorum.”

Duru, dudaklarını birbirine bastırıp kendine hâkim olmaya çalıştı. Söyleyecek bir şey bulamadığında, son kez Emir ile ilgili bir şeyler mırıldanıp odamdan defolup gitti. Bir insanın gözü-

nün nasıl böyle kararabildiğini aklım almıyordu. Bu anlamsızdı. Bir başka insana sevgi beslemek gayet doğaldı ancak bu sevginin aşırıya kaçması, ölümcül sonuçlara bile yol açabilirdi. Duru'nun karşısındaki insanı elinde tutabilmek için yapmayacağı şey yoktu, bu çok acınasıydı. Kimse, bir başkasının sevgisi ya da ilgisiyle kendini var edemezdi. Bizi biz yapan şeyler fikirlerimiz, ruhumuz ve özgürlüğümüzdü. Duru, boynuna adını *aşk* sandığı bir tasma takmıştı, tek düşündüğü Emir ve onun ilgisiydi.

Oysa bu saf sevgi değil, saplantının ta kendisiydi.

Ufkumu biraz genişletmesi adına birkaç saat Geveze ile konuştum. Ona başımdan geçen son şeyleri anlattım. Bana kalbinin daha fazlasına dayanamayacağı ile ilgili bir şaka yaptı.

"Biliyor musun? Bugün biraz büyüdüm."

Hemen cevap yazdı. *"Yaşadığımız acılar, kavrulduğumuz ateş, bizi bazen büyümek zorunda bırakır."*

Ona gülücük yolladım. *"Hayır, bugün benim doğum günüm."*

"İyi ki doğdun, minik ejderha!"

"Bu sıralar, bunu biraz sorguluyorum..." diye ona takıldım.

"Beni dehşete düşürüyorsun, daha gençsin, yaşayacağın öyle çok şey, okunacak öyle çok kitap var ki..."

"Ah, bunu unutmuştum, ne okuyorsun?"

"Uçurtma Avcısı."

"Kalbim parçalandı, kitabı okurken ağlayacak bir omuz bul," dedim.

"O hâlde, seni terk etmek zorundayım doğum günü çocuğu, zihnimde doğmayı bekleyen bazı kitap karakterleri var."

"İyi okumalar!" dedikten sonra bilgisayarı kapattım.

Akşama kadar uyudum. Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu ve düşüncelerin zihnimi terk etmesinin tek çözümü buydu.

Hande beni uyandırana kadar güzel bir uykuya dalmıştım. “Ne oluyor?” diye homurdandım.

“Bahçeye geliyorsun, hem de hemen. Bu saatte neyin uykusu?” dedi.

“Beni biraz rahat bırakamaz mısın?” dedim yastığıma sarılırken.

Zorla yataktan kaldırıldım. Kıyafetlerimi zoraki değiştirirken Hande sırtıyordu. “Neden öyle bakıyorsun?” diye sordum.

“Emir, bütün gün uyanmanı bekledi,” dedi kıkırdarak. “Ama kıyamadı. Ne zaman görsem kapının önünde bekliyordu.”

Sözleri beni tebessüm etmeye zorlarken ilgilenmiyormuş gibi yaptım. Hande’ye yakalanmak, ondan bir daha paçayı kurtaramamak demektir. Yine de başımdan ayrılmadı ve beni zorla bahçeye sürükledi.

“Çekiştirmene gerek yok! Zaten sana teslim oldum,” diye homurdanırken bahçede gördüğüm şeyle donup kaldım. Evdeki herkes birden çılgık atıp bağırmağa başladı. “Doğum günün kutlu olsun!”

Kalbim, manzaranın güzelliği ile hızla atmaya başladı. Bahçe, balonlarla ve süslerle öyle güzel donatılmıştı ki gözlerimi alamıyordum. Şaşkınca, ellerimle dudaklarımı kapatırken Hande, “Sürpriz!” diye bağırıldı. “Gözümüzün önünde büyüdün! İnanamıyorum!”

Ev ahalisi bu kötü espriye hep bir ağızdan gülmeye başlar-ken yaşadığım şoku üzerimden atamıyordum. “Bugün doğum günüm olduğunu nereden biliyorsunuz?” dedim hayret içinde.

“Hande insanların burçlarını, yükselenlerini, gezegenlerini ve saymadığım diğer şeyleri öğrenmeden bırakmaz,” dedi Giray.

Ufak bir çılgık attım. Bunu Hande’yle daha geldiğim ilk hafta konuşmuştuk. “Bunları nasıl hatırlıyorsun Hande?”

Hande sırttı. "Unutmadım ki."

Ulaş ileri doğru bir adım atıp, "Mumlarını üflemecek misin uykucu?" diye sordu. Masaya ilerlediğim sırada Efsun Hanım, "Biz hazırlık yaparken iyi ki uyuyordu. Bunun bir işe yarayacağını hiç düşünmezdim," dedi gülerek.

Ona utangaç bir tebessümle baktım. "Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Mumlarını üfle, tatlım!"

Emir sakın bir sesle, "Bir dilek tut," diye mırıldandı. O ana kadar burada olduğunun farkına bile varmamıştım. Heyecan, gözlerimi kör etmiş olmalıydı.

Babamı, diledim. Onun hatıralarına yeniden kavuşmayı...

Eğilip mumları üflerken herkes neşeye alkışladı, Hande ufak bir çığlık attı. "Ağlayacağım!"

Kendime engel olamadan onun boynuna atladım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım kulağına. "Sen, mükemmel bir insansın."

Hande'nin gözleri dolarken "Hayır, sensin mükemmel olan. Tanıdığım en tatlı insanlardan birisin!" dedi.

Sırasıyla Efsun Hanım, Ünal Bey, Giray ve Ulaş bana sarıldılar. Hediyeleri için herkese teşekkür ederken Ulaş, cebinden bir anahtar çıkardı. Şaşkınca, "Bu da ne?" dedim.

"Şu kapıdaki güzellik artık senin."

Bahçe kapısında son model bir motosiklet duruyordu. Çığlık attım. "Sen ciddi misin?"

Hediyenin büyüklüğü kalbimde taht kurarken, "Artık beraber süreceğiz," diye sırttı.

Ona sıkıca sarıldım. "Ulaş, bu çok fazla. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

“Teşekküre gerek yok,” diye çapkınca güldü.

Emir’in delici bakışlarını, tam sırtımda hissederken yavaşça geri çekildim. Tahmin etmek zor değildi, elalar bana sabitlenmişti. Ulaş’a çevirdiği ürkütücü bakışlarını görmezden geldim. Herkes hediyesini verip pastanın başına geçerken Efsun Hanım, Emir’e takıldı. “Yoksa elin boş mu geldin, bebeğim?”

Emir omuz silkti. “Ben pasta yemeye geldim.”

Diğerleri gülerken Efsun Hanım, Emir’e çıkıştı. Ulaş beni öyle mutlu etmişti ki diğerlerini pek duyamıyordum. Benim için böyle bir şey yapması, çok hoş bir jestti. Kalbim kanatlanmış, dışarıdaki motora doğru uçuyordu.

O gece hiç beklemediğim kadar mutlu geçti. Ulaş ile yeni motor yarışları için nerelere gidebileceğimizi düşündük. Hande, ikide bir bana, aldığı kıyafetleri bir an önce denemem gerektiğinden bahsediyordu. Kahkaha atarak onu kendimden uzaklaştırırken, bir yandan da beni korkuttuğunu söyleyerek ona takılıyordum. Belki evimde olsam kendim için diktiğim tek mumu üfleyecek, yirminci yaşımı üstesinden gelemediğim bir hüznle kutlayacaktım.

İç sesim acımasızca beni dürttü. Artık bir evim yoktu.

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken masadaki keyifli insanların tadını kaçırmamak için meyve suyumu yudumladım. Bardağı, titreyen dudağımda tutarken Emir yine bana bakıyordu. Zihnime sızmış gibi davranmasından ürküyordum.

“O hâlde hepinize iyi geceler,” dedi Efsun Hanım neşeyle. Ardından uzanıp beni yanağımdan öptü. “İyi ki doğdun, minik kuşumuz.”

Onlara her şey için tekrar teşekkür ederken düşüncelere dalıp gitmiştim. Bahçe ıssız bir hâle büründü. Bu eve ilk adım attığım gün bana gereğinden fazla samimiyet gösteren bu kadınla ilgi-

li kaygılar taşıyordum. Hayatımdaki herkesin yaptığı gibi bana zarar vereceğini, üstümden bir çıkarı olduğunu düşünüyordum. Onlara yabancı kalmaktan kendimi alamıyordum. Ancak şimdi içinde bulunduğum bu durum beni düşüncelerim yüzünden utandırdı. Onlar bu hayatta bir daha herhangi bir yerde rastlayamayacağım kadar güzel insanlardı ve bu benim, gerçek insanlarla, gerçek duygularla, gerçek bir sevgi seliyle geçirdiğim son doğum günümdü. Buradan gidecek ve bundan sonraki yaş günlerimi bir köşede yalnızlık içinde çürüyerek geçirecektim. Babam gitmişti, annem benim için artık yoktu. Onu affedemezdim. İçime hüznün acı perdesi inerken kulağımda bir fısıltı yankılandı.

Ben varım.

Parlayan gözlerim, Emir'i buldu. Bir şeyi bekliyor gibi beni izliyordu. Hande, Giray ve Ulaş da masadan ayrıldığında bahçede sadece o ve ben kaldık.

“Nihayet,” diye mırıldandı bardağını fondip yaparken. “Haydi, terasa çıkalım.”

Ona şaşkınca baktım. “Hı?”

Masanın çevresinden dolaştı ve yanıma geldi. “Doğum günün henüz bitmedi,” diye mırıldandı. “Daha on dakika var.”

Üstelemek yerine ayağa kalktım ve onun peşinden ilerledim. Kalbimde, minik heyecan kıpırtıları oluştu. Yeraltında birbirimize sığındığımız geceden sonra onu doğru dürüst görememiştim. Şimdi heybetli vücudu, emin adımlarla basamaklarda ilerlerken ağzımdan titrek bir nefes kaçtı. Hislerim iyiye gitmiyordu.

“Gel.” Açtığı kapıdan içeri beni davet etti. Terasa adım attım. Kalbim duracak gibi oldu. Her tarafa, ışığıyla yerleri aydınlatan bir sürü ufak mum dizilmişti. Onlar yanıp bittikçe etrafa hoş bir koku yükseliyordu. Onunla beraber daha önce oturduğumuz koltuk temizlenmiş, eskisinden daha güzel bir hâle getirilmişti. Emir'in bunlar için uğraş verdiğini düşünmek yüzümde karşı ko-

yamadığım bir tebessüme neden oldu. Karanlık, terasa loş bir şekilde çökmüş; etraf ılık bir havayla sarmalanmıştı. Burası ikimize ait bir alanmış gibi hissettiriyordu bana, özel bir an paylaştığımız fikrinden kendimi alamıyordum.

“Benimle dans eder misin?” diye sordu kısık sesli bir müzik kulağıma dolarken. Nasıl açtığını bilmediğim müziğin şaşkınlığıyla ona ve yerde sönmeye yüz tutmuş olan mumlara baktım. “Şey... Olur.”

Parmakları nazikçe parmaklarımı kavradı ve beni kendine çekti. “Bugün düşündüm.”

“Neyi?” dedim yakınlığının yakıcı etkisinden kaçmayı denerken.

“Bizi.”

İki hecelik kelimesi kalbimi hoplattı. “Bizi mi?” diye sordum.

Kaşları çatılırken başını salladı. “Önce, çok korkunç geldi. Birbirimize asla... İyi gelmezmişiz gibi. Seni kendimden uzaklaştırmayı öyle çok denedim ki... Her seferinde yolun sonunda yine sen çıkıyordun karşıma. Yeraltında bile! Düşünsene, orada kalın duvarlar, uzun koridorlar, insanlardan kaçmak için ardımdan kapattığım kapılar var.” Gözleri, söylediklerine inanamıyormuş gibi baktı bana. “Orada bile *sen* vardın. Beni delirttin.”

Fısıltısı havada asılı kaldı. “Sonra yeraltını düşündüm. Söylediklerini... Sesinin beni nasıl dinginleştirdiğini, yüzündeki küçük bir tebessümün bile beni ne kadar mutlu ettiğini...” Başını eğdi, alnını alnıma yasladı. “Seni mutlu etmenin aslında beni de mutlu ettiğini.”

Nefesim kesiliyordu. Söyleyecek bir şey bulamadım. Dışarıdan biri bizi görse, küçük dilini yutardı. Az önce bahçede iki çift kelime edemeyen biz, el ele, göz göze dans ediyorduk.

“Ulaş ya da başka bir zibidiyle vakit geçirdiğini bilmenin bile ne kadar tepemi attırdığını...”

“Ben,” dedim titrek bir fısıltıyla. Vücudum böylesi ağır itiraflar için fazla dayanıksızdı, bacaklarımı hareket ettiremediğimi fark ettim.

“Bir dakika var,” diye fısıldadı Emir dudaklarıma.

Merakla ona bakarken mumların arasındaki saat on ikiyi gösterdi.

Elini yavaşça cebine götürdü. Oradan sakince bir anahtar çıkardı. Bu bir araba ya da motor anahtarı değildi. “Ağladığımı görmek beni kahrediyor,” dedi sanki kendine bunu itiraf etmekte zorlanıyormuş gibi. “Gözyaşlarının o güzel gözlerinde barınmaması, ikimiz için de çok daha iyi olur,” diye gülümsedi. “Canımı yakıyorlar.”

Sözlerine ve elindeki anahtara bakakaldım. Aklıma gelen ilk şeyle allak bullak olmuştum. Bu gerçek olamazdı! Dudaklarım şaşkınca aralandı. “E-Emir?” dedim nefes nefese. “Bu...”

“Doğum günün kutlu olsun,” diye fısıldadı dudakları kulağıma değerken.

Bana, babam ile kurduğumuz hayalleri uzattı. Evimizin anahtarını parmaklarıma bıraktı. Donakaldım. “Rüya görmüyorum, değil mi?” dedim gözlerim mutluluk yaşlarıyla parlarken.

“Bu gerçek mi?”

Bal rengi gözleri sanki içime aktı. “Seni bilmiyorum ancak ben rüyadayım. Güzel bir rüya... Uyanmak istemiyorum.”

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bunu nasıl yaptın?” dedim ağlamaklı bir sesle. “Bu, benim doğum günü dileğimdi.”

Hayatımın geri kalanında belki de hiçbir zaman hiçbir yere ait hissedemeyecektim. Babamdan bana kalan son emaneti kaybetmiş, kendini suçlamaktan başka hiçbir işe yaramayan yıkık bir kalpten ibaret olacaktım. Emir, benim geceme bir güneş gibi

doğuyordu. Karanlığı parçalamış ve işte burada, parmakları parmaklarıma nazikçe temas ederken bana aydınlığı vadediyordu. Elindeki anahtar, içimde kanayan bütün yaraları unutturdu, bana asla sahip olamayacağım bir hediye veriyordu: *Kaybettiğim umudumu...*

Ağlamamak için direnirken gözlerine baktım. Orada uzun zamandır rastlamadığım güzel bir şey vardı. Merhameti, göğsümü sıkıştıracak kadar fazlaydı. Bunu ona nasıl ödeyecektim?

“Hayatımda, bana verilen daha güzel bir hediye olmayacak,” diye fısıldadım. “Senin yüzünden artık her şey sönük kalacak.”

Dudaklarını yanağıma değdirip tüy gibi hafif bir öpücük bırakırken “Buna sevinebilirim,” diye mırıldandı.

Terasta esen hafif rüzgâr saçlarımı savururken, Emir sıcak bedeniyle beni sardı. Kalbim ve diğer her zerrem ayaklanmıştı. Emir hepsini fethetmişti. Burada, kimse hayallerimizi incitmezken sonsuza dek öylece kalabileceğimi düşündüm.

Sesi düşüncelerimi böldü. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Gerildiğimi hissettim. Az önceki yumuşak ve güzel tını yerini karamsarlığa bırakmıştı. Başımı geri çektim ve gözlerimi kaldırdım. İlk defa bana bakmıyor, elalarını manzaraya, uzaklara dikiyordu.

“Dinliyorum,” dedim ne duyacağımdan emin olamayarak.

“Bundan sana bahsetmek istemişim ancak bir türlü yapamadım,” dedi. “Acın, seni ele geçirmişti ve beni göremiyordun.”

Yutkundum. “Evet,” diye onayladım. “Bunun için üzgünüm.”

Gözlerini gözlerime dikti. Başparmağı tenimi yakan bir yaşlılıkla yüzümü okşarken kaşları çatıldı, “Üzülme,” dedi.

Sessizce ona baktım. Kısıkça duyulan müzik bitmiş, yerine bir başkası başlamıştı. Emir, sanki gözlerime bakmaya dayanamıyor

gibi bana sarıldı, başım göğsüne düştü. Acılı sesi kulağımda yankılandı. “Hayatım hakkında bilmediğin bir şey var.”

Bedenim, sesiyle gerilirken ona sımsıkı sarıldım. O, benim yanımda olduğu gibi; benim de onun yanında olduğumu bilmesini istiyordum. O, benim acılarımı örterken ben de onun acılarına kol kanat germek istiyordum. “Söyle bana,” dedim fısıltım havaya karışırken.

Bir süre konuşmadı. Kendini hazır hissettiğinde, “On sekiz yaşımı doldurduğumda bir mektup aldım,” dedi. Sesine inen soğukluk içimi burktu. Benden uzaklaşmasını istemiyordum. “Mektupta, annem ve babam olduğunu zannettiğim kişilerin, beni evlat edindikleri yazıyordu.”

Ellerim hareket etmeyi kesti. Donup kaldım. “İnsan, önce buna inanmak istemiyor. Her şeyin bir yanılmadan ibaret olduğunu düşünüyor. Gerçek olamayacağını...” Hafifçe güldü ancak bu hüznü bir gülüştü.

“Fakat zarftaki testler, hastane raporları, biyolojik anne ve babamın bilgileri... Her şey öyle gerçekti ki... O terk edilmişlik hissini hiçbir zaman unutmayacağım.”

Dudağım titremeye başlarken “Emir...” dedim acıyla.

“Gerçek anne ve babamı hiç aramadım. Onları bulduğumda söyleyebileceğim bir şeyim yoktu. çünkü. Onların da olduğunu zannetmiyordum.”

Ona sıkıca sarıldım.

“Ve ben, sendeki terk edilmişliği görene dek her zaman yalnız olduğumu düşündüm,” diye devam etti. Kalbim, sözleriyle paramparça oldu. Karşımdaki adam gerçekten çok acı çekiyordu.

“Senin de benim gibi olduğunu kabullenmem biraz uzun sürdü.” Acılı mırıltısına bir son verdi. Başını geriye çekti ve bana burukça gülümsedi. “Bir şeylere geç kalmadığımı umut ediyorum.”

Gözlerim dolarken başımı iki yana salladım. “Hayır, asla geç kalmadın.” Uzanıp ona, *ben buradayım* demek ister gibi yeniden sımsıkı sarıldım. “Aksine, tam zamanında geldin.”

Emir kollarını bana doladı. Gözlerim, ikinci kez yaşarırken gerçeklerin soğuk ürpertisi bedenimde gezindi. Efsun Hanım, Emir’in öz annesi değildi.!

Ünal Bey de onun öz babası değildi. ! Gördüğüm mutlu aile tablosu arka planında tahmin edilemez acılara ev sahipliği yapıyordu ve ben ilk kez, Emir’in geceleri bir başka dünyaya kaçıp gitmesinin sebebini anlıyordum.

Emir, korkularından kaçıyordu. Üzüntülerinden, kırgınlıklarından kaçıyordu. Terk edilmişliğinden kaçıyordu. Boğazımda acı bir his oluştu, yutkunamadım. Ona bağırarak beni asla anlayamayacağını, ne hissettiğimi hiçbir zaman bilemeyeceğini, çok özel bir aileye sahip olduğunu söylemiştim.

Onu, hiç fark etmeden, belki de defalarca yaralamıştım.

“Seni kırdıysam üzgünüm,” dedim nefesim boynuna çarparken. “Ukala tavırlarına, kabalığına aldandım. Acılarını göremedim.”

Emir, geri çekilip bana dudaklarını kıvırdı. Aramızdaki hüznü bulutlar birden dağılıp gitti. O, “Ukala?” diye sorarken; “Gerçekten öylesin,” diye homurdandım.

Emir bana tekrar sarılırken saçlarımın arasına fısıldadı. “Acılarımı görmene izin vermedim. Onları öyle güzel saklıyorum ki bazen ben bile unutuyorum.”

Terastaki hüsrana uğramış buğulu havayı dağıtmak için, “Bura geldiğim ilk hafta ne kadar ahmak olduğumu düşünüp sana kızıyordum,” dedim. “Çevrendeki herkesi kırıyordun ve birisi seni dürtene kadar asla umursamıyordun. Okuduğum kitaplardaki o korkunç, kötü çocuklar gibiydin!”

Emir gülmeye başladı. Onunla birlikte ben de gülmeye başlarken, "Sana böyle davrandığım için kendimi nasıl affettirebilirim?" diye mırıldandı.

"Sanırım affettim," diye sııttım. Parmaklarımdaki anahtarı öyle çok sıkıyordum ki etime batmaya başlamıştı. Bu, bana bir rüyada olmadığımı hatırlattığı için göğsüm huzurla doluyordu. "Ama artık daha normal davranmalısın," diye uyardım.

"Sen normaleştiğinde, neden olmasın?"

Alayla kıstığı gözlerinde haylaz bir parıltı vardı. "Belki de bu iyi bir fikir değildi," diye mırıldandım.

Tekrar gülmeye başladı. İçimde iekler açıyordu, uzandı ve dudaklarıma yumuşak bir buse kondurdu. Gözlerimizi kapatmış sadece duygularımızdan ibaretken, "Sanırım, seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onu tekrar öptüm.

BÖLÜM 7

Kalp Mührü

* Sabah kahvaltıya inmeden önce Ulaş, beni arayıp biraz söyledi. “Son günlerde beni asıyorsun, kalbim kırılıyor.”

Sıkıntıyla dudaklarımı kemirirken, “Öyle değil...” dedim. “Sadece bazı şeyler kontrolümden çıktı.”

Duygularım gibi...

“Neler oluyor? Dün de fark ettim,” diye homurdandı. “Bugün yeni motoruna atla ve bana uç.”

Onu ertelemeye devam edersem aramızda bir sorun olduğunu düşünceğini biliyordum. İnsanların düşündüğünün aksine Ulaş, dışarıdan görüldüğü gibi hiçbir şeye takılmayan, serseri bir çocuk değildi. Ayrıca motorumu deneyebilmek için kalbimin nasıl çırpındığını düşününce, “Tamam o zaman,” dedim. “Sana haber veririm.”

Telefonumu kotumun cebine sıkıştırıp aşağı inerken aynada yorgun görünen yüzüme baktım. Bugün, dün gecenin büyüleyiciliğinden sonra az da olsa iyi görünmek ve iyi hissetmek istiyordum. Ördüğüm saçlarımı çözdüm ve taradım. Efsun Hanım'ın ben buraya yerleşmeden önce aldığı bakım ürünlerine ilerledim ve onları biraz kurcalayıp birkaç tanesini kullandım.

Odamdan çıkmak üzereyken bugünün etrafa gülücükler saçan Efsun Hanım'la, Emir'in öz annesi olmadığını öğrenmiş olarak konuşacağım ilk gün olduğunu fark ettim. Ona bir şey söylemeye niyetim yoktu, kimlerin bu konudan haberdar olduğunu da biliyor sayılmazdım.

Kapımı açıp karşımda Emir'i görünce irkilerek geri çekildim. "Ödümü kopardın!"

Emir çapkınca sırıttı. "Günaydın, demek için geldim."

Kalbim gülüşüyle sıcacık olurken başımı yana eğip gülümse-dim. "Size de günaydın beyefendi. Böyle jestler yapmayın, kalp krizinden gideceğim."

Emir bir elini kapımın pervazına koyarken yolunu kapattı. "Öyle mi diyorsun?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Ben günaydınımı alamadım ama," diye mırıldandı.

Parmağıyla yanağına dokunduğunda hafifçe yükseldim ve oraya bir öpücük bıraktım. Kokusu burnuma dolarken dün gece bana yaşattığı o anlamlı duygular aklımdan çıkmıyordu. Öne eğilip o da benim yanağıma bir buse konduracakken aniden başını çevirdi ve dudak dudağa geldik. Heyecanla geri çekilirken onu hafifçe omzundan itip, "Emir!" dedim.

"Ne?" dedi kaşlarını çatarken. Beni neredeyse utanacağım bir bakışla süzdü. "Benim günüm böyle ayıyor."

Ona gülmeye başlarken omzunun arkasında hafif bir hareketlilik sezdim, baktığımda hiç kimse yoktu. Bedenim basamaklara doğru pürdikkat kesilirken kaşlarım çatıldı.

"Kahvaltıya gel," dedi Emir bu garip andan habersiz bir şekilde. "Bekliyorum."

Gördüğüm şeyi boş verip onun peşinden aşağı indiğimde bugün evin sessiz olduğunu fark ettim. Hande elinde bir çay

fincanıyla ilerlerken bana öpücük attı ve “Bugün Cemre izinli, kahvaltı tabağını hazırla,” diye seslendi.

Adımlarımı, bahçe yerine mutfığa yöneltirken Hande ikinci kez bağırdı. “Efsun abla ve Ünal abi bu akşam yoklar, geç gelecekler! İçimdeki çılgın, evde parti vermek istiyor!”

Mutfakta kendime bir tabak ararken, “Temizliğe yardım edemem,” diye homurdandım. “Bu fikri hemen unut.”

Tabağıma biraz salam koyarken Hande’den ses gelmedi. Zeytinleri almak için sağıma döndüğümde kapıda bir ruh gibi diki- len Duru’yu gördüm. Buraya ne zaman geldiğini bilmiyordum, bildiğim tek şey bugün kesinlikle kalp krizi geçireceğimdi! “Neden sessizce geldin?” diye çıktım.

Bana cevap vermedi. Neredeyse ürkeceğim bir şekilde gözlerini yüzüme dikmişti. “Ne oluyor?” diye sordum.

Aramızda geçen gerilim dolu birkaç saniyenin ardından göz- lerinden bir damla yaş süzüldü. “Onu öptün.” Nefretle soludu. “Dudaklarına bir saniyeliğine bile olsa dokunabilmek için her şeyimi feda edebileceğim adamı öptün.”

O an basamaklardaki hareketliliğin, bizi izleyen kişinin Duru olduğunu anladım. Ben şaşkınca ona bakarken Duru, bana doğ- ru iki adım attı. “Bunu nasıl yaparsın? Bana aramızda bir şey yok demiştin. Yalan söyledin!” Benimle, dizginlenemezönüne geçile- mez bir öfkeyle konuşuyordu.

Tabağımyı tezgâha bırakırken sakın olmaya çalışarak, “Çünkü o zaman yoktu,” dedim.

Bunu ona açıklamam gerektiğini hiç zannetmiyordum. Bir insanla aramda duygusal bir şeyler yaşamaya başladığım için kimseye açıklama yapma zorunluluğu hissetmiyordum. Duru beni korkutan bir şekilde ağlamaya başladı. “Duru, kendine gel,” diye mırıldandım.

Herkes bahçedeydi ve onunla burada yalnızdık. “Sen yalancı bir pislüksin,” diye fısıldadı yüzüme. Gözleri nefret doluydu. “Beni kandırabileceğini mi sandın?”

Saplantılı cümleleri işleri iyice zıvanadan çıkarırken, “Kendine gel!” diye sesimi yükselttim. “İnsanların özel hayatına bu şekilde müdahale edemezsin! Sizin Emir ile aranızda hiçbir bağ yok!”

Güzel yüzü gerildi, kâkülleri dağılmıştı. İyi görünmüyordu. Bu hâli beni endişelendirdi.

“Seninle mi arasında bağ var? Söylesene!” dedi omuzlarımdan hırçınca iterken. Dengemi sağlayamadım. “Üç günlük bir kızla mı? Ben onu yıllardır bekliyorum!”

Sinirin, içimde yükselmeye başladığını hissederken hırıltılı bir sesle fısıldadım. “Ellerini üzerimden çek yoksa...”

Bana ağır bir tokat attı. Yüzüm şaşkınlıkla yana savrulurken Duru, neredeyse bağıarak ağlamaya başladı. Ondan bir şey çaldığımı, o çaldığım şeyi hak etmediğimi ve sürtük olduğumu haykırıyordu! Gözlerim dehşetle büyümüş hâlde ona baktım. Beni ikinci kez itti ve tezgâha çarptım. “Sen birkaç ay sonra yok olacaksın!” dedi ağlayarak. “Buraya geçici bir süreliğine gelmiş, aptal bir kızsın! Ben yıllardır onunlayım. Kendini ne sanıyorsun? Söylesene!”

Ağzımı açıp bağırmaya fırsat bulamadan, sesleri duyan Hande mutfağa girdi. “Ne oluyor burada?”

Duru gözlerime kin dolu bir bakış attıktan sonra hıçkırarak mutfaktan ayrıldı. Hande şaşkınca ona bakarken öfke içimde kaynamaya başlıyordu. Duru bahçe kapısından hüngür hüngür ağlayarak çıkarken, “Defol!” diye bağırdım. “Sen delirmişsin!”

Göğsüm hızla inip kalkarken yanağım tokadın etkisiyle sızıyordu. Üzerimdeki şaşkınlığı atamıyor, saplantılı sevgisiyle

kendinden geçmiş bu kıza tamamen acıyordum. Ondan nefret etmem için sınırlarımı zorlamasına rağmen...

Emir'in gergin sesi kulağıma çarptığında hızla solumaya devam ediyordum. "Ne oluyor?"

Hande merakla yanıma gelirken, "Gece?" dedi. Onları ilk kez böyle ciddi görüyordum. "Burada ne oldu öyle? Sen iyi misin?"

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken, "Çıldırılmış," dedim. "Ruh hastası!"

Emir şaşkınlıkla bana baktı. "Duru mu?"

Elbette şaşıracaktı. Duru onun yanında sessiz, sakin, masum bir kızdan farklı değildi. Onun yanında en güzel cümleleri kuruyor ve en tatlı maskelerini takıyordu. Emir, onun hastalıklı ilgisini fark edemeyecek kadar kördü. "Evet, Duru!" dedim sinirle.

"O, çok sakin bir insandır," dedi ondan duymayı beklediğim şeyi söyleyerek. "Aranızda bir sorun mu var, dilsiz?"

"Benimle değil, sorunu seninle!" diye çıkıştım.

Emir hiçbir şey anlamayarak suratıma bakarken Hande, omzumu okşuyordu. "Tamam, haydi sakinleş ve kahvaltını yap."

Bütün iştahım kaçmıştı. "İstemiyorum."

Emir cep telefonunu çıkarıp aceleyle rehberini karıştırırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Yüz ifadesi çok ciddiydi. Çatık kaşlarını yüzüme dikti. "Duru buraya gelecek ve sorunuz neyse çözeceksiniz"

Ona şaşkın gözlerle bakarken her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Emir telefonda Duru'nun hüngür hüngür ağladığını duydu, ona biraz sakin olması gerektiğini mırıldandı.

Duru hiçbir şekilde sakinleşmek bilmedi ve her şey daha kötüye gitti. Emir'e neler anlattığını duyamıyordum.

Emir hızla telefonunu kapatırken, “Kendine zarar verecek gibi konuşuyor,” dedi. Telaşlı gözleri bana döndü. “Ona bir şey mi söyledin?”

Duyduklarıma inanamıyordum! Emir, şimdi de beni mi suçluyordu?

“Sen aptalın tekisin!” diye bağırdım. “Bana hakaret eden oydu!”

Emir gergin bir şekilde ellerini saçlarından geçirirken, “Bak,” dedi. “Sesi berbat geliyor. Onu tanıyorum, normalde böyle şeyler yapan bir kız değildir. Yanına gidip bir baksam iyi olur, tamam mı? Sen de bu sırada sakınleş.”

Kıskançlığın beni kısıvrak yakaladığını hissederken, “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum iğneleyici bir sesle. Hande olaya müdahale etmek istiyormuş gibi aramıza girerken, “Biraz oturup sakınleşmeliyiz,” dedi.

Kolumu ondan kurtardım. “O istediği yere gidebilir! Zaten ben de gidiyordum.”

Gözlerim yaşlarla dolarken Ulaş’ın bana hediye ettiği motoru park ettiği yere gittim. Emir arkamdan seslenirken ona bir defa bile bakmadım. “Duru’yu kurtarmaya gidebilirsin! Teselline ihtiyacı var!” diye bağırdım.

Motorun gazına yüklenirken dengeyi bir anlık kuramasam da sinirim hemen yatıştı, taşlı yola atılarak evden ayrıldım. Düzlüğe çıktığım ilk an, içimde hissettiğim bütün sinirle gaz koluna asıldım ve rüzgâr sertçe suratıma çarptı.

Bunun benim için çok riskli olduğunu bilerek motoru yavaşlattım, yaklaşık yirmi dakika boyunca daha sakın kullandım. Ulaş’ın daha önce de birkaç kere uğradığımız evine geldiğimde, Ulaş beni kapıda bekliyordu. “Kaskın nerede?”

Kaskı yere fırlatmıştım motora binerken. Sanırım motora binmeden önce yere fırlatmıştım. “Bilmiyorum,” diye geçiştirdim.

“Neyin var?” diye şaşkınca beni izledi. Burnumdan soluyordum. Onun evine girdik, Duru’nun bana söylediği ve yaptığı her şeyi anlattım. Gözlerim dolmuştu.

“Emir tam bir ahmak,” diye homurdandı. “Beni şaşırtmıyor.”

Gözlerimi hızla silerken, “Bizim aramızdaki bu garip ilişkiye şaşırmadın mı?” diye sordum.

Başını sakince iki yana sallarken sarı saçları birbirine karıştı. “Gözlerini ondan alamıyorsun.”

Duyduğum şeyle kendimi koltuğa bırakırken yok olmak istedim. Dışarıdan böyle görüldüğümünden tamamen habersizdim. Ulaş’ın kıkırdayarak bana fırlattığı yastık kafama çarptı. “Utanınca şirin falan olmuyorsun! Kes şunu!” diye azarladı beni.

Ona ters bir bakış attım. “İşler ne zaman bu hâle geldi, ben de bilmiyorum.” O, sessizce beni dinlerken, “Sanırım yeraltına ilk indiğimde,” diye mırıldanmaya devam ettim.

Ulaş donup kaldı. “Bildiğini söyleme.”

İfadesiz bir yüz ifadesiyle yüzle ona baktım.

“İndin mi?” diye haykırdı.

“Üç kez.”

“Ne!”

“İkisi gizliydi,” dedim suçlu suçlu. “Bir kere de Emir ile indik.”

“Sen ciddi misin?” dedi duyduklarına inanamayarak. “O zibidi oraya kimseyi indirmez!” Benden çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Asla!”

Açıklama yapamadım. Emir yıkık hâlimi görünce belki de bana acımişti. Bunu insanlara anlatamazdım. Ulaş başını iki yana sallarken, “Düşündüğümünden daha ciddi şeyler oluyor desene... Seni boka batırmaya mı çalışıyor?” diye söylendi.

“O bir şey yapmadı!” diye savundum Emir’i gayriihtiyari.
“Onu takip eden bendim.”

“Köstebeikle tanıştın mı?”

“Efendim?”

Ulaş sırtıttı. “Oraya üç kez izinsiz indin ve sapasağlam buradasın öyle mi? İşte, bu seni mükemmel yapar.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye homurdandım. “Konuştuğun dili anlamıyorum.”

Köstebek de neyin nesiydi?

“İki kere izinsiz inmiştim ve beni sakat bırakacakları kadar dayak yemiştim.”

Dehşetle ona baktım. “Sen ciddi misin?”

“Ne sandın?” diyerek tek kaşını kaldırdı. “İzinsiz girenleri kırmızı halı ile ağırladıklarını mı?”

Şaşkınlıkla Ulaş’ı dinlerken merakım içimdeki ateşi körüklüyordu. “Sonra?” dedim heyecanla.

“Henüz ölmek istemediğime karar verip oraya inmeyi kestim,” dedi.

Bana bilmediğim şeyler anlatması için neredeyse çıldırırken o bu hâlimi fark edip duraksadı. “Tehlikeli sularda yüzüyorsun. Bildiğinden fazlasını anlatmayacağım.” Cümlesinin ortasında sırtıttı. “Ama tehlikeyi severim. Motor? Fazladan kaskım da var.”

Bana daha fazla ajanlık yapmayacağını anladığımda, umutsuzca ayağa kalktım. Ayaklarımı sürüyerek evden çıkarken, “Haydi, sürelim,” diye homurdanıyordum.

“Orası, hayalinde canlandığı kadar güzel ve masum bir yer değil,” diye uyardı.

“Güzel ve masum olduğunu düşünen kim?” dedim ona yan bir bakış atıp. “Emir geceleri orada yaşıyor.”

Sözlerime karşılık derin bir iç çekti. O da kendi motoruna binip kaskını takarken, “O dangalak herifin sana faydalı bir şey öğretmesini beklemezdim zaten,” dedi.

Emir’i savunmak için içgüdülerim harekete geçse de mantığım, önüme bir set çekti. Bana inanmamış ve muhtemelen Duru’nun yanına gitmişti. Ona teselli veriyor, belki de sarılıyordu. Ulaş’ın bana uzattığı kaskı takarken bu kötü düşünceleri zihnimden defettim. İstedğini yapabiliirdi.

Akşamüstü eve geldiğimde, sessizlik hüküm sürüyordu. Efsun Hanım ve Ünal Bey zaten sabahtan çıkmışlardı, eve geç saatte geleceklerdi. Hande’nin nerede olduğuyla ilgili ise bir fikrim yoktu. Motoru park edip biraz bahçede oyalandım. Gözlerim çaresizce Emir’i arıyordu ancak onu hiçbir yerde göremiyordum. İç çekip hamağa yayıldım. Onu bu kadar kafaya takmak, bana iyi gelmiyordu.

Bir çarpma sesi duyuldu.

Kulağım sese dikkat kesilirken yattığım yerden kalktım ve sesi tekrar dinledim.

Yumruk tekrar sertçe çarptı. Yığılıp kaldığım hamaktan ayaklandım ve garaja doğru yürümeye başladım. Kapı tamamen açıktı, içerisi loş ışıkta fazla net görünmüyordu.

“Dilsiz,” dedi geldiğimi fark eden Emir.

Bana bakmıyordu. Kum torbasına bir yumruk daha indirdi. Kolundaki bütün kaslar gerildi.

“Moruk,” dedim onu yanıtlayarak.

Gözlerini bana çevirdi. Alnında ter damlacıkları birikmişti.

“Telefon kullanmaya tahminen ne zaman karar verirsin?” diye sordu sert bir sesle. Sinirliydi.

“Uzun bir süre bunu düşünmüyorum,” dedim omuz silkerek. “Sosyal medya, beyin hücrelerime zarar veriyor. Yaşlı bir bunak olana kadar sadece kitap okumayı planlıyorum.”

Emir’in çenesi gerildi. Bir gram bile gülmüyordu. “Sosyal medyadan bahseden kim? Yapman gereken tek şey birisi merak edip sana ulaşmak istediğinde bir tuşa basıp cevaplamak. Zor olmasa gerek.”

Ona soğuk bir bakış attım. Torbasına bir yumruk daha salladı.

“Yumrukları kafama atmak istiyormuşsun gibi bir hâlin var,” dedim patavatsızca. Onu sinirlendirmek istiyordum, , sanki yeterince değilmiş gibi... Derin bir nefes alıp sallanan torbayı tuttu. “Şakası bile hoş değil, dilsiz.”

Onu umursamayıp garajındaki kirli, ufak koltuğa kendimi bıraktım. Bir süre, ne yapmaya çalıştığımı anlamak ister gibi bekledi, ardından pes etmiş olacak ki sinirle yumruk atmaya devam etti.

“Onun yanında mıydın?” dedi sol eliyle kuvvetli bir yumruk daha indirirken. Torba tekrar sallandı.

“Ulaş’ın yanındaydım,” dedim rahatça.

“Sana bundan hoşlanmadığımı söylediğimi hatırlıyorum,” diye tısladı dişlerinin arasından.

Duru’nun yanına gitmişti, bunu burnundan getirmek istiyordum. Koltukta arkama yaslanıp ayaklarımı uzattım. “Beni kısıtlayamazsın. Tıpkı seni kısıtlayamayacağım gibi...”

Torbaya aniden bir tekme patlatınca irkildim. “Sadece ona güvenmiyorum,” dedi gergin bir şekildesle. Orada, Ulaş’ın kafasına vurmaya hayal ettiğini görebiliyordum.

“Ben de Duru’ya güvenmiyorum. Ne yazık!”

“İkisi aynı şey değil!” diye itiraz etti. Geri çekildi ve ikinci bir tekme kum torbasını sarstı. “Duru bana zarar vermiyor ama o aptal sana zarar verebilir!” dedi. Boynundaki damarları sayabiliyordum.

“Masallardaki saf prensesler gibisin,” diye iç çektim. “Ulaş bana saplantılı değil ancak senin pırıl pırıl bir sapığın var, tebrikler.”

Emir sinirle soluyarak bana baktı. “Neden bahsediyorsun?”

“Hiç,” dedim umursamaz bir şekilde elimi sallarken. “Boş versene. Onu teselli etmeye devam et sen.”

“Kimseyi teselli etmedim!” diye çıkıştı. Gülümsedim. “Yazık olmuş kızcağıza desene.”

Emir sakinleşmek ister gibi gözlerini kapattı. Elalarını bana yeniden diktiğinde, az öncekinden bile daha kötüydü, gözlerinin içi alev alev yanıyordu. “Yanıma gel, dilsiz.”

“Neden?”

“Sinirli değil misin?” diye sordu.

Dürüstçe başımı salladım. “Senin bir odun olduğunu düşünüyorum.”

“Gel o zaman,” dedi bana doğru yürüyüp elimi tutarken. Bedenimi serbest bıraktım, beni koltuktan kaldırdı. Şimdi kum torbasının karşısındaydım. Onu benim için tuttu ve sabitledi.

“Hırslan,” diye fısıldadı kulağıma eğilip. Ellerime uzandı ve yumruk hâline getirdi. Avuçlarımı sıktım. “Bana ne kadar sinirli olduğunu hatırla.”

Emir’in sabah bana nasıl inanmadığını düşündüm. Bedenim anında gerildi.

“Daha çok,” diye fısıldadı. Zihnimde bir yerlerde Duru’nun keskin gözleri parladı.

Dudaklarına bir saniye dokunabilmek için her şeyimi feda edebileceğim adamı öptün.

Bedenim daha da sertleşmeye başladı. Kanım, damarlarımda asice dolaşırken Emir kulağıma yeniden mırıldandı. “Güzel, şimdi yere çok sağlam bas ve tam buraya bir yumruk at.

Fazla ileri atılma ki o güzel omzun sakatlanmasın.” Duruşumu sabitledi ve uzanıp torbanın sağ tarafına dokundu.

Karşımda Duru’nun şeytani yüzünü hayal ederken oraya sert bir yumruk attım. Emir gülümsedi. “Fena değil.”

O, diğer elimi harekete geçirmek için uğraşırken sabahki çirkin ses zihnimde yankılanıyordu.

Sen birkaç ay sonra yok olacaksın! Ben yıllardır onunlayım. Kendini ne sanıyorsun? Söylesene!

Tüm gücümle, torbaya bir yumruk daha indirdim. Elim hafifçe sızlarken Emir iyice keyiflenmişti. “Beklediğimden çok daha iyi.”

Üç günlük bir kızsın.

Tekrar vurdum. Zihnim bedenimi ele geçirmişti, sadece o hırçın sesi duyuyordum. Karşımda sanki o varmış gibi tekrar ileri atıldım. Tekrar, tekrar... Terlemiştim, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Elimi yeniden havaya kaldırdığımda Emir nazikçe parmaklarımı sardı. “Yavaş ol, kendine zarar vereceksin.”

Elimi ondan kurtardım. “Sen iyi misin?” diye sordu. Karşıma geçmiş, gözlerimin içine bakıyordu. Duru’nun bana söylediği şeylere rağmen Emir’in onu tercih etmesi beni gücendirmişti.

“Konu hâlâ Duru mu?” dedi yumuşakça çenemi kavrarken.

“Konu, bizim yine iletişim kuramıyor olmamız,” dedim nefesimi düzene sokmaya çalışırken. “Belki de bazı şeyleri tekrar gözden geçirmeliyiz.”

Bakışları gölgelendi. “Ne demek istiyorsun?”

Orada kalırsam, kırgınlığımın acısıyla istemediğim şeyler söyleyeceğimi fark ettim, geri dönüşü olmayan bir yola girmemek için kum torbasını kenara ittim ve garajdan hızla çıktım. Biraz dinlenmeye, belki de uyumaya ihtiyacım vardı. Kafam allak bllak olmuştu. Korkuyordum.

Emir’e kör kütük bağlanmışım.

Karanlık...

Rahatsızca kımıldadım ancak hareket etmemi engelleyen bir şey vardı. Yüzümü buruşturdum. Vücudum rahatsız olmasına rağmen burnuma çok hoş bir koku geliyordu, sevdiğim ve alışık olduğum bir koku. Gergin kaslarım, bu tatlı koku ile gevşerken beynim, bunun kaynağını bulmaya çalışıyordu. Ancak ne olduğunu anlayamıyordum.

“Gece?”

İsmimi duyduğumda gözlerimi açtım. Şimdi de nefes almıyordum. Bedenim ikinci kez kasılırken bir daha nefes almayı denedim. Sanki bir fanusa kapatılmışım da bütün hava içinden çekilmiş gibiydi. Ürkerek karanlıkta geriye doğru bir adım attım. Ayağım sert bir cisme değince çığlık atmak istedim ancak sesim boğazımda takılı kaldı. Çığlık atamamıştım çünkü nefes alamıyordum. Vücudum kapıldığı dehşetle sarsıldı. Ağzımı kapatan birini ya da suratıma bastırılmış bir yastığı aradım ancak hiçbir şey yoktu. Karanlıkta tek başımaydım ve nefes almamı engelleyecek bir şey bulamıyordum.

“Beni göremiyor musun, Gece?”

Ellerim boğazıma yapışırken gözlerim nefessizlikten yaşarmaya başladı. Başımı sese doğru çevirdim, karanlığın içinde karanlığın kendisinden daha koyu bir silüet vardı. Bana bakıyordu.

Kim olduğunu sorgulamadan silüete elimi uzattım. Nefes alamadığımı, ona muhtaç olduğumu göstermek istedim. Ona doğru çaresiz bir iki adım attım ancak bir başka gölge aniden belirip onu benden uzaklaştırdı. “Ona bakmayı kes,” dedi ince bir sesle. Çok tanıdıktı. Ama düşüncelerim puslu olduğu için onu seçemiyordum, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nefessiz bir hâlde can çekiştim. Bütün duyularım parçalanmıştı, ellerim telaşla yardım aradı. Kendimi toparlayamıyordum. Bir an, bu yoğunluğun içinde eriyeceğimi zannettim.

İnce ses, bu kez sertçe çıktı. “Ona bakmayı kes!”

Bunu bana mı yoksa benden uzaklaştırdığı silüete mi söylediğini anlamadım. Orada hiçbir şey yapamadan öylece kaybolup gittiğim hâlde gölge, karşımdaki insanı benden uzaklaştırdı. Benden nefret ediyordu. Öylece ölüp gitmemi bekliyordu.

“Girdiğin gibi çık hayatımızdan!” dedi.

Sesi öyle nefret doluydu ki nihayet onu tanıdım. Dudaklarım konuşmak için aralandı. Ses çıkarabilmek, nefes alabilmek için direndim ancak başaramadım. Birden, her yer beyaza büründü. Aydınlık gözlerimi acıttı.

Duru bana acıyarak baktı.

“Şu hâline bak!”

Nefes alamamaktan şişmiş suratım, çaresizce çırpınan ellerim... Gözlerim korku dolu olmalıydı. Parmaklarım boğazımı kavriyor, bir çıkış arıyordu. Biraz soluk alabilsem bütün bu acı son bulacaktı ancak alamıyordum. Bana yardım eden hiç kimse yoktu.

“Zavallısın sen,” dedi Duru.

Arkasına sakladığı silüeti bana göstermiyordu. Ona sımsıkı sarılmıştı. Benden uzaklaştırabileceği son noktaya kadar gitmek istiyordu. Acı, beni yakıp kavururken benden çaldığı kişinin Emir olduğunu anladım. Onu hoyratça ve acımasızca benden koparıyordu.

“Gece?”

Emir ismimi söyledi. Gözlerimi ona çevirdim. Nefes alamadığımı, çaresiz çırpınışlarımı görmüyor muydu yoksa görmezden mi geliyordu? Beynim öylesine bulanıktı ki bunu bile ayırt edemiyordum. Oysa o elalar beni her zaman anlardı.

Görüntü silikleşti. Ben, ona çaresizce haykıramadan yok oldular. Şimdi bir uğultudan ibarettim. Burada can vereceğimi düşündüm. Kimsenin gelip beni bulamayacağını... Yine yalnız kaldığımı...

Öyle olmadı. Duymaya hasret kaldığım bir ses işittim.

“Nihal'im?”

İçim sımsıcak olurken gözlerim yaşlarla doldu. “Baba?” Heyecandan sSesim titriyordu. heyecandan “Baba, sen misin?”

Titrek sesime yanıt gelmedi. Arkama baktım. Sonra sağıma ve soluma. Hiç kimse yoktu.

“Baba?” diye fısıldadım. Yaşlar gözlerimden süzüldü. Özlem, bir yangın gibi içimi kavurdu; küle döndüm. Onun sesini duymuştum. Emindim. Bana *Nihal'im* demişti. Bu babamdan başkası olamazdı.

“Baba!” diye haykırdım. “Baba neredesin?”

O an fark ettim. Nefes alamamak, canımı bundan daha az yakmıştı. İçimdeki küller yeniden alevlendi.

“Baba burada mısın? Baba? Baba sen misin?” Ellerimle ağzımı kapatırken hıçkırmaya başladım. Sağa döndüm. Sonra sola.

Arkama döndüm. Babam yoktu. Sesini duymuştum. Evet, buna emindim. Onun sesiydi. *Nihal*, diye fısıldamıştı. Bu, bizim yıldızımızın ismiydi. küçükken Çok eskiden, ismimle alay eden çocukları ona şikâyet ettiğimde, “Biz de sana *Nihal* deriz o zaman. Çok parlak bir yıldızın ismi... Gecenin içinde en güzeli! Hiç kimse anlamaz, olur mu güzel kızım?” diye avutmuştu beni. *Güzel sevgili*, anlamını taşıyordu. İçim özlemle tutuştu. Ben babamın tek sevgilisiydim.

“Baba!” diye haykırdım derin bir acıyla. Sesim, kısık bir fısıltıya dönüştü. “Lütfen baba!”

Hıçkırıklarım boğazımda düğümlendi. Az önce nefes alamayan ben miydim? Asıl nefes alamamak, soluksuz kalmak buydu! Gerçek acı buydu, daha fazlası yoktu. Sadece birkaç saniyeliğine onun sesini duymak bile bütün ölü hücrelerimi canlandırmıştı sanki. Acıyı bütün benliğimde hissediyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

“Buradayım!” dedi babam.

“Göremiyorum!” diye ağladım. “Baba, seni göremiyorum! Neredesin?”

Feryadım, boşlukta yok olup gitti.

“Beni özledin mi?”

Arkama baktım. “Çok özledim,” dedim ağlarken. “Beni bırakma, ne olur!”

Tükenmişim... Bitmişim... Ciğerlerim yanıyordu, yaşlar gözlerimi sıırıslıklam etmişti. Babama koşup duruyordum. Beni yine terk mi etmişti?

“Gitme,” diye yalvardım. “Gitme, ne olur. Baba, seni çok özledim.”

Sanki sesimi duydu. Uzakta, benden çok uzakta onu gördüm. Bana geliyordu. Acı bir yakarışla ona doğru koşarken kaybo-

lacak diye çok korktum. Adımlarım birbirine takıldı, düştüm. Babam, ağır ağır bana yürüyordu. Hasret kaldığım gözleri gözlerime değdi. Hıçkırıklarımı içime hapsedmeyi denedim, çaresiz parmaklarımı dudaklarıma kapattım. Babam, ağladığımı görürse üzülmüdü.

“Gece.”

Babam ellerimi tutamadan yok oldu. Çırpındım. “Dur! Baba, gitme! Dur!”

“Gece...”

Bu onun sesi değildi. Güçlü parmaklar beni sarstı. Kulağıma bir ses çarpıyordu. Hüngür hüngür ağladım. Babam yoktu.

“Sakinleş,” dedi kollarını bana saran Emir. Kulağıma fısıldadı. “Buradayım.”

Uyandım. Boğulurcasına öksürmeye başladım. Yüzüm yaşlarla ıslanmış, göğsüm inip kalkıyordu. “Ne yaptın?” dedim acıyla. Bedenimi ondan uzaklaştırdım. “Babam bana gelecekti. Ne yaptın?”

Emir, “Kâbus gördün,” dedi hüznle gözlerime bakarken.

“O kâbus değil!” diye bağırdım acıyla. “Babam bana sarılacaktı! Beni uyandırdın ve gitti! Bir daha gelmeyecek!” Kalbim acıyla burkuldu. “Onu nasıl göreceğim?”

Omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. “Elimi tutacaktı...” diye fısıldadım karanlıkta. “Bana dokunacaktı. Onu çok özlemiştim.”

Emir uzanıp bana sarılırken gözyaşlarım boynunu ıslattı. “Beni neden uyandırdın?” dedim hıçkırarak. “Keşke ellerimi tutsaydı.”

Bir rüya, bu kadar gerçek olamazdı. Bedenim ikinci bir hıçkırıkla tekrar sarsıldı. Emir’in sıcak kolları, ufak vücuduma daha

sıkı dolandı. Beni yatıştırmak istiyor gibi dudaklarını saçlarımda gezdiriyor ve hoş bir tınıyla bir şeyler mırıldanıyordu. Rüyada mıyım değil miyim anlayamıyordum. Hâlâ uyku sersemiydim ve yaşadığım acının etkisinden kurtulamamıştım.

“Geçti,” diye fısıldadı kolları beni daha sıkı sararken. Sanki dokunsam o da ağlayacaktı. Başımı kaldırıp bakmadım.

“Neden buraya geldin?” dedim hıçkırırken.

“Hep buradaydım. Hiç gitmemiştim.”

Odamın perdesi hafifçe havalandı. Titredim. Titrediğimi görünce Emir daha sıkı sarıldı bana. Başımı göğsüne yasladım. Bir süre öylece ağladım. Gözyaşlarım göğsünü ıslatıyordu, hiç ses çıkarmadı. Titreyen bedenimle, hüznümü açık eden hıçkırırlarımla öylece uyuyakaldım.

Sabah boğazımda acı bir tatla uyanırken Emir, yanımda yavaş nefesler alıp veriyordu. Benimle kalmıştı. Parmaklarım yüzüne uzanıp sakallarına dokunurken elimi avucuna alıp tuttu. Gözleri kapalı mırıldandı. “Saat kaç?”

“Bilmiyorum,” dedim gözlerimi ondan çekmeden.

Ela gözleri yavaşça göz kapaklarının ardından belirdi. “İyi misin?” Sesi uykudan boğuklaşmıştı. “Sanırım,” dedim.

Nefeslerimiz birbirine karışırken gözlerimizin içine baktık. “Dün seni kırdıysam üzgünüm,” dedi kısık bir sesle. Elimi hafifçe okşadı.

“Önemli değil.”

“Bana neden anlatmıyorsun?” diye sordu. Sesi sitem doluydu.

“Sana saplantılı,” diye mırıldandım yatakta ona yaklaşırken. “Bunu şimdiye kadar fark etmediğini söyleme.”

Sessiz kaldı. Sahiden fark etmediğini anladım.

“Aramıza kimsenin girmesini istemiyorum,” dedi saçlarını öperken. “Bana, ne olursa olsun, her şeyi anlat.”

Yavaşça başımı salladım. Bu, şu an benim için fazla önemli bir detay değildi.

“Dün gece...” diye soracak oldu. Aniden sustu. Benim anlatmamı bekledi.

“Babamı gördüm,” dedim pürüzlü sesimle. “Onu özlüyorum.”

“Nihal kim?” diye sordu aklına yeni gelmiş gibi.

“Bizim yıldızımız,” dedim buruk bir tebessümle. “Bana, bazen böyle seslenirdi.”

Çenem titredi. Bir süre daha sessiz kaldık. Biraz sonra Emir içimi paramparça eden bir şey söyledi. “Babanla anılarının olması çok güzel bir şey, bunu biliyorsun değil mi?”

Dolu dolu olan gözlerimi ona çevirdim. Bana daha sıkı sarıldı. Beni teselli ederken kendi acısını örtbas etmeye çalışıyordu.

“Çok yorulduğum,” dedim bitkince.

“Biliyorum,” dedi. “Bugün güzel bir şeyler yapalım.”

Ona sımsıkı sarıldım. Hande odamın kapısına gelip gitmek bilmeyene kadar sarılmaya devam ettik. “Uyan artık!” diye bağırdı kapının arkasından Hande.

“Geliyorum,” diye homurdandım Emir’e muzip bir bakış atarken. “Haydi, sen de çık.”

Tek kaşını kaldırdı. “Beni kovuyor musun?”

“Evet,” dedim.

Ben ne olduğunu anlayamadan ayağa fırladı ve beni kucağına aldı. “Ne tarafa defolmamı arzu edersin?”

“Beni yere indir,” diye tepindim. “İyice delirdin!”

“Buraya geldiğinden beri çok zayıfladın,” dedi Emir bedenimi yatağa bırakırken. Uzandı ve alnıma ufak bir öpücük kondurdu. “Seni şişmanlatmalıyız.”

“Beni rahat bırak,” diye homurdandım.

Kahvaltıya indiğimizde Efsun Hanım ve Ünal Bey yine yoktu. Hande bakışlarımı görünce, “Ziyaretleri uzamış,” diye açıkladı. “Oynaşmanız bittiyse masaya geçip kahvaltınızı yapın.”

Yanaklarım kıpkırmızı kesilirken, “Hande!” diye bağırdım.

Bana şirin şirin sırttı. Emir ona bir zeytin fırlattı. “Otur, sarışın.”

Hande çatalını Emir’in bacağına batırmak için uzanırken çayımı yudumladım. Hande bu haftaki burç yorumlarından bahsetmeye başlarken Emir, “Geç kalmadan çikalım,” dedi.

Hande kaşlarını kaldırıp bana bakınca, “Ben de bilmiyorum,” dedim.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde Emir ile beraber onun arabasına bindik. “Seni motoruma bindirip şehirde birkaç tur attırmak isterdim tatlı çocuk,” diye laf attım.

Arabada kemerini bağlarken çapkınca, “Bu bir çıkma teklifi mi?” diye sordu. Sırttım.

“Neden olmasın?”

Emir cebinden sigara paketini çıkarırken, “Anneme bir so-
rayım,” dedi. Gülmeye başladım. Araba hareket edip de taşlı yoldan çıktığımızda, Emir bir şey hatırlamış gibi paketi tekrar cebine soktu. Elindeki sigara dalını attı. Bu hareketi içimi tarif edemediğim, tatlı bir hisle doldurdu.

“Sigarayı acilen bırakmalıyım,” dedi düşünceli bir sesle.

“Kesinlikle,” dedim. “Ciğerlerini sevmelisin. Kimse sana iki tane daha vermeyecek.”

Bana yandan bir bakış atıp gülümserken, “Seninle, sağlıklı yaşamayı öğreneceğim,” diye mırıldandı. “Kamu spotu gibisin.”

Tekrar gülmeye başladım. Öyle çok güldüm ki karnıma ufak bir sancı girdi. Emir bir mağazanın önünde durduğunda, “Hemen geliyorum,” diyerek arabadan indi.

Güzel bir şarkı bulmak için radyoyu kurcaladım. Yaklaşık on beş dakika sonra elinde kolilerle yanıma geldi. Bagaja yerleştirdikten sonra tekrar arabaya atladı ve “Gidebiliriz,” diyerek gülümsedi.

“Nereye?” diye merakla atıldım.

“Görürsün.”

Bir süre, radyoda çalan şarkıların hoş tınısıyla yolda konuşmadan ilerledik. Araba izbe, kuytu bir sokağa girdiğinde gece-konduların arasına karışmıştık. “Burası da neresi?” diye sordum camdan etrafı incelerken.

Emir arabayı sakın bir yere park ettikten sonra, “Yanıma gel,” diye gülümsedi.

Arabadan inip bilmediğim bu dar sokakta onu takip ettim. Kolilerden birini ben almıştım, diğerleri ondaydı. “Bunlarda ne var?”

“Birazdan göreceksin, sabırlı ol!” dedi. Ara sokaklardan ilerledik ve bu kötü yol bizi az sonra sahile ulaştırdı. Ben şaşkınca denize gözlerimi dikerken Emir, “Görüyor musun?” dedi.

Gösterdiği yere baktım. Kızlı erkekli birçok çocuk sahil kenarında başıboş dolaşıyordu. Yanlarında, yaşça daha büyük bir çocuğun onlara seslendiğini gördüm.

Emir yavaş adımlarla onların yanına ilerledi. “Burada kimler varmış?”

Önce genç çocuk başını kaldırdı, ardından diğerleri... Hepsi birden Emir’e çığlık atarak koşmaya başladığında, ben ne ol-

duğunu anlayamadan onları izliyordum. Emir elindeki kolileri yere bıraktı. Çoğu küçücük olan, üstü başı kirli çocuklar Emir'in boynuna atlamaya başladı. Sanki ona dokunabilmek için savaş veriyorlardı.

“Emir abi!” diye haykırdı büyük olan. Elindeki selpakları bir kenara bırakıp gururla doğruldu. “Bu hafta, ilk maçımı kazandım!”

Emir, çocuğa heyecanla yumruğunu uzatınca çocuk ona kendi yumruğuyla karşılık verdi. “Aslanım benim!” diye sırttı Emir. “Her şey yolunda mı?”

Genç çocuk neşeyle sırttı. “Sayende abi.”

Küçükler, Emir'in pantolonuna asılırken Emir tekrar diz çöktü ve “Gelin bakalım yaramazlar,” dedi.

Çocukların kıyafetleri ve ayakkabıları öyle eskimişti ki gözlerim hüznle doldu. “Bugün, takımımıza yeni bir üye katıldı,” dedi Emir önemli bir sunumdaymış gibi. “İsmi, Gece.”

İrili ufaklı birçok meraklı göz bana dönünce elimi beceriksizce kaldırıp selam verdim. “Merhaba, takım.”

Selamıma neşeyle karşılık verdikten sonra dikkatleri hemen dağıldı, heyecanla kolilere bakmaya başladılar. Emir tek tek paketleri açarken çocuklardan biri, “Benim bebeğim kırılmıştı!” diye ağlamaklı bir sesle bağırdı.

Emir, “Gel bakalım, maviş,” dedi. Eli yüzü kirden kararmış; iri, mavi gözleri boncuk gibi parlayan bir kız çocuğu öne doğru ilerledi. “Aldın mı?”

Emir küskün bir sesle homurdandı. “Yoksa unuttuğumu mu düşündün?”

“Sen bizi hiç unutmazsın ki!” diye sevinçle bağırان çocuk, ufak ellerini Emir'in boynuna doladı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Emir sırttı. “Tamam, barıştık. Al bakalım, bu senin. Umarım beğenirsin.”

Minik kız heyecanla pakete atılırken abileri olduğunu düşündüğüm genç çocuk onu uyardı. “Teşekkür etmelisin, Irmak.”

Ufak kız, Emir’e utangaç bir teşekkür armağan ettikten sonra yeni bebeğini aldığı gibi yanındaki banka koştu. En az onlar kadar heyecanlı bir şekilde manzarayı izliyordum. Kalbim, gördüğüm sevgi dolu manzarayla sımsıcak olmuştu.

“Ayakkabı isteyen kimdi?” dedi Emir paketleri karıştırırken. Sağındaki çocuk zıplamaya başladı. “Benimki yırtıldı. Ben! Ben!”

Emir temiz, güzel bir ayakkabıyı kutusundan çıkardı. Önce çocuğun eskimiş ayakkabısına uzandı ve onu çıkardı. Eski ayakkabıları bir kenara koyup pırıl pırıl parlayan yenilerini çocuğun ayağına yavaşça giydirdi. Çocuk heyecanla ayakkabılara bakıyordu. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanlarına ilerledim ve elimdeki kutuyu oraya bıraktım. Henüz on altı, on yedisinde gözükten genç çocuk bana gülümsedi. “Onun arkadaşı mısın?”

“Evet,” dedim gülümsemesine karşılık vererek. “Sanırım bunlar da sizin için.”

Çocuk bendeki koliyi açmaya başladı, içinden bir sürü yeni eşya çıktı. Çocukların hepsi zıplayarak bir şeyleri almaya çalışırken Emir doğruldu ve genç çocuğun yanına geldi. “Çalışmıyorlar değil mi?”

Çocuk hızla başını salladı. “Merak etme abi, gözlerim üstünde. Sadece oyun oynamak için sokaktalar.”

Emir tatmin olmuş bir gülümsemeye çocuğun omzuna dokunurken, “Yine geleceğim,” dedi. “Göz kulak ol.” Arkasını dönmeden önce çocuğa cesaret veren bir sesle fısıldadı. “Haftaya yeni bir galibiyet bekliyorum.”

“Hiç merak etme abi!” dedi çocuk sevinçle. “Aynen öğrettiğin gibi.”

Ben, ağladığımı görmemeleri için hızla arkamı dönerken Emir kulağıma mırıldandı. "Turnuvalara hazırlanıyor."

"ğretmeni sen misin?" dedim duygularım kalbimden taşarken.

"Sayılır. Yardım ediyorum."

Geldiğimiz sokağa girdik. Çocukların burada yaşadıklarını anladım. Burası sahilin berraklığına tezat, kötü ve yıkılmış evlerle doluydu. Neden buradan gittiğimizi sormak üzereyken, "Görüyor musun?" dedi.

Ona baktım. "Böyle izbe, karanlık bir yer, şu denizin ortasına çıkıyor. Akla hayale sığmayan bir şey..."

Elalarını, yeşillerime çevirdi. "Benim karanlığım da böyle işte, sonu sana çıkıyor."

İşte, tam o anda gerçek *beni* bu kuytu sokakta, bedenimin derinliklerine inene dek sarstı. Kalbimi, kalbine mhrlemişti.

Ona açık olmuştum.

BÖLÜM 8

Korku

Birbirini takip eden haftalarda, hayatımın en güzel günlerini yaşadım. Sabahlara kadar Emir’le birlikte güneşin doğuşunu bekliyor, birbirimize zar zor veda ederek uykuya dalıyorduk. Kâbuslarım, artık beni rahatsız etmiyordu çünkü ben huzurla Emir’e sığınyordum. Hande, bizi yakaladığı yerde laf atmaktan çekinmiyor, Efsun Hanım’a ispiyonlayacağından bahsediyordu. Biz de her seferinde onu kovuyorduk. Ben, uyanır uyanmaz Emir’in yanına, garaja damlıyordum. O, zinde kalmak için spor yapıyor, ben de ondan bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum. Artık eskisinden de iyi yumruk atıyor, torbayı sağlam bir şekilde dövabiliyordum!

Yine ufak darbelerimle övündüğüm saçma anlardan birindeyken Emir’e o uğursuz telefon geldi.

Az önce bana neşeyle gülümseyen yüzünün, yavaşça gerilmesini izledim. Bu beni ürpertti. Telefonu kapattığında alnımdaki teri sildim. “Ne oluyor?”

Bana baktı. Bir süre konuşmadık, yüz hatları fena gerilmişti. “Bu gece, yeraltına inmeme gerekiyor.”

Cevap karşısında buz kesildim. “Dövüşecek misin?”

“Hayır.”

Belki evet deseydi korkum azalırdı.

“O zaman...” dedim pürüzlü sesimle. Öksürdüm. “Yeraltında ne yapacaksın Emir?”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, bir an sıkıntılı bir nefes verdi. “Beni çağırıyorlar.”

“Kim?”

“Köstebek.”

Kaşlarım çatıldı. Şu meşhur Köstebek... Bunları konuşmaya hazır mıydım?

“Köstebeğin kim olduğunu bana söyler misin?” dedim titrek sesimle. Emir’in gözleri suratımı taradı. Sonra ileri doğru bir adım attı, yanıma geldi. Uzun parmakları suratımı kavradı ve yavaşça yanağımı okşadı.

“İçinden çıkamıyorum. Ne kadar çok şey bilersen o kadar tehlikede olacaksın ama bilmezsen daha büyük bir tehlikesin. Sanırım, sana anlatacağım.”

Bunu beklemiyordum. “Yani...” Sesim, loş garajda yok olup gitti. Gözlerine baktım. “Bana anlatacak mısın?”

Başını salladı. Oldukça gönülsüzdü ama bu, yapması gereken bir görev gibiydi, bakışları bunu söylüyordu. Eğilip dudaklarını saçlarıma bastırdı.

“Seni aşağıda gördükleri için...” Bir süre sessiz kaldı. “Birtakım problemler doğdu. Bu yüzden Tuna’yla haber yollamışlar.”

Boğazıma minik bir yumru oturdu. “Anlıyorum.”

Emir kısık bir sesle güldü. “Neyi?”

Bakışlarımı ondan ayırmadım. Biraz daha rahatlamış gibiydi, devam etti. “Tuna ile konuştum. Artık yeraltında dövüşmeyece-

ğimi söyledim. Bunu bu şekilde kestirip atamayacağımı söylemişler. Kafese son kez girmemi istediler. Bugün dövüşürsem bir şeyler hallolacak.”

“Girme,” dedim korku bir kara bulut gibi içime dağılırken.

“Girersem kazanmam gerekecek,” dedi. Ardından dudakları kıvrıldı, bana güven verici bir tebessüm bahşetti. “Her zaman kazanırım.”

Derin bir nefes aldım. Her insan hata yapardı. Kendinden böyle emin konuşması biraz korkutucuydu. Anlatmaya devam etti.

“Bu işlerle bir adam ilgileniyor. Tahmin edemeyeceğin kadar karanlık bir adam... Muhtemelen hayatında hiç onun gibi birini tanımamışsındır. Zaten tanıman da gerekmiyor. Bu yüzden seni uzak tutuyorum. Olması gereken bu.”

Dövüşmeyi benim için bırakacağını ilk kez, o an anladım.

“Onu, yeraltının babası sayıyorlar. Lakabı *Köstebek*. Gerçek adını bilmiyorum, muhtemelen kimse bilmiyor. Daha önce yalnızca bir defa yüz yüze gördüm, genellikle fedaileri halleder onun işlerini. Anlarsın ya... Daha minik köstebekler.”

Ses tonunda bıkkınlık vardı ve biraz da küçümseme...

Anlamakta güçlük çekiyordum.

Bütün bu yeraltı işlerini, sadece bir adam, sıradan ve bizler gibi öylesine bir insan mı yürütüyordu? Bütün bu karanlık düzeni o mu kurmuştu?

“Yeraltını kimin meydana getirdiğini düşünüyorsun. Kimse. Bu bizim bilebileceğimiz bir şey değil. Savaş sırasında kullanılan bir yer olduğu tahmin ediliyor. Ancak şimdiki hâline nasıl geldi, bu herkes için bir muamma.”

Öğrendiklerimi sindirmeye çalıştım.

Köstebek diye bir adam vardı. Yeraltının ipleri elindeydi. Sınırım benden haberdardı. Bunun nasıl olduğuna aklım ermiyor-
du. Koskoca yeraltını ve kalabalık insan güruhunu düşününce,
ben pek de önemli bir yer kaplamıyordum aslında. Bir şeyler
olmuştu ve Emir, bu gece, bir ihtimal benim yüzümden dövüş-
cekti. Kazanması lazımdı.

“Peki, sence de bütün bu yeraltı olayında ben fazla küçük kal-
mıyor muyum? Yani...” diye geveledim. Emir’in yüzü ciddileşti.

“Hiçbir şeyi atlamamak için geliştirdikleri bir sistem var. Faz-
la detaycılar... Emin ol, görünce şaşırıyorsun.”

Kendimi bir çeşit bilim kurgu filminin içindeymiş gibi hisse-
diyordum.

“Ama yine de ben...”

“Sen ya da oraya izinsiz inen bir başkası! Yalnız olduğunu
düşündüğünü söyleme bana. Bunu gizlice yapan ilk insan sen
misin? Böyle mi sanıyorsun? Birileri senden önce bunu dene-
meseydi bugün fark edilebilir olmazdın. Ve unutmadan... Orası
yeraltı. Yalnızca senin gördüğün iki sokaktan ibaret değil, bunu
bilmen gerekiyor. Her şey, görüldüğü kadar kolay ve basit değil.
Eğer bir şansın olsaydı ve bütün bu olanları yukarıdan, en tepe-
den izleseydin, bir daha bu bataklığa girmek istemezdin, emin
ol. Çünkü sen, yalnızca kendi oyun alanında takılıyorsun. İnan
bana, orada dönen iğrenç şeylerin henüz onda birini bile görme-
mişsindir. Beni anlıyor musun?”

Aynı anda hem ürperdim hem de yutkundum.

“Bunları neyin içinde olduğunu bilmen için söylüyorum. Za-
ten artık bulaştın. Bilinçli ol ve zararı en aza indir.”

“Zarar mı?” dedim şaşkınca.

“Genel anlamda söylüyorum,” dedi. Rengim birkaç ton atmış
olmalıydı çünkü bakışları birden yumuşadı. “Sana verilecek bir
zarar değil, ben yanıdayken kimse bunu yapamaz.”

“Peşinden hiç gelmemeliydim...” diye mırıldandım suçluluk duygusu içimi yakarken. “Benim yüzümden geldi bunlar başına.”

Gözlerinde şefkatli bir ışıltı gezindi. “Benim peşimden gelmeseydin belki de birbirimizin ruhuna asla sahip olamayacaktık,” dedi. “Sen odanda kitaplarına gömülmüş bir kadın, ben bir kafesin içinde yumruk sallayıp duran bir adamdan ibaret olacaktım.” Uzandı, parmakları tenimi okşadı. “Ama artık sen ya da ben diye bir şey yok, *biz* varız. Biz, birbirimizden ibaretiz.”

Gözlerim doldu. İçimdeki korkuyu bastırmak istiyordum.

“Böyle yapma,” diye ikaz etti. Gözlerimi hızla sildim. “Biliyorum.”

Bilmiyordum. Ona bir şey olursa vicdanımı nasıl rahatlatabileceğimi asla bilmiyordum.

Bana sarıldı. Ben de sımsıkı sarılarak karşılık verdim. Kollarımın arasında boğulacaktı neredeyse. Geri çekilip yüzünün her noktasına öpücükler kondururken, “O kafese tekrar girmek zorunda kalacağın için üzgünüm,” diye fısıldadım.

Çapkınca güldü. “Böyle moral vereceksen sürekli dövüşebilirim.”

Islak kirpiklerimin arasından ona gülümsedikten sonra başımı göğsüne yasladım. Dudaklarımı boynuna bastırdım ve sıcak tenini öptüm. Söyleyeceğim şey, beni ne kadar korkutsa da içimden geçeni bir çırpıda dile getirdim. “Seninle gelmek istiyorum.”

Duraksamadan cevapladı. “Yalnız iniyorum!”

Başımı geri çekip ona kararlı bir ifadeyle baktım. “Seni orada yalnız bırakmamı isteme. Tuna'nın yanından bir saniye bile ayrılmayacağım. Söz veriyorum. Tuvalet için bile!”

“Hayır desem bile geleceksin değil mi?” diye sordu.

Kesin bir şekilde başımı salladım. “Evet.”

Bıkkın bir nefes alıp beni göğsüne çekerken ona sıkıca sarıldım. “Sana meydan okuyamıyorum. Bütün savunmalarımı yerle bir ediyorsun.”

Birkaç saat sonra, korkuyla gece yarısını beklerken içim içimi yiyordu ve ben tamamen manyakça şeylerle meşguldüm. Gözlerim yeni bir sekmeye takıldı, bilgisayarın parlaklığını biraz daha artırdım. Bu konuda hiçbir bilgim olmadığı için hangi kısmın önemli olduğunu kolayca anlayamıyordum, sürekli geriye dönmem ve yazılanlara tekrar göz atmam gerekiyordu. Yine de pes etmeyecektim, oraya son inişimiz gece yarısında olacaktı ve ben öğrenebildiğim kadar çok şeyi hafızama kazımaya kararlıyım.

“Boksta duruş çok önemlidir. Çünkü bir boksörün saldırı ve savunma gücü ile hızı, dengesine ve karşıdan gelecek hamlelere her an hazır olmasına bağlıdır.”

Emir’in kum torbasına vurmama izin vermeden önce duruşumu kaç kez düzelttiğini hatırladım. O, bu işi profesyonelce yapıyordu. İlgiyle okumaya devam ettim.

“Boksörün duruşu rahat olmalıdır. İyi bir duruşta sağ ayak ve biraz öndeki sol ayak, bir denge oluşturacak biçimde sağa doğru açılı olmalıdır. Her iki ayağın ucu da hafifçe sağa dönük olursa, bedenin yalnızca sol yanı rakibe açık tutulur.”

Gözlerimi kıstım. Hiçbir zaman bir ringe çıkıp rakibimle dövüşmeyecektim ancak bunları öğrenmenin de bir zararı yoktu, değil mi? Anlamadığım yerleri Emir’e sormaya karar verdim.

Sayfayı kapattım, bir başkasına geçtim. Bu sayfada o kadar çok terim kullanılmıştı ki yabancı bir dilde yazılmış gibiydi. Kullanılan terimlerin çoğunu hayatımda ilk kez duyuyordum. Buna aldırmandan okumaya devam ettim. Burada da vuruş teknikleri hakkında kısa bilgiler ve yapılması gerekenler yazıyordu. Kendi-

mi konsantre olmaya zorlayarak tekrar tekrar okudum. Bir şeyler kapmam lazımdı.

“... Swing ise kroşelerin uzatılmış şeklidir. Devamlı hareketlerle rakibi şuursuz bir hücumla zorlamak ve hemen kontra ataklara geçmek üzere yapılır.”

Hafızamı yokladım. Emir’in dövüşlerinden birinde bunu yaptığını hatırlıyordum, onu büyülenmiş gibi izlemiştim. Bir adamın suratına çıldırmış gibi art arda yumruklar indirmişti. Bu, hem onun yüzünde çılgınca bir ifade oluşturmuş, psikopat olduğunu düşünmeme yol açmıştı hem de taraftarları kudurtmuştu. Şöyle bir düşününce, sahiden heyecan verici bir hareketti. Bir başka sayfayı açıp okumaya devam ettim.

“Dövüşürken gözleri rakipten ayırmak beklenmedik hamlelerle karşılaşmanıza neden olabilir. Oysaki doğru bir biçimde rakibe odaklanmak, bir prensip hâline getirilmelidir. Dövüş esnasında mesafe durumlarını kavramada profesyonelleşmelisiniz. Her mesafenin teknik ve taktiği kendine özgüdür. Mesafenin bazen açılması bazen kapanması bazen ise muhafaza edilerek bozulmaması gerekebilir. Hangisinin gerekeceği hareket hâlindeyken belli olur, başlangıçta anlaşılmaz.”

Evet, bu paragraf son derece mantıklıydı. Dövüşün ortasında Emir’i nasıl çıldırtarak dikkatini dağıttığımı hatırladım. Bunu yaparken tam olarak ne düşünüyordum, kendim de emin değilim. Bu yalnızca rakibin üstünlük sağlamasını ve Emir’in darbe yemesini kolaylaştırmıştı.

Bu kısımda dövüşün hiçbir anında dikkati elden bırakmamak gerektiği yazıyordu, karşıdakinin zihnini bulandırmak da önemliydi, beklemediği bir anda atağa geçilmeliydi. Bir an, Kafes’te olduğumu hayal ettim ve kendi kendime gülmeye başladım. Manzara, biraz komik olurdu.

Kapım çalınmadan birkaç dakika önce Geveze mesaj atmıştı, hemen açtım. Nasıl olduğumu soruyordu, onunla son konuş-

mamızda her zamanki gibi fazlasıyla kötüydüm. Oysa şu an işler biraz daha rayına oturmuştu, kendimi iyi ve dinç hissediyordum. Minik bir el vicdanımı dürttü, sahiden ne kadar da kalpsizdim! Geveze benim her anımda yanımdayken ben onu sürekli unuttuyordum. Aklıma arada bir geliyordu ve genelde o sırada, ilk mesajı o atıyordu. Bu tam anlamıyla nankörlüktü.

“Biliyor musun? Kendimi, her başı sıkıştığında senden medet uman bir nankör gibi hissediyorum.”

“Nankör insanlara ayrı bir sempati duyarım,” diye cevap yazdığımda sııttım.

“Bana yazıyor musun?”

“Evet. Şu an bunu yapıyorum.”

Tekrar gülmeye başladım. Hatta bir an bu, o kadar komik geldi ki sinirlerim bozulmuş hâlde ufak bir kahkaha attım. Kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyordum.

“Flört etmek anlamında.” diye açıkladım.

“Biliyorum.” dedi. Tekrar sııttım. İkinci bir cevap attı.

“Ama senin yaşında biri ile ilgilenmeyeceğimi bilmen gerekirdi. Değil mi? Bu yüzden gerçek anlamda bir yazmaktan bahsetmiştim. Ah, zamane gençliği...”

Bütün gerginliğimi alıp götürdü. Onunla birkaç saat daha konuştuk. Bir ara, bana ilk kez kendinden daha detaylı bahsetti. Yalnız yaşıyordu ve bundan memnundu. Ayrıca benim gibi birçok arkadaşı vardı. Onu kıskandığımı söylediğimde en fazla benimle sohbet ettiğini belirtti. Gülücük gönderdim. Onu tanıdığım için kendimi gerçekten şanslı hissediyordum.

Geveze'ye az sonra bir maceraya atılacağımı söyledim. Yeraltına inmeden önce konuştuğum ilk kişi, yine o olmuştu. Eski günler birden gözümün önünden geçti. Birkaç ay içinde ne kadar da fazla şey yaşamıştım, anılar hızla birikmişti.

Geveze, bana her zamanki gülücüğünden gönderdi. “:)”

Bu gülüş, pek çok anlama geliyordu. Bir şeyi çok komik bulduğunda da bana teselli verirken de hep bu gülüş vardı. Acaba normalde de suratında hep böyle sade bir gülümseme mi taşıyordu? Kimi zaman küstah, kimi zaman cana yakın bir dudak kıvrışı... Merak etmemek elde değildi. Buraya geldiğimden beri yanımda olan biriydi, onu sıradan biri gibi göremiyordum. Bir kez bile tartıştığımızı hatırlamıyordum; beni hiç sıkılmadan, hiç bıkmadan dinlemişti. İşe yarar önerilerde bulunmuştu, incitmekten hep sakınmıştı. Ona kötü davranıyormuşum gibi hissettim.

Tam yeni bir cevap gönderirken kapım tıklandı. Emir, ben Geveze’yi yanıtlarken içeri girdi. Gergin bakışları beni bulurken “Hazır mısınız?” diye sordu.

Heyecanla başımı salladım. Odamdan çıkıp kapımı kilitlerken o, hemen arkamda bekliyordu. “Bana kafayı yedirteceksin, dilsiz,” diye homurdandı. Arkamı dönüp ona baktım. “Ben de seni seviyorum.”

Birkaç saniye, sessiz koridorda birbirimizi seyrettik. Bakışlarındaki yoğunluğun altında ezileceğimi sandım. Uzandı ve dudaklarını sıcak dudaklarıma bastırdı. Kokusunu içime çekerken onun beni doya doya öpmesine müsaade ettim. “Moral öpücüğü,” diye mırıldandı.

Parmaklarım parmaklarına kenetlendi, aşağı kata inip Hande’yi bulduk. “Bir aksilik olursa, Efsun ablaya ne diyeceğim?” diye ofladı Hande.

“Hiçbir şey olmayacak,” dedim ortamın gergin havasını dağıtmak istermiş gibi. “Ulaş’ın haberi var. Yokluğumuzu fark ederse onda kaldığımızı söylersin.”

Emir’in, parmaklarımı tutan eli gerildi. Ona yandan bir bakış attım. “Temkinli olmak zorundaydım.”

Biraz sonra birlikte garaja ilerliyorduk.

Karanlık bize kucak açarken Hande arkamızdan seslendi. “Tek parça dönün!”

“Çok uzun kalmayacağımızı umuyorum.” Emir’e baktım, cevap vermedi. Yine de kötü düşünceleri zihnimden defettim. Onu orada yalnız bırakacak değildim. Üstelik benim yüzümden o korkunç kafese girecekken...

O, her dövüşü kazanırdı nasıl olsa. Kendisi söylemişti, değil mi?

Hande kapıyı kapattı. Koyu karanlıkta yalnızca Emir ve ben kaldık. Bir süre sadece nefes alış verişlerimiz duyuldu. İki adım attıktan sonra yanıma geldi, beni kendine çekti.

“Bir sorun var mı?” diye sordu hafif pürüzlü sesiyle. Fazla duygusaldı.

“Yok,” diye fısıldadım. Korktuğumu söylemek istemiyordum. “Emin misin?” diye sorarken istersem inmeyebileceğimi teklif edeceğini anladım, hızla konuyu değiştirdim.

“Dövüş hakkında bir şeyler öğrendim, biliyor musun? Epey komikti.”

Göğsünden tatlı bir hırıltı çıktı, ben de gevşeyerek sııttım. “Öyle mi?”

“Evet,” dedim. Sonra yumruk yaptığım elimi hafifçe omzuna vurdum. “Tek rakibim sensin, Emir.”

Bu kez daha içten güldü, ben de ona eşlik ettim. Gerginliğim uçup gitmiş gibiydi, onun birkaç saat içinde psikopat bir kafesin içine tıklacağını düşünmemeye çalıştım.

Konuşmadan geri çekildi, elimi tuttu ve garajın diğer ucuna ilerledik. Paspası ayağı ile itti sonra da eğilip tamamen kaldırdı. Metal kapak sinsice bana göz kırıyor gibiydi, ruhum ne kadar

maceracı olursa olsun burayı hiçbir zaman sevemeyecektim. Bu kapak, altında ne pislikler barındırıyordu, biliyordum.

“Önce ben iniyorum. Peşimden gel,” dedi.

“Tamam,” diye yanıtladım.

Kapağın kilidini açtı. Becerikli elleri hızlı hareket ediyordu, ağır metali tek hamlede kaldırdı. Gürültü yapmadan beton zemine bıraktı, daha sonra hiç düşünmeden benim asla yapamayacağım kadar hızlı bir şekilde merdivenleri inmeye başladı. Hem ellerini hem de ayaklarını aynı hızda aşağı kaydırabiliyordu, bence bu bile yetenek isteyen bir şeydi.

Cesaretimi topladıktan sonra ayaklarımı sallandırdım, buz gibi demiri kavradım, irkilmiştim. Demire sağlamca bastıktan sonra kendimi aşağı ittim, ardından uzanıp metal kapağı zor da olsa kapattım. Bir yandan da düşmemeye çalışıyordum. Yukarıyla bütün bağlantımızı kestiğimizi bilmek, iyi hissettirmiyordu.

“Buradayım,” dedi aşağıdan güven duyduğum sesi. Baktım. Evet, oradaydı.

“Geliyorum,” diye mırıldandım. Vücudumu aşağı kaydırdım, hızlı olmaya çalışarak basamakları tek tek indim. Emir muhtemelen çoktan inmişti. Ben bu merdiveni biraz abartıyor olabilirdim ancak hatırı sayılır bir uzunluğu da yok değildi.

Son adımımı da attım. Aşağı atlamak üzereyken güçlü elleri belimde hissettim. Emir beni birden yere indirdi. Karanlıkta tam olarak göremediğim gözlerine baktım.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Zamanı tam da burada durdurmak istedim. Bu karanlık koridorda, çıkıntılı duvara yaslanmışken ve birbirimizi doğru dürüst göremiyorken... Saniyeler akmasın, o kötü yere hiç girmeyelim istedim.

“Sence de artık gitmemiz gerekmiyor mu?” dedim bu büyü anı bozmak zorunda kalırken.

Hızlı ve acısız olsun istiyordum. Gidelim ve bir an evvel bitsin.

Saçlarımı öptü. Cevap vermeden parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Birkaç saniye içinde sert maskesi yüzündeydi. Koridor boyunca ilerlemeye başladık, tek başıma olsaydım buradan geçmem dakikalarımı alırdı. Oysa şimdi Emir elimi sıkıca tutmuşken onun sağlam adımları bir saniye bile tereddüt etmeme fırsat bırakmıyordu.

Büyük kapının önüne geldiğimizde terlemiştım. Ne olursa olsun, dışarıda bizi neyin beklediğini bilmiyorduk, yeraltını hiçbir zaman sevmeyecektim.

Emir ile bir süre bekledik. İkimiz de konuşmuyorduk. Bunu yapmak çok güçtü. Kapı açıldı. Ben olduğum yerde titrerken Emir, daha mantıklı hareket ederek saniyeler içinde öteki tarafa geçip kapıyı ardımızdan kapattı. Çıkan sesle bir an olduğum yerde sıçradım. İşte yeraltındaydık!

“Hazırsan başlıyoruz,” diye fısıldadı.

Hazır olmak zorundaydım.

“Bir planın var mı?” dedim karanlık sokağa bakarken. Hızlı adımlarla karşı kaldırıma geçip yürümeye başladık, seri hareket ediyorduk. Emir elimi bıraktı.

“Var. Kafes’e gideceğiz. Arka yoldan.”

Başımı salladım ve ellerimi cebime sokup adımlarına ayak uydurmaya çalıştım. Hızlı yürüyordu, geride kalıyordum. Ancak yan yana, el ele duramazdık. Bu çok dikkat çekerdi.

Emir şapkasının altından çaktırmadan bana baktı, nasıl olduğumu anlamaya çalışıyor gibiydi. *Bomba gibiyim*, demek istedim. Birazdan parçalarım etrafa saçılacak gibi hissediyordum.

Önüne döndü ve karanlık sokakta, siyahlar içinde yürümeye devam etti. Aydınlık caddeye hiç çıkmadık. Arka taraflardan ilerliyorduk, yolda kimse yoktu. Burası, Tuna’nın beni getirdiği arka

kapıydı. Daha önce görmüş olsam da duvara gizlenmiş kapıyı hâlâ ayırt edemiyordum.

Yeraltındaki favori oyunum buydu!

Dikkatle onu izlerken sola doğru iki adım attı ve tuğlanın birini içeri itti. Minik bir gıcırtının ardından duvar içine çöküyormuş gibi bir görüntü oluştu, Emir cebinden bir anahtar çıkardıktan sonra kilidi açtı ve hızla kapıyı itti. Ardından dönüp bana baktı. Yanına koştum. Şimdiye kadar fazla dikkat çekmiş olmamamızı umuyordum, sokak zaten boştu.

Az sonra içerideydik. Dönüp kapıyı kapattı, sonra yanıma ilerleyip hafifçe belime dokundu. Bu, *yürü* demekti. Sersem ruh hâlimden çıkıp hızlıca hareket etmeye başladım.

Merdivenleri çıkıyorken, “Goril bizi görürse?” diye sordum telaşla. Başını eğip bana baktı. “Goril mi?”

Yüzümü buruşturdum. “Yani, şu iri koruma. Şişman olan.” Beni anlamadığını görünce, “Boğazıma yapışan,” dedim.

Sadece birkaç saniye içinde gözleri karardı. Bakışları yavaşça boğazıma inerken yutkundum. Gergin bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Onun işi bitmiştir. Bir daha görmeyiz herhâlde,” dedi.

Ardından dönüp basamakları çıkmaya devam etti. Peşinden ilerledim. O hâlde korkacak bir şey yoktu.

“Korkacak bir şey yok,” dedi az sonra. İstemsizce sıırıttım. Kesinlikle zihnimi okuyabiliyordu.

“Çok da korktuğum söylenemez,” diye karşılık verdim. Emir gülümsedi. Şapkasının altından yanağındaki ufak gamzeyi görmek, bir anlık da olsa mutluluk vericiydi.

Merdivenler bittiğinde arka kapının önündeydik. Burada herhangi bir kilit yoktu, kapıyı sakince açtı.

Mekânın parlak ışıkları yüzüme yansıdı, siyahlar içindeyken bir an bu renkli koridorda tuhaf bir manzara oluşturduk. İçeri durmadan birileri giriyordu, üst merdivene çıktığımız için dikkat çekmiyorduk. Yine de tedbiri elden bırakmamak gerekiyordu, yukarı çıkıp Emir ve Tuna'nın ufak odasının önüne geldik.

Emir kapıyı iki kez tıklattı. Sonra dönüp bana baktı. Dövüş için hazırlanacaktı. Neden bunu kabullenmek istemiyordum?

“Kimsin?” Tuna'nın sesi ciddiye.

“Aç,” dedi Emir.

“Aşkım gelmiş.”

Tuna kapıyı açtı. Sırıtiyordu. Gülmeye başladım. Emir'e cilve yaptığında çok komik oluyordu. Emir, benim neşelenmiş hâlimin aksine çatık kaşlarla bana baktı, dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi tutmaya çalıştı. Kolunun altından hızla içeri siviştım.

“Cıvıklık yapma.” Emir, Tuna'ya homurdanarak büyük dolaba ilerlerken Tuna, arkasından iç çekti. “Bunu da böyle kabullendik işte.”

Tekrar gülmeye başladım. O kadar gergindim ki gülmek biraz olsun rahatlatmıştı beni, kendimi çift kişilik koltuğa atıp iyice yayıldım. Emir kapüşonlu hırkasını çıkarıp attı, vücudu çıplaktı. Tuna ona aldırmadan masadaki kâğıtların yanına ilerledi ve bir şeyler yazmaya başladı.

“Birkaç dakikan var. Hızlı olsan iyi olur.”

Emir cevap vermedi, havlusunu ve şortunu alıp banyoya girdi. O, kapıyı kapatır kapatmaz, Tuna ile bakışıp gülüşmeye başladık.

“N'aber, kılıksız?” diye sordu.

İç çektim. “Garip. Buraya tekrar gelmek...”

Omuz silkti. “Sen nasılsın?” diye sordum.

“Garip. Buradan hiç çıkmamak...” Güldü. “Yerin kaç kat altında çürüyorum. Yakışıklılığıma yazık oluyor.” Sonra Emir’e doğru bağırdı. “Kıymetimiz bilinmiyor!”

İçeriden Emir’in sesi duyuldu. “Seni hâlâ duyabiliyorum, ahmak!”

Tuna daha çok sıırttı. “Duyabildiğini biliyorum, hayatım.”

Emir banyonun kapısını çarparak çıktı. “Yeter,” diye homurdandı. Tuna onun yanına ilerleyip elindeki kâğıtları uzattı, bir şeyler anlatmaya başladı. Birden korkunç bir ciddiyete bürünmüşlerdi, aralarındaki ilişki her geçen gün beni daha çok şaşırtıyordu.

“Bunu hallet, sonrası kolay. Ama adam dişli, dikkat et.”

Emir omuz silkti. Rakibini önemsemiyordu bile.

“Gidiyorum ben. Gece ile kal.” Bana son bir bakış attı, iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. “Sen de mümkünse Tuna ile.”

Başımı salladım.

“Seni izlemeyecek miyim?”

Hayır, anlamında başını iki yana salladı. “Tehlikeli. Burada kal. Dövüşten sonra geleceğim.”

İtiraz etmedim. O, burayı benden daha iyi biliyordu. Kapıdan çıkmadan önce yanıma geldi, elini enseme koyup dudaklarını alnıma bastırdı. “Hemen döneceğim.” Sesi içime güven tomurcuklarını saçtı, yeşermesi uzun sürmezdi.

“Ayrıca,” dedi eliyle odanın içinde bir yeri işaret ederken. “Şu, işini görür. Merak etme, uzun sürmeyecek.”

Kendinden o kadar emindi ki dönüp gösterdiği yere bakmadım, hayran bakışlarla onu izledim. Tuna az sonra yanıma ilerleyip kapıyı kapattı, birkaç kere kilitledi. Oraya boş boş bakıyordum. Emir çoktan gitmişti.

Bana yanını gösterdi. “Otursana.”

Elinde bir kumanda vardı. Düğmeye basmasıyla karşımızdaki ekran açıldı. Siyah beyaz tek bir kanal görünüyordu, otomatik ayarlanmış olmalıydı.

Bir kamera...

Yüzlerce insan...

Heyecanla birbirine çarpan bedenler...

“Şimdi, keyifli bir maç izleyeceğiz,” diye mırıldandı Tuna yanına otururken.

Ne yani, dövüşü buradan mı izleyecektik?

Ekranı uzun bir süre baktım. Kamera sabit durmuyordu, insanlar büyük bir karmaşa içindeydi, hafif bir cızırtı duyuluyordu ancak biraz sonra o da kesildi. Ses yoktu. Siyah beyaz bir ekrandan, hâlâ boş olan ringi görebiliyordum. Kamera, yüksek bir yere konulmuştu; görüntü, renksizliği kapatacak kadar kaliteliydi. Gözlerim her yanda dolaştı, buraya ilk geldiğimde korkuyla yapıştığım duvarı gördüm. Bir çocuk şimdi orada sigara içiyordu, en azından yanına bir kız gelene kadar... Kız sigarayı aldı ve kendisi içmeye başladı, çocuk buna aldırılmıyormuş gibi dövüşün yapılacağı yere baktı, olduğu yerde birkaç defa yaylandı. Ter ve içki kokusunu hayal edebiliyordum.

Gözlerimi, kameranın alabildiği başka yerlere çevirdim. Ses duyulmuyordu ancak insanların hararetle zıplamaları bir şeylerin başladığına işaret ediyordu, koltukta gergince kıpırdadım. Görüntü hareketlenmişti. Siyah beyaz ekran şimdi birbirine yapışık bedenlerle doluydu. Aşağısı gittikçe kalabalıklaşıyordu, bağırıp çağırınları görebiliyordum. Bir adam delirmiş gibi elindeki içki şişesini kaldırıp bir şeyler haykırdı, duyamıyordum ancak küfür ettiğine emindim.

Sarhoş ve ayık... Sayısız insan yeraltındaydı.

Tüyerim ürperirken eski, heyecansız hayatıma geri döndüğümde nasıl alışacağımı sorguladım. Bunları, hiçbir zaman unutamayacaktım. Hiç yaşanmamış gibi nasıl davranabilirdim?

Kimi kandırıyordum, eski hayatıma dönüp dönemeyeceğim koca bir bilinmezlikten ibaretti!

Sisli düşüncelerimden Tuna'nın beni dürtmesiyle ayrıldım, bulanık görüntüler zihnimde dağıldı. Gerçeğe dönmüştüm. Yeraltının tam ortasına...

“Çerez?” diye sordu.

“Teşekkür ederim. Hiç iştahım yok.”

Tuna omuz silkip tabağın içinden fındıkları seçerek ağzına atmaya devam etti. Emir dayak yerken ben burada fındık seçecektim, öyle mi? Kalabilirdi.

Sonunda beklenen an geldi.

Görüntü klasikti. Emir'i her görüşümde aynı heyecanı hissetmem dışında, beni şaşırtan hiçbir şey yoktu. Saçları biraz daha uzamıştı, siyah tutamlar yüzünü çevreliyordu. Dövüşürken alınına yapışacaklardı, keşke oraya inmeden önce kesmesi için uyaraysaydım. Şortu kalçalarına tam oturmuş gibiydi. Kaslı vücudu her adımında daha da geriliyordu. Emir'deki bir şey, insanların ona bakması için aşırı derecede istek uyandırıyor ama bunun ne olduğunu hiçbir zaman anlayamayacaktım. Bu onun sırrıydı.

Tırnaklarımı gergin bir şekilde kemirmeye başladım.

Ringdeydi. Elinde mikrofon olan ve fazla hareketli görünen tombul adam bağırarak bir o yana bir bu yana dönüyordu. İnsanlara her ne söylüyorsa, onlar çıldırılmışçasına zıplayıp duruyorlardı. Emir'in yüz ifadesinden sıkıldığını anladım.

“Çok zevkli olacağını hissedebiliyorum.”

Tuna'yı duymazdan geldim. Öyle ya da böyle, Emir bir kez bile olsa darbe alacaktı, bu bana nasıl zevk verebilirdi? Diğer in-

sanlar bundan nasıl zevk alıyorlardı? Ona döndüm. “Bunun neresi hoş?” diye homurdandım.

Dövüş başladı.

Emir'den daha iri bir adamdı, yapılı bir vücudu vardı. Emir gibi onun da üstü çıplaktı. Daha şimdiden, Emir'in canını acıtacak her darbe için onu öldürmek istedim.

“İşte, başlıyoruz,” dedi Tuna heyecanla. Çerezi bir kenara itip ekrana yaklaştı. Kendi kendine konuşmaya devam ediyordu.

“Sana yemin ederim, bu adam buranın en iyisi! Dövüşlere bayılıyorum ama hiçbiri Avcı'nın bıraktığı etkiyi bırakmıyor, bu tuhaf.”

“Adam çok güçlü görünüyor,” dediğimde Tuna, “Çünkü çok güçlü,” diye karşılık verdi.

“Zekâna saygı duyuyorum.”

Tuna güldü. “Ama Emir daha güçlü. Hiç kaybettiğini görmedim. Boşuna geriliyorsun.”

Kaybetmeyeceğini biliyordum. O, Kafes'ten rahatça çıkardı, sorun kazanana kadar alacağı darbelerdi.

Gözlerimi korkuyla ekrana diktim. İnsanlar hayvan topluluklarını andırıyorlardı, sanki bir belgesel izliyordum ama Tuna bu manzarayı hiç garipse miyordu.

“Zaten her dövüşü bu yüzden deli gibi izleniyor çünkü Emir işini biliyor. Yeraltında ne kadar popüler olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Cevap vermedim.

“O Avcı,” diye fısıldadı Tuna. “Asla avını yakalamadan bırakmaz.”

İri adam nihayet atak yaptı. Emir rahat bir şekilde ondan kurtuldu, adam ikinci hamlesini de yaptı ancak bu seferki düşünce-siz bir ataktı, anında kendini yerde buldu.

Emir, hata affetmiyordu.

Adam suratına iki yumruk yedi. Üçüncüden önce hızla yerden kalktı, Emir'in yumruğu havada boşa savruldu.

Adam Emir'e arkadan saldırdı, yüzünde vahşi bir ifade taşıyordu. Sanki bu dövüşü kazanabilmek için her şeyi yapabileceğiymiş gibiydi.

“Emir neden böyle yavaş?” diye inledim. Pataklanmasını istemiyordum.

“Adamın zayıf noktalarını anlamaya çalışıyor,” dedi Tuna. Gözlerini kısmıştı. “Mesela şu an, sağ bileğindeki yarayı gördü.”

Emir hamle yaptı. Göz açıp kapayınca kadar koca adam yerdeydi. Emir, adamın sağ ayak bileğini dirseğinin arasına sıkıştırıp büktü, yerdeki adam adeta kükrüyor gibi görünüyordu. Sesi gelmese bile yüzü, ne kadar acı çektiğini gösteriyordu. Tıpkı yaralanıp ölemeyen bir hayvan gibiydi, can çekişiyordu.

Dehşetle izledim olanları.

“Burada güzel olan ne, biliyor musun?” dedi Tuna sırtıtarak. Koltuğa keyifle yaslandı. “Kafeste hiçbir kural yok!”

Tuna sırtıttı. Söylediğinin ne kadar ürkütücü olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Koltuğu sallamayı bırak,” diye kızdı gözlerini ekrandan ayırmadan, “Odaklanmama engel oluyorsun.”

Bacağımı sallamayı kestim, stresimi azaltabilmek için dudaklarımı kemirdim. Yerdeki adam, sanki az önce acı çeken o değilmiş gibi tekrar ayağa kalkmıştı. Bunu nasıl başarabiliyordu?

Emir, saldırmaya hazır hâlde rakibini izlerken titrememi durdurmaya çalışıyordum.

“Şimdi, iyi bir yumruk atmalı. Sol taraftan. Tam buraya.”

Tuna'ya bakmadım. Ekranı odaklanmıştım. Dövüşçüler birbirlerinin etrafında turluyorlardı, Emir sıkılmış gibi yürümeyi kesti, adam da durdu.

“Daha fazla uzatmayacak,” diye açıkladı Tuna. Sanırım susmayı düşünmüyordu. “Seni merak ediyor. Dövüşü erken bitirecek.”

Kalbim duracak sandım.

Seni merak ediyor.

Bunu nasıl yapabiliyordu? Yanımda değilken bile beni nasıl böyle titretebiliyordu? Ben bu adamla ne yapacaktım?

“Ve bam!”

İri adam yerdeydi. Nasıl olduğunu anlamamıştım bile. Emir, yalnızca birkaç saniye parmaklarını gevşettikten sonra adamın üzerine oturup yüzüne vurmaya başladı. Adam acıyla haykırdı, Emir'in yumrukları sanki demirdendi. Korkuyla izlemeye devam ettim.

Dört!

Beş!

Sekizinci yumruk! Zavallı adama yediği darbeler ağır gelmişti, daha büyük bir acıyla kalkmaya çalıştı. Kafasını tam kaldırmıştı ki Emir canice bir gülümseme takınıp eğildi, adamı uzun saçlarından tuttu. Gözlerim irice açılırken o sert zemine adamın kafasını parçalarcasına çarptı. Adam büyük ihtimalle şimdiye kadar duyduğum bütün çığlıklardan daha yüksek bir çığlık atmıştı.

Bu kötüydü.

Çok kötüydü!

Bundan daha kötüsü Emir'in aynı şeyi defalarca yapmasıydı. Gözlerimi ekrandan çevirmeden birkaç dakika önce Emir'in elindeki saç tutamlarını görmüştüm. Ayağa kalktım ve arkamı döndüm. Tuna bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

“İşte bu!” diye fısıldadı hayranlıkla. “Sana bahsettiğim bu, Gece. Nasıl yaptığını gördün mü?”

Öğürdüm. Koltuğun üzerine kusmamak için ellerimle ağzımı kapattım, iğrenç tat tekrar aşağı indi. Bir an yanan boğazımla gözlerim yaşardı. Midem bulanıyordu. Adamın neredeyse parçalanmış olan kafatası gözümün önüne geldi, sert yumrukların dağıttığı yüzü ve bir zamanlar burun ya da çene olan kanlı et parçaları...

Bu defa kendime engel olamadım, hızla son geldiğimde kullanmış olduğum ufak tuvalete koştum ve lavaboya kusmaya başladım. Ardı ardına öğürürken Tuna nihayet beni fark etmiş olacak ki, “Dövüş bitti, kılıksız,” dedi.

Sonra da yanında olmadığımı anladı.

“Hey? Ne yapıyorsun?”

Yanıma geldi. Bu sırada musluğu açıyordum. Sağ taraftan bir yığın tuvalet kâğıdı kopardım, hızla ağzımı temizledim. Tuna şaşırılmış bir hâlde kustuğum lavaboya bakıyordu.

“Ne yaptın?” dedi.

Ona sert bir bakış attım.

“Ah!” diye inledi. “Kustun.”

Ona ikinci bir sert bakış attım. Tuna kafasını kaşındı. “İlk kez biri kusuyor. Dövüş izlerken... Bu, ilk yani.”

Cevap vermeden koltuğa döndüm. Ekranı bakmaya korkarak gözlerimi yere diktim. Bir müddet öylece bekledikten sonra başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi sessizce kapattım. Bu tür şeylere hiçbir zaman alışamayacaktım.

“Sen iyi misin?” dedi Tuna. Şaşırılmış gibiydi.

“Kötüyüm,” dedim.

Cevap vermedi.

Daha sonra yeni aklına gelmiş gibi bana bir bardak su getirdi, teşekkür edip bir yudum içtim. Neden birden böyle dağıldığıma kendim de anlam veremiyordum, mantıklı bir açıklaması olduğunu da zannetmiyordum. Burası yeraltıydı. İnsanların normal gördüğü her şey aslında anormal ve iğrençti, bana iğrenç gelen her şey ise burada bir eğlence kaynağıydı.

“Bilmek istersin diye söylüyorum...” diye geveledi Tuna. “Dövüş az önce bitti. Yani... Emir iyi.”

Başımı salladım. Gözlerimi ekrana diktim. İyi görünüyordu. Kafesten çıkmıştı, bu harikaydı. Şimdi sevinmeliydim. Dayak yiyen adamın parçalanmış suratı ya da kırılmış ayak bileği umurunda olmamalıydı.

“Eğer iyi hissedeceksen söylemeliyim ki Emir adamı parçalamasaydı, adam Emir’i parçalayacaktı. Boşuna takılıyorsun.”

Ona ters bir bakış attım. Omuz silkti. Haklı değil miydi? Son derece haklıydı.

Hayalimde, Emir’in yerde yatan görüntüsü canlandı; güzel burnu ya da dudakları vahşice parçalanıyordu. Korkunç bir hayaldi, ürperdim.

Tabii ki olması gerekeni yapmıştı.

“Be- ben...” diye kekeledim. “Evet, haklısın.” Derin bir nefes aldım. “Çok haklısın.”

Ruh hâlîm darmadağındı, kendime gelmek için bardaktaki suyun geri kalanını da içtim. Bu sırada, kapı sertçe çalındı. Ben bardağı yerine bırakırken Tuna kapıyı açtı.

Emir’di. İçeri girdi.

Nefesimi tuttum. Göğsü hızla inip kalkarken gözleri anında beni buldu.

“Dilsiz?”

Konuşmadığımı fark edince hemen yanıma geldi. Kaşları çatılmıştı. Az önce kafesin içinde, yüzümde patlasa bayılıp gideceğim onlarca yumrukla savaşmış, canı yanmıştı. Bense korku dolu bir yüz ifadesi ile ona bakıyordum. Hemen kendime gelmeliydim.

“Moruk?” dedim.

Gözlerinde minik bir parıltı gördüm, rahatlamış olmalıydı, sııttı. “Nasıldı?”

Onu övmemi mi istiyordu? Ne demeliydim? *Keyifle izledim seni, harika bir dövüşçüsün mü?*

“Kustu,” dedi Tuna patavatsızca.

Emir’in yüzü gerildi. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı eğdim, söyleyecek sözüm yoktu.

“Ne demek kustu?”

Tuna işaret parmağıyla tuvaleti işaret etti. “Ben de şaşırdım, başkan. Kız, birden ne var ne yoksa çıkardı.”

Gülmeye başladım. Omuzlarım sarsılırken ellerimle ağzımı kapatıp kahkahamın daha az duyulması için çabaladım. Emir ciddi bir şekilde ayakta dikiliyordu. Morali bozulmuş gibiydi. Benden iyi şeyler söylememi bekliyordu, muhtemelen içinde kustumuk geçmeyen iyi şeyler...

“Tamam,” dedi Emir biraz bekledikten sonra. Kabulleniş evresindeydi. “Miden bulanmış olabilir tabii. Bu normal.”

Başımı salladım. Yanaklarım ağrıyordu. “Üzgünüm.”

O da başını salladı. Tuhaf bir an yaşıyorduk, Tuna ikimize bakıp duruyordu. Ortamın ciddiyetine tezat bir şekilde kahkaha atmak istiyordum, bunu yapmamak için kendimi epey zorladım. Emir dolabına yürüdü, Tuna çerez tabağını götürmek üzere gö-

rüş alanımdan çıktı. Koltukta arkama yaslanıp rahatlamaya çalıştım ama bu pek mümkün değildi.

“Şey,” dedim. “Bu kadar mı? Gidecek miyiz?”

“Şu an sıcak bir duş için her şeyimi veririm. Ondan sonra gideriz,” dedi. Yorulmuştu.

Kader, o an bizi duyup olaya el atmaya karar verdi. Kapı sertçe vuruldu. Misafir beklemiyorduk, Emir ile göz göze geldik. Bir an ürperdim. Bu da kimdi?

Emir, eliyle arkayı işaret etti. Hemen siyah tişörtünü giydi. Kapının arkasına geçtim. Tıpkı ilk geldiğimde yaptığım gibi...

“Kimsin?” diye sordu Emir buz gibi bir sesle.

Kısık bir ses duydum. Emir kapıyı açtı. Nefesimi tuttum. İçeri birini mi alıyordu?

“Çağırıyor,” kelimesi duyduğum tek şeydi. Kalbim korkuyla atmaya başladı. Kim çağırıyordu? Kimi çağırıyordu? Beni mi? Yoksa birileri bir şey mi öğrenmişti?

“Tamam,” dedi Emir. Sesi sertti. Gergindi. Bir takım dolaplar dönüyordu.

Kapı kapandı. Emir kilidi çevirdi. Hızla olduğum yerden çıktım. Endişeyle ona baktım, o ise düşünceli gibiydi.

“Hemen buradan çıkmamız lazım,” dedi bana. Tuna büyük yeşil bir elmayı ısırarak yanımıza gelirken “Ne oluyor?” diye sordu.

“Köstebek çağırıyor.”

“Ne?”

Elma neredeyse Tuna'nın boğazında kalacaktı, kahverengi gözleri endişeyle parladı. “Ne yapacaktı seni?”

Emir'in çenesinin kasıldığını gördüm. “Bilmiyorum. Konuşmak istiyormuş.”

“O zaman...”

Tuna kafasından bir hesap yaparken Emir her şeyi çoktan planlamıştı, kendinden emin bir ses tonuyla, “Çıkıyoruz,” dedi. “Arka kapıdan. Haydi!”

Ben çoktan hazırdım. Ancak gergin bedenim ortama henüz uyum sağlayamamıştı. Yaptığım tek şey, Emir’e öylece bakmaktı.

“Gece’yi bilmiyorlar,” dedi Emir Tuna’ya. “Burada olduğundan haberleri yok. Sen onunla kalacaksın, ben hemen halledip dönerim. Ama burada bekleyemeyiz.”

Tuna gözlerini kıstı. “Kırmızı’ya mı?”

Emir başıyla onayladı.

Hızla yürümeye başladık. Aralarında ne konuştuklarını anlamıyordum. Kendi kapımızdan çıktık, hiç kimse yoktu. Arka tarafa doğru koştuk. Emir kapıyı kilitledikten sonra yanımıza geldi, elimi sımsıkı tuttu. “Bir şey yok,” diye fısıldadı kulağıma. “Birkaç saate evde oluruz. Beraber.”

Gülümsemeye çalıştım. Ona güveniyordum. Güvenmek zorundaydım.

“İyi misin?”

Sesi pürüzlüydü. Bu, ne kadar yorgun olduğunu ele veriyordu. Bir de benim yüzümden oradan oraya koşturuyordu. Tuna, duvardaki gizli kapıyı açınca hemen girdik, karanlık sokakta Emir’e döndüm.

“İyiyim. Merak etme.”

İnanmadığını belli eden bir bakış attı, yanaklarımı şişirdim. Sonra uzanıp onu öptüm.

“Asıl kendi hâline bak sen, berbatsın,” diye mırıldandım. Elini belime sardı, o da beni öptü.

Tuna sıkılmış bir şekilde bize seslenirken sokağı kolluyordu, etraf boştu. Emir sıkıca elimi tuttu, kaldırımından yürümeye başladık. Burada hiçbir zaman ışık olmadığı ve olmayacağı için bu sokağın gerçek yüzünü asla göremeyecektim. Zihnimin bir köşesinde, gizemli bir sokak olarak kalacaktı. Buranın hiçbir köşesini asla net hatırlayamayacaktım.

“Buraya ilk kez ne zaman indin?” dedim istemsizce Emir’e. Cevap vereceğinden kuşkuluydum.

Sol köşeden döndük. Emir beni kendine çekti. “Şu zibidi ile tanıştığında.”

Tuna önümüzden hızla yürüyordu. Bir ara omzunun üstünden bize bakıp yüzünü buruşturdu.

“Sahiden mi?” dedim şaşkınca. Bu cevabı beklemiyordum.

“Sarhoştum,” dedi Emir. “Hayatımın kaydığı bir dönemdi.”

Neyi kastettiğini anlayarak daha fazla üstelemedim. Tuna bir sokaktan daha döndü, bayılacağımı hissettim. Daha ne kadar yürüyeceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Yoruldu mu?” dedi Emir. “Hayır,” diye cevapladım.

“Geldik,” dedi Tuna.

Sonunda durmuştuk. Ateş motifli harflerle yazılmış, gecenin karanlığında sokağı ışıl ışıl aydınlatan bir tabelanın yanındaydık. Tabelada “Kırmızı” yazıyordu.

Emir beni nazikçe yanına çekti, beraber eskimiş bir kapıyı itip içeri geçtik. Tuna bu kez arkamızdan geldi. Koridor o kadar dardı ki Emir elimi bırakıp önden yürümek zorunda kaldı. “Peşimden ayrılma,” diye uyardı. Tuna da hemen arkamdaydı. Yine bir aksiyon filmi sahnesinin kucağındaydım. Sıcaktan terlemiştım. Beş altı basamaklı bir merdiven çıktık. Merdivenin sonunda otel koridorlarına benzeyen bir yer ile karşılaştım, bedenim hiçbir tehlike ile karşılaşmadığı için gevşedi. Şimdiden geri dönmek için fazla yorgun hissediyordum.

“Gelin.”

106 numaralı kapıyı çaldık. Açıldı. Karga burunlu bir adam, orada bizi bekliyordu. Sırayla hepimizi süzdükten sonra gözleri tekrar bende durdu.

Emir rahatsız olmuş gibi hafifçe önüme geçti.

“Şermin’i çağır.”

Karga burunludan ses gelmedi. Merakla kafamı uzatıp içeri bakarken onu birden dibimde buldum ve irkildim. Tuna, hemen arkadan koluma dokundu.

“Yeni kız mı?” dedi adam sırtarak.

Emir adamın yakasından tuttuğu gibi onu kapıya çarptı, cılız adam geriye doğru sendeledi. Afallamış gibiydi, Emir ise çok sinirlenmişti.

“Şermin’i çağır,” dedi tane tane konuşarak. Adam kaçarcasına gitti. Emir bana döndü, şaşkın gözlerle bakıyordum ona. Hiçbir şey anlayamıyordum. Tiz bir ses bizi bölene dek bakıştık.

“Ne oluyor, ayol?”

Yaşlı bir kadın sakızını patlatarak kapıda belirdi. Yüzünde tonlarca boya vardı, bu görüntü ile neredeyse on yaş gençleşmiş olmalıydı, cildi oldukça parlak görünüyordu.

“Kimler gelmiş! Oooo, delikanlım benim!”

Kadın, Emir’e sarılırken rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdandım. Buradan hoşlandığım söylenemezdi. Boyalı, gözleri parlamken beni baştan aşağı süzdü. “Bana şeker mi getirdin? Tatlı bir şeymiş.”

Kadın şen bir kahkaha attı. Püsküllü elbisesi gözlerimde parladı. Orada put gibi dikiliyordum.

“Benim gitmem gerekiyor. Onların burada kalması lazım. Önemli.”

Kadın, Emir'e ciddi bir ifade ile baktı. Boyalı'nın dudağı gerilmişti, iç çekti. "Ne zaman beladan kurtaracaksın paçanı? Neyse bakalım... Yine tamam."

Emir, Tuna'ya döndü. "Dikkat et," diye uyardı. Tuna başını salladı. En azından o yanımdaydı. Emir bana baktığında gerginlikten ölecektim. "Buraya gelmek zorunda mıydık?" diye fısıldadım.

"Dilsiz," diye araya girdi. "Efendim?" dedim aksi çıkan sesle.

"Düzeltil şü suratını," dedi sakın ve kendinden emin bir tavırla.

"Burada çok güvende hissediyorum kendimi, harika," dedim.

"Seçeneklerimiz arasında en mantıklısı burasıydı, emin ol."

Geri çekildi. Başparmağı yanağımı okşadı, ela gözleri şefkatle yüzümde dolaştı. Sonunda kendini benden çekip kapıya ilerledi. "Hemen döneceğim."

Ve gitti.

Kapıya boş boş baktım.

Tuna ilerideki parlak koltuğa yayılmışken kendimi fazla savunmasız hissettim. Boya küpü beni izliyordu, bu yabancı yere ısınmıyordum. İçimden bir ses, zaten ısınmamam gerektiğini söylüyordu.

Koridordan karga burun geçerken ürperdim. Gözlerini kısıp bir süre beni inceledi. Buraya ait olmadığımı anlamak için çok çaba sarf etmesi gerekmiyordu.

"Her neyse," diye mırıldandım gerginliğimi üzerimden atmaya çalışarak. Tuna'nın yanına ilerledim. Tek istediğim tanıdık birileri ya da bana yabancı gelmeyen bir şeylerdi. Ben tam adım atmışken yaşlı kadın nazikçe kolumu tuttu, ona baktım. "Delikanlıma ne yaptıysan gözlerini senden alamıyordu, onu hiç böyle görmedim," dedi.

Cevap veremedim, sadece şaşkın bir yüz ifadesiyle bakmaya devam ettim.

Neredeyse şefkatle gülümsedi. Bu hâline inanmakta güçlük çektim. Tam ağzımı açıp bir şeyler söyleyecektim ki uğursuzca yumruklanmış kapı beni irkiltti. Kadın gözlerini kısarak yanımdan ayrıldı ve kapıyı açmaya gitti. Bedenim yeniden gerilmeye başlarken gelen kişinin Emir olması için dua ettim.

Kapı açıldı. Ben put gibi orada dikilirken kaba bir erkek sesi kulağıma değiyordu. Bir anlık gafletle başımı oraya çevirdiğimde dışarıdaki iri kıyım adamların içeri bakmaya çalıştıklarını gördüm.

Yaşlı kadının beti benzi atmıştı.

“Hayır!” dedi sertçe. “Buraya adımınızı atarsanız pişman ederim sizi. Defolun!”

“Adım atmayacağız ki,” dedi tanıdık bir ses. Göz göze geldik. Goril, gözlerinde yanan intikam ateşiyile bana sıırttı.

“Şu!”

Yanıındaki adamlar bana baktı. Tuna anında yanımda bitti ancak biraz geç kalmıştı. Goril, sanki günlerdir bu anı bekliyormuşçasına hırslıydı, tekrar tombul parmağıyla beni işaret etti. “Şu kız!”

Takım elbiseli adamlar bana baktı. “İçeri girmemizi istemiyorsan sen dışarı gel. Zorlaştırma.”

Tuna önüme geçti. “Ne oluyor?”

Boyu neredeyse iki metreyi bulan kaba adam Tuna’ya tepeden baktı. “Ufak bir yanlış anlaşılma olmuş. Avcı yola tek çıkmış.”

Adamın parlak siyah gözleri beni buldu, o an sonumun geldiğini hissettim. İçimden saymaya başladım. *Bir, iki, üç, ...*

“Kız... Köstebek kızı da istiyor.”

Yedi.

Sekiz.

Dokuz.

Gözlerimi açtım.

On.

Adam üzerime atladı. Çığlık atıp geriye sıçradım, Tuna kolumdan tutup düşmeme engel oldu. On saniye çok bile sayılırdı, saldırmak için fazla beklemişlerdi.

“Gece, koş!” diye bağırdı Tuna. Bana bakmıyordu, elini beline attı, gördüğüm şey nefesimi kesti.

Tuna silahını pis pis sırttan korumaya doğrulttu, Goril bunu beklemiyordu. Yüzünün aniden gerildiğini görmek bu karmaşada dahi olsa beni tatmin etti. O bize doğru hamle yapınca korkuyla geriye doğru bir iki adım attım. Tuna koluma yapışmış, beni canımı acıtacak kadar sıkı tutuyordu. Bırakmaya da hiç niyeti yoktu.

Ve silah patladı!

Korku ve endişe dolu bir çığlık attım. Kapıyı kapatmaya çalışan zavallı yaşlı kadın cansız bir şekilde yerde yatıyordu. Tam göğsünden vurulmuştu, pörtlemiş gözleri tavana öylece bakarken ikinci bir çığlık daha attım!

Daha az önce nefesini duyabildiğim kadın kanlar içinde yığılıp kalmıştı. Hoşlanmadığımı düşündüğüm gülüşü, yüzünden silinip gitmişti. Üstelik beni korumaya çalışırken... Kapıyı onlara kapatmaya çalışırken...

Bir çığlık daha attım. Delirmiş gibiydim. Ellerimle saçlarımı çekiştirdim, kadın cansız bir şekilde yerde yatıyordu. Bir an kılıp az önceki gibi dudaklarını büzmesini, bana sırtmasını istedim. Yaşammasını istedim sadece...

Ama kadın kalkmadı. Göğsünden vurulmuş olması onu bir kan gölünün ortasında bırakmıştı.

Goril bana baktı.

“Gece, sana koş diyorum!” diye kükredi Tuna. Donmuş bakışlarımı ona çevirdim. Silahını hâlâ iri korumaya doğru tutuyordu, tetiği çektiği an adamın beyni patlayacaktı. Aklım durmuş gibiydi. Odaklanamıyordum. Yerdeki ceset, düşüncelerimi allak bullak etmişti. Gözyaşlarım artık akılmıyordu.

Kendime gelmem gerekiyordu. Hem de hemen!

O, ölmüştü...

“Acele etmezsen sen de o kadın gibi olacaksın!” dedi Tuna dişlerini sıkarak. “Git diyorum sana, Gece! Koş! Bakma o kadına, koş!”

Feri sönmüş gözlerimi şuursuzca ona çevirdim. Kaçmak ya da yığılıp kalmak için birkaç saniyem vardı. Tuna, o kadın orada öylece yatarken nasıl olur da hiçbir şey yapmazdı? Sanki ölü kadın görünmez olmuştu. Varlığını bilen yalnızca bendim.

Birazdan sen de o durumda olacaksın.

Birazdan sen de öleceksin.

Kendine dışarıdan bakacaksın, göğsünden ya da kafandan kanlar akacak. Belki her ikisinden de... Cesedini bir leş gibi çöpe atacaklar.

Gözlerim Tuna'ya kaydı. Silahı tutan elinin bir an titrediğini gördüm, belli ki o da korkuyordu. İç savaşım bitecek gibi değildi, zihnime az öncekinden çok daha korkunç bir görüntü sızdı: Tuna, tıpkı yaşlı kadın gibi gözlerini tavana dikmiş, yerde hareketsizce yatıyordu. Dehşetle bir çığlık daha attım!

Karşımdaki adamlar bunu yapabilecek potansiyeli taşıyorlardı, gözlerini kırpmadan yaşlı kadını öldürmüşlerdi. Etrafta çığ-

lıklardan oluşan bir kıyamet koptu. Yaşlı kadının cesedini gören insanlar korkuyla haykırıyorlardı.

“Durun!” diye bağırdım. Tuna bana baktı. Pes etmiş gibiydi, buradan kaçamayacağımı acı bir şekilde kabullendi. “Durun!”

Ellerimi titreyerek de olsa yukarı kaldırdım, bu teslim olduğum anlamına geliyordu.

Kaçarsam Tuna’yı bırakmış olacaktım. Burada onlarla ne yapacaktı? Zaten çok da uzağa kaçamazdım, ben yeraltında kendi sokağımdan başka tek bir sokak bile bilmiyordum, şu an nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim de yoktu. Karşımdakiler ise Köstebek’in fedaileriydi. Onların yanında ne kadar şansım olabilirdi ki?

Bu, ancak Tuna’nın da benim de beynimi patlatmalarına sebep olurdu, mantıklı hiçbir yanı yoktu.

Kaçmadım.

Kaçamadım.

“Sizinle geleceğim,” diye fısıldadım göğsüm hızla inip kalkarken. “Lütfen, durun.”

Tuna gözlerini sımsıkı kapattı. Yutkunduğunu gördüm. “Sana kaç dedim aptal! Saçma planlarını da al kaç! Beni-”

Goril, Tuna’nın boş anından faydalandı ve yüzüne bir tane indirdi. Tuna silahını düşürdü. Diğer iki tanesi kavgaya hiç karışmadan üzerime yürüdüler, işlerinin daha fazla uzamamasına sevinmiş olmalıydı. Ben onlar için basit bir yemdim. Yüzlerindeki ifade donuktu, bana hiç bakmadan kollarıma yapıştılar.

Tuna, Goril’in suratına bir yumruk çaktı o sırada. Gorile benzeyen bu piç, çok iri yarı olabilirdi ancak güçlü olanın Tuna olduğu kesindi. Tuna acımadan birkaç yumruk daha attı, adam altında acıyla kıvrandı.

“Yürü!”

Kolumdan tutup beni ittirdiler. Yaşlı kadının eline az kalsın basıyordum, dehşetle ayağımı geriye çektim. Sağımdaki koruma beklemekten sıkılmış gibi iç çekti ve beni çekiştirdi, cesedin üzerinden atlayarak kapıdan geçtim.

“Peşimizden gelmeye kalkma,” diye Tuna’yı uyardı sol taraftaki, sert bir sesle. “Yeterince bekledik zaten.”

Kafamı geriye çevirip Tuna’ya bakmaya çalıştım, Goril’i iyice benzetmiş, üstünden kalkmıştı. Bu manzarayı gördüğüme çok sevindim. Goril layığı bulmuştu, bizi ispiyonladığı bu korumalar onu umursamıyordu bile. *Umarım o vahşi bedeni burada çürüyüp gider*, diye düşündüm.

“Gece...” dedi Tuna arkamdan. Terlemişti. Bakışları tedirgindi, benim gibi onun da korktuğunu anlıyordum. Peşimizden gelmedi. Gelmesi aptallık olurdu. İkimiz de ölebilirdik.

Yaşlı kadının cansız bedeni gözlerimin önüne geldi. Öğürmek için kendimi zor tuttum.

Yanımdaki koruma beni itekleyip duruyordu.

“Emir’i bul,” dedi Tuna nefes nefese. Sesi endişe doluydu. “Ne yap et Emir’i bul, Gece.”

Merdivenlerden apar topar indik. İki büyük korumanın da adımları benim on katımdı, yetişemiyordum, beni kolumdan tutup resmen sürüklüyorlardı. Çıktığımızda kollarımı çekip kurtulmaya çalıştım. “Canımı acıtıyorsunuz, bırakın da kendim yürüyeyim!” diye bağırdım.

“Bırakalım da kaç,” diye homurdandı buz gibi bir sesle soldaki. Kolumu sıktı, çığlık attım. Hayvan herifin elleri pençe gibiydi, kolumu deşmiş olmalıydı.

“Aptal mısın, nasıl kaçabilirim? Sizinle geliyorum ya işte!” diye tekrar bağırdım.

Söylediklerimi mantıklı bulmuş olmalılar ki kısa bir bakışmanın ardından kollarımdaki baskı azaldı, sonra yok oldu. Derin bir nefes aldım, uyuşmuş kollarımı iki yana salladım. Dokununca acıyorlardı, moraracağından emindim.

“Pislikler,” diye homurdandım.

Bana ters ters baktılar. Çenemi kapattım. Belki de ölmek için biraz daha bekleyebilirdim.

Tam o sırada, bu gece kullanmamam gereken son kelimeyi zihnimden geçirdiğimi fark ettim: *Ölüm*. Yaşlı kadının kanlı bedeni sinsice gözlerimin önüne geldi, zihnim bana felaket bir oyun oynuyordu.

Kendimi daha fazla tutamadım.

Bir ara sokakta, koşar adım yürümeyi kesip yanımdaki iri korumanın temiz ayakkabılarının önüne kustum. Böyle şiddetli kusmayı beklemiyordum, midem gerçekten altüst olmuştu. Önce Emir’in kafeste kafasını parçaladığı adam, sonra yaşlı kadının kanlar içindeki göğsü... Tekrar öğürmeye başladım. Takım elbiseli herif küfür ederek geriye çekildi, ayakkabılarıyla birlikte pantolonunu da berbat etmişim.

Midem tekrar acıyla kasıldı.

Kanlı görüntüler peşimi bırakmıyordu.

“Bu ne lan şimdi!” dedi tiksinererek diğeri. “Batırdı her yeri sürtük.”

Başımı kaldırdım. Ağzımdaki iğrenç tatla yüzümü buruşturdum, bu berbat hissin geçmesini bekledim. Kelime zihnimde yankılandı: *Sürtük*. Gözlerimi kaldırıp adama diktim.

Ağzımda kalan son tükürüğü adamın ayağına tükürdüm. Afallayarak bana baktı, bunu yapıp yapmadığıma inanmakta güçlük çekiyordu.

“Buradaki tek sürtük sensin,” dedim öfkeyle.

Yanağımda sert bir acı hissettim, başım sola savruldu. Sırıttım. “Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış.”

İkinci tokat yanağımda patladı. Dudağım kanıyordu. Yine de sırtışıma suratımdan silmedim, adam iyice kudurmuştu. Saçlarıma yapıştı.

“Ne dedin lan sen? Ne dedin, tekrar söyle?”

“Sen ne dedin?”

“Sürtük, dedim,” dedi ağzından tükürükler saçarak. “Sana dedim.”

Gülümsedim. Sinmemi bekliyordu ancak istediğini vermedim. “Ben de sürtük dedim. Sana dedim.”

Eline doladığı saçlarımı sertçe çekti, acıyla çığlık atmamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım, neredeyse boynum kırılacaktı. Gözlerim yaşardı ancak bağırmadım, dilimi ısırdım, yine de bağırmadım. Zaferi, altın tabakla bu domuza sunamazdım.

“Seni şimdi şuraya yatırır...”

“Yürü artık. Azarı biz işiteceğiz.”

Diğer koruma insafa gelmiş olacak ki beni hayvanın elinden çekip aldı, koluma sımsıkı yapıştı ve yanında sürüklemeye başladı. Az önce yediğim tokatlar ve yolunan saçlarım düşünülürse şimdi kolumdaki sert tutuş hiçbir şeydi. Gücümü yitirmemeye çalıştım. Henüz ölmeyecektim.

“Dua et önemlisin. Yoksa leşini bile bulamazlardı şu sokakta.”

Midem tekrar bulanırken kalbim hızla çarpıyordu. Yeraltındaydım, tanımadığım iki adamın yanındaydım. Fazla tehlikelidiler, hayvanlardan farkları yoktu; şimdiyse ölüm tehditleri alıyordum. Korku bütün bedenimde kol geziyordu, parmaklarımı avucuma batırdım, ağlamak ya da korkmak istemiyordum.

Ses çıkarmadan yürümeye devam ettim. Sola döndük. Diğer adama bilerek bakmıyordum, fazla ürkütücüydü. Ayağım sol tarafta bir şeye takılınca az kalsın düşüyordum, yanımdaki iri herif söylenerek kolumu daha sıkı kavradı, beni iyice yanına çekti.

Kusmuğumun tadı hâlâ ağızımdaydı, kimsenin bana su vereceğini zannetmiyordum. Ağızımdaki tat midemi daha fazla bulandırmaktan başka hiçbir şeye yaramıyordu. Üstelik terlemiştim. Belki de kokuyordum, dudaklarımı birbirine bastırıp sakin olmaya çalıştım. Her şey çok ani gelişmişti, kendimi iyi hissetmiyordum. Bu felaketlerin hiçbiri planda yoktu.

Emir ne kadar da sakindi oysa. Ne kadar emindi kendinden. Nasıl da güven vericiydi bakışları...

Şimdi ne yapabilirdim ki?

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum pürüzlü sesimle yavaşça.

Kimse cevap vermedi. Yürümeye devam ettik. Sağa döndük. Hiçbir yerde insan yoktu, sokaklarda yalnızca biz dolaşıyorduk, bu çok ürkütücüydü. Kimse bana yardım etmeyecekti.

Bacaklarım yanmaya başlamıştı. Bugün çok fazla yürümüştüm, tek soluklanabildiğim yer yaşlı kadının yanı olmuştu, o da en fazla birkaç dakika sürmüştü. Şimdiyse tekrar yürüyorduk, gücümün tükendiğini hissediyordum, artık dermanım kalmamıştı.

Her an olduğum yere yığılıp kalabilirdim.

“Yürüsene,” diye azarladı yanımdaki. Yavaşladığımı o ana kadar fark etmemiştim, tekrar hızlandırdım adımlarımı. Beni sertçe yan tarafa çekiştirdi, iğrenç bir muamele görüyordum, canımın acıyıp acımadığı umurlarında değildi. Bodruma benzeyen bir yere geldik. Bir an, kısa bir bakışma yaşadılar. Sonra ayağına kusmuş adam yanıma yaklaşmış cebinden çıkardığı bez parçası ile gözlerimi bağladı. Ellerim bir anlık refleksiyle adamdan kurtulduğunda panikle çırpınmaya başladım.

Demek ölüm bu kadar yakındı...

“Bırakın! Bırak!” diye çılgık attım. Hangisi olduğunu bilmiyordum, biri sertçe kolumu tuttu. “Yalnızca gözlerini kapattım, bağırap kafamı şişirme. Yürü!”

“İstemiyorum, aç gözlerimi!”

Canım acıdığı için sesimi kestim, sahiden dayanamıyordum.

Sağımdan bir kol beni sertçe itince yere düştüm, çılgılığım boğazımda takılı kaldı. Beynimdeki düşüncelerin üzerine çirkin bir sis çöktü, düştüğüm yerden kalkamadım.

“Yavaş olsana! Öldüreceksin kızı.”

Bir homurtu duydum, bedenim güçlü bir el tarafından yerden kaldırıldı. Dişlerimi birbirine bastırıp sesimi çıkarmadım. Aynı sertlik ile iteklendim, yürümeye devam ettik. Bacaklarım sızlıyordu.

“Geç kaldık mı?”

“Bu pislik kusunca, biraz.”

Pislik sensin, diye fısıldadım içimden. Ağzımı açmaya takatim kalmamıştı. Yanağım hâlâ sızladığı için ikinci bir tokat faciasını göze alamadım, çenemi kapalı tuttum. Yanımdaki elin beni yönlendirmesi ile basamaklardan indim. Ayağım takılınca el hızla belime dolandı, bedenim tanımadığım bir tenin vücuduma dokunmasını hoş karşılamadı, gerildi. Dişlerimi sıktım. Kendimi kötü hissediyordum. Karanlığa hapsolmuştum.

Elden kurtulmaya çalışmadım, hoşlanmadığımı fark ettiği an daha fazla yapışacaktı.

Aşağı indik.

Adam elini üzerimden çekti. Yalnızdım. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Gözlerim kapalıydı, yeraltı zaten karanlıktı, şimdi her yer daha da kararmıştı. Tökezledim, el sanırım

tekrar uzandı, ancak ondan önce davranıp kendimi çektim, bu kez bir duvara çarptım.

“Doğru yürüsene lan!”

Neyse ki bana dokunmadı, vücudum titriyordu. Önümü göremeden her adımımı boşluğa atıyor gibiydim. Korku tüm bedene yayılmıştı, delirmiş olmamam mucizeydi.

Umutla bekliyordum.

Beni nereye götürdüklerini bilmiyordum. Tek dayanağım tandı, ela gözlerdi.

Emir'di.

Emir'i şimdiden çok özlemiştim, beni kurtarmayacak mıydı? Neredeydi?

Koluma yine sertçe yapıştılar, bir yerlerden döndüğümüzü hissettim. Neredeyse koşuyor gibiydik. Geç kaldıkları yerden korkuyor olmalıydılar, az sonra pis bir koku geldi burnuma. Sonra ferah bir hava... Dışarıda mıydık? Emin değildim. Hisse demiyordum. Beynim uyuşmuştu, vücudum karıncalanıyordu, düşüncelerim hâlâ aynı sisin altındaydı, hiçbir şey net değildi.

“Tamamdır.”

Gözlerimdeki bez sertçe açıldı. Bezi çözmeye çalışırken saçlarımı da çektiler, canım yandı. Ancak az önce yediğim dayağın yanında bu, o kadar hafif bir acıydı ki bana sinek ısırığı gibi geldi. Oysa kanayan dudağım hâlâ sızlıyordu.

“Ne diyeceğiz?”

İri korumayı ilk kez gergin gördüm, öksürdü. Diğeri daha sakindi. “Kızı aldık, çıktık. Bu kadar. Bir sorun çıkmadı.”

Sinirlerim bozulmuş bir hâlde güldüm. *Bir sorun çıkmadı mı?*

Bir kadını öldürmüşlerdi.

Bir kadın...

Bir can!

“Ama bir şey-”

“Sizi gammazlayacağım.”

Bana baktılar. Tekrar güldüm. “Ortalığı ayağa kaldırdınız. Hepsini söyleyeceğim. Kim kimin leşini serecek, ondan sonra göreceğiz.”

Gözlerimi alay edercesine kıstım, onlarınkinde panik dalgaları belirirken bana doğru ürkütücü bir adım attılar. “Küçük beyinle bize kafa mı tutuyorsun? Burada leşe dönecek tek beden seninki... Şimdi kapat çeneni!”

Nefret, içimde dalga dalga yayılırken tükürürcesine cevap verdim.

“Göreceğiz.”

Adam, dişlerini sıkıp elini havaya kaldırmıştı ki kapı pat diye açıldı. O ana kadar beyaz bir odanın önünde olduğumuzu fark etmemiştim bile.

Sarışın bir kadın kırmızı dudaklarını büzerek gülümsedi. “Ne kadar erken geldiniz böyle.” Sesinden alaycılık akıyordu, bana dönüp bakmadı bile. “Geç hadi, geç!”

Adamlar homurdanarak beni ittiler, içeri girdik ve uzun bir koridor boyunca yürüdük. Sola döndük. Artık yürümek istemiyordum. Ardından sağa. Perişan hâldeydim, ağlamak istiyordum.

Evi özlemiştim.

Yukarıda olmayı istiyordum, bu bilmediğim yerde ne işim vardı? Ne haltlar dönüyordu burada? Bu insanlar kimdi, neden birilerini öldürüyorlardı? Hem de gözlerini bile kırpmadan...

“Bu mu?”

Başka bir kadın daha... Gördüklerinden memnun olmayarak beni iyice süzdü.

“Bu,” dedi koruma.

Bir eşya gibi nitelendirilmeme aldırmadım, artık sesimi çıkarmak boş ve gereksiz olurdu. İplerin koptuğu yerdeydik.

Kadın, arkamda memnuniyetsizce mırıldandı. Ne dediği ya da ne düşündüğü umurumda bile değildi, tek yaptığım şey bayılmamak için direnmekti.

Bir kapıyı daha açtılar. O kadar fazla yerden geçmiştik ki bir süre önce takip etmeyi bırakmıştım. Nerede olduğum hakkında yine hiçbir fikrim yoktu ve ilk kez çaresizlik hissediyordum. Her zerremde...

“İşte!”

Kapı açıldı. Hoş bir ışık gözlerime doldu, bakışlarımı kısmak zorunda kaldım.

Hiçbir şeyi net göremiyordum.

Bilincim yerinde değildi, görüntünün oturması saniyelerimi aldı. Gözlerim neredeyse kapanmak üzereydi, beni tutan kollara ağırlığımı bıraktım. Düşmeyeyim diye hemen tuttular.

Uzun bir masa. Masanın başında bir koltuk. Koltukta bir adam. Adamın yanında genç biri. Ayakta. Bana bakıyor.

Odada bulunan birkaç kişi daha.

Aralarında kadın yok.

İçerisi eşyasız.

Yalnızca masa.

Masanın başındaki adam...

Gözlerimi kapattım. Kendime gelmek zorundaydım. Göz kapaklarımı kaldırmaya kalmadan kanlı ceset görüntüsü zihnime

süzüldü, irkilerek geri çekildim, gözlerimi hızla açtım. Yüzüm dehşetle gerildi, bilincim yerinde değildi.

Masadaki adam kalkıyor. Sol tarafa yürüyor. Orada biri var. Ona bakıyor. Bana bakıyorlar. Hepsi.

Soldaki adam bana bakıyor.

Üzerinde siyah bir tişört var.

Hayır.

Bana bakmıyor.

Bana arkası dönük. Odaya birinin girdiğini bile bilmiyor.

Konuşuyorlar.

Adam yerine geçiyor. Masanın başındaki koltuğa...

Adam beni gördü. Ancak belli etmiyor.

Siyahlının sırtı dönük.

Birkaç kelime duyar gibi oldum. "Ne diyorsun?" Bu kaba bir sestti.

"Hayır!" Bu ise son derece net bir ses. Tanıdık bir ses.

Gözlerimi açık tutmak için çabaladım.

Bu yabancı yerde tanıdık bir ses. Kendime gelmek zorundaydım. Kendime gelmek zorunda...

"Son kararın mı?"

"Kes artık şunu. Sana bitti dedim. Bitti!"

Kısa bir kahkaha! Alaycı bir kahkaha!

"Yanıldığın bir nokta daha." Masadaki adam eğiliyor. Gözleri kısık. "Ben bitti demeden bitmez. Hiçbir zaman bitmedi."

Kanım donuyor. Bir şeyleri fark ediyorum. Kendime gelmek için ileri doğru bir adım atıyorum, masadaki adam keyifle bana bakı-

yor. Siyahlı rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdanıyor, bir şeyleri anlıyor gibi. Arkasını dönse beni görecektir. Dönüyor. Bir adım daha atıyorum.

“Bitti,” diyor siyahlı sinirle. Masaya yumruğunu indiriyor. “Ne yaparsan yap. Umurumda değil. Bitti! Ben yokum!”

Masadaki adam sinirleniyor. Bir adım daha atıyorum. Masadaki adam bağırtıyor. “Sen istedin. Başka bir yol bırakmadın, Avcı.”

Elini kaldırıp beni işaret ediyor. Bir an donup kalıyorum. Avcı...

Avcı.

Kelime zihnimde yankılanıyor.

Avcı.

Siyahlı arkasını dönüyor.

Kaba eller koluma yapışıyor, beni geri çekiyorlar.

Siyahlı bana bakıyor.

Bakışları ela. Ela gözler beni görüyor.

Emir şok oluyor. Vücudum beni tutan ellerin altında çırpınıyor, dakikalar sonra ilk kez mantıklı düşünebiliyorum.

Kendime gelmeye çalışıyorum.

Karşımdaki Emir.

Emir...

Benim Emir'im...

Gözlerimden art arda yaşlar akıyor. O ana kadar hissetmediğim ne varsa bir anda hissetmeye başlıyorum. Kaba adamın yaşlı kadını gözlerimin önünde vuruşu, kadının kısa bir feryadın ardından kanlar içinde yere yığılması, son çırpınışları, can çekişmesi... Ardından ölüm! Ceset! Merdivenlerden sürüklenirken burktuğum bileğim şimdi sızlıyor. O an fark etmemişim.

Yanağım...

O iki tokat, sanki daha yeni atılmış gibi. Belki benim hâlâ kızarık. Emin değilim. Yanağım çok acıyor. Gözyaşlarım yanağımın acısı yüzünden akıyor. Sahiden acıyor. Adamın elinin ne kadar ağır olduğunu daha yeni farkına varıyorum.

Saçlarım...

Saç diplerim... Yanıyor. Adam parmaklarına uzun tutamları doladığı zaman ne kadar acımasız davrandığına hiç dikkat etmemişim meğer. Kopmuş gibi sızlıyor. Bütün derimin yandığını hissediyorum, saç derim yanıyor.

Gözlerim bağlı. Merdivenlerden düşüşüm... Pis bir elin beni belimden yakalayıp sertçe tutuşu, kaldırışı, küfürler...

Yaşlar daha hızlı akmaya başlıyor.

Çıldırılmak üzereyim.

Sahneler birbirine giriyor.

Emir'in bağırdığını fark edebiliyorum. Tek istediğim onun kollarının arasına girebilmek. Biliyorum. Gerisi önemli değil çünkü. Emir beni korur. Hep korudu. Güven orada. Onun yanı başında. Kollarının arasında... Oraya gitmem lazım.

Yanımdaki adamın suratına bir yumruk iniyor. Ağlarken çığlık atıyorum, bir an Emir bana vuracak sanıyorum.

Donakalmış hâlde bana bakıyor.

Eli havada. Yanımdaki adam yerde.

O ana kadar ellerimi yüzüme siper ettiğimin farkında değilim. Emir'in gözlerine bakarak ağlıyorum, bana vuracağını nasıl düşünebilirim?

Kolları bedenimi sımsıkı sarıyor. Beni göğsüne çekiyor. Ve saatler sonra ciğerlerime ilk kez temiz hava doluyor, ilk kez nefes alıyorum.

Gözlerim yaşlı, siyah tişört ıslanıyor, sanırım onun da vücudu yaralı. Elimin altındaki teni buz gibi... Bana sımsıkı sarılıyor. Bir şeyler söylüyor ama emin değilim. Bir türlü anlamıyorum.

Oysa tam da buluşmuşken... Sesine ihtiyacım varken...

Duyamıyorum.

Hiçbir şey.

Sadece sarılıyor. Hissediyorum. Hep hissettim. Kulağıma nefesi çarpıyor, hıçkırıklarım devam ederken ben de sarılmaya çalışıyorum. Ama kımıldayamıyorum. Bütün kaslarım iflas etmiş hâlde. Kollarına yığılmak üzereyim. Ayakta duramıyorum. Saatlerce yürümüştüm, bunu yeni hatırlıyorum.

Canım bir de bunun için acıyor.

Daha fazla ağlıyorum.

Hiç böyle olmamıştı.

"Lütfen," diye fısıldıyor bir an. Kulağıma sesi değişiyor, defalarca fısıldıyor, yalvarıyor. "Gece, lütfen sevgilim. Lütfen..."

Kimse duyamıyor. Yalnızca ben. Ama ağlamaya devam ediyorum. Kendimi durduramıyorum. Oysa sahiden çok istiyorum. Ona bakıp sarılmak istiyorum, onu öpmek istiyorum, "Bitti," demesini istiyorum. Oysa yüzüne bile bakamıyorum.

Masadaki adamın sesi doluyor az sonra kulaklarıma. Onun Köstebek olduğunu yeni anlıyorum.

"Sence bitti mi? Bak bakalım. Bitmiş mi?"

Masadaki adam sakin. Bir anda ondan korkmaya başlıyorum.. O, Köstebek olmalı. Evet. Başka bir ihtimal yok. Varsa da bilmiyorum.

Onu incelemek istiyorum. Bütün bunların sorumlusu olan, bahsi defalarca geçen, ismi hâlâ kulaklarımda kara bir yankı yapan bu

adamı görmem lazım. Baygın bakışlar ile değil, dinç ve sağlam bir hâlde...

Emir'in bedeni geriliyor. Bir an bile beni bırakmıyor, tutuşu sımsıktı. Saçlarımı okşayan eli, acıları silmek ister gibi. Ama silemez. Ona söylemiyorum.

"Tamam," diyor az sonra. Daha cümlesini bitirmeden Köstebek gülmeye başlıyor. Bir şeylerin sevinci bu ama neyin? Anlamıyorum. Bedenim dayanamıyor, kendimi bırakıyorum. Tek duyduğum Emir'in dakikalar sonra yenilgiyle fısıldadığı sözcükler...

"Bitmedi. Teklifini kabul ediyorum."

Ancak devamındaki hırıltılı sözcüklerini yine sadece ben duyuyorum.

"Güzel bir son yaşatacağım."

Gözlerimi açtım.

Hissettiğim ilk şey soğuktu. Titredim. Bedenim kasıldı. Soğuk... Sanıyorum bundan sonra da hissedeceğim tek şey, soğuk olacak. Bir an, odamda olduğumu, sakince yatağımda yattığımı sandım. Başımı sola çevirip balkon kapısını açık mı unutmuşum diye bakmama engel olamadım. Okurken uyuyakaldığım kitap, belki de baş ucumdaydı.

Balkon kapısı yoktu.

Evde değildim.

Yarım kalmış kitap mı? Baş ucumda alnıma dayanmış bir silah var.

Dudaklarım bir çığlık atmak için aralanırken pis eller ağzımı kapatıyor. "Şşşşt! Sessiz olalım, değil mi güzelim?"

Çırpındım. Ne zamandır uyuyordum? Neredeydim? Bilincimi ne ara yitirmiştim? Her şey kaldığı yerden devam etti, bacak

kaslarım sızladı. Acıyla inledim. Her yerim sızlıyordu. Tükenmiş hâldeydim. Uykunun beni kendime getirmesi gerekiyordu. Oysa hiçbir işe yaramamıştı. Ağzımdaki iğrenç tat ve açlıktan karnıma yapışmış midem...

İyi hissettiren tek bir şey bile yoktu.

Adam, elini biraz daha bastırdı. Hırçınca dişlerimi etine geçirdim. Bir küfür savurup elini çekti, canını yakmıştı. Ne hoş!

“Seni...”

“Devam etmek istemezsin.”

Gözlerimi irice açıp başımı hızla kaldırdım. Emir soğuk odanın kapısını açmış bana doğru yürüyordu. Her zamanki gibi siyahlar içindeydi, ben ne kadar sefilsem Emir de o kadar asildi. Onu en son gördüğümde kafeste dövüşmüş ve kazanmış, ardından bana sarılmıştı. Beraber oraya, 106 numaralı odaya gitmiştik. Emir, orada bizden ayrılmıştı.

Daha sonra o ev... Mahvolmuştu! Kanlı görüntüler hafızamı dürttü, tekrar hatırlamaya hazır mıydım?

“Yaklaşma!” dedi adam korkusunu belli etmemeye çalışarak. Soğuk namlu enseme değdiğinde bedenim gerildi, tetiğe bastığı an bu dünyadan defolup gidebilirdim.

Ancak bir problem vardı. Adamın bacaklarının titremesi için Emir’in tek bakışı yeterliydi.

“Ellerini onun üzerinden çekmen için beş saniyen var.”

Adamın kasları gerildi. “Bana kızı tutmam söylendi. Uzatma. Çık odadan!”

“Dört,” diye fısıldadı Emir ürkütücü bir sesle.

“Patrona...”

“Bir.”

Adamın kafası, sağlam bir yumrukla geriye uçtu. Emir mesafeyi öyle güzel ayarlamıştı ki sert yumruk tam kulağımın dibinden geçmişti. Havanın yırtılan sesini işittim. Metalin zeminle buluştuğu yerde hoş olmayan bir patırtı çıktı, silah adamın elinden düşmüştü.

Şok olmuş bir hâlde karşıdaki duvara bakıyordum. Gözlerim artık kan görmek istemiyordu. Bu kadarı benim için fazlaydı...

“Şu elinle mi dayadın silahı?”

Kemiğin kırılma sesini duydum. Adam acıyla haykırdı ama içimde minicik bir acıma hissi bile oluşmadı. Yoksa vicdanımı mı kurutmuşum?

Belki de soğuktandı.

“Yoksa şu elinle mi?”

Adam tekrar haykırdı. Duvara bakmaya devam ettim. Duvar düz beyazdı. Hiçbir özelliği yoktu. Tıpkı bundan birkaç ay önceki hayatım gibi... Babam gitmeden önce birkaç rengi içinde taşıyan ancak o beni terk ettiğinde kendisiyle beraber bütün renklerini de alıp gittiği hayatım...

“Yoksa...”

“Emir?”

Kendi sesim bir an yabancı geldi bana. Kuru ve soğuktu. Ama korku barındırmıyordu. Oysa çok korkuyordum. Peki, sesim neden buz gibiydi?

Emir sonunda beni fark etti.

Adam acıyla haykırıp küfürler ederken sırtımda bir sıcaklık hissettim. Emir kollarını bana doladı, sınıksız sarıldı. Onu göremiyordum. Ancak nedense şu anki yüz hatları her şeyi ile gözümün önündeydi. Ne zaman bu kadar *her şeyim* olmuştu?

“İyi misin?” diye fısıldadı sorusunun saçmalığını bile bile. Ne duymak istiyordu? İyi olduğumu mu?

“İyiyim.”

Gülmek istedim.

“İyi olmadığını biliyorum.”

“O hâlde neden soruyorsun?”

Cevap vermedi. O da iyi değildi. Burada nasıl iyi olabilirdik ki?

“Bu pis yerden çıkacağız. Hiçbir aksilik olmadan. Beni duyuyor musun?”

Başımı sallayarak onayladım.

“Peki, bana güveniyor musun?”

Tekrar başımı salladım.

“Güzel,” diye fısıldadı. “Her şeyi halledeceğim. Problem yok. Yanımdayım.”

Titrek bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Bir an, kendimi sahidenden iyi hissettim. Kelimeleri öyle sihirli bir havayla söylüyordu ki iyi hissetmemek elde değildi. O vardı. Yanımdaydı. Varlığı üzerine tartışılacak hiçbir şey bırakmıyordu. Tok sesiyle konuşmaya devam etti:

“Kendini sakın bırakma. Biliyorum düzgün düşünemiyorsun ve fazla yorgunsun. Biraz uyku iyi gelebilir ancak yeraltının kurallarından ilki...”

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “...gözlerini sakın kapatma!”

Onu tekrar onayladım. Bayıldıktan sonrasını hatırlamıyordum. Buraya nasıl gelmişim ya da Emir bana en son ne demişti? Neden eve gidemiyorduk ve Köstebek denilen adi adam bizden ne istiyordu? Harap olmuşum.

Emir, kendimi evde hissettiren huzur verici sesiyle konuşmaya devam etti:

“Konuş benimle. Sessizleşince tatlı olmuyorsun, dilsiz.”

Fısıltısı içimi ısıttı, bana hâlâ *dilsiz* diyordu.

“Bir dilsizden konuşmasını istiyorsun,” diye fısıldadım gülümsemeye çalışarak. Soğuk dudaklarımın kıpırdamadığını birkaç saniye sonra fark ettim. Emir yine de gülümsemeye çalıştı.

Gülüşünde pek çok şey saklıydı. Orada sonsuza kadar yaşayabileceğimi hissettim. Emir benim evim gibiydi.

Az önceki rüyamı, kurumuş çirkin anıları zihnimden silen tek şey o ve sesiydi. Başkası bunu asla başaramazdı, ruhuma iyi gelen tek şey oydu. Acılarımı dindiren tek şey...

“Ben... Biraz korktum sanırım,” dedim titrek bir sesle. Ela gözleri yüzümü inceledi, bütün olanları tek cümleyle, tüm çıplaklığıyla itiraf etmem onu nedense afallatmamıştı.

“Farkındayım,” diye fısıldadı. Elbette farkındaydı. Uzandı ve yapabileceği en güzel şeyi yaptı.

Bana sımsıkı sarıldı. Buram buram sevgi ve güven kokan bir andı, kollarımı güçlü bedenine doladım. Yeraltında korkunç bir odada olduğumuzu ya da arkamızda kırılmış parmaklarıyla baygın yatan bir adam bulunduğunu aklımdan çıkardım. Emir daha sıkı sardı beni.

“Son bir şey kaldı,” diye fısıldadı. “Bitireceğim ve çıkacağız. Bir daha inmemek üzere... Tamam mı?”

Sıcak gözyaşları yanağımı ıslatırken ağladığımı duymaması için konuşmadım. Hafifçe başımı salladım. Uzun parmakları saçlarımı okşadı.

Gözlerimi kapatıp bir çıkmazın içinde olduğumuzu unutmaya çalıştım. Ona ne kadar çok sarılırsam o kadar iyileştiğimi hissediyordum.

Ta ki kapı açılana kadar...

Bulutların üzerinden yere çakılmış gibi oldum.

“Çıkıyorsun Avcı.” İçeri giren kel adam bir an arkamıza baktı. Gözleri irice açıldı. “Ne yaptın lan adama?”

Yanına koştu. Eli, anında belindeki silaha gitmişti, yerdeki adamın görüntüsü onu afallattı. Ben hiç bakmamıştım. Tek bildiğim, kemiklerine iyi şeyler olmadığıydı.

“Sen...”

Emir omuz silkti. Gidecekti. Yapması gereken bir şey vardı. Düşündüm. Yapabileceği tek şey dövüşmektir. Ne yani, Emir tekrar mı...

“Ona dokundu.”

Emir, korumanın yanına ilerledi. Adam hızla silahı kavradı, “Fazla yaklaşma,” dedi açık bir korkuyla. Emir’in onları böylesine ürkütmesi beni eğlendiriyordu, dudaklarım birbirine sıkıca kenetlenmiş olmasa belki tebessüm bile edebilirdim. Ne var ki yapamadım.

“Ona dokundu,” dedi Emir sessizce. “Minik bir anlaşma yapalım. Ben yokken...” Emir bana baktı. “...ona kimse dokunmayacak ve böylece sen de... Hayatta kalacaksın. Nasıl? Çok adil, değil mi?”

Adam dilini yutmuş gibiydi. Korkuyla bana baktı. “Buna ben karışamam,” dedi titreyen sesiyle. Emir adamın üzerine yürüdü, kelin titreyen elindeki silahı yavaşça yere indirdi. Adam, hayalet görmüş gibiydi.

“Yaparsın sen, basit iş. Halledersin. Bak şu cüssene.” Dalga geçer gibi iki kez adamın sırtına vurdu. “Alt tarafı, kimseyi buraya sokmayacaksın. Ben gelene kadar... Ben de ödül olarak sana kemiklerini bağışlayacağım. Ama hâlâ reddetmekte ısrarcıysan...” Emir yerde yatan adama baktı. Ben bakmamak için direniyordum.

“Bak! Güzel görünüyor mu?” dedi.

Adamın rengi attı.

“Tamam,” dedi tereddütlü bir bekleyişten sonra. “Kimseyi sokmayacağım buraya. Sadece kız.”

“Anlaştık,” dedi Emir tehlikeli bir gülümseme ile.

Adam yutkundu. Ben Emir’e baktım. O ise hiçbir şey demeden yanıma ilerledi. Beni kendine çekti ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. İç çektim. Başıma ne geleceği meçhuldü, Emir tekrar gidecekti.

“Dövüşüp geleceğim,” dedi gülümseyerek. Gözlerine yansıyan bir gülüş değildi bu. “Sonra işimiz bitiyor.”

Soru sormadım, herhangi bir yorumda da bulunmadım. Dövüş onun işiydi. Çerez gibi bir şey. Yapardı değil mi? Her zaman yaptığı gibi...

Anlamadığım şeyler vardı.

“Onların bundan ne çıkarı olacak?” diye fısıldadım. Benden bir şey saklamamalıydı. Biz artık tektik. “Büyük iş. Kendim için değil, onlar için dövüşeceğim. Kazanırsam...” Duraksadı. “Yüksek bir meblağ kazanacaklar.”

Gitmesini istemiyordum. Deli gibi korkuyordum. Beni burada çaresiz ve yalnız bırakacaktı. Bunu, ona nasıl anlatabilirdim?

Kulağıma bir şeyler fısıldadı, sonra korumaya parmağını salladı, bir şeyler tembihledi. Ben öylece seyrettim. Kilitlenmiş gibiydim. Sonra ne mi oldu?

Bana veda etti ve gitti.

Boş koridor pis pis sırtıyordu şimdi.

Evet, gitmişti.

Ben “Dur,” bile diyemeden...

Kel adam, gergin bir şekilde bana baktı. Ardından yaklaştı. Hemen geri adım attım. “Yaklaşma!” diye bağırdım. Adam durdu. “Bir şey yapmayacağım, bağırma. Çıkmamız lazım. Burada duramazsın.”

Korkuyla yutkundum.

“Nereye?”

“Gel!”

Adamın sesi küstah ve emrediciydi. “Bana göz kulak olmanı söyledim, eğer bir şey yaparsan... Dokunursan bile, seni...”

“Kes sesini de yanıma gel. Acele et!”

Adam öyle korkunç konuşmuştu ki çaresizce yanına ilerledim. Beraber kapıdan çıktık, neyse ki bana dokunmadı.

“Onun kurallarını ihlal etmiyorum. Bana, odaya birini sokmamamı söylemişti. Ben de sokmayacağım.”

Ona tiksintiyle baktım. “Emir benim odada kalacağını düşünmüştü.”

Adam sırtıttı. “Bu beni ilgilendirmez.”

“Ne yani...”

Adam sinirle bana döndü. “Çok konuşuyorsun. Hızlı yürü!”

Adımlarımı ürkekçe hızlandırdım. İçine düştüğüm durumdan artık çok yorulmuştum, uyumak istiyordum. Emir’in sesi zihnimde yankılandı: *Gözlerini kapatma...*

Gözlerimi açık tutmak için direndim. Sertçe guruldayan karnım önceliklerimin değişmesi gerektiğini gösteriyordu. Boş koridorda, midemin sesini duyduğunu tahmin ettiğim adama baktım. Umurunda değilmişim gibiydi.

“Yemek var mı?”

Adam komik bir şey söylemişim gibi güldü. Cevap vermedi.

Sağa döndük, nihayet nereye geldiğimizi anladım: Parmaklıklar... Beyaz bir hücre...

“Sana yemek yok,” dedi acımasızca. “Kesin emir.”

“Ne demek yemek yok?” Boş boş baktım. “Ben...”

“Açsın. Burada çoğu kişi açtır. Karnını doyurmak isteyenler hırsızlık yapar. Ama şansa bak ki bunu yapacak durumda bile değilsin. Gir şuraya!”

Girmek istemiyordum.

“Uzatırsan, dokunmama kuralını ihlal edeceğim. Gir dedim şuraya!”

Adam bağıınca korkuyla içeri girdim. Kapıyı kilitleyip arkasını döndü ve “Fazla ses çıkarma,” dedi. Sonra da çekip gitti.

Boş koridorda, cızırdayarak yanıp sönen beyaz ışık eşliğinde, parmaklıkların arasından öylece karşıya baktım. İçine düştüğüm durum gerçek dışıydı.

Dakikalar geçti. Gözlerimi kapatmak istiyordum. Çok uyukum vardı, biraz da üşüyordum. Ancak bedenimi titretecek kadar bir soğuk yoktu. Bir yerlerden hafif bir sıcaklık geliyordu, buna şükretmeliydim.

Uyanık kalmaya çalıştım.

Son okuduğum kitabı düşündüm. Adı neydi? Hatırlayamadım. Kendimi zorladım, kiminle konuşmuştum kitapla ilgili? Konusu neydi?

Aklıma Geveze geldi.

Onu düşündüm. Gerçekte nasıl biriydi? Yazdıkları kişiliğinin aynası mıydı? Acaba tanışsak nasıl olurdu?

Eve ilk geldiğim günü düşündüm.

Emir ile nasıl tanıştığımızı hatırladım. Bana “dilsiz” demişti.

Hafızamı büyük bir el kurcaladı, ne kadar tuhaf bir tanışmaydı. Gülümsedim ancak uykulu hâlim geçmek bilmiyordu.

Dakikalar ilerlerken karnım acıyla guruldadı. En son ne zaman yemek yediğimi düşündüm. Buraya inmeden önce kahvaltı yapmıştım. Sonra Emir ile konuşmuş ve kendimi burada bulmuştum.

Biz inerken akşam saatleriydi. Dövüş ise saatler önce. O hâlde şu an sabah olmuş olmalıydı. Emin değildim. Belki de öğle ya da akşam olmuştu. Ne kadar süre baygın kalmıştım?

Midem tekrar guruldadı. Acınası bir hareketle dizlerimi kendime çektim, beton zeminde büzüştüm. Ellerimi karnıma bastırdım. *Lütfen sus*, dedim içimden. *Sus ve her şeyi daha da berbat etme. Emir, şu an zor durumda olabilir. Lütfen sus!*

Buradan çıkamayacaktım.

Düşünmemeye çalıştım. Kendimi oyalamam gerekiyordu. Bu yabancı şehre geleli ne kadar olmuştu? Annemin arayıp durması, gitme vaktimin yaklaştığını gösterirdi. Gülümsedim. Bu şehirde haftalardır kalıyordum ama bana daha kısa gibi gelmişti. Gitme vaktim yaklaşıyordu gerçekten...

Peki, gidince ne yapacaktım?

Durdum. Soru yanlıştı! Sormam gereken asıl şey şuydu:

Nasıl gidecektim?

Karnım tekrar guruldadı. Sabrım taşmıştı. Elimle etimi sıkıttım. Canımı acıtmam umurumda değildi, bu ses beni çıldırtıyordu. Neredeyse bir gündür aç olduğumu düşünmek istemiyordum. İnsanlar haftalarca yemek yemeden yaşayabiliyorlardı. Ben neden böyle dayanıksız hissediyordum?

Gözlerim kapanıyordu. Kendimi tuttum. Uykum vardı ancak dayanmalıydım. Kaç dakika geçmişti? Emir muhtemelen dövüşü bitirmişti. Birazdan gelirdi. Önceki dövüşünde de

bunu yapmıştı. Konu ben olduğumda işi şansa bırakmıyor, hemen hallediyordu.

Biraz sonra gelip beni buradan çıkaracaktı.

Birden nefesim kesildi. Neden beni buraya tıkmışlardı? Kendimi, kafesteymişim gibi hissediyordum. *Yapma*, dedim kendime. *Böyle düşünme, ne olacağını biliyorsun, Gece. Yapma!*

Ancak çok geçti.

Düşüncelerim sel gibi akıp gidiyordu, kendime engel olamıyordum. Beynim bir karmaşanın içinde yuvarlanıyordu. Ya buradan hiç çıkamazsam? Ya Emir gelmezse?

Beyaz koridor bomboştı. Nefes alamadım. Sesimi kimse duyamazdı. Ne yapacaktım? Ya hep burada kalırsam? Hande yukarıdakilerin şüphelenmemesi için gerekenleri yapıyordu. Yokluğumuz, bir kişi bile sorgulamayacaktı. Ya bir aksilik çıkar da Emir gelemese ve burada sıkışıp kalırsam?

Ya hiç çıkamazsam?

Ellerim boğazıma gitti. Gözlerimi kapatıp sakin olmaya çalıştım. Ne saçmalıyordum, buradan tabii ki çıkacaktım!

Ya çıkamazsam?

Öksürmeye başladım. Kriz, bir yılan gibi vücuduma dolandı, en çok da boynuma... Öksürüklerim arttı. Astım, her zamanki vahşiliği ile bana saldırdı. Ayağa kalktım. Parmaklıklara koştum.

Beni kim duyacaktı? Kimse!

Ya nefes alamazsam?

Boğuluyormuş gibi çırpınmaya başladım. Çığlık attım. Sesim, bir hayvanın ciyaklamasına benzemişti. Parmaklıkları, mosmor olmuş ellerimle kavriyor, sallamaya çalışıyordum ancak onlar hareket etmiyordu. Sallanan tek şey bendim.

Tekrar ığlık attım. Ayaklarımla parmaklıklara vurmaya başladım. Dışarı çıkmak istiyordum. Ciğerlerime bir nefes çekmeye çalıştım. Ardından acıyla bağırdım. Ancak sesim kısılmıştı. Nefes alamıyordum.

Panikle parmaklıklara vurmaya devam ettim. Koridor hâlâ boştu. Birisi böyle pis, ücra bir köşede astım krizi yüzünden ölüp gideceksin dese, inanmazdım.

Tekrar bağırdım. Sesim çıksa belki birisi duyardı. Ancak tek kelime dahi çıkmıyordu.

Bu yüzden de kimse beni duyamıyordu!

Koridor hâlâ boştu.

Yanaklarım yaşlarla ıslanırken yere yığıldım. Boğazıma tırnaklarımı geçirmeye başladım. Nefes almalıydım! Nefessiz kalmak beni çaresiz bırakıyordu. İlaçlarımı ne zamandır kullanmıyordum?

Kriz geçirmemek, hastalığımın son bulduğu anlamına gelmiyordu. Sorumsuz davranmıştım. Baş belası astım, beni en kötü anımda yakalamıştı.

Acıyla kıvrandım.

Biri beni kurtarmalıydı. Böyle ölmek istemiyordum! Sakin kalmalıydım. Dışarıda olsaydık belki daha iyi hissedebilirdim.

Ama burada...

Tırnaklarım vahşice etimi parçalamaya başladı. Küçük bir nefes için çıldıracak raddeye ulaşmıştım. Ağladım...

Üstümdeki kapüşonlu hırkanın fermuarı bir an elime geldi. Kalan son irademle fermuara tutundum. Saçlarımı çekmeyi ya da boğazımı tırnaklamayı bırakıp üstümdekini çıkardım. Hırkayı elime aldım ve boğazımdan hayvansı sesler çıkarken, sürünerek metal parmaklıklara ilerledim.

Elimde yumak yaptığım kumaş parçasını parmaklıklara doğru salladım. Fermuar metale değince, hafif bir çınlama duyuldu. Var gücümle yeniden salladım, oraya tekrar çarptı. Tekrar salladım. Ve tekrar, tekrar... Kalan tüm gücümü, bunu yapmaya harcadım. Nefes alamadığımı düşünmeyi bırakmıştım. Çıkan sesler, beynimde yankılanıyordu.

Yapabilirdim!

Biri beni duyabilirdi!

Adım sesleri duydum. Ölümden son anda dönen bir insanın umuduyla, acıdan kızarmış gözlerimi koridora diktim. Kimse yoktu. Küçük bir gölge bile...

Lütfen, dedim içimden. Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

Lütfen, böylece çürüyüp gitmeme izin vermeyin. Lütfen, biri beni kurtarsın!

Etraf bulanıklaştı. Fermuarı parmaklıklara vurmaya kestim. Vücudum mosmor olmuştu, saçlarım kendimle boğuşurken dağılmış olmalıydı. Bir küfür duydum. Sanırım bir adam gelmişti.

Ne! Biri mi gelmişti?

Parmaklıklar açıldı. Biri birine bağıyor, bir şey istiyordu. Bayılacak gibiydim. Gözümün önündekileri bile göremiyordum. Acı, ölçemeyeceğim kadar büyüktü. Nefes almam lazımdı...

“Duyu... Sana... Kendine... Baka...”

Sesler kesikti. Biri başımdan tuttu, beni tutan kollara engel olmaya çalıştı. Yardım istiyordum. Nefes almak istiyordum. Bir an boşlukta hissettim kendimi. Sonra birileri beni tekrar tuttu. Boğazıma yapışan ellerimi çektiler. Kendimden geçmiştim. Ne yaptığımı anlayamıyordum, etrafımdakileri göremiyordum.

Su!

Boğazımdan aşağı ılıkça indi. Bir el, hızla yüzümü yıkadı. Su öksürmememe neden oldu, içtiğim suyu etrafa dökerek doğruldum. Buna rağmen birileri beni tutmaya devam etti, o an nefes alabileceğimi hissettim.

Gözyaşlarım durmuştu. Su, boğazımdan aşağı akmaya devam etti. Göz kapaklarım yavaşça açıldı. Nefes alabiliyordum. Su içmeye devam ettim. Beni tutanı hâlâ göremiyordum. Biraz sonra dudaklarımdaki bardak çekildi. Üstüm başım su olmuştu, zemin bile ıslatmıştım.

Ellerimde kan vardı. Nefes almaya çalışırken kendimi parçalamıştım!

“Delirmişsin sen,” dedi beni tutan tükürüklü bir şekilde. Nihayet ona baktım. Zihnim, hemen kendine geldi. Bu, Köstebek’in yanında, ayakta dikilen adamdı. Bana pis pis bakmıştı.

“Kalk!” dedi beni iterken. Beton zemine düştüm. Yavaşça doğruldum. “Geberip iş açacaksın başıma.”

Ona baktım. Ne bekliyordum? Emir gibi beni sakinleştirmelerini mi? Astım krizimden sonra daha şefkatli davranmalarını mı? Umurlarında bile değildim. Onlar için sağ kalmam önemliydi, o kadar...

“Kalksana kızım. Kendini parçalıyordun. Kafayı yemişsin sen. Hâline bak!”

Hareket etmedim. Sinirlenmişti. Cahilliğine tek laf etmedim, yere yığılmış yatıyordum. Astımım olduğunu fark etmemişti bile.

“Sana kalk dedim!” diye fısıldadı eliyle çenemi kavrarken. Yüzü iğrençti. Bana dokunması iğrençti. Gitmesini istiyordum.

Midemden açlık gurultuları yükseldi yine. Gözlerimi sinirle kapattım. Adam güldü. “Acıktın mı?” diye alay etti benimle. Acıktığımı söylemedim. Bir parça yiyecek için yalvarabileceğimi belli etmedim.

“Ama üzülererek yemek yiyemeyeceğini hatırlatayım. Bizim de bazı tatlı kurallarımız var. Anlarsın ya.”

Çıkmak için parmaklığa ilerlemek son şansımdı. Ağlayarak yalvarmalı mıydım? Bir işe yarar mıydı?

Emir hâlâ gelmemişti. Burada ölüp gidebilirdim. Ne zaman kurtaracaktı beni?

Adam tam çıkacaktı ki birden pis bakışlarıyla bana döndü. Sonra, “Ama tabii bu, pazarlık yapamayacağımız anlamına gelmez,” dedi sırtarak.

Beni kötü bakışlarla süzdü. Her hücrem kırmızı alarmla uyarılırken irkildim. Geri döndü ve parmaklarını yüzümde gezdirdi.

“Dokunma bana!” diye haykırdım.

Delirmiş gibi bağıryordum. Bakışları beni korkuturken eğildi ve ağzımı büyük elleriyle kapattı. Çığlıklarımı engellemeseydi bile bana yardım eden yoktu. İstese, beni burada öldürebilirdi.

“Avcı sende ne bulmuş olabilir ki?” dedi. “Nefesin açlık kokuyor.”

Yere eğilince parmakları hafifçe dudaklarımdan kaydı, başımı geriye atıp yüzüne tükürdüm, bu onun sabrını taşırmaya yetmişti. Saçlarımı tuttuğu gibi beni ayağa kaldırdı, gözlerim acıyla dolarken, “Emir gelecek, şerefsiz! O zaman tüm bunların hesabını vereceksin!” diye bağırdım.

Alaycı bir şekilde güldü. “Güvendiğin dağlara kar yağdı. Ne karı, çığ düşüyor hatta! Sevgilinin haberi yok ama bir ilki gerçekleştireceğiz.” Gözleri vahşice parladı. “Kafeste, bu kez iki kişiye karşı dövüşecek. Oradan çıkabileceğini mi sanıyorsun?”

Soluğum kesildi. Doğru mu duyuyordum? Böyle bir adilik yapamazlardı! Emir’i böyle harcayamazlardı! Adam haklıydı, o kafes tek kişilik dövüşler için bile daracıktı! Emir, orada iki kişiyi birden nasıl haklayabilirdi?

Kan beynime sıçradı, Emir'e böyle bir kazık atamazlardı! Emir onca zaman onlar için çalıştıktan sonra... Onların Avcı'sı olduktan sonra...

Son birkaç saattir düşüncelerim mahvolmuş, astım kriziyle bedenim harap olmuş olabilirdi. Kendimi iyi hissetmiyordum, evet. Ancak bunlar unutmama engel değildi. Bilgisayardan okuduklarımı iyi hatırlıyordum.

Adam ne olduğunu anlayamadan ayağa kalktım, sadece bir anlık boşluktan sonra karşıma dikildi. O, henüz harekete geçmeden bir adım geri gidip var gücümle tekmemi, kasıklarına geçirdim. Suratında allak bullak bir ifade oluşurken anında öne eğildi, acıyla iki büklüm oldu. Direncim düşmüştü, açlıktan ölecek gibiydim ama yine de bir tekme atacak daha gücüm vardı.

Aceleyle okuduğum satırları düşündüm. "Beklenmedik hamle" mi yazıyordu?

Adam önümde iki büklüm eğilmişken ayağımı sertçe suratına geçirdim.

Umarım burnunu parçalamışımdır, diye düşündüm.

Emir'e ihanet etmeleri içimi dağladı. Öfkem daha da körüklenirken ileri atılıp yerdeki adama bir tekme daha attım. Ardından parmaklarına ezercesine bastım. Uzandı, ayağımı çekmeye çalıştı. Gözüm dönmüştü.

"Şimdi oldu," diye fısıldadım zafer kazanmış bir edayla.

Sonra koşmaya başladım.

Bütün hızımla koştum...

Deli gibi koştum...

Yapmam gereken tek şey, Emir'i o kafese girmeden önce bulmaktı. Belki hâlâ vaktim vardı. Yoksa bile, yine de bulmalıydım. Dananın kuyruğu artık kopmuştu!

Beni saatler boyunca delirtmiş olan beyaz koridorun içine doğru koştum. Hızla ilk merdivenden çıkmaya başladım. Etrafta kimse yoktu. Garip bir şekilde kimseye görünmeden kaçmayı beceriyordum. Bir terslik mi vardı? Aldırmadım. Sol köşeyi dönüp koşmaya devam ettim. Ta ki karşımda takım elbiseli birkaç herif görene kadar! Onlar beni fark etmeden geri döndüm, ters istikamette koşmaya başladım. Bir merdiven daha... Tekrar çıktım.

Ve pat!

Sert bir göğse çarpınca sarsıldım. Saldırıya hazır bir pozisyona geçmek için geri çekildim. Ancak burnuma dolan parfüm kokusu şaşırtıcı biçimde tanıdıktı.

“Gece?”

Şaşkınlıkla adımı söyleyen yüze baktım. Bağırarak için ağzımı açacaktım ki uzun parmaklar buna anında engel oldu.

“Sus!” dedi telaşla. “Yanlış tarafa koşuyorsun.”

Afallamış bir hâlde Ulaş’a baktım. Burada ne arıyordu? Beni nasıl bulmuştu?

“Sabahtan beri seni arıyorum,” dedi gözleri üzerimde dolaşırken. Çok kötü bir hâldeydim, utandım. “Sana ne oldu?” diye fısıldadı. Tanıdık birini görmenin mutluluğuyla, gözlerim anında dolmuştu. “Ben...” diye kekeleyecek oldum. Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. “Hemen buradan çıkacağız, korkma,” dedi güven verici bir sesle. Hıçkırmaya başladım. “Olmaz! Emir dövüşte. Onu bırakmam. Benim kaçtığımı bilmiyor.”

Ulaş geri çekilip bana baktı. Yüzü düşünceli bir hâl aldı. “Tamam,” dedi. “Ama tek yol var: Koşmalıyız!”

Ve koşmaya başladık.

Buraları çok iyi biliyor gibiydi, beni hızlıca çıkışa ulaştırdı. Elimi bir an bile bırakmadı. Kendimi öyle kötü hissettim ki yaşlar yanaklarımdan daha hızlı aktı. Hem Emir’e, hem de şu anki hâlime ağlıyordum.

“Ağlama,” dedi nefes nefese kalmışken. Koşmayı kesmedik.

“Engelleyemiyorum,” diye hıçkırdım.

Şimdi dışarıdaydık!

Bir an soluklanmak için durduk. Ellerini başımın iki yanına koydu, gözlerime baktı. “Sahiden böyle güçsüz olup ağlayacak mısın sen?”

Ona başıma neler geldiğini anlatmak istedim. Ne kadar aç olduğumu ya da ne kadar bitkin düştüğümü... Ancak anlatmaya dilim varmadı. Susup gözlerine baktım sadece. Beni hangi ara Kafes’in önüne getirmişti, bilmiyordum. Tek isteğim Emir’i bulmaktı.

“Ben Tuna’ya haber vereceğim. O da Emir’i çıkaracak. Her şeyi ayarladık, tek sorun sendin,” dedi hızlıca.

“Tuna seni mi aradı?”

“Evet,” dedi hızla. Gözleri etrafı tarıyordu, bir planı vardı. Telefonla Tuna’yı arayıp benim yanında olduğumu söyledi. “Emir’i hemen bulmamız lazım,” dedim o telefonu kapattıktan sonra.

Başını salladı. “Küçük bir problem var.” Yutkundu. Sokağın diğer ucuna baktı ve beni kenara çekti. Her şey öyle ani geliyordu ki olanlara artık yetişemiyordum. Beynim durmuş gibiydi.

Karanlıkta kısılan gözlerini bana dikti ve mırıldanarak “Dövüş çoktan başladı,” dedi.

Dibine kadar pislik dolu bir çukura batmıştım. Umutsuzca çırpınıyordum. Peki, çırpınmamın sonucu neydi? Pislği başkalarına sıçratmak! Biraz daha ve biraz daha...

“Ne demek dövüşüyor?” dedim dehşetle. İkinci bir astım krizi, yeraltının bu izbe sokağında beni dürtmeye başlamıştı.

“Sen...” diye kekeledim. Boğazıma bir yumru oturdu, soluk borum tıkanı. Yüzüm kıpkırmızı kesildi. Ellerimi saçlarıma daldırdım, kir ve pislikten birbirine dolanmışlardı.

“Şimdi biz...”

Ulaş cümlelerini toparlamak için bekledi. Ne yapacağını düşünüyordu. Mantıklı olan da buydu: Düşünmek! Ama ne yapacaktık?

“Bak, ben hallettim, tamam mı? Şu anda düşünmen gereken son şey bile değil Emir. Bana güven. O herif çok zekidir, bir yolunu bulur. Şimdiye kadar onu engelleyen tek şey sendin. Artık değilsin. Tuna, kaçtığını ona söyleyecek. Sonra hep beraber çıkacağız. Anlaştık mı?”

“Ne çıkması aptal!” diye bağırdım. Gözlerim dolmaya başlamıştı yine. Yaşlar, taşmak için yer arıyordu. “Emir’i kaç kişiyle tıktılar o kafese biliyor musun sen? Ne çıkmasından bahsediyorsun!”

Korkuyla ağlamaya başladım. Ellerim yüzüme gitti, nefes alamayacak gibi hissediyordum.

Emir’e bir şey olmasından çok korkuyordum!

Düşünmek istemiyordum ama gerçekler boğazımda düğümleniyordu, Emir bu kadarını yapamazdı.

“Onu fazla küçümsüyorsun,” diye homurdandı Ulaş. Kolumdan tuttu. “Ağlamayı kes. Sinirim bozuluyor. Yakalanmadan gidelim.”

Çıldırımama ramak kalmıştı. Kolumu kurtarıp bağırmaaya devam ettim.

“Sen... Sen umursamaz piçin tekisin! Onu sevmiyorsun diye, Emir’i o kafesin içinde ölüme terk edemezsin! Yapamaz anlasana! Bu çok fazla! Ben küçümsemiyorum, bu sadece... Bu çok fazla!”

Hıçkırıklarım boş sokakta yankılandı. Delirmiş gibi kendi etrafımda döndüm. Neredeydim? Kafes’e nasıl gidebilirdim?

Bu oyunun durdurma tuşu yok muydu? Ne zaman sona erecekti bu kargaşa?

Ulaş kollarını belime sardı. Sakinleştirici bir sesle, “Ağlama artık,” diye fısıldadı. “Hemen sakinleşmen gerekiyor, Gece.”

Kollarında, güçsüz düşmüş bir hâlde ağladım. İki katım bir adamla dövüşmüştüm, ondan önce dayak yemiştım; açtım, bayılmıştım, astım krizi geçirmiştim.

Tek istediğim biraz mola vermektı. İçimden, tüm bunların sona ermesi için yalvardım. *Lütfen!* Sonra devam edebilirdim. Ancak şimdi, bu sokakta, daha fazla dayanamayacaktım. Birinin Emir’i getirmesi ve hep birlikte buradan çıkmamız gerekiyordu.

“Ulaş...” diye inledim bitkin bir sesle. “Ne olursun çıkar Emir’i oradan. Ulaş, ne olursun...”

Sesim bayılacakmışım gibi kısıldığında, yeni bir hıçkırık dalgası kavurdu bedenimi. Ulaş, beni sıkıca tuttu. Hücreden çıktığımdan beri ilk kez derin bir nefes alabildim. Ulaş bana biraz daha sarıldı.

“Panik yapıyorsun,” dedi. “Kendine gelmezsen bütün planı bozacaksın. Bizi de yakalayacaklar. Dediğimi yap artık. Emir gelecek, dedim. Söz veriyorum.” Sustu. Nefesi saçlarıma değdi. “Ne olursa olsun onu öylece terk etmezdim. Sandığın kadar kindar biri değilim.”

Soluklarım biraz düzeldi. Kendimi kasmayı bıraktım, bednim Ulaş’ın kollarında gevşedi. Gözyaşlarım artık akılmıyordu. Yanağımda önceki yaşların bıraktığı izlerin soğukluğu vardı.

Her şeyin düzeleceğine inanmak istedim.

“Çok korkuyorum,” diyerek tekrar ağlamaya başladım. Gözyaşlarımın bitmemesi şaşırtıcıydı, bir gün içinde nasıl böyle ağlak birine dönüşebilmişim?

Bir gün mü? diye sordu iç sesim.

Hıçkırdım. Ne kadardır bu cehennemdeydim?

“Korkma,” diye fısıldadı Ulaş. “Gideceğiz. Korkma, gel.”

Bacaklarımda derman kalmamıştı. Bir adım daha atacak hâlim yoktu. Ulaş, ne durumda olduğumu hemen anladı. Tek kelime etmeden eğildi, bacaklarımin altından elini geçirip beni kucağına aldı.

Issız yolda ilerlemeye başladık.

Başım güçsüzce omzuna düştü. Ona güvenmekten başka çarem yoktu. Emir’i kurtaracağına inanıyordum, bu umuda sımsıkı tutundum. Ona daha fazla bağırip dikkat çekmemize neden olmamalıydım. Yorgun gözüküyordu. Üstelik, benimle uğraşmak zorunda da değildi. Nankörün teki olduğumu hissediyordum. Ama Ulaş yine de buradaydı işte, yanımdaydı. Beni, yine bir şeylerden kurtarıyordu. Tek yapabildiğim kısık sesle hıçkırmaktı, boynuna damlayan yaşlardaki minneti hissedebiliyor muydu?

Onu ne kadar önemsedığimi...

Hıçkırıklarına, “Biraz daha ağlarsan düşüp bayılacağım,” diye karşılık verdi. Muzip sesi beni güldürdü, burnumu çektim. “Ve umarım, o ıslaklık sümük değildir.”

Tekrar güldüm. Kollarımı boynuna biraz daha doladım, başka bir sokaktan daha saptı.

İçim yumuşacık, sıcak bir hisle doldu. Burası uzun zaman önce sahiplendiğim, *bizim* diye andığım sokaktı. *İkimizin sokağı...*

Kendime kızdım, başıma böyle belalar açan bir yere hâlâ nasıl aitlik hissedebilirdim? Hâlim içler acısıydı.

“İşte, geldik.”

Ulaş beni yere indirdi. Bir an dengemi sağlayamadım, ceke-tine sımsıkı tutundum. Bir kapıyı açtı, o sırada hâlâ beni tutuyordu.

Hâlâ ve hâlâ...

Belimden hafifçe itti, içeri girdik. Çok karanlıktı. Artık ışığın olmadığı her yer beni ürkütüyordu, tek adım bile atmadan onun dibinde durdum. Her an birisi fırlayacak, kafamıza iki kurşun sıkacak gibi geliyordu.

Ulaş ürktüğümü anlamıştı. Tek hamlede ışığı açtı, içeri zayıf bir parlaklık doldu. Artık korkutucu karanlık yoktu.

Kapıyı arkamızdan sımsıkı kapattı. Beni ilerideki koltuğa götürdü, burası bir depoydu. Eskimiş bir halı, tekli bir koltuk vardı.

Gözlerim doldu.

Emir'le garajdaki anılarımızı hatırladım. *Keşke*, diye iç çektim. *Keşke o ana dönebilsem. Emir yine bana bağıırıp çağırorsa ama en azından yukarıda olsak. Bu pis yerden defolup gitmiş olsak...*

Ulaş'ın sesiyle kendime geldim. "Al, iç bunu."

Şişeyi elime tutuşturdu. İtiraz etmeden aldım, midem açlıkla kasılırken bir yudum su içtim.

"Yiyecek bir şeyler ister misin? En son ne zaman yemek yedin?"

Ona cevap vermeden baktım. Suskunluğum iyi bir cevaptı, ne kadar aç olduğumu hemen anladı. Hızlı adımlarla suyu getirdiği yere gitti, tekrar geldiğinde elinde bayat sayılabilecek birkaç gofret vardı, bir paket de bisküvi...

Alır almaz paketleri açtım. Karnım tekrar guruldadı. Utanmasam hepsini aynı anda ağızıma tıkmaya çalışacaktım. Kendimi zor zapt ettim. Bisküvinin bir tanesi yere düştü, hiç aldirmeden diğerini ağızıma attım.

Dilimdeki acı tat yerini güzel bir şeye bıraktı.

Şişeden, büyük bir yudum daha su içtim.

Arsız görünmemek için yavaş yemeye çalışıyordum yiyecekleri. “Gece,” diye fısıldadı Ulaş “Çekinmeyi bırak da ye şunları!”

Gözlerimin tekrar dolmaması için kısa bir iç savaş verdim. Titreyen çeneme hâkim olup bir bisküviyi daha ağzıma attım ve hızla yuttum. Neredeyse çiğnemiyordum.

Ulaş, önümdeki boş şişeyi aldı ve isteyip istemediğimi sormadan bir şişe daha getirdi. İtiraz etmedim.

“Biz... Kaç gündür buradayız?” diye sordum cevaptan korkarak.

Bisküvi bitmişti. Parlak kırmızı pakete boş boş baktım. Vereceği cevabı duymak istemiyordum.

“Bugün...” Ulaş’a baktım. Derin bir nefes aldı. “Bugün, üçüncü gün.”

Kanım dondu. “Sen ciddi misin?” dedim dehşetle.

Ulaş cevap vermedi. Ondan gözlerimi kaçırdım. Neden bu hâlde olduğuma şaşırarak saçmaydı. Zaman kavramımı bile yitirmiştim. Bu aptal yerde güneş bile doğmuyordu. Saat, kimse nin umurunda değildi.

Ben nasıl bir pisliğin içindeydim?

“Emir az sonra gelir...” diye fısıldadı Ulaş. Yere çöküp kol tuğun karşısına, benim hizama geçti. “Sonra buradan defolup gideceğiz. Tamam mı?”

Dudaklarımı ağlamamak için birbirine bastırırken onu başımla onayladım. Daha fazlasını kaldıracak gücüm kalmamıştı.

Ulaş arka tarafa ilerledi. Bacaklarım sızlıyordu, sızıyı azaltmak için bacaklarımı hafifçe salladım. Emir, gerçekten gelebilecek miydi? Geldiğinde ne olacaktı? Buradan öylece çıkıp gidebilecek miydik? Neden hiç inandırıcı gelmiyordu? İçimdeki şey korku muydu yoksa deliriyor muydum?

Gözlerimi kapattım.

İyi şeyler düşün, Gece. Bütün bunlar geçip gidecek. Delirmemeye bak. İyi şeyler düşün...

“Hande, dünyaya düşmüş bir melek,” diye mırıldandı Ulaş. “Kız, yokluğunuzu kimseye çaktırmıyor günlerdir. Bir kişi bile ne olduğunu sormadı.” Başını salladı, esefle iç çekti. “Bu sabah, bir terslik olduğunu anlayınca beni aradı. ‘Hâlâ yoklar,’ dedi. Ardından Tuna aradı. Onlar olmasaydı sizi asla bulamazdım.”

Hande ve Tuna için en güzel şeyleri diledim. Tabii geriye güzel bir şey kaldıysa... Eğer o ikisi olmasaydı, burada hâlâ sefilce sürünüyor olacaktım.

“Geldiler.”

Gözlerim irice açılırken kapıya baktım, kalbim göğüs kafesimi parçalayacak gibi atıyordu.

İçeri ilk giren Tuna oldu. Koşmuş muydu? Nefes nefeseydi. Yüzünü buruşturdu. Ayağa fırladım.

Umudum, saatler önce hunharca ezilmişti, biraz da kendim tepinmiştim üzerinde. Her şey bitti derken raylar yerine oturmuştu şimdi. Güvendeydim, gelmişlerdi.

Hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım. Emir’in beni ağlarken görmesini istemiyordum. Kapıya baktım. Kimse yoktu.

Tuna, göğsü telaşla inip kalkarken konuşmaya çalıştı. “Ben...”

Dehşetle nefesimi tuttum. Bedenim, ben engel olamadan koltuğa yığıldı. Ulaş beni birkaç saniye sonra fark edecek kadar şok olmuştu. Sonra hemen yanıma koştu.

“Dövüş bitmişti ve...” Tuna öksürdü. “Kafes’ten çıktık... Emir kazandı. Bunu beklemiyorlardı. Ben Gece’nin kaçtığını söyleyemedim onlarla gitti Emir.” Kahverengi gözleri ilk kez korkuyla titredi. “Bana bir kere bile bakmadı.”

Ellerimle yüzümü kapatıp çığlık attım. Bu kadarı, gerçek olmayacak kadar fazlaydı. Biri bizden öç mü alıyordu? Böyle bir öç alıyorsa fazlasıyla gaddar demekti! Çıldırılmış gibi tekrar bağırdım, Ulaş bana sarıldı.

“Gece!” dedi sert bir şekilde bağırarak. “Sakin ol artık! Kendine gel!”

Keşke gelebilseydim. Gelemiyordum!

Emir yoktu! Yine her şeyi batırmıştım. Benim için gitmişti. Oysa ben kendimi çoktan kurtarmıştım bile.

İçimdeki görünmez ve keskin parmaklar sızlayan vicdanımı sıktı, nefes alamadım.

Sen kendini kurtardın, dedi sinsi bir ses. Emir de seni tekrar kurtarmaya çalışacak.

Bedenim tir tir titriyordu, delirmiş gibi çığlıklar atıyordum. Artık devam edemeyecektim. Buraya kadardı.

“Gece, Emir gelecek!” dedi Tuna da. “Şunu yapmayı kes! Sadece etrafına zarar veriyorsun!”

Bağırma isteğimi yok edemiyordum.

Zaten herkese zarar verdim. Küçüklüğümünden beri tek yaptığım bu benim, hâlâ devam ediyorum zarar vermeye, siz nereden bileceksiniz, diye çığlık atmak, haykırmak istedim. Ama çığlıklarımı susturdum.

Bir tek kendime bağırdım. Beni, bir tek ben duydum.

Sonra kendime ağladım.

Hıçkırarak ve acıyla... Her saniye kavrularak, kendi ateşimde kül oldum.

“Ben,” diye fısıldadım. “Ben yine batırdım her şeyi... Bittim ben. Benden bu kadar... Devam edemeyeceğim.”

Ulaş beni teselli etmeye çalıştı. Saçmaladığımı söyledi ancak daha fazla dinlemek istemiyordum. Ne onu ne de başkasını...

“Bizi arıyorlar,” diyordu Tuna. “Çıkmalıyız.” Kulaklarımı tıkamıştım. Hiçbir şey duymak istemiyordum.

Emir yoksa ben de yoktum!

Bedenimi taşımaları önemli değildi. Yaşadığımı hissedemiyordum. Biri ruhumu emmiş, duygularımı söküp çıkarmıştı. Gözyaşlarım zaten tükenmiş, artık akmaz olmuştu. Onlarca pis el, bu zavallı bedene dokunmuştu. Şimdi bu et parçasını taşımaları ne ifade ederdi?

Hiçbir şey!

İstediklerini yapabiliyorlardı. Daha fazla direnmeyecektim. Tükenmiştim.

“Bana cevap ver,” diye fısıldadı kulağıma Ulaş. Sesi telaşlıydı. O da kontrolünü yitiriyordu, belli ki iyi değildi. “Gece, korkutma beni.”

Benim ne kadar korktuğumdan bihaberlerdi. Yine de sustum.

“Şuradan!” diye bağırdı Tuna. Bir yerlere girdik. Boşlukta sallanıyor gibiydim. Beni taşıyan her kimse yere indirdi. Tuna, kollarımı tutup yüzümü kendine çevirdi. “Kendine gel, ufaklık!” diye bağırdı. “Eğer kimseye yük olmak istemiyorsan kendine gel! Buradan çıkmamız lazım. Yoksa biletimizi keserler!”

Ona kızarmış, kan çanağı olmuş gözlerle baktım. Umursamadığımı göremiyor muydu?

Beni şu köşeye atıp gidebilirlerdi. Mecalim kalmamıştı. Çabalamak boşunaydı. Burası, bizi yutuyordu. Yer altı, intikamını almıştı. Emir yoktu.

Kapağı gördüğüm gün beni, Tuna ile tanıştığı gün Emir'i, Emir'i tanıdıkları gün diğerlerini esir almıştı.

Tekrar geleceğimizi hep biliyordu.

Yeraltı hep kazanıyordu!

Ve biz çaresizce kaybediyorduk. Sessizdim, kabullenmişim. Her insan bazen kaybetmez miydi? Direnmeyi kestim.

“Sana diyorum!” diye haykırdı Ulaş. Tuna ile ikisini ayırt edemeyecektim neredeyse, bilincim bir gidip bir geliyordu. Havasız bir yerdeydik. Biri beni ittirince ayağımı basamağa attım, merdivenden çıkıyorduk.

“Beni dinle! Böyle yapma! Gece, böyle yapma!” Böyle yapma dediği neyse tam olarak onu yapıyordum.

Beni iteklemeye devam ettiler, zorla bir şeyden kaçırıyorlardı. Ancak anlamak istemedikleri bir şey vardı. Ben kaçmak istemiyordum. Nankördüm, vicdansızdım. Emir’i geride bırakmıştım. Bir sürü şey olmuştu ve şimdi yıkık bir hâldeydim.

Ben kaçmak değil, Emir’i istiyordum. Beni bırakıp gidebilirlerdi.

Güneş gözlerimi yaktı.

Yine birinin kucağındaydım. Uyandım. Sadece düşüncelerden ibarettim. Etrafıma baktım. Pencereler açıktı, yatak odasıydık. Ulaş’ın odasıydı burası. Güneş tekrar göz kırptı. Gökyüzü pencereden öyle güzel gözüküyordu ki...

Biz hangi ara çıkmıştık?

“Su getir!” diye bağırdı Ulaş. İnce bir ses duydum. Bu, Duru’ydu. Burada ne işi vardı?

Suyu içtim. Yatağa yatmıştım ancak dinlenmiş hissetmiyordum. Bedenim acıyla kıvraniyor, uzanmaya devam etmek istiyordu. Bense kendimi kasıyor, uzanmak istemiyordum. Zor da olsa ayaklandım.

Emir aşağıda kalmıştı.

Bardağı duvara fırlattım. Birisine çarptı mı görmedim.

“Emir’i orada bıraktınız!” diye haykırdım güneş ışıkları gözlerimi acıtırken.

Kaç gündür güneş görmüyordum? Üç mü yoksa daha fazla mı?

“Kapatın şu perdeleri! Emir’i bıraktınız o pis yerde! Nasıl çıkacak?” diye haykırdım tekrar etrafıma bir şeyler fırlatırken. Tuna beni yatağa geri yatırdı, çok güçlüydü, karşı koyamadım.

“Kes şunu artık,” diye homurdandı. “Yeter! Delirmiş gibi davranma!”

Gerçekten delirmiş olduğum kimsenin aklına gelmiyordu.

Elalar görse anlardı hâlbuki. Ama yoktu.

Ağlamak istedim. Gözyaşlarım şaşırtıcı bir biçimde akıyordu. Kaç gündür yaşadığım bu koşuşturmaca, beni tüketmişti artık. Kendime gelemiyordum.

“Ne yapacağız?” diye sordu biri çaresizce.

Cevap, sadece sessizlikti.

Duru örtüyü kucağımdan çekti. Düzgünce bacaklarıma örttü. Kaçamak bakışlarla yüzümü inceliyordu, ona bakmak istemedim.

“Emir yok mu?” diye fısıldadı titrek bir sesle arkadakilere. Damarıma basmayacaktı. “Kes sesini sen!” diye kükredim.

İrkilerek bana baktı. Bu hâlim korkunç muydu? Sevindim. Korkabilirdi.

“Defol şuradan!” diye bağırdım bütün gücümle. “Gidin. Hepiniz gidin! Emir’i getirin. Nasıl bıraktıysanız öyle getirin!”

Sanki olanlar benim kabahatim değilmiş gibi... Hiçbir suçum yokmuş gibi...

Güçsüz bacaklarımı karnıma kadar çektim, küçüldükçe küçüldüm. Neyin içine girmiştik böyle?

“Gelmezler mi?”

“Gelmezler,” dedi Tuna. “Hiç gelmediler. Bu yasak.”

“Yasağı mı kaldı bu işin?” diye homurdandı Ulaş. Bir yandan da yatakta, yanımda oturuyordu; elleri sanırım saçlarımdaydı. O da terlemişti ve sesi yorgun geliyordu. Benim için kendini çok hırpalamıştı.

“Emir gelecek. Boşuna endişe ediyorsunuz!” dedi Tuna. Kısa bir sessizlik oldu.

Ulaş da aynısını söylemişti. Şimdi biz yukarıydık, Emir aşağıda... Çok inandırıcıydı değil mi? Böyle olacağını başından beri hissediyordum. Suçlu bendim. Onu bırakmamalıydım. Hücrenden kaçtığım gibi hemen onun yanına gitmeliydim. Aptalın tekiydim.

Ulaş bezgince, “Gece, yeter artık!” diye mırıldanana kadar, ağlamaya başladığımın farkında değildim. Tuhaf olan gözyaşlarımın akmamasıydı. Hıçkırığa benzer sesler ile vücudum sarsılıyordu yalnızca.

“Doktor çağırayım mı?”

Duru çekingendi.

“Gerek yok. Şoka girdi. Geçecek.”

Geçecek mi? Babam öldüğünde en çok duyduğum söz buydu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Geçecek denilen hiçbir şey geçmiyordu. Bunu, onlara da söylemek istedim.

“Hande buraya geliyor. Gecé’yi eve götürecekmiş. Şimdi aradı.”

Ulaş’ın kiminle konuştuğunu bilmiyordum. Öğrenmeye dair bir merak da duymuyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Sanki Emir yanımdaymış gibi tebessüm ettim.

Sonrası yine karanlıktı.

“Uyandın.”

Başımda iğrenç bir ağrı vardı. Kâbuslarım geri dönmüştü. Her yerde Köstebek denilen adamı, yanındaki korumaları görüyordum. Beş dakikalığına bile kendimi uykuya teslim etmeye gelmiyordu, bilinçaltım en zayıf halkamı bulup oradan acımasızca saldırıyordu.

Hande’ye baygın gözlerle baktım.

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye fısıldadı ondan beklenmeyecek bir sakinlikle. Her zamanki neşeli hâli yoktu.

Cevap vermedim.

“Gece...” diye mırıldandı. Uzun zamandan beri ismim bu kadar çok kullanılmamıştı, garip geliyordu. “Lütfen, böyle yapma.”

Böyle yapma.

Lütfen bunu yapma.

Kendine gel.

Susma.

Konuş.

Sakinleş.

İyi misin?

Tamam.

Söylenmemiş herhangi bir sözcük kalmış mıydı?

“Bak, orada ne oldu gerçekten bilmiyorum ama...” Hande nefesi tıkanır gibi konuşuyordu, zorla devam etti. “Bir daha tekrarlanmayacağına eminim. Kendine gel artık güzelim, geçti gitti hepsi. Emir de gelecek. Tamam mı?”

Emir gelecek. Ama gelmedi. Hâlâ gelmedi.

“Çıkar mısın?” diye fısıldadım acıyan boğazımdan zorla çıkan bir sesle. O kadar uzun zamandır konuşmuyordum ki sesim, bana bile yabancı gelmişti. Uzun süredir yaptığım tek şey çığlık atmaktı zaten.

Hande, bir süre öylece yüzüme baktı. Sözlerimle onu incitiyor olabilirdim. Ancak elimde değildi.

“Temizlenmen lazım. Kendine gelersin. Sonra yemek yeriz. Evdekiler bu gece yok. Ben geldiğini kimseye söylemem. Sessizce burada beklersin, tekrar yalnız kalırsın istersen, olur mu? Haydi, banyoya geç.”

Ne kadar pis koktuğumu tahmin edebiliyordum.

Ter, çöp, içki, sigara... Belki de şu an hatırlamadığım bir sürü şey daha...

“Gece...” diye Hande beni tekrar ikaz ettiğinde gözlerimi kapatıp, “Lütfen çıkar mısın artık?” diye adeta yalvardım.

Gözlerimi açmadan gitmesini bekledim. Onu görmek istemiyordum. Kimseyi görmek istemiyordum. Görmek istediğim bir tek kişi vardı. O da şu an burada değildi. Nerede olduğu, ne yaptığı meçhuldü. Hayatta olup olmadığı bile meçhuldü.

Kapının kapandığını duydum.

Gözlerimi açtım, şimdi yalnızlığımın baş başaydım. Sıkıntılı bir nefes verip pis vücudumla yatmaya devam ettim. Temizlenmek ya da başka herhangi bir şey yapmak istemiyordum. Karnımdaki açlık hissi biraz olsun geçmişti ancak bu da saatlerce idare edecek gibi değildi. Ama bu kez hiçbir şey yemeyecektim. Kendimi bu şekilde cezalandıracaktım.

Belki de bu eve bile hiç gelmemeliydim.

Gözlerimi kapatıp güzel bir şeyler düşünmeye çalışırken dehşetle irkildim. Hayatımda güzel bir şey kalmış mıydı? Okudu-

ğum kitaplar da artık beni tatmin edemezdi. Ben zaten kitaplardan fırlamış bir hayat yaşıyor gibiydim.

Hayal kırıklığı tarafından çepeçevre kuşatıldım. Tüm bu acıların son bulmasını istiyordum. Onu istiyordum. Neden yoktu?

Gözlerimi yeniden kapattım. İçeri ışık girmediğine göre akşam olmuştu. Balkonu görünce kendi odamda olduğumu anladım. Burada olmak istemiyordum.

Onu terk etmiştik.

Titreyen ellerimle kulaklarımı kapattım, yaşadığım her şeye göğüs gerebilirdim ancak bunu yaparken Emir'e ihtiyacım vardı. Belki uzakta olması bile katlanılabilir bir şeydi ancak ne yaptığından habersiz, nasıl olduğunu bilmeden değil... Bu durum beni kahrediyordu.

Kendimi, boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Hafif bir öksürük nöbetine tutulunca doğruldum ve çekmenin üzerindeki hapımı içtim. Astımdan da nefret ediyordum. Diğer her şeyden nefret ettiğim gibi...

Sırtımı dönüp pikeyi üzerime çektim.

Ağlayamamak kötü hissettiriyordu, keşke gözyaşı dökebilseydim... Neden böyle buz tutmuş, donuk bir hâle bürünmüştüm?

Kapım açıldı. Hande'nin ayak seslerini duydum. Dermanım kalmamıştı.

"Yemeyeceğim. Hiçbir şey istemiyorum. Temizlenmeyeceğim de." Fısıltılarım acizce dudaklarımdan dökülüyordu. "Lütfen, git artık."

Pikeyi kafama kadar çektim, yatağın içinde iyice büzüştüm.

Neden gitmiyordu?

"Gitmeyeceğim."

Bedenim, sesi idrak ettiğim an öylece çözüldü.

“Neden gideyim?”

Emir karşımdaydı. Siyahlar içindeydi ve yine çok güzeldi.

Kaşında ufak bir yarıklık, sağ elmacık kemiğinde biraz morluk vardı.

Parçalanmış tişörtüne ve kanlı ellerine baktım. Hayal gördüğümü zannettim.

“Emir...” dedim şaşkınlıktan kısık çıkan bir sesle, ellerimi ağzıma götürdüm.

Karşımdaki Emir miydi gerçekten? Yoksa kafayı mı üşütmüştüm?

“Dilsiz?” dedi güzel sesinin en yumuşak tonuyla.

Sesini duymak, yaşadığım tüm acıları silip attı. Bu, siyah bir defterin beyaza boyanması gibi bir şeydi. Defter tamamen beyaz olmamıştı ama karanlık tonlar aydınlığa kavuşmuştu sonunda.

“Emir!” diye bağırdım dermansız bacaklarımla ona doğru koşarken. İkinci adımında yatağın ayağına takıldım ama Emir hızlı davranıp kollarımdan tuttu ve bana sımsıkı sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki nefes alamadığımı hissettim. Bütün gün, tükendiğini zannettiğim gözyaşlarım, bu anı bekliyorlarmış gibi akmaya başladılar, hıçkırıklar içinde ona sarıldım.

“Çok korktum!” diye acıyla fısıldadım. “Seni orada bırakıp geldik, çok özür dilerim, senin için çok endişelendim Emir!”

Dudaklarını saçlarıma bastırdı. Gün boyunca, ilk kez pis koktuğum için utanmama neden olacak şekilde kokumu içine çekti. Ardından daha sıkı sarıldı.

“Ben de korktum,” diye itiraf etti kısık bir sesle. Yorgundu, anlaşılıyordu. Gözyaşlarım göğsünü ıslattı, öyle sıkı sarılıyordu ki ayaklarım neredeyse yere değmiyordu. Sanki bıraksalar tekrar kaybolacakmışız gibiydik, birbirimizi bırakmak istemiyorduk.

“Emir, seni çok seviyorum,” dedim gözyaşlarım yüzümü ıslatırken. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Görüşüm bulanıklaştı ancak tekrar haykırdım. “Seni çok seviyorum, sana bir şey olacak diye çok korktum. Beni sakın bırakma, duydun mu beni?”

Bir hıçkırık dalgasına daha kapıldığım sırada göğsüm onun bedeninde sarsılıyordu. Bütün gün kastiğim bedenim sonunda gevşemişti; parmakları sırtımda, saçlarımda güven verici bir hisle dolaşırken burnumu çektim.

“Ben de seni çok seviyorum,” diye fısıldadı kulağıma Emir, ılık nefesi boynuma çarptı. Neredeyse yeniden ağlayacaktım. Kı-sık ancak muzip sayılabilecek bir sesle devam etti:

“Ve duydum. Zaten bırakmaya niyetim yok.”

BÖLÜM 9

Yalnız

Bir rüyayı yaşadığımı zannettim. Kendimi bildim bileli yalnız olan ben, hüsrân dolu bir kimsesizliğe hâlis olan ben, küskün bir sükûnun esiri olan ben, bu sıcak kolların güven verici hisleriyle yeniden doğmuştum. Huzur verici sessizlikte git gide kayboluyordum. Yalnızlığım, bana sımsıkı sarılmasıyla bin bir parçaya ayrılıyordu.

Kelimelerle anlatabileceğim bir şey değildi bu. Belki de babam gittikten sonra ilk kez birine bu kadar güvenmiştim. İlk kez birine böyle teslim olmuş, onun için bütün duvarlarımı yerle bir etmiştim. Kendimi korumama gerek yoktu, o benim için her şeye siper olmuştu. Yapmam gereken tek şey, ona sarılmaktı.

Onun yaptığı gibi...

“Ağlayıp durman fena hâlde canımı sıkıyor dilsiz, bil diye söylüyorum.”

Gözyaşlarım öyle bir hâlde gelmişti ki artık bana haber verme gereksinimi bile duymuyorlardı, başına buyruk şekilde istedikleri zaman taşıyorlardı.

“Fark etmemişim,” diye fısıldadım ona sımsıkı sarılırken.

“Ve bu daha çok canımı sıkıyor.”

Başım göğsüne yaslanmış olduğundan gülüşüm boğuk boğuk çıkıyordu. Omuzlarının gevşediğini hissettim.

“Seni ne kadar özlediğimi bilseydin ağlamama hiç sesini çıkarmazdın,” diye fısıldadım. Korkum, bütün somutluğuyla hâlâ oradaydı. Göğsümün ortasında, küçük bir bıçak yarası gibi... Çok acıtmıyor ancak sürekli sızlatıyordu.

Olanları unutamıyordum. Neden biri bizi çekip ayıracakmış gibi hissediyordum? Yeraltının kötü sesini neden hâlâ duyuyordum gibi?

“Artık düşünme,” dedi beni geriye çekip yüzümü ellerinin arasına alırken. Gözlerini gözlerime dikti. Elaların içindeki yeşil hareler, özlediğim güzel hâliyle parlıyordu.

“Emir, seni çok özledim,” dedim güçsüzce. Dayanamayıp kollarımı boynuna doladım. Yaşadığım, kolay atlatılabilecek bir şey değildi.

Hayatımda böyle bir şey görmemiş ve duymamışken, onu canlı canlı tatmak kalbimi acıyla doldurmaktan başka bir şeye yaramamıştı.

Tek istediğim hıçkırıklarımı serbest bırakmaktı.

Bir şey söylemeden beni kucağına aldı, bacaklarımı beline doladım, başım boynunda ağlamaya devam ettim. Öyle sıkı sarılmıştım ki nefes alamıyor olabilirdi. Ama onu tekrar kaybetmekten, birbirimizden ayrılma ihtimalinden ürküyordum, dehşet ve korku her saniye damarlarımda kol geziyordu.

Beni, kucağından indirmeden yatağa oturdu.

“Beni boğacaksın,” dedi ağlamamı görmezden gelmeye çalışarak. Muzip bir sesle ekledi:

“Ölmemi mi istiyorsun yoksa?”

Ölüm.

Ürkerek geri çekildim. Emir yüzüme baktı. Ardından gözlerini kapatıp sıkıntılı bir nefes verdi.

“Gece...” dedi yumuşak bir sesle.

Parmaklarındaki kurumuş kan ancak o an dikkatimi çekti. Titreyen ellerim ile uzun parmaklarını avucumun içine aldım, o pis izleri silmek ister gibi ovaladım.

“Gece, bana bak,” diye fısıldadı ikinci kez.

Ona bakmadım. Eskiden olsa telaşlanırdım, üzülürdüm, meraklanırdım. Bu kimin kanı, derdim; neden kavga ettin, derdim; kimin canını yaktın, derdim...

Şimdiyse çıtım çıkmıyordu. Çünkü biliyordum ki eğer parmaklarında bu kan olmasaydı başkalarının parmaklarında onun kanı olacaktı. Bu düşünce, bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu, kızarmış gözlerimi Emir’e çevirdim. “Canın çok yandı mı?” diye sordum.

Çenesi gerildi. “Şunu yapmayı bırak. Düşünmeyi bırak.”

Hırlar gibi söylediği kelimelere aldırmadım, ellerini tekrar ufak avucumun içine aldım, parmaklarımı üzerine örttüm. Keşke bu kanı şimdi öylece silip atabilseydim. Orada hiç var olmamışçasına...

“Keşke bunları yaşamamış olsaydık. Keşke bu yarayı yok edebilseydim...” Parmaklarım benden izinsiz kaşındaki yaraya dokunurken fısıltım hüznünlüydü. “Keşke Emir...”

“Yeter!” dedi bir kez daha. “Bütün bunları unut. Sadece şu anı düşünsen olmaz mı? Bitti. Gördün mü? Hiçbiri yok. Bitti!”

Alnını alnıma dayadı, terlemişti. Tıpkı benim gibi... Sahiden esaslı bir temizliğe ihtiyacımız vardı ama iç sesim fısıldadı. *Yeral-tının bütün bu pisliğini neyle silebilirdik? Hangi güzel koku giderebilirdi bu iğrenç hissi?*

“Bitti. Tamam mı?”

Cevap vermedim. Unutamıyordum. Nasıl unutabilirdim ki?

Unutamazdım.

“Gözlerimin önünde bir kadını öldürdüler...” diye fısıldadım. “Az kalsın cesedine basıyordum, biliyor musun? Kadını tereddüt etmeden vurdu Emir. Tek bir kurşunla... Bir saniyede...”

Emir bir küfür savurdu. Bedeni kol kanat germek istermiş gibi iyice benim üstüme kapanırken, “Yeter diyorum, sil şunları zihninden!” diye yalvardı.

Yaşlar, gözlerimden yeniden akmaya başladı. Sinirlenmişti. Kucağında geriye kayıp kollarının arasından çıktım, benden imkânsız istiyordu.

Denemiştim ama yaşlı kadının mosmor suratı gözümün önünden gitmiyordu.

“Yapamıyorum!” diye çığlık attım ellerimle kulaklarımı kapatırken. “Kadının çığlığını unutamıyorum! Akan kanı unutamıyorum! O pis adam bana dokundu, ellerini unutamıyorum! Nasıl unutacağım? Söylemesi kolay ama unutamıyorum!”

Hıçkırıklarım, şiddetle göğsümü delip dışarı çıktı, yatağa uzanıp ellerimi kulaklarıma daha çok bastırdım ve vücudumu kendime çekip küçülebildiğim kadar küçüldüm. Keşke bana bir şans verilseydi ve tamamen yok olabilseydim. Her şeyi geride bırakıp...

“Buraya gel,” dedi sakinleştikten sonra. Söylediklerim gözlerindeki ifadeyi yumuşatmıştı, neler yaşadığımı anlayabiliyor muydu?

Hareket etmedim.

Sesini çıkarmadan o geldi. Beni tekrar kollarının arasına aldı. Ağlamam kesilmişti, kesik kesik hıçkırıyordum. Uzun

zaman sonra ilk kez bu kadar fazla ağlamış olmalıydım. Üşüyordum da...

“Tek başına yapamazsın,” diye fısıldadı kulağıma. “Birlikte unutacağız.”

Başımı salladım; bu teklif, o an beni cezbedi. Yardımına muhtaçtım. Bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

“Güzel,” diye fısıldadı tekrar. “O hâlde önce şu pasaklı bedenlerimizi temizleyelim. Olur mu?”

Tekrar başımı salladım, sessizce. Beni yine kucağına aldı, başım boynundaydı, kokusu uykumu getiriyordu.

“Bütün bunları geride bıraktığımızda benimle uyur musun?” diye sordum pürüzlü sesimle. Dudaklarım konuşurken tenine değiyordu.

“Seninle her zaman uyurum.”

Kalbim tekledi. Beni asla bırakmayacağını o an anladım.

Banyonun kapısını açtı. Ayağıyla hafifçe itti, içeri girdik. Arkamızdan tekrar kapattı, beni yavaşça yere indirdi ve dönüp kapıyı kilitleti. Ne yaptığını sormak istemedim, onun her dediğini kabul edecek hâldeydim.

Tek eli belimi sımsıkı kavradıktan sonra diğer eliyle uzanıp musluğu açtı. Sıcak su anında buharlar saçarak küvete dolmaya başladı. Beni, bıraksa düşeceğimi biliyormuş gibi sımsıkı tutmaya devam etti. Ardından bana dönüp, “Rahatsız olacak mısınız?” diye fısıldadı. Gözlerini gözlerime dikti. Elbette olmayacaktım.

“Bunu onayladın olarak kabul ediyorum,” diye mırıldandı. Ardından uzanıp ellerini, ne zamandır üzerimde olduğunu bilmediğim pis tişörte götürdü. Ona doğru bir adım attım, tişörtü vücudumdan sıyrması daha kolay oldu. Bakışlarını yüzümden ayırmıyordu. Uzandı ve dudaklarını saçlarıma bastırırken pantolonumun düğmesini açtı. Fermuarı indirdikten sonra zaten biraz

bol gelen siyah kot, bacaklarımdan aşağı süzüldü. Epey zayıflamıştım.

“İyi misin?” dedi kısık bir sesle. Başımı göğsüne yasladım. “Senden utanmıyorum.”

Bir süre, söylediklerimi sindirmek istermiş gibi bekledi. Yüz ifadesini görseydim belki bir şey söylerdim, ne var ki kaskatı bedeni dışında hiçbir şey göremiyordum.

“Uzun zamandır duyduğum en güzel şey buydu, dilsiz.”

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Zaten ruhumu çırılçıplak görüyordu. Bedenimin çıplaklığı bundan daha fazlası değildi. Elleri tenime değerken, “Şimdi temizlenelim,” diye fısıldadı.

Üzerindeki yırtık, artık paçavra hâline gelmiş tişörtten kurtuldu. Pantolonunu çıkardı, sonra bana, tükenmiş hâlime baktı. Beni nazikçe tuttu ve sıcak su ile dolu olan küvetin içine çekti.

Sıcak su tenimi okşadı.

Beni kucağına doğru çekip oturdu. Başım yorgunca onun omzuna düşerken saçlarımı okşamasına izin verdim.

“Daha iyi misin?” diye mırıldandığında ilk başta tenimi yakan su artık huzur vermeye başlamıştı. Üşümüyordum.

“Evet,” diye mırıldandım gözlerimi açmadan.

Parmakları, dolaşmış saçlarıma gitti. Pis tutamların arasında kaybolmuş tokayı buldu ve canımı yakmamaya özen göstererek çekip çıkardı. Saçlarım omuzlarıma döküldü.

“Bütün izleri sileceğiz, arzuladığın huzura kavuşana kadar...” diye fısıldadı.

Emir’i başımla onayladım. Buna muhtaçtım.

Eline aldığı lifi güzel kokulu bir sabunla köpürttü. Sanırım lavantaydı. Parmakları önce omuzlarımda dolaşmaya başladı;

sırtımda, ardından kollarımın üzerinde gezindi. Köpük, değdiği yerden akıp gidiyordu. Sonra beni tekrar göğsüne çekti ve suyun artık kirlenmiş köpükleri alıp götürmesine izin verdi. Sessizce, köpüklerin suyla birlikte kaybolmasını izledik.

Elleri omuzlarımdan aşağı kayarken aniden gerildim, parmaklarını hemen durdurdu. Ben derin bir nefes alırken göğsümü yasladığım insanın bir yabancı değil, benim için kendini feda edebilecek, merhametli adam olduğunu hatırladım. Gerginliğim yavaşça üzerimden giderken ona tekrar yaslandım, beni yıkamaya devam etti.

Hareketleri yavaş, parmakları temkinliydi. Beni ürkütmeden, canımı yakmaktan çekiniyordu. Bu şefkatli hâli içimi ısıtırken dudaklarımı araladım, fısıltım buhara karıştı. “Ben de senin izlerini silebilir miyim?”

Önce biraz bekledi, sonra itiraz etmeden elindeki lifi parmaklarıma bıraktı. Temiz bir sabuna uzanıp dalgın gözlerle bezi köpürtürken içime titrek bir nefes çektim. Ona doğru uzandım, parmaklarını avuçlarımdan içine aldım. Orada çok fazla kan görmüştüm. Dikkatle temizledim. Ben silmeye başlarken saçlarım ıslanmıştı, tenime yapıştıyordu. Eğildiğim için bir tutamı yüzümü perde gibi kapattı, aramızda ince bir bariyer kurdu.

Lekeler teninden uzaklaşana kadar parmaklarını silmeye devam ettim. Bir süre sonra orada hiçbir şey kalmadı ancak ben silmeye devam ediyordum. Hipnotize olmuş gibiydim.

“Bitti,” dedi az sonra. Beni uyandırmak istiyor gibiydi. “Üşüyeceksin. Haydi.”

Başımı kaldırıp güzel gözlerine baktım. Bir süre onu izledim, içimde fırtınalar kopuyordu. Parmaklarım uzandı ve kaşının yanındaki yaraya dokundu. Kurumuş kanı sildim.

“Acıyor mu?” diye fısıldadım.

“Hiç acımıyor,” diye cevapladı boğuk bir sesle.

Sular bedenimize çarpıp giderken yanında kötü anıları da götürüyordu. Emir şefkatle saçlarımı yıkarken hiç ses çıkarmadım. Bedenimdeki bütün pislik beni terk edip gidiyordu. Uzanıp beni yavaşça kucağına aldı.

Sözünü tutmuştu. Kirli izlere değil, yalnız onun berrak dokuşlarına sahiptim.

Bir kâbusla uyandım.

Emir aniden irkilip bana bakarken göğsüm nefes nefese inip kalkıyor, karanlık odada soluklarım yankılanıyordu. “Işıkları neden kapattın?” dedim ağlamaklı bir sesle.

Emir hemen yataktan çıktı ve ışığı açtı. Hızla bana doğru dönerken kollarının arasına çekti. “Geçti, dilsiz. Buradayım.”

Geçmedi. Yeraltının ücra sokakları zihnimde tehdit edercesine parlıyordu. Sanki kendi korkularım yetmezmiş gibi, bir de yaşlı kadının gözleri uzaktan beni seyrediyordu. Dudağım titrerken Emir’in bana sarılmasına izin verdim.

Her şey daha kötüye gidiyordu.

“Benimle konuş,” dedi Emir adeta yalvararak.

Sesim soğuktu. “Sadece kâbus görüyordum.”

Annemden tekrar nefret ettim. Acımasız uykularımı, gaddar kâbuslarımı dindirmek için beni buraya göndermişti, oysa her şey daha kötüydü. Emir’den başka güzel bir şey göremiyordum. Bu şehir, bir bataklıkta ve sanki beni içine çekiyordu.

“Buradan korkuyorum,” dedim fısıltım acı bir itirafa dönüşürken. “Beni korkutuyor.”

Ölü kadın sanki hâlâ bir yerlerden beni izliyor gibiydi. Dirilip gelecek, boğazıma yapışacaktı. Benden hesap soracaktı. “Beni neden öldürdün?” diyecekti.

Ağlamaya başladım. “Gece,” diye mırıldandı Emir acıyla. “Beni de korkutuyorsun.”

Yalnızdım. Terk edilmişim. Çaresizdim. Evimi özlemiştim ancak orada bile ruhlar peşimi bırakmayacaktı. Perişan olmuşum. Küçük bir kız çocuğu gibi anneme sığınmak istedim; saçlarımı okşasın, yaralarımı sarsın, her şefkatli anne gibi acılarımı öpücüklerle dindirsin istedim. Korkularımı anlatmak, onun güzel kokulu boynunda soluklanmak istedim. Yüzümü annemin yumuşak tenine gömmek, gözlerimi güzel bir uykuya dalıyormuşçasına orada kapatmak istedim. Kirpiklerime kâbusların gözyaşları değil, annemin nefesi dokunsun istedim. O merhamet ve sevginin içinde saklanmak istedim. Anneler, çocuklarının kötü rüyalarını def etmezler miydi? Oysa ben geceleri hep tek başıma ağlardım...

“Yapayalnızım Emir,” dedim gözyaşlarıma hâkim olamayarak. “Beni neden sevmiyor?”

Bu defa, o bile cevap veremedi. “Beni neden sevmiyor ve ben neden hâlâ onu özlüyorum? İnsan nefret ettiği birini nasıl özler, kendini ona nasıl muhtaç hisseder?”

Kalbim acıyla sıkıştı. “Ben hep yanımdayım,” dedi verebileceği tek teselliye tutunarak. Parmağı göğüs kafesimde gezindi, sol yanımda durdu. “Çok uzakta değil, tam burada.”

Kalbim avuçlarının içinde atıyordu.

“Biliyorum,” dedim titrek bir iç çekerken. Parmaklarım uzandı, gözlerimi açmaya cesaret edemedim yüzündeki yaralara dokundum. “Baksana. Sana bile zarar verdim. Benden önceki hayatını hatırla,” dedim üzüntüyle. Gecelerine ev sahipliği yapan yeraltından, şimdi o bile kaçıyordu. Beni hemen susturdu. “Sen bana asla zarar vermezsın.”

“Ben... Ben çok aptalım. Buna katlanamıyorum. Babamı çok özledim. Baksana, beni kendinden sürgün eden annemi bile öz-

lüyorum. Ne kadar korkunç değil mi? Ben, ahmak bir insandan başka bir şey değilim.”

“Değilsin,” dedi yanağını şefkatle öperken. Sıcak nefesi benimde gezdi. “Sen çok güçlü bir kızsın. Tek başına mücadele edebilen, kafasına koyduğunda her istediğini yapabilen...”

Anlattığı Gece, aylar önceki Gece’ydi. Artık mecalim kalmamıştı. “Yanıyorsun,” dedim göğsüne ürkekçe sığınırken. “Artık güçlü değilim. Baş edemiyorum.”

Bedeni sözlerimle gerilirken, “Belki de eve dönmeliyim,” dedim burkulan kalbime direnip. “Belki de bunlara bir son vermemliyim.”

Nefes alması durdu. Put kesilmişti. Bir süre sonra, “İyi hissetmiyorsun. O yüzden böyle düşünüyorsun,” dedi. Şimdi sesi durgun, nefes alış verişleri kesik kesikti.

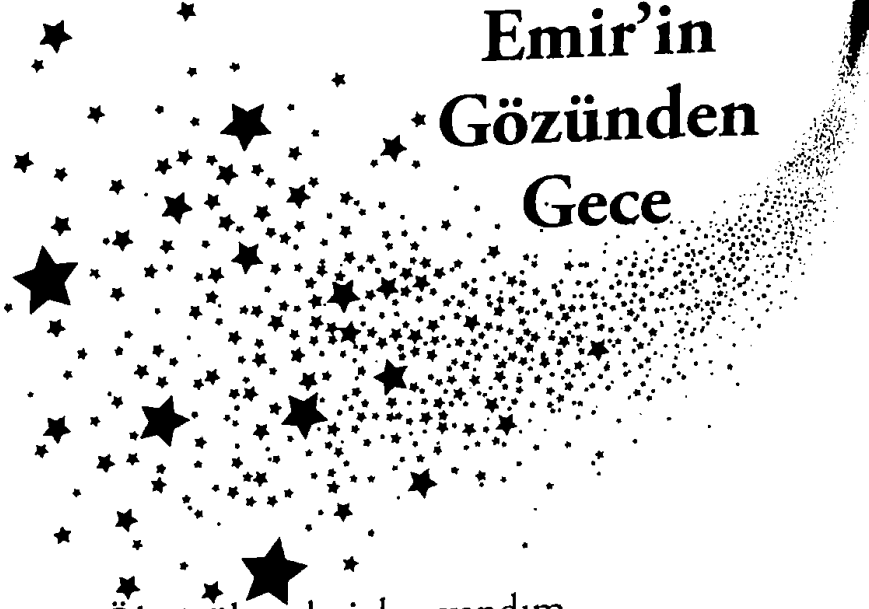
Korktuğum için gözlerine bakamadım. Gerçek bir acıyla fısıldamıştı bana. Ama burada ne kadar kalabilirdim? Bir gün zaten gidecektim.

Boğazıma oturan yumruyla ağzımı açtım. Çenem titredi ancak Emir parmaklarıyla yavaşça dudaklarımı örttü. “Bunu konuşmasak olur mu?” diye sordu çaresiz bir sesle. “Uyuyalım.”

Ona cevap veremedim. Kollarında küçüldüm ve bedenine sımsıkı sarıldım. Beni kaybetmekten korkuyormuşçasına kucakladı. Işıkları kapatmadan gözlerimizi öylece yumduk.

BÖLÜM 10

Emir'in Gözünden Gece

Öksürük sesleriyle uyandım.

Kucağımdaki ufak beden ciğerini yırtarcasına öksürerek sarsılıyordu, gözlerimi açıp kendime gelmeye çalıştım.

Tekrar öksürdü. Bu gece, üçüncü kez uyanıyordum.

“Gece?” dedim uykudan boğuklaşmış sesimle.

Cevap olarak çocuksu bir mırıltı duyuldu, öksürük sesleri az sonra kesildi ve geriye derin soluklanmalar kaldı. Bedeni, kollarımın arasında bir kedi gibi daha da küçüldü.

Uyuyordu.

Dudaklarım, benden izinsiz gerilirken bitkin yüzünü inceledim. Zayıflamıştı.

Geldiğinde zaten küçücüktü ancak şimdi daha da zayıf görünüyordu. Sağlığına dikkat etmiyordu. Az önce ciğerini parçalar gibi çıkan öksürükler bunu kanıtlıyordu. Muhtemelen aşağıda kaldığı üç gün içinde hasta olmuştu. Dün de bana sarılırken titrediğini fark etmiştim.

Uzanıp ona sarıldım. Bu gece iyi değildi, saçmalıyordu. Gitmekten bahsetmesi tam bir aptallıktı. Onu bırakmayacağımı bi-

liyordu, ben ona geç kalmış olduğumu hissederken vaktin dolduğunu nasıl düşünebilirdi? Saçlarını okşarken kafamdaki bütün bu saçmalıkları susturdum. Hatıralar, benden izinsiz zihnime akın ediyordu.

Ona ilk dilsiz deyişim, tanıştığımız gün... Ertesi sabah.

Yüzümde aptal bir sırıtış oluştu.

Benden kaçmak için evdeki ilk kahvaltısını odasında yapmayı planlamıştı. Bir yandan da Cemre'ye, kendisine "hanım" dememesi için ısrar ediyor, durmadan konuşup başının etini yiyordu.

Hepsi dün gibi aklımdaydı.

Saçma bulduğum ve her zaman saçma bulacağım alışveriş fobisi... Beni ikna etmek için kapıma dayanması, hatta hiç beklemediğim bir şey yapıp odama arsızca dalışı! O gittikten sonra ne kadar çok gülmüştüm. Vücudumdaki morlukları fark etmesi, ona dikkat etmem gerektiğini kanıtlamıştı. O zaman üzülmek de olsa onun çok akıllı bir kız olduğunu kabullenmiştim.

Dövüş zor geçmişti, arka bahçeden gelen neşeli kahkahalar arasında sessizce ilerlerken niyetim kimseye görünmemektir. Öyle de olmuştu. Odama çıkıp hızlı bir duş alana kadar rahatlayamamıştım.

Kendimi yatağa öylece bıraktığımdaysa gözlerim anında kapanmıştı. Biraz da sinirliydim. Kafesteki adamın bir yumruk atmasına izin vermiştim, sabah belki de orası moraracaktı. İç çekerek soğuk yastığa sarılmıştım; "Annem huzurumu bozmasa iyi olur," diye düşünmüştüm.

O anda kapı açılmış ve kısa huzurum sona ermişti.

"Işığın sakın açma," diye mırıldanmıştım gelen kişiye. Cemre'nin izinli olduğunu düşünmüştüm. Muhtemelen, onun yerine acemi bir kız getirmişlerdi.

Gelen kişi ses vermemişti. "Standardın üstüneyse hiç konuşmadan defolup gider," demiştim içimden.

“Annem mi çağırıyor?” diye sormuştum sonra.

Sessizlik... Odama bir dilsiz yollamışlardı anlaşılan. Tek duyduğum ince soluklardı. Daha fazla mahremimi işgal etmesine izin vermeyip, “Neyse,” demiştim. “Masanın yanındaki yara bandını yastığın yanına bırak ve kaybol.”

Uyku ağır basıyordu. Gözlerim, ikinci kez kapanırken kızın hâlâ hareket etmediğini hissedebiliyordum. “Beni duymuyor musun?” diye tıslamıştım en sonunda. Yavaş hareket eden insanlardan hoşlanmazdım. Yaram biraz acıyınca kızın bu aptallığına daha fazla katlanamamıştım. Hem susuyor hem de öylece bekliyordu, sinirlerim zaten bozuktu. “Kaybol demiştim?” diye hırlamıştım gözlerimi açmadan.

Ve nihayet bir adım geri gittiğini duymuştum. O sırada burnuma dolan koku gözlerimi açmama neden olmuştu. Bir parfüm değildi, öyleyse bile ne olduğunu çıkaramamıştım. Güzel bir kokuydu. Ama ne kokusu?

“Yemeğe gelmeyeceğimi söylersin, dilsiz.”

Kız kesik soluklar eşliğinde odadan çıktığında gülmek istemiştim. Koku tekrar burnuma dolmuştu. Gözlerimi bir kez daha açmıştım. Uykum işte şimdi kaçmıştı! Peki, neden böyle olmuştu?

Yataktan kalkıp oflamıştım. Biraz üşümüştüm ancak aldırma-mıştım. Cebimden bir sigara çıkarıp balkona ilerlemiştim. Yaktığım sigarayı dudaklarıma götürürken yan balkonda bir gölge görmemle kaşlarım çatılmıştı. Bu oda her zaman boş olurdu. Bunu ben istemiştim çünkü geceleri girip çıktığının anlaşılması işime gelmiyordu.

Ne var ki yan balkonda ufak bir beden vardı. Tırabzanlara tutunmuş, aşağı bakıyordu. Gözlerim ona takılınca nihayet beni fark etmişti. Suratındaki ifadeye gülmek istemiştim. Yüzü neden ruh görmüş gibi bembeyazdı? Sigaramın dumanını dalgınca dışarı üflerken kız aniden içeri kaçmıştı.

Bu defa omuzlarım sarsılarak gülmeye başlamıştım. Daha önce böyle komik bir an yaşadığımı hatırlamıyordum. Bu kız da kimdi böyle?

Yemeğe inmek, şimdi biraz daha zevkli görünüyordu. Anlaşılan misafirimiz vardı. Üzerime bir şeyler geçirip aşağı inerken annemin sesini duyuyordum, dedikodumu yapıyordu.

“Aç olmadığımı söylemiştim,” demiştim masadakilere şöyle bir bakarken. Gözlerim şaşkın kızda takılı kalmıştı. Neden süt dökmüş kedi gibi bakıyordu?

“Ben de sana misafirimiz olduğunu söylemiştim, bebeğim”

Anneme yandan bir bakış atmıştım. Ben içkiliyken falan mı söylemişti? Hiç hatırlamıyordum. Cemre önüme bir tabak koyarken kızı tekrar incelemiştim. Direkt tabağına bakıyordu. Bir şey saklamaya çalışır gibiydi. Onu rahatsız eden bir şey... Ama ne?

“Okuyor musun Gece?”

Giray zibidisi kızı konuşturmak için ona doğru bakıp gülümsediğinde dudaklarımı birbirine bastırmıştım. Gece... Güzel isimdi.

Kız beceriksizce gülümsemişti. “Liseden sonra okula devam etmedim. Birkaç sene oluyor.”

Kız, düşündüğüm gibi daha küçüktü. “Ciddi misin? Ah, küçücüksün.”

Hande, her zamanki şirinliğiyle kıza civildadığında neredeyse ağlayacaktım. Sevgi böceği hâlleri, beni bazen yoruyordu ve sahiden çok uykum vardı.

Giray sanki çok umurundaymış gibi tekrar lafa atlamıştı. “Ne okumayı düşünüyorsun? Yurt dışındaki süreci pek bilmiyorum ama bir sınava giriyor olmalısın.”

Gözlerimi devirerek bakmıştım. Aptal çocuk, muhabbet etmeye çalışıyordu ve şu küçük şimdi kazanmak istediği tıplardan, hukuk-

lardan, mimarlıklardan bahsedecekti. Konu konuyu açacak, lise yıllarımıza dönecektik. Aman ne güzel!

“Pek bir hedefim yok.”

Başımı kaldırmıştım. Ne demişti o? Giray şaşkınca ona bakarken kız, gergin bir şekilde saçıyla oynamıştı.

“Babamın vefatından sonra okula gitmedim. Üniversiteyi düşünmüyorum. İstedğim yerleri kazanabilmem de mümkün görünmüyor zaten.”

Şok olmuşum. Bir an onu kendime benzetmiştim. Hatta neredeyse aynıydık. Evet, olmayınca olmuyordu.

“Başın sağ olsun,” diye mırıldanmıştı Hande hüüzünle. Bu sefer hiç yapmacık değildi. Gözlerimi telefonuma çevirmiş ve sessizce iç çekmiştim. Ailevi konuların konuşulmasından nefret ediyordum.

“İçimden bir ses sanatçı bir ruhun olduğunu fısıldıyor.”

Babam konuyu anında toparlamıştı. Kızın gergin bekleyişine bir son vermişti. Ona bir bakış attığımda gözlerinin heyecanla parladığını görmüştüm. Demek ki umutsuz olmadığı konular da vardı.

“Resim!” diye atılmıştı. Ardından utangaç bir hareketle tekrar köşesine sinmişti. “Çiziyorum.”

“Ah, çok güzel! Beni de çizmeni istiyorum!”

Annemin her zamanki hâlleri artık ilgimi çekmiyordu. Kıza tekrar bakışlarımı çevirmiştim. Bana bakıyordu. Yine o his... Bir şey saklıyordu ama ne? Şüphemi onaylayacak şekilde bakışlarını benden kaçırmıştı.

“Babamla çizerdik. Daha doğrusu o çok çizirdi. Muhteşem bir kalemi vardır. Görmenizi isterdim...”

O, bu şekilde mırıldandığı sırada telefonumdaki üç mesaja bakıyordum. Düşününce güzel bir sesi vardı. İnce, duru... Az sonra kızın sesi kısılmış, duyulamayacak seviyeye gelmişti. Masayı koyu bir

sohbet kaplamış, herkes gülerken bir şeyler konuşmaya başlamıştı. Bu kadar neşeyi, bu kadar mutsuzluğa fazla bulmuştum doğrusu. Kız, masadan kalkmak için izin isteyince ona tekrar bakmış ve yanımdan geçerken keyifle sırtıtmıştım. Ne sakladığını bulmuştum çünkü.

“İyi geceler,” diye mırıldanmıştı.

Gülmüştüm. Bu, yasemin kokusuydu.

“İyi geceler, dilsiz.”

Gece, kucağımda irkilince düşüncelerimden sıyrıldım. Eğildim ve saçını okşamaya başladım. Nefesi az sonra düzene girdi ve mışıl mışıl uyumaya devam etti. Onun güzel yüzüne bakınca soğumuş içim sımsıcak oluyordu.

Onu yeraltında, kafesin demir parmaklıkları içinden, koca kalabalığın arasında zıplarken görene kadar başıma ne denli bir bela aldığımı fark edememiştim. Beni garajda görmüştü ama deli cesaretini kuşanıp orada gördüklerinin peşine düşeceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Beni biraz etkilediğini zor da olsa kabullenmiştim. O günü, o anı, o gözleri hiçbir zaman unutmayacaktım. İri bedenlerin, parlak kıyafetlerin, içki kokusunun, leş gibi sigara dumanının arasında ufacık bedeniyle adımı haykırıyor, dehşetle kafesten çıkmam için çılgınca haykırıyordu. Hayatımda o kadar savunmasız hissettiğim tek an, evlatlık olduğumu öğrendiğim mektubu okuduğum doğum günüm olmuştu. Dilsiz bana öyle güçlü bir duyguyu tekrar hissettirebilen ilk kişiydi. Üzerine bir başkasını tanı mıyordum.

Bedenim ben engel olamadan kasıldı. Ona kahrolası yeraltında ben yokken ne yaptıklarını düşünmek beni öldürüyordu. Benimle uğraşabilirlerdi. İstedikleri her haltı üzerimde deneyebilirlerdi, buna o aptal kafesin içine ister iki ister yirmi iki adam tıkmak da dâhildi. Ancak sıra ona gelince işler değişiyordu.

Onun, benim pisliklerimle uzaktan yakından bir alakası yoktu ve ona dokundukları zaman aslında bana dokunmuş oluyorlardı.

Gözlerinin önünde bir kadını öldürmüşlerdi.

Öfkeli bir nefes verdim. Bunu kaldıramazdı. Nasıl böyle bir şey yapmışlardı? Bedenindeki izleri silebilirdim, yaralarını sarabilirdim, her zaman onun yanında olurdum, onu sımsıkı tutar ve asla bırakmazdım. Peki, ama zihnindekiler? Onları nasıl silecektim? İmkânsız olduğunu biliyordum. Bile bile imkânsızı istiyordum. Bir mucize olsun, o kahrolası üç günde yaşadığı ne varsa zihninden, düşüncelerinin arasından yok olup gitsin, silinsin istiyordum.

Gözleri eskisi gibi alayla, sinirle ya da saf sevinçle parlamıyordu. Beni içine hapseden yeşillerinin arkasında zaten sakladığı bir hüznün vardı, bunu görüyordum. Şimdiyse saklamaya bile gerek duymadığı kadar büyük bir hüznün vardı o gözlerde.

Bu, bütün bedenimi canlı canlı parçalıyorlarmış gibi hissettiriyordu.

Sevmek, bu yüzden tehlikeliydi. Kendi canımın acısı bile beni böyle sarsmazken, onunki beni yakıyordu.

Birine bağlanmaktan her zaman uzak durmuştum ancak sonuç ortadaydı.

Şimdi o vardı. Yanımda... Hemen kollarımın arasındaydı.

Bu daha da öldürücü değil miydi zaten?

“Emir...”

Kapattığım gözlerimi tekrar açtım. Uykum tamamen kaçmıştı.

Sayıklıyor muydu?

“Buradayım,” dedim bu gece belki yüzüncü kez ona sarılırken.

Kokusu burnuma doldu. Bütün düşüncelerim silikleşip kaybolurken dudaklarımda benden izinsiz bir tebessüm daha oluştu, benim gibi kokuyordu; buna dayanamıyordum.

“Neden uyumuyorsun?” diye tekrar mırıldandığında dudakları boynuma değiyordu.

Sitem eder gibi inledim. Her şeyden habersizken beni nasıl bu kadar etkileyebilirdi? Neden daha önce kimse böyle hissetti-rememişti?

“Uykum kaçtı,” diye fısıldadım dudaklarımı saçlarına bastırarak. Yumuşacıktı. Tekrar bir şeyler mırıldandı, ardından gözlerini kapattı. Üzerindeki ince pikeyi biraz daha çektim, üzerini örttüm.

Bugün, bir doktor çağırmalıydım.

Üstümdeki örtüyü kaldırdım. Kolumu yavaşça başının altından çektim, tekrar uyandırmamaya dikkat ederek başını yastığa koydum. Derin bir nefes alıp yataktan kalktım.

Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Zaten artık onunlayken içemiyordum. Bırakmak tek çözümdü.

Dün akşam sandalyenin kenarına bıraktığım eşofmanı altıma geçirdim. Komodinin yanındaki kirli pantolonun cebinden paketimi aldım, içinden bir tane çektim.

Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip çakmağı ararken Gece tekrar bir şeyler mırıldandı. Bakışlarımı ona kaydırdım. Tekrar uykuya daldı.

Uzun bir süre rahat uyuyamayacaktı. İçim sıkıntıyla dolarken çakmağı bulup hafif açık duran balkon kapısına ilerledim, dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Sabah olmuştu, bir süre düşüncelere dalıp sonsuz maviliği seyrettim. Her şeyin nasıl tepetaklak olduğunu düşünüyordum. Bir süre sonra bitmeye yüz tutan sigaranın dumanını son kez üfledim ve telefonumu çıkarıp yaşlı adamın numarasını tuşladım. Biraz çaldıktan sonra açtı.

“Bugün bize uğramanız gerekiyor, evde bir hastam var,” diye mırıldandım.

Kaçta gelebileceği hakkında konuştuk. Bir saat içinde evde olacaktı. Telefonu kapattıktan sonra odadan sessizce çıkıp, kendi odama geçtim. Temiz kıyafetler giydikten sonra geri döndüm. Uyumakta olan Gece'nin alnına küçük bir öpücük kondurdum ve kapıyı yavaşça açıp koridora çıktım. Sessizce basamaklara ilerlerken sağdaki banyo kapısı açıldı ve Duru ile göz göze geldik. Beni görünce bir an duraksadı, ardından gergin bir şekilde ellerini pantolonuna sildi. "Merhaba," diye mırıldandı gözlerini bana dikerken.

Onu son gördüğümde korkunç bir hâldeydi. Ağlayıp sızlanıyordu. Gece beni uyarana dek Duru'nun tavırlarının farkına varamamıştım. Dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman iki arkadaştan öteye gitmemiştik, onda herhangi bir gariplik sezmiyordum.

"Merhaba," dedim bir an önce aşağı inmek için basamaklara göz atarak. "Sen de mi buradaydın?"

"Yeni geldim," diye geveledi. Ardından siyah saçlarının perdelediği gözlerini yüzüme çevirdi. "Gelmene sevindim. Ben... Senin için endişelendim."

Yeraltından bahsettiğini biliyordum. "Endişelenecek bir şey yok," dedim normal bir ses tonuyla. "Oraya her zaman inerim. Ve her defasında gelirim."

Bunu, en iyi onların bilmesi gerekiyordu. Dilsiz için her şey çok yeni olabilirdi ancak onlarla seneleri paylaşmıştık. Beni tanımıyorlar mıydı?

"Biliyorum ama insan korkusuna engel olamıyor," dedi pürüzlü bir sesle.

Cevap vermeden yüzüne baktım. Gözlerinde, dilsizin bahsettiğine benzer bir duygu aradım. Ancak bu konuda oldukça beceriksizdim.

"Ben... Sana sormak istediğim bir şey var," dedi gözlerini yere indirirken.

“Dinliyorum.”

Artık aşağı inmek istiyordum. Çabuk olmasını diledim.

“Gece ile aranızda bir şey mi var?” diye sordu bir çırpıda. İşte, şimdi beni şaşırtmayı başarmıştı. Evdeki kimseye alenen aramızda bir şeyler olduğunu söylememiş, görmelerine izin vermemiştik. Duru bundan nasıl haberdar olabilirdi?

“Bu seni neden ilgilendiriyor?” dedim kaşlarım çatılırken.

Dudağı titrer gibi oldu. “Onu seviyor musun?”

Konuşmanın kötü bir yere gitmeye başladığını hissettim. “Evet. Onu seviyorum ve sen bu garip davranışlarına bir son veriyorsun.”

Bana kırgın bir bakış attı. “Garip mi?”

Ona yanıt vermedim. “Garip dediğin şey, benim söylemeye kıyamadığım duygularım,” dedi titreyen sesiyle. Dokunsam ağlayacaktı, bundan hoşlandığımı söyleyemezdim.

“Duru,” dedim sakın bir tavırla. “Bunun imkânsız olduğunu sen de biliyorsun. Ben, sana hiçbir zaman arkadaştan öte yaklaşmadım.”

“Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?” dedi acı çeker gibi bir ifadeye bürünürken. “Ama insan umut ediyor işte. Belki bir gün...”

“Öyle bir gün olmayacak.”

Sesim keskin, bakışlarımsa kelimelerim kadar netti. Kendini olmayacak bir hayale tutsak etmesi, buna sarılması, sıkı sıkı tutunması ona ancak acı verecekti. Belki şimdi kalbini kıracaktım ancak bu yaşamı boyunca devam edecek bir bozgunun önüne geçmek içindi. Ne kadar çok umut beslerse, bana dair hisleri ne kadar büyürse, hüsrânı da o kadar acı olacak ve onu yıkacaktı. Beni şimdi, bu koridorda, gözlerine böyle kararlı bir tavırla ba-

karken anlaması gerekiyordu. Bu konuyu, tam da şu anda kapatmalıydı.

“Çok acımasızsın,” dedi gözlerinden birkaç damla yaş akarken. Tahmin ettiğim şey oluyordu, kırılıyor ve kızılıyordu. Benden istediği şey hislerinin aksi cümleler değil, verebileceğim umut dolu bir bakıştı. Önüne set çekmek zorundaydım. “Bir başkasına âşıkken seni zorla sevemem, Duru.”

Gözleri hüsrana uğramış bir hâlde kapandı, dudakları titredi ve karşımda artık engel olamayacağım bir çöküşle ağlamaya başladı. “Seni benden çaldı,” dedi hıçkırıklarının arasında. Yalpaladı, düşmek üzereyken onu tuttum. Kolunu benden hırsla kurtarıırken ıslak gözlerini bana çevirdi, nefretle bakıyordu. “O sürtük seni benden-”

“Söylediklerine dikkat et,” dedim dişlerimi sıkarken. Sakin kalmak adına gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. “Gitsen iyi olacak.”

Kimseyi umursamadan bağırmaya devam etti. “Neden beni susturuyorsun? Söylediklerim doğru değil mi, bak, onun odasından çıkıyorsun!” Sesi kin doluydu. Eliyle kapıyı işaret etti. “Senin yanında olmasının nedeni ne zannediyorsun? O sadece eğlence için burada! Bütün bunlar son bulduğunda yanında ben kalacağım!”

“Seni son kez uyarıyorum,” dedim boğazımdan çıkan hırıltıyı bastırırken. “Buradan hemen defol!”

Başını iki yana salladı. “Defolan ben değil, o olacak! Bana hak verdiğinde her şey için çok geç olacak! Bu aptal ilişkiniz sona erdiğinde...”

“Sana defolmanı söyledim!”

Gür sesim onu susturdu. Öyle çok bağırılmışım ki gözlerim bir an Gece'nin kapısına kaydı, uyanmasından endişelendim.

Duru, omuzları sarsılarak ağlarken merdivenlerden indi ve evi terk etti. Olduğum yerde sakinleşmeye çalışırken şakaklarımı ov-
dum, başıma iğrenç bir ağrı saplanmıştı; uzun süre geçmeyece-
ğine emindim.

Bu aptal kız neden böyle delirmiş gibi konuşuyordu?

Merdivenlerden inerken Hande bahçede, şaşkınca Duru'nun arkasından bakıyordu. Bana ne olduğunu sormadan, "Gece uyuyor, sakın uyandırma," diye tembihledim.

Gözleri bir an kısıldı, kederlendiğini görebiliyordum. "İyi mi?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. İç çekip arabaya ilerledim. Başımı sakince koltuğa yaslarken gözlerimi kapattım. Bu aralar, her şey fazla zordu. Bir çıkmaza girdiğimi hissediyor, olayları kontrol edemiyordum. Her zaman emin adımlarla hareket eden ben, şimdi yalpalamaya başlamıştım. Yeraltına indiğimizden beri işler bir türlü düzelmemişti.

Arabayı çalıştırıp evden ayrılırken direksiyonu tutan parmak boğumlarım beyazladı, vücudum kasıldı. Duru'nun sözleri aklıma geliyor, beni deli ediyordu. Öfkemin önünde duramadan sert bir yumruğu direksiyona indirdim. "Allah kahretsin!" diye istemsizce bağırdım.

Araba hız sınırlarını zorlarken ani bir hareketle sola döndüm, arada bir dengemi kaybediyordum. Aklım önümdeki yolda değil, zihnimdeki berbat düşüncelerdeydi. Arkamda korna sesleri duyuyordum ancak bunu umursayacak hâlde değildim.

Dilsizin buradan gitmesi fikri beni derinden sarsmıştı. Öfkemi içime hapsetmek çok zordu. Döneceği yerde hiçbir halt yoktu. Orası onu yalnızca eski, içine kapanık, mutsuz hâline çevirecekti. Babasının hatıraları kâbuslar eşliğinde zihnine dolacaktı, hâlâ bunu bile atlatamamıştı. Şerefsiz üvey babası zaten tek başına bir felaketti. Onu ezmek için doğru anı kolluyordu. Orada asla mutlu olamazdı.

Peki, neden bana gitmekten bahsedip duruyordu?

Büyük bir belirsizliğe kapıldım. Önümdeki arabanın fren yaptığını geç fark ettiğimde yavaşlamak için acele ettim ama bu çarpışmaya engel olmadı. Vurmaktan kaçabilmişim ancak hafifçe sıyırmıştım.

Derin bir of çekerken beni bu kadar değiştirdiği için dilsizce kızdım. Dengemi altüst etmişti. Onun etkisinde kalmamak çok zordu.

Sağımdaki arabadan sert bir kapı sesi gelince az önce bir kaza atlatmış olduğumu hatırladım, iç çekip arabadan indim.

“İyi misiniz?” dedim arabadan inen adama. Arkası dönüktü ve plakaya doğru eğilmişti. Hasar var mı diye bir göz attım, birkaç kötü çizik gözüme çarpmıştı.

“Evet. Siz?”

Bana doğru döndü. Başımı salladım. “Bir sorun yok. Arabada bir problem var mı? Biraz dalgındım.”

Suçumu üstlenmem üzerine hafifçe gülümsedi, siyah kalın çerçeveli bir gözlük takmıştı, boyu benden biraz uzun sayılırdı ancak fazla zayıf olduğu için bu dikkat çekmiyordu. Olası bir kavgada yumruklaşabileceğim adamı süzmeden edememiştim ancak sık dövüşen biri olmamla hiçbir alakası olmayarak söylüyordum ki adamın o ince, neredeyse hastalıklı derecede zayıf parmaklarını sıkıp, bir yumruk hâline getirebileceğini bile düşünmüyordum. Onu şüpheyle tekrar süzdüm. Bu zayıf görüntüsüne rağmen muhtemelen yaşından genç gösteriyordu, dinçti. Oysa adamı görünce aklıma ilk gelen şey sağlıksız ve yetersiz beslendiği oldu, gömleğinin altından bile kemikleri belli oluyordu. Kumral, seyrek saçlarını geriye itip koyu kahve gözlerini benimkilere dikti.

“Zannediyorum yok. Plaka biraz yamulmuş görünüyor, o kadar. Frenin biraz ani olduğu... Yerinde bir tespit,” dedi arabasına yandan bir bakış atıp. Mahcup bir ifade takınıp yerimde sallandım.

“Karşılammam gereken bir şey var mı?”

Adam tekrar bana baktı ve yeni tıraş edilmiş gibi duran temiz yanağının içinde bir çukur belirledi, gamzesini göstererek güldü. “Nezaketiniz için minnettarım. Bir sorun yok. Lütfen, daha dikkatli kullanın.”

Plakaya küçük bir bakış attığımda haklı olduğunu gördüm. Suçluluk ve mahcubiyet hissi vicdanımı dürtünce ikinci kez sordum. “Şu yakında bildiğim bir tamirhane var. En azından...”

“İşin doğrusu, yetişmem gereken bir yer var ve şu an geç bile kaldım.”

Saatine baktı.

Konuşması bir eğitimci ya da saygın bir konuma sahip herhangi biri olabileceğini düşündürdü, adam oldukça nazikti. Başımı sallayıp bir özür mırıldandıktan sonra kararsız bir şekilde iki arabaya da baktım. Gitmeli miydim?

“Lütfen sorun etmeyin, sizi alıkoymak istemem,” dedi. Yine de bir şey düşünüyormuş gibiydi. Konuşmaya devam etti.

“Burayı bildiğinizi umarak kaybolduğumu belirtmek durumundayım. Söylediğim gibi yetişmem gereken bir yer var. Acaba, merkeze nasıl gidebilirim?”

“Şu ileriden sola saparsanız caddeye çıkarsınız. Yolu takip edin, on dakikada merkeze ulaşırsınız.”

Adam, tarif ettiğim yere şöyle bir baktıktan sonra tekrar gülmüseddi. “Size sormasaydım asla oradan girmezdim, yol çok dar. Nasıl merkeze götürebilir ki?” İç çekti ve bana soran gözlerle baktı. “Çok teşekkür ederim...”

“Emir,” dedim.

“Emir Bey,” diyerek kibarca başını salladı. Arabasına ilerlerken hem geç kalmasına neden olduğumdan hem de şimdi yete-

rince ayıp etmiş olduğumu fark ettiğimden arkasından seslendim. “Sizin isminiz nedir?”

Çelimsiz vücudunu bana çevirdikten sonra kemikli, zayıf suratına peyda olan bir tebessümle bana baktı ve kalın gözlüğünü parmağıyla itti.

“İsmim Erin. Daha önce duymamış olmanız muhtemel. Kararsız ve duygularına kapılan anlamına geliyor, aynı zamanda yaratıcı bir kişiliği de ifade ediyor.” Bir an güldü. “Adım sizinki kadar net ve kararlı değil doğrusu. Emir... Farklı bir havası var, değil mi?”

Adamın bu uzun konuşmasından sonra duyduğum şaşkınlık yüzüme yansıdı, tanımadığı herhangi birine isminin anlamını açıklamak biraz garipti.

Adam bilmiş bir tavırla güldü.

“Tuhaf olduğumu mu düşünüyorsunuz? Hayır. Yalnızca biraz fazla... Gevezeyimdir.”

Kesinlikle tuhaf olduğunu düşünüyordum ancak bunu ona söylemenin bir manası yoktu. Bu anlamsız anı bitirip bir an önce işlerimi halletmeye başlamak, ardından dilsizin yanında olmak istiyordum.

Adama veda ettim ve arabaya atlayıp gazı kökledim. Daha dikkatli kullanmalıydım. Gideceğim yere ulaşmam birkaç dakika sürdü.

Arabadan inerken kapıyı sertçe arkamdan kapattım. Evin dış kapısı açıktı. Bu zibidinin evde hep yalnız olduğunu biliyordum, benimkinden daha berbat bir ailesi vardı.

Kapısını çalmak üzereyken bahçenin ilerisinden kısık sesli bir küfür duyuldu, yönümü değiştirip sese doğru ilerledim. Motorunu temizliyordu, elini bir yere sıkıştırmış olmalıydı çünkü kızarmıştı.

Sağımdaki masanın üzerindeki buzlu su şişesini ona fırlattım. Geldiğimi yeni fark etmişti, bana yan bir bakış atıp şişeyi yakaladı, eline bastırdı.

“Sağ ol,” dedi.

Bunu benim söylemem gerekiyordu.

“Sen de,” dedim karşılık olarak. Bakışlarını bana çevirdi. Kaşları çatıktı. Hiçbir zaman iletişim kuramazdık. “Hayırdır?”

İç çektim. Ellerimi cebime sokarken motora bir bakış attım, dilsiz bunun neyine ölüp bitiyordu? Sıradan iki tekerlek, bildiğimiz dikiz aynaları ve basit bir görüntü. Bisikletin büyütülmüş hâliydi, hayran olunacak bir şeyi yoktu.

“Motoruma kıskanç bakışlar atmayı kes.”

Bunu söylemesiyle Ulaş’a döndüm. *Kıskanç bakışlar?*

“Bir şey yok,” dedim omuz silkerek. Aslında görüldüğü kadar umursamaz değildim, kabullenmek güçtü ancak dilsizi kurtarmıştı. Bu benim hayatımı kurtarmasıyla eş değerd. “Gece’ye yardım ettiğin için sağ ol,” dedim tek nefeste. Ardından arkamı döndüm. “Sen olmasan kurtulamazdı.”

Geldiğim yolu geri dönmeye başlarken Ulaş arkamdan bağırdı. “Onu ben kurtarmadım. Zaten kaçmayı başarmıştı.”

Adımlarımı durdurdum. Yavaşça arkama baktım. İfadesiz bir suratla beni izliyordu, sonra umurunda değilmişim gibi bir hareket yapıp motoru temizlemeye devam etti. “Nasıl yaptığını bilmiyorum ama adamı pataklamıştı. Avcı’dan öğrenmiş olmalı, kızı da kendine benzettin.”

Bugün hiç ummadığım bir şey oldu ve dudaklarım yukarı kıvrıldı. Bunu duymak neden bu kadar iyi hissettirmişti? Ulaş’a “Eyvallah,” dedikten sonra arkamı dönüp az öncekinden çok daha sağlam adımlarla oradan çıktım. Dilsizin, yaklaşık iki katı kuvvette bir adama karşı kendini koruması, savunması hatta onu

alt etmesi içimi şimdiye kadar hissetmediğim güçlü bir duyguyla kapladı. Beni, beklemediğim yerden vurmuştu.

Ona daha çok âşık oluyordum.

Gaza bu kez daha rahat yüklenirken Hande'yi aradım. Doktor gelmişti. Bir an önce onun yanına dönmeyi dileyerek arabayı eve sürdüm. Yol boyunca, bu aptal sırtış suratımdan hiç gitmedi. Yaşadığım garip kazanın etkilerini bile unutmuş, yalnızca dilsizi düşünüyordum.

Bahçeye girdiğimde henüz kahvaltı masasından kalkmamışlardı.

“Günaydın,” dedim keyifli çıkan sesimle.

İkisi de gözlerini kaldırıp beni alttan bakışlarla süzdüler. Hande, “Günaydın,” diye mırıldandı.

Dilsizin yanındaki sandalyeyi çekip oturdum ve uzanıp saçlarına bir öpücük bıraktım. Gözlerini kaldırıp beni izlerken dünyadaki en güzel şey olduğundan bihaberdi.

“İyi misin?” dedi pek duyulmayan bir mırıltıyla.

“Çok iyiyim,” diye sırttım.

Kaşları çatıldı, anlamak için bekledi ancak sonra vazgeçmiş olacak ki önüne dönüp tabağıyla oynamaya devam etti. Uzanıp büyük bir omlet parçasını tabağına bıraktım. “Hepsini bitir.”

“İstemiyorum,” diye homurdandı.

“Hastasın, itiraz etme.”

Uyarımın ardından omuzları hafifçe çöktü ve kahvaltısını yapmaya devam etti. Bu sırada Hande yapmaması gereken bir şey yaptı ve gözlerini merakla bana dikti. “Sabah Duru ile olan şey de neydi öyle?”

Dilsiz çatalı hareket ettirmeyi kesti. Bana bakmasa da kulak kesildiğini biliyordum. Derin bir nefes verip, “Önemli değildi,” diye mırıldandım.

Hande kaşlarını çattı. “Sesinizi aşağıdan bile duyabiliyordum.”

Hande'nin yakamı bırakmayacağını bildiğim ve dilsizin hâlâ dikkatle bizi dinlediği gerçeğini göz önünde bulundurmamak zorunda olduğum için, “Tartıştık,” diye açıkladım kısaca. “Hepsi bu.”

Dilsiz çatalını hareket ettirmeye devam etti. Ben tam da olayı atlattığımızı düşünürken aniden, sinirli bir sesle fısıldadı:

“Buraya geldiğimde böyleydi, *gideceğim*, hâlâ böyle.”

Birisi yumruk atmış gibi irkildim, gözlerim Gece'yi buldu. Masaya ağır bir hava çöktü. Ben bozguna uğramış gibi hissederken dilsiz hafifçe yutkundu, sonra sakın bir sesle devam etti:

“Yalnızca, siz hiçbir zaman fark etmiyordunuz. Bense ilk günden beri onun bu hâllerine katlanıyorum.”

Hande en az benim kadar sarsılmış hâlde Gece'ye baktı. “Gitmek” kelimesini kendisiyle böyle normalmişçesine bağdaştırdığı için şaşkına dönmüştük. Bedenim kasıldı, içtiğim çayı masaya bıraktım.

“Şu ufaklığa bak sen,” diye mırıldandı Hande ağzına bir zeytin atarken. Benim kadar gergindi ancak gizlemeye çalışıyordu. “Gideceğim, diyor.”

“Bir gün gideceğimi, daha geldiğim gün biliyordunuz,” dedi kısık bir sesle.

“Dilsiz,” diye araya girdim. Sesim istediğimden daha çok çıkmıştı. “Haydi, kahvaltını yap.”

Bu, kibarca *sus* demektir. *Çenenizi kapat ve bu konuyu bir daha açma.*

Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ancak tekrar önüne döndü. Elinin hafifçe titrediğini görebiliyordum, portakal suyundan küçük bir yudum aldıktan sonra ellerini masanın altına indirip sakladı.

Bu kötü ana daha fazla katlanamayacağımı bilerek masadan kalktım. Hande gözlerime yumuşak bir şekilde bakarken, “Kahvaltın?” diye sordu.

“Gelirken bir şeyler atıştırmıştım,” diye yalan söyledim. Ardından hızla eve girdim. Bütün iştahım kaçmıştı, kaskatı kesilmiştim. Gitmekten böyle kolayca bahsedebilmesi, kabullenmek istemesem de canımı yakıyordu. Dilsiz, tam anlamıyla kafayı yemişti. Birçok kez, onun sağlıklı olmadığını düşünmüştüm, peşimden kafese inip onca leş insanın arasına karıştığında, yeraltına son inişimde benimle gelmek için direttiğinde... Ancak bu hepsinden daha kötüydü. Gitmekten bahsediyordu. Acı çekeceğini bile bile kendini ızdırapların kucağına bırakıyordu.

Onu anlamayı deniyordum. Yaşadığı şeyi atlatmasının ne kadar güç olduğunu ne kadar korkmuş olabileceğini düşünüyordum. Onu koruyamamış, yalnız bırakmıştım. Belki hayatı boyunca atlatamayacağı bir travmaya neden olmuş, onda hiç kapanmayacak bir yara açmıştım. Yeraltına indiği ilk gün onu durdurmalıydım. Benimle gelmek istediği son gün ona engel olmalıydım. İşler daha kötüye giderken olabilecekleri tahmin edebilmeliydim. Ama hiçbirini yapamamıştım.

Düşüncelerime dalmış ve vicdanımla baş başa kalmışken kapım aniden açıldı. Dilsiz ürkek bakışlarını bana dikmiş, kapımda öylece dikiliyordu. Eve geldiği ilk zamanlarda bunu yapsa onu sinir edecek şeyler söyler, odamdan kovardım. Ancak şimdi tek yaptığım karşı koyamadığım bir hisle yanıma gelmesini beklemkti.

Kapımı yavaşça kapattı. “Üzgünüm,” dedi.

Sesi sahiden üzgün çıkıyordu, yaptığı şeyin ne denli ağır olduğunu anlaması için ona ifadesiz bir suratla baktım. “Ne için üzgünsün?”

Başını öne eğdi, saçları yüzünü gizledi. “Seni üzdüğüm için,” dedi titrek bir sesle. “Seni üzmemek, bu hayatta isteyeceğim en son şey.”

“Yanıma gel, dilsiz,” dedim sakın bir sesle.

Yavaş adımlarla bana yaklaştı ve tam önümde durdu. Güneş ışığı yüzüne vuruyor, güzelliğini olduğundan daha açık hâle getiriyordu. Güzel gözleri hüznle kısılmış, öpmeye kıyamadığım dudakları titrek bir hâl almıştı.

En az benim kadar o da hüsrana uğramıştı, ne yapması gerektiğini bilemeyen, kendinden emin olmayan hâlini bir süre seyrettim. Ona böyle uzaktan bakmak bütün duygularımı yerle bir ediyordu, güzelliği neredeyse canımı acıttı. Kendini yalnızca bir kereliğine bile olsa benim gözlerimden görmesini dilerdim.

“Gitmekten bahsetmeden nefret ediyorum,” dedim sesimin sert çıkmasına mâni olamadan. Dilsiz, gözlerini kaldırıp ürkekçe bana baktı. “Seni bırakabileceğim fikrine de nereden kapıldın?” diye ekledim aksi bir sesle.

“Beni bırakmayacağını biliyorum,” dedi dudağı titrerken. “Ama ben...”

“Unut bunu, Gece.”

Yanına yaklaştım, uzanıp yavaşça ellerini tuttum. “Hiçbir yere gidemezsin. Birbirimizi yeni bulmuşken olmaz,” dedim fısıltıyla. Çenesine dokundum, başını yukarı kaldırdım. Gözlerimiz aynı hizaya geldi. “Nereye gidersen git, seni bulurum.”

Gözleri hüznle doldu. Uzandı, kollarını boynuma doladı. Öyle sıkı sarıldı ki bir an nefesimin kesileceğini sandım. “Beni bırakma,” dedi aciz bir şekilde. “Lütfen, beni bırakma. Sen de olmazsan ben kaybolurum.”

“Bırakmayacağım,” diye fısıldadım kulağına. “İstesen de bunu yapamam.”

“Ben iyi değilim,” dedi kollarıma daha çok sığınırken. Kafasının içindeki korkunç sesleri ben bile duyuyordum, tenime değen teni alev gibi yanıyordu. Büyük bir çıkmaza girmişti, bana

daha sıkı sarılırken adeta benden yardım dileniyordu. Sessiz ve usulca...

“İyileşeceksin,” dedim güven verici bir tonla. Dudaklarım yanağına değdi, boynuma çarpan nefesi kesik kesikti. “Seni iyileştireceğim ve bütün bunlar geride kalacak.”

Bana güvenmek zorundaydı, buna mecburdu. Yavaşça başını salladı. Dermanı kalmamış kollarını boynumdan indirdi, onu iyice kendime çekip yatağıma yatırdım. Dudaklarımı alnına bastırırken gözlerini bir an olsun kapatmadı. “Biraz dinlen,” dedim yüzünü okşarken. Onu seyretmeye korkuyordum, sanki bir anda avuçlarımdan kayıp gidecek gibiydi. Güzel siması gözlerimin önünden kaybolacaktı ve ben bir daha onu bulamayacaktım.

Bileğimi tuttu. “Yanımda kal.”

Geri çekilmekten vazgeçip yanına geçtim, onu kollarımın arasına çekerken başını göğsüme yasladı ve öylece gözlerini kapattı. Nefesi düzene girdi, bedeni yavaşça gevşedi. Kokusuna doyamadığım saçlarına bir buse kondururken göz kapaklarım kapandı. Birbirimize muhtaçtık. Sanki bir şey söylesek kelimeler havayı delecek, bu güzel anı mahvedecekti. İkimiz de konuşmadık. Hiç uykum olmamasına rağmen dilsiz yanından gitmeyeceğimi iyice anlasın diye saatlerce gözlerim kapalı şekilde ona sımsıkı sarıldım.

“Emir?”

Kapım yavaşça açıldığında Hande, birbirine haddinden fazla sıkı sarılan Gece ile beni süzdü. Parmağımı dudaklarıma götürürken susması için onu uyardım. “Sessiz ol.”

Yüzünde hafif bir tebessüm oluşurken bize doğru bir adım attı. Kısık sesle mırıldandı. “Efsun abla ve Ünal abi geldi. Bir misafirleri var. Efsun abla, sizin de gelmenizi istedi.”

Dilsizi uyandırmaya kıyamıyor olsam da annemin, saygı konusuna, özellikle söz konusu misafir olduğunda ne kadar takıntılı olduğunu biliyordum. Kollarımda yatan bu kıza baktığımda anılar beni aylar öncesine, onun da davetsiz bir misafir olarak hayatıma girdiği güne götürüyordu. Sesli bir iç çektim. “Birazdan geleceğiz.”

Hande odadan ayrılırken doya doya Gece’yi izledim. Parmaklarım yüzünü yokladı, teni bu defa yanmıyordu. Hastalığı birkaç gün içinde atlatabileceğini umdum. İlaçlarını alması ve yemek yemesi gerekiyordu. Hiç istemesem de onu güzel uykusundan uyandırdım.

“Dilsiz...”

Hafifçe kıpırdandı. Uzanıp onu öptüm. “Güzelim, uyan.”

Gözlerini yavaşça aralarken yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. “Neredeyse beni güzel olduğuma inandıracaktın.”

Fısıltısı bütün vücuduma huzuru armağan ederken parmaklarım tembelce yüzünü okşadı. “Sen, gördüğüm en güzel şeysin.”

Gözlerinde minik bir parıltı yakaladım, bu defa o uzandı ve beni doya doya öptü. Bu anın tadını çıkarır gibi keyifle mırıldandım, ardından dudaklarım, onun sıcak dudaklarında kayboldu. Parmaklarım, benden izinsiz onun bedenine kayarken Gece hafifçe geri çekildi. “Bence durmalıyız.”

Kor gibi yanan gözlerine bakarken yüzümde çapkın bir sırıtış oluştu. “Emin misin?”

Hafifçe pembeleşen yanaklarını benden gizlemek için kollarımdan kurtuldu, ardından yataktan kalktı. “Evet.”

Ona bayılıyordum. Bir gün onun yüzünden ölecektim ve katilim bu güzel, sımsıcak parlayan gözleri olacaktı. İç çekip yataktan kalktım. “Annem bizi çağırıyor. Misafirimiz varmış.”

Gece uyuşuk adımlarla kapıya ilerlerken saçlarını bağlamak için cebelleşiyordu. “Kimmiş?”

Uzandım ve elindeki tokayı aldım. Saçlarını bana bırakırken sırtını yavaşça göğsüme yasladı. “Ben de bilmiyorum,” diye mırıldandım huysuzca. Bu güzel anı bozduğu için o misafire, şimdiden kötü duygular besliyordum.

Uzun saçlarını topladım, ardından tokayı yavaşça saçlarına geçirdim. İşim bittiğinde dilsiz bana yandan bir bakış attı ve gülümsedi. “Kendini geliştiriyorsun.”

Saçlarına gururlu bir bakış atarken ona göz kırptım. “Söz konusu sen isen değişim kaçınılmaz.”

Onun için tuttuğum kapıdan kıkırdayarak çıktığında içim huzurla doldu. Mutlu olduğunu görmeyi özlemiştim.

“Kıyafetlerimi değiştirip aşağı geleceğim.”

Odasına ilerlerken kısıtığım gözlerimi ona diktim. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Emir!” diye homurdandıktan sonra hızla odasına sıvıştı. Böyle anlarda, benden kaçması keyfimi yerine getiriyordu. Arkasından bir aptal gibi sırtırken annemi hatırladım. Basamaklara yöneldim ve keyifli bir ıslık eşliğinde bahçeye indim.

“İşte, tatlı oğlum da nihayet gelebildi. Buraya otur, bebeğim.”

Annemin her zamanki gibi gereğinden fazla neşeli çıkan sesine aldırmadan yanına ilerledim. Karşısında tanımadığım biri oturuyordu ve yüzü babama dönüktü. Yanlarına gidip masaya oturmak için beklediğimde adam aniden bana baktı.

Kısa bir şok yaşadım. “Siz?”

Adam en az benim kadar şaşkındı. Gözlüğünün camını hafifçe itip boğazını temizlerken, “Emir Bey?” diye sordu.

Onun garip ismini unuttuğum için karşılık veremedim. “Yine karşılaştık,” dedim hayretle.

Annem heyecanla araya girdi. “Ah, sen misafirimizi tanıyor muydun hayatım?”

Adam anneme mahcup bir ifadeyle bakarken, “Kendisiyle bir aksilik neticesinde tanıştık, ufak bir kaza,” diye açıkladı.

Annem şaşkın bir çığlık attı. “Kaza mı? Bebeğim, sen iyi misin?”

Gözlerimi kaçırarak sandalyeye oturdum. “Önemli bir şey değildi.”

“Evet, lütfen telaşlanmayın,” dedi adam kibar bir sesle. Sanki bu dünyaya nezaket göstermek için gelmişti, ona bakınca kafamdaki bütün kaba saba düşünceler yok olup gidiyordu. Aksi gibi adamın adını unutmuştum. Anlamını bile açıklamışken!

“Erin Bey, sizin de zarar görmemiş olduğunuzu umuyorum,” dedi babam anneme kıyasla daha sakin bir sesle. Adam babama tebessüm etti. “Merak etmeyin, ufak bir dikkatsizlikti.”

Adamın adını hatırlamanın ve evdekilere kazanın detaylarını anlatmamasının verdiği rahatlıkla arkama yaslandım. Annem asla yakamı bırakmazdı. Adamla göz göze geldik. Bugün hiç yapmadığı bir şekilde beni incelemeye başladı. Burada kimin misafiri olarak bulunduğunu anlayamadım.

“Beyefendi...” diye söze girecekken verandanın ışıkları yandı ve dilsiz, küçük adımlarla masaya ilerledi. “Herkesi iyi akşamlar.”

Ardından bir süre adamla bakiştılar. “Hoş geldiniz,” diye selamladı.

Adam, sanki büyülenmiş gibi Gece’yi izlerken gözlerindeki parıltı suratımın kasılmasına neden oldu. Korumacı bir tavırla yanımdaki boş yeri gösterdim. Dilsiz, adamın yanına gitmek yerine yavaşça yanıma oturdu.

Annem şaşkın bir nida çıkardı. “Gece, tatlım, bu beyefendi senin için gelmiş!”

Dilsiz, kafası karışmış bir şekilde adama bakarken artık gözüm eskisi kadar sempatik gelmeyen adam oturduğu yerde dikleş-

ti, gömleğinin yakasını hafifçe düzeltti ve alışkanlıktan gelen bir hareketle gözlüğünü yukarı itti. “Merhaba, küçük hanım.”

“Sizi tanıyor muyum?”

Dilsiz hayret dolu bakışlarla ona bakıyordu. Adam, onun hemen yanında, sert bir kaya gibi duran ve ifadesiz bir suratla kendisini seyreden bana baktı. Sonra Gece’ye sırtıttı. “Yoksa bu *ejderha kuyusu* olan beyefendi mi?”

Kaşlarım çatılırken, “Bu da ne şimdi?” diye homurdandım. İçimden bir ses, hakaret ettiğini söylüyordu.

Dilsiz bir çığlık attı. “Geveze!”

Karşımdaki herif, şimdi otuz iki diş sırtıyordu. “İsmim Erin.”

Gece’ye baktım. Küçük dilini yutmuştu. Gözleri şaşkınca büyümüş, ağzı bir karış açılmıştı. Aniden ayağa fırladı, sanki nefes almayı unutmuştu. Karşımdaki herifin kim olduğunu, evimizde ve yemek masamızda tam olarak ne aradığını bilmiyordum ancak gerildiğimi hissedebiliyordum. Bundan hoşlanmamıştım.

“Be-beni nasıl buldun?” diye sordu kekeleyerek.

Adam, artık hoşuma gitmediğine karar verdiğim bilmiş ifadeyle gülümsedi. “Pek zor olmadı.”

“Ama ben...” Dilsiz, şaşkınlıktan bayılacak gibiydi. Ona doğru ilerledi ve adamın tam karşısında dikildi. Sanki onun burada olduğuna kendini inandıramıyor gibiydi. Bu kadar garip olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Gözlerim hemen yanlarında oturan Hande’ye kaydığında, Hande, “Bilmiyorum,” der gibi bir hareket yaptı. Kimsenin tanımadığı bu adamdan hoşlanmamıştım. Daha doğrusu dilsiz hariç, kimsenin tanımadığı adam...

“Sohbet geçmişimize bir göz atıp nerede yaşadığını bulma gaffetine düştüm. Farkında olmadan bana, nerede olduğunla ilgili küçük ipuçları vermiştin. Sabahtan beri burayı aramaktayım. Beni affet,” diye mırıldandı adam dilsiz sahte bir mahcubiyetle

bakarken. Ardından ayağa kalktı ve ona sarıldı. Masadaki elim, yumruk hâline gelirken sakın kalmak adına kendimi zorladım. Bu sadece basit bir arkadaştı. En azından öyle olmalıydı.

“Ah, şu an neler olduğunu anlamakta zorlanıyorum, siz zaten tanışmıyor muydunuz?” diye neşeyle sordu annem. Hislerime tercüman olmuştu. Dilsiz, adamın kollarından ayrılırken Geveze dediği herif anneme baktı. “Birbirimizden çok uzakta yaşıyorduk. Bu yüzden gelmeme bu kadar şaşırdı.”

“Binlerce kelime uzakta...” diye fısıldadı dilsiz. Gözlerini adamdan çekemiyordu. “Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum.”

“İsmimi senden duymayı bana lütfeder misin?” diye sordu adam.

Sabrımın taşmasına ramak kalmıştı. Dilsiz tekrar yanıma, sandalyesine gelirken adama çocuksu bir sevinçle baktı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Erin.”

“Zaten tanıştığınızı söyledim,” diye dişlerimin arasından tısladım. Dilsiz öyle heyecanlıydı ki bu hâlimi fark etmemişe benziyordu, bana baktı ve sevinçle cıvıladı. “Benim tanıdığım insan Geveze idi.”

Kesinlikle bir haltlar dönüyordu, kafam iyice allak bullak oldu. Hande daha fazla bekleyemeden, “Sanırım beynim yandı,” diye homurdandı.

Gece, daha da neşeli bir şekilde gülmeye başlarken Erin denen adam hafifçe boğazını temizledi. “Aslında buraya gelme niyetim biraz farklıydı.”

İplerin koptuğu yerdeydik. Gözlemlerim beni nadiren yanıltırdı ve bu adam kesinlikle bir boklar çeviriyordu. Dilsiz onun bu hâlini fark etmeyip neşeyle ve kimseye belli etmeden masanın altındaki elimi tutarken, “Şimdi heyecandan öleceğim,” diye mırıldandı.

Ona neler döndüğünü daha sonra soracaktım.

“Sizi dinliyoruz,” dedi babam aramızda sakinliğini koruyabilen tek kişi olma lüksünü yaşarken.

Gözlerimi adama diktim. Onun tek baktığı kişi ise dilsizdi. Bu, zihnimde kötü şeyler çağrıştırıyordu; adama karşı engel olmadığım bir kin duymaya başlamıştım. Dilsizden gözlerini ayırmalı, hayran bakışlarını ondan çekmeliydi.

Oturduğum yerde dikleştim.

Adam direkt olarak dilsizi muhatap alarak açıkladı. “Sana bahsettiğim seyahate çıkıyorum. Denizaşırı ülkelere gideceğim.”

Dilsiz hayranca mırıldandı. “Bu, çok güzel bir haber.”

Annem heyecanla konuşmalarını bölerken, “Uzun zamandır Ünal ile böyle bir şeye atılmak istiyoruz, ne var ki işleri bırakmak hiç kolay değil...”

Erin, anlayışla başını sallarken, “Haklısınız,” diye katıldı. “Benim de her şeyi düzene koymam biraz zamanımı aldı. Ama işte buradayım.”

Gözlerini tekrar dilsize çevirdi ve tebessüm etti. “Gelme niyetim buydu.”

Dilsiz kaşlarını kaldırmış, şaşkın bir ifadeyle adama bakarken o, “Bilirsin, yalnız seyahatler hep sıkıcı olmuştur. Seni de götürmek istiyorum,” dedi bir çırpıda. “Benimle gelmeyi kabul edersen çok memnun olurum. Gideceğim yerler arasında Amerika da var.”

Sanki zaman durmuştu. Dilsiz hayrete kapılmış hâlde, “Ben...” dedi.

Adam hemen araya girdi. “Yani istediğin zaman seni ailene bırakabilirim.”

Masada ölüm sessizliği oldu. Bütün bedenimin kaskatı kesildiğini hissediyordum. Annemin neşeli sesi bile kesilmişti. Her-

kes, bu ani teklif karşısında şaşkına dönmüştü. Yutkundum ve karşımdaki adamın gözlük camına bir tane patlatma fikrinin sağlıklı olmadığını kendime hatırlatmaya başladım. Biri bana engel olmalıydı.

“Biz de onu, istediği zaman ailesine bırakabiliriz,” dedi annem usulca. Ardından nezaketi elden bırakmayıp adama tebessüm etti. “Gece’den ayrılma fikri bizim için henüz çok erken.”

Adam sonunda maskesini düşürdü. Onu, burada ilk gördüğüm andan itibaren yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmiştim. Beklediğimi yaptı ve atağa geçti. “Onunla vakit geçirmek istemenizi anlıyorum, sahiden çok tatlı biri...” Gözlerini Gece’ye çevirdi. “Ancak nihayetinde, evine dönmesi gerekeceğini sizler de biliyorsunuz, orada bir hayatı var. Ayrıca siz de tatilinizi bitirmek üzere olduğunuzdan, hazırlıklara başladığınızdan bahsetmişsiniz. Buradan ayrılacaksınız. Hayatınıza geri döneceksiniz.”

Bütün kozlarını oynuyordu ve ben, dilsiz masanın altından elimi tekrar tutana kadar yumruğumu ne kadar sıkıdığımin farkında bile değildim. Geveze dediği adama baktı. “Orada bir hayatım olduğunu da nereden çıkardın?” dedi hüzünlü bir sesle.

Adam, ona tebessüm etti. “Annenin seni beklediğine eminim. Bana bundan söz etmiştin.”

Gece irkildi. Sanki duymayı reddettiği bir şeyi, uzun süre sonra işitmişti. Bu pislik adam onun savunmasız anını yakalamıştı. Silahlarını kuşanmış, sanki direncini kaybetmesini beklemekteydi. Gece’nin yüzü bembeyaz olurken bu saçmalığa daha fazla katlanamayacağımı anladım. Annem ve onun saygı kuralları, şu anda umurumda bile değildi. “Bu konuşmaya bir son vermezseniz defolmak zorunda kalacaksınız,” dedim ürkütücü bir sesle.

Annem, korku ve şaşkınlıkla ağzını kapatırken babam, “Emir!” diye uyardı. “Kaba olma.”

“Gece’yi üzdüğünü görmüyor musunuz?” dedim burnumdan solurken.

Erin denen adam, yüz ifadesini değiştirmiyordu. Sanki bütün bunlara hazırlanıp gelmişti. Beklediği bir sahneyi canlandıran oyuncular gibiydik. Dilsizin ona hayatının ne kadarını anlattığı hakkında hiçbir fikrim olmadığını hatırladım. Bu beni, bir an için sarstı.

“Emir...” diye fısıldadı dilsiz. Parmakları usulca elime uzandı, sıcacıktı. “Beni kimse üzmedi. Sakin ol.”

“Sakin olmamı bekleme!” dedim hiddetle. “Şu adamın-”

Babam ikinci kez, “Misafirimize karşı nazik ol!” diye uyardığında dişlerimi sıkıp çenemi kapattım. Şu karşımdaki adam sırf kültürlü görünüyor, cümleleri ustaca kullanabiliyor diye benden daha iyi değildi. Gece’nin canını yakıyordu. Bu, fazlasıyla gaddar olduğunun göstergesiydi. Hande olaya müdahale etmek ister gibi babama tatlı tatlı gülümsedi ve bir şeyler söyledi.

“İsterseniz, bunun cevabını Gece’den duyalım,” dedi adam bilmiş bir tavırla. “Buraya onun için geldim.”

Dilsiz, beni daha fazla tutamayacağını fark ettiğinde, “Teklifiniz için teşekkür ederim,” dedi bir çırpıda. “Ancak sizinle gelmeyi düşünmüyorum.”

Bedenim duyduğum güzel kelimelerle gevşerken yumruk yaptığım elim çözüldü, parmaklarım yavaşça serbest kaldı. Annem ve babamın da derin bir nefes aldığını gördüğümde, içimde bu pislik herife karşı ezici bir galibiyet hissettim. Gözlüğünü hafifçe yukarı iterken yeterince mağlup olmuş görünüyordu. “Peki, nedenini sorabilir miyim?” diye mırıldandı.

Sanki sabrımızı sınıyordu. Babam ve annem masada olduğu için yapabileceklerim sınırlı olduğundan sessizce bu çekilmez dakikaların son bulmasını bekledim.

Dilsiz ne diyeceğini bilemez bir hâlde, “Ben...” derken derin bir iç çektim.

Annesine gitmek istediğini en iyi ben biliyordum ve bu şerifsiz herif onu köşeye sıkıştırıyordu.

“Ona açıklama yapmak zorunda değilsin.”

Sesim, kulağıma sert geliyordu. O an tek istediğim, bu adamı saatlerce dövmektir. Onu canı çıkana kadar benzetmek istiyordum. Dilsizin canını acıtıyordu ve zaten bulanık olan düşüncelerini daha kötü hâle getiriyordu. Öylece oturmuş, onun kafasını karıştırmasını izliyordum.

Erin denen adam hedefini değiştirdi. Bu defa bana tatlı tatlı gülümsedi. “Onu bu şekilde mi kontrol altında tutuyorsunuz Emir Bey?”

Damarlarımda, Kafes’e girdiğimde hissettiğim kadar güçlü bir parçalama arzusu hissederken, “Evet, belki de bunu yapıyorumdur. Sizi ilgilendirir mi?” diye sordum.

Gece hızla, “Beni kimse kontrol etmiyor! Geveze, lütfen buna bir son ver,” diye yalvardı.

Annem uzanıp koluma yatıştırıcı bir etkiyle dokunduğunda hızla ondan kurtuldum. “Bu adama yalvarmak zorunda değilsin, dilsiz! Sana baskı yapıyor!”

Geveze dediği pislik, sakince mırıldandı. “Hangimizin baskıcı olduğu yeterince açık.”

“Erin Bey, yalnızca bir teklifte bulundu oğlum,” diye araya girdi babam. “Hepsi bu. Seçim bizim değil.”

“Teklifini de cevabını da alıp defolabilir,” dedim masadan kalkarken. “Gece’yi duydu. O hiçbir yere gitmiyor.”

“Sadece erteliyorsun,” dedi adam Gece’yi kalbinden vurarak. “Annemi hayatın boyunca yok sayamazsın.”

“Benim hayatım hakkında konuşmaktan vazgeç!” dedi dilsiz daha fazla dayanamayarak. Sanki isyan ediyordu.

“Seni kırmak istemiyorum,” dedi adam telaşla. Ardından çatal ile beni gösterdi. “Sadece o sürekli maraz çıkaracak mı diye tedirginsin. Özgür ol ve hislerini söyle. Anneni ne kadar özlediğini çok iyi biliyorum.”

“Belki de benim için yalnızca Geveze olarak kalmalıydın,” dedi Gece omuzları küskünce düşerken. Dudağı titriyordu. “Buraya gelmen iyi bir fikir değildi. Böyle hayal etmemiştim.”

Konuştukları dili anlamıyordum ancak daha fazlasına katlanmak zorunda da değildik. Gece'nin elini tutup masadan kaldırdım. “Cevabını aldığına göre artık gidebilir.”

Geveze denilen adam ayağa fırladı. “Seninle özel konuşamaz mıyız?” diye sordu. “Bir saat sonra uçağım kalkacak. Fikrini değiştirirsen burada olamayacağım.”

“Daha fazla konuşursan yumruğumu çenende patlatacağım. İnan bana, bunun için bir saatten daha az vaktin var!”

Gece elimi sıkıca tutarak, “Emir, lütfen,” dedi. Hüzünlü sesi beni kahrediyordu. “Seninle gelmeyeceğim Erin. Israr etmenin anlamı yok.”

Dilsiz, ona hüzünlü bakışları ile veda ettiğinde adam, yenilgiyi kabullenerek bahçeden çıktı. Yaşadığımız saçma andan dolayı orada, öylece sinirle dikilirken Gece, beni yatıştırmak isteyerek merdivenlere sürükledi. “Haydi, gel benimle.”

Gitmeden önce masadakilere baktı. Utançla başını eğerken, “Hepinizden özür dilerim,” diye mırıldandı. “Böyle olacağını tahmin etmemiştim.”

Annem, onun kendini suçlamaması hakkında bir şeyler söylerken ben buna daha fazla katlanmamak için içeri girdim. Dilsiz peşimden gelip bana yetişti. Odama girip geçmesi için beklediğimde önümden hızla yürüdü. Kapıyı çarparak kapattım.

Delirecekmişim gibi hissediyordum. Aniden hayatımıza dalan bu adamın kim olduğu hakkında, zihnim yüzlerce senaryo üretti.

“Bu neydi?” dedim ellerimi sinirle saçlarımdan geçirirken. “Birini def ediyoruz ve yenisi ekleniyor! Kaç kişiyle daha savaşaacağız?”

Gece sessizce yatağında oturmaya devam etti. “Bana onun kim olduğunu anlatacak mısın?” dedim sakın kalmak için direnirken. Diz çöktüm, ellerini tuttum. Gözlerimiz birbirine değdi.

“O böyle biri değildi,” diye fısıldadı. “Onu seviyordum.”

Sesi, hayal kırıklığı ile doluydu. Dişlerimi sıkarken, “Bunlar ne anlama geliyor, Gece?” diye sordum.

“O, benim tek arkadaşımды,” dedi gözlerinden bir damla yaş süzülürken. “Öyle sanmıştım.”

Uzandım ve yüzünü okşadım. İçim acıyla dolmuştu. “Bazen insanlar seni hayal kırıklığına uğratabilir.”

Yaşlarla parlayan gözlerini bana çevirdi. “İnsanlar beni her zaman hayal kırıklığına uğrattıyor.”

Yanına oturup ona sıkıca sarılırken Gece hıçkırmaya başladı, omuzları sarsılıyordu. “Ona güvенеbileceğimi sanmıştım,” dedi ağlarken. “Gerçekten hislerimi anladığını zannetmişim. Anemi ne kadar özlediğimi biliyordu. Acılarımı biliyordu. Oysa bunu kullandı.”

“Böyle hissetme,” dedim yatıştırıcı bir sesle. “Bu senin hatan değil.”

“Herkesе güvenmek, benim hatam.”

Bir süre ağlamaya devam etti. İçimi parçalıyordu. O adamı bulup öldüresiye döverek hırsımı almak istiyordum. Yine de birimizin sakın kalması gerekiyordu. “Daha yolun başındasın,” diye mırıldandım pürüzlü bir sesle. Saçlarını çekip kulağına usulca fısıldadım. “Öyle çok üzülecek, öyle çok düşeceksin ki... Defalarca güvенеcek, sonra kaybedeceksin. Bunların hepsi ayağa kalktığında seni daha güçlü kılacak.”

Hıçkırıkları azaldı. Gözyaşları dinerken ona daha sıkı sarıldım. “Bu tıpkı dövüşmek gibi... Hayata karşı savaşıyorsun.”

Sarsıntıları son buldu. Başını boynumdan kaldırmadı, gözyaşlarının ıslattığı yerleri silmeye başladı. Oysa onun her parçasına âşık olduğumdan habersizdi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı bir hıçkırık dudaklarından koparken. “Seni hak etmiyorum.”

“Seni hak etmeyen benim,” diye homurdandım. “Hayatıma giren en güzel şey, sensin. Güzel şeylere sahip olma fikri eskiden imkânsız gelirdi.”

Geriye çekildi ve beni hayatımda unutamayacağım kadar derin bir hisle öptü. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve ona karşılık verdim. “Ben de seni seviyorum,” dedim şefkat dolu bir sesle. Dudaklarından ayrılmak zordu. Yine de onu geri çekip gözlerime bakmasını sağladım. Karanlıkta, inci gibi parlıyorlardı. “Bunu sakın unutma. Ömrümün sonuna kadar seveceğim.”

Kollarını boynuma doladı, sanki ikimizden biri yok olacaktı. Telaşlıydı, beni öpmeye devam etti. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Hislerini çözemiyordum. Kördüğümdü. Onu anlamak için her şeyden vazgeçebilecek bir hâldeydim.

“Ruhum sana ait,” dedi neredeyse korku dolu bir fısıltıyla. “Duygularım, düşüncelerim, bedenim... Ben sana aitim.”

“Bana aitsin,” dedim uzanıp onu tutkuyla öperken. “Tıpkı benim sana ait olduğum gibi.”

Gözleri ikinci bir acıyla dolarken sanki tarif edemediğimiz bir bağ ile mühürlenmiştik. “Ağlama,” diye fısıldadım dudaklarına. “Ağlarsan, dokunuşlarım silinir.” Akan gözyaşlarından öptüm. “İzlerimin kaybolmasına izin verme.”

Kendini bana teslim etti. Kollarımdaki bu kızın kabuk tutmayan yaralarını öperken, acıyla sancıyan tenini okşarken tek diledi-

ğim, ömrünün sonuna kadar sahiden bana ait olmasıydı. Bunun ne kadar güç ne kadar imkânsız bir dilek olduğunu o an düşünmedim; birbirimize teslim olmuş, kalan uğultuları susturmuştuk.

Göz kapakları usulca uykuya teslim olurken sanki yaşadığımız gece sonsuz bir ana asılı kalmıştı. Saatler sonra yastığıma dağılan saçları gün ışığıyla parlarken öylece onu izledim. Tıpkı bu gecenin koyu karanlığına aydınlığı davet etmesi gibi, hayatıma güneşin doğmasına sebep olan şey de ondan başkası değildi.

Göğsüme uzanmıştı. Nefes alış verişi düzene girdiğinde hafifçe tebessüm ettim. Gözüme uyku girmiyordu. Yaşadığımız şeyin büyüklüğü, bütün direncimi kırmıştı. Ona karşı koyamıyordum. Sahiden burada, kalbimde ve tenimde hissettiğim varlığı hâlâ imkânsızmış gibi geliyordu. Bu yaşadığım bütün galibiyetlerden daha eşsiz bir ödüldü. Uyursam bütün bunların bir rüya ile sonlanmasından endişe ediyordum, göğsüme değen nefesi öyle gerçeküstüydü ki göz kapaklarım kapanmak istemiyordu.

Şehrin sakin gürültüsü, yavaş yavaş duyulmaya başlarken bir yerlerden ılık bir hava esti. Ona sarıldım, ince pikeyi biraz daha üzerine çektim. Saçlarına dudaklarımı bastırdım, kokusunu doya doya içime çektim, zor da olsa yataktan kalktım. İnce bir mırıltıyla yastığa sarıldı. Beni kendime getirecek, hayallere dalmış bu aptal hâlimi üzerimden atacak soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Aynaya baktım. Gördüğüm adam, aynı adam değildi. Bu gece bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordum. Aramızdaki bağ delicesine kuvvetlenmiş, sanki kopmayacak bir hâl almıştı. Artık bencillik etmeyecektim. Hisleri bir kenara bırakacak, gerekirse kendimi hiçe sayacaktım. Fedakârlık etmem, onu düşünmem gerekiyordu. Hayatını yoluna koyacaktık.

Onu yiyip bitiren geleceğe dair endişeler, şüpheler bitmeliydi. Artık hepsine bir son verecektik. Duştan çıktığımda yatağında masumca uyuyordu. Dudaklarımı alnına bastırırken mırıldandım. "Ben gelene kadar sakın uyanma."

Evden çıkmam on dakikayı bulmadı. Saat, sabahın yedi buçuğuydu, yola koyuldum. İlk işim evi satın almama yardım eden emlakçıyı bulmak oldu. Adam henüz iş yerinde değildi, sekreter ise ofisi yeni açmıştı. Onunla biraz konuştum, işime yarayacak şeylerin en azından birkaçını öğrendim. Avukatımın numarasını oraya bıraktıktan sonra bir an evvel eve dönmek için oradan ayrıldım.

İlk savaş, üvey babasıyla idi. Hayatını temizlemeye en büyük pislikten başlayacaktım.

Saat, sekiz buçuğa gelirken bir çiçekçiye uğradım. Dükkânı daha yeni açıyordu, beş dakika erken gelsem kapalı olabilirdi. Kendimi şanslı günümde hissettim ve adamdan, güzel bir demet çiçek yapmasını istedim. Bana renklerin anlamları hakkında bir şeyler söylerken kafamı ona veremiyordum, tek dileğim eve varmak, hayal ettiklerimi bir an evvel gerçekleştirmektir. Adamdan buketi teslim aldıktan sonra dikkatle arabanın ön koltuğuna koydum.

Dilsiz uyanmadan yanında olmak istiyordum.

Evin taşlı bahçesine girerken yanımdan hızla geçen taksi kornaya bastı. Sınırlerime hâkim olmaya çalıştım. Bugün güzel bir gün olacaktı. Her şeye ve herkese rağmen...

Arabayı park edip hızlı adımlarla eve ilerledim. Ses yoktu, herkes uyuyor olmalıydı. Usul adımlarla odamın yolunu tutarken elimdeki buketi sıkıca kavradım.

Keyifle odama girdiğimde aniden duraksadım. Yatak bomboştu.

Sıkıntıyla, "Kahretsin," diye homurdandım. Uyanmıştı ve yanında yoktum. Çiçekleri yatağın üzerine bırakıp banyoya ilerledim, boştu. Odamdan çıkıp acele adımlarla onun odasına ilerledim. Böyle güzel bir gecenin ardından yalnız uyandığı için kırılmasından korkuyordum. Gece'nin kapısını yavaşça tıkladırken yukarı çıkan Cemre'yi gördüm.

“Gece’yi gördün mü?” diye heyecanla atıldığımda, “Görmedim, efendim,” diye yanıtladı.

Oflayarak kapıda bekledim. İki kez daha vurdum ancak ses gelmiyordu.

Sabırsızlanarak kapıyı açtığımda adımlarım öylece durdu. Odası boştu. Yoktu.

Bedenim kaskatı kesildi. Hissizleştım. Mantıklı olmam, sakin kalmam gerekiyordu; muhtemelen evin içinde bir yerlerdeydi. Gitmeyeceğini biliyordum, habersiz gitmezdi. Artık gitmezdi. Ama içimde bir yer, kuşku ile karıncalandı. Panik, bir sis gibi bedenime yayılıyordu.

Dolabının kapağı açıktı. Ağır adımlarla oraya ilerledim ve göz attım. Askılar boş şekilde öylece duruyordu.

“Bunu yapmaz,” diye fısıldadım kendimi inandırmak için. Hızla banyoya ilerledim. Kapıyı, neredeyse kırarcasına açtım. Boştu.

Zihnim, susturamadığım seslerle uğuldarken gözlerimi neredeyse korkuyla yatağının baş ucundaki komodine çevirdim. Son darbe sarsıcıydı. Babasının resmi yoktu, çerçevenin durduğu yer bomboştu. Almıştı.

Gözlerimi kapattım. Yanımdan geçen taksinin sesi kulaklarımda acı bir hatıra gibi yankılandı.

Her şeyini almış, evi terk etmişti. Gitmez demiştim.

Gitmişti.

BÖLÜM 11

Mucize

Aralık, Denizli

“Gece? Şunu bana uzatır mısın?”

İrkildim. “Efendim?”

Annem kaşlarını çattı. “Havluyu uzatır mısın bebeğim?”

Elimdeki kitabı sayfasını kaybetmeden kenara bıraktım, an-neme sağdaki havluyu verirken fark etmemesini umarak gözle-rimi kuruladım. Yeni bir tartışmayı kaldıracak hâlde değildim.

“Yine ağlıyor musun?”

Burnumu çektim. “Hayır, ağlamıyorum.”

İnkâr edecektim çünkü cehennem kadar kötü bir anda ol-duğumu bilmesine gerek yoktu. Zaten ağladığım için verdiği sözden dönmüş; korkunç, nankör bir insan gibi hissediyordum. Anneme nasıl açıklayabilirdim ki? Bedenimde bıraktığı güzel do-kunuşların izlerini katleden bir caniden ibarettim. *Bizi* mahvet-miştim.

Annem, çatık kaşları ile yüzüme bakmaya devam ederken, “Kitap,” dedim titreyen sesimle. “Çok duygusaldı.”

Annem, havluyu bir kenara atıp yanıma ilerledi. Dolu dolu olan gözlerime baktı. “Ne anlatıyormuş o kitap?”

Sanki kitabı yok etmek ister gibi bakıyordu. Oysa annemin açtığı yaralar bir kitabın satırlarından çok daha acı vericiydi.

“Evlendiler,” dedim gözlerimden yaşlar süzülürken.

“Burada, seni ağlatan şey nedir?”

“Çok güzel.”

Hıçkırıklarımı durduramaz hâle geldiğimde annem uzanıp bana sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki bir an sahiden yalnız değilim zannettim. Beni, neredeyse buna inandıracaktı.

“Bana hiçbir şey anlatmıyorsun,” diye fısıldadı. Bunu yapmayı uzun zaman önce bıraktığımı fark etmişe benzemiyordu. Ona yanıt vermedim.

“Bir şey yok,” dedim beni beklediğini gördüğümde. Sonra bozuk bir plak gibi, belki de binlerce kez tekrar ettiğim o saçma kelimeyi sarf ettim. “İyiyim.”

Kendimi bir günahkâr gibi hissediyordum. Bu ve önceki her şey yüzünden...

Annem yüzümü avuçladı. Ağlamama dayanamıyor gibiydi, onun da gözleri doldu. “Bak kızım,” diye fısıldadı titreyen sesini gizlemeye çalışarak. “Şimdiye kadar hayatında yanlış kararlar almış ve sevdiklerini her zaman kaybetmeye mahkûm olmuş biri olsam da...”

Sustu ve dudaklarını birbirine bastırdı. “...Senin de aynı acıyı çektiğini anlayabilecek kadar çok şey yaşadım. Seni görebiliyorum; acılarını, hüznünü hissediyorum. Neden benden saklıyorsun?”

Gözyaşlarım hızla akmaya başladı. Acılarımdan bahsetmesi, sanki içimde bir yerlerde taşmak için bekleyen bir seli serbest

kılmıştı. Son zamanlarda sıkça yaptığım şeyi yine yaptım ve hiçkırıklara teslim oldum. “Ben...” dedim acıyla. Tarif edecek bir kelime bulamadım. *Ben aptal bir insandan başkası değildim.*

Annem hüznle gözlerime baktı. Önce babamı kaybetmiş, ardından hayatını mahvetmişti. Haklıydı, yanlış kararlar almakta ondan daha iyi bir insan tanımıyordum. *Kendim dışında...*

Haykırışlarım, çığlıklarım işe yaramamıştı. Annem beni duymamıştı. O adam hakkında söylediğim her şeye kulaklarını tıkamıştı, beni kendi cehennemimde yapayalnız bırakmıştı. İşte, şimdi karşımda gözleri acıyla beni izlerken yalnız kendime değil, ona da acıyordum. O adamı sevmiş ve gerçek yüzünü büyük bir yıkımla öğrenmişti. Bana inanacağına hiçbir zaman ihtimal vermemiştim ancak o, hayatımızı mahveden o kahrolası adamın kendisini nasıl aldattığına gözleriyle tanık olmuştu. Bazen kelimeler anlatmak için yetersiz kalırdı, annem tam da bunu yaşamıştı. Söyleyeceğim hiçbir şey, onu bu dehşete inandıramazken o, her şeyi bizzat yaşayarak öğrenmişti.

Ağlamaya başladı. Pişmandı. Belki de şimdiye kadar yapmadığı için beni kendine çekip sınıksıkı sarıldı. Geç kaldığını biliyor, hissediyordu. Ona neden anlatmadığının farkındaydı. Annem, beni kendinden çok uzaklara sürgün etmişti. Bir başıma, savunmasız ve çaresizce...

Benim annem olmak için çok geç kalmıştı.

“Eğer hiçbir şey anlatmazsan sana yardım edemem,” diye fısıldadı hüsrana dolu bir sesle.

Kollarından sıyrıldım. Gözyaşlarımı hızla silerken, “Anlatmak istemiyorum,” dedim. Sesim pürüzlüydü. Ağlamaktan kısılmıştı.

Kitabımı alıp küçük odaya doğru ilerledim. Kapıyı kapattım, kendimi defalarca yaptığım gibi buraya hapsettim. Onun peşimden gelmeyeceğini biliyordum. Sadece yan yana yaşayan iki insandan ibarettik. Bazen ağlıyor, bazen sakince yemek yiyor-

duk. Bazen işten yorgun dönüyordu, koltukta uyuyakalıyordu. Hissiz bir hâlde ona ilerliyor, üzerine bir şey örtüyordum. Bunu yapmam gerektiğini düşünüyör ve yapıyordum. Ne yazık ki fazlası yoktu. Ona besleyebileceğim duyguları tüketmişti. Annem ve ben, iki yabancından farksızdık. Çoğu zaman dayanamıyor, bu çile katlanılmaz bir hâle geldiğinde birbirimizle tartışıyorduk. Ona anlatmam için yalvarıyor, yaşayan bir ölüye benzediğimi haykırıyordu. Ona verdiğim tek cevap suskunluğum oluyordu. Beni, kendi elleriyle başkalarına itmişti, şimdi neler yaşadığımı sormaya nasıl cüret ediyordu? Bakışlarım ona anlatıyordu, o zaman pes edip sessizliğine gömülüyordu. Onunla yapamıyordum ancak onsuz da iyi değildim. Kalbimin hâlâ hissetme cesaretini gösterebilen bir köşesi, onun için burkuluyordu. Annem de tıpkı benim gibi, sevdiklerini kaybetmiş bir insandan başkası değildi. Onu bırakırsam hayatına son vereceğinden korkuyordum, bu korku bedenimi sarsıyor, beni mahvediyordu. Bunun yüküyle, bu acının dinmeyen ağrısıyla nasıl yaşayacaktım? Onu, bütün suçlarıyla terk edip gidemiyordum. Yeni bir sayfa açtığımızı düşünüyor, bana tutunuyordu.

Kapıma bir gölge düştü, ona baktım. Cesaret edip açmadı. Yalnızca fısıldadı. “İyi geceler, kızım.”

Ona yanıt vermedim. Gitti.

Solmuş duvarın rengini seyrettim. Pişmanlıklarım beni yine burada, yapayalnızken yakalamıştı. Anılar zihnime doluyor, o güzel ses kulağımdan hiç silinmiyordu. Dizlerimi kendime çekip ağlamaya başladım. Hepsini hak etmişim. Onu terk etmişim. Bu hayata mahkûmdum. Birini seçmem gerekiyordu ve ben seçmişim. İşte, bu akşam, bu odada, bütün yanlışlarımla, bu duvarın köşesinde sessizce ağlıyordum. Hayatım boyunca da ağlamaya devam edecektim. Ben korkağın tekiydim. Onun sevgisinden korkmuşum, oysa ilk kez babam dışında biri beni böyle güzel sevmişti. Belki izin versem her şey bambaşka olacaktı, bütün

güzel anıları katletmiştim. Ellerim güzel bir temmuz akşamı gibi katileydi, sanki kirlenmişlerdi. Yaşanmasına izin verdiğim o son gecede ela gözler ve ben, birbirimize sımsıkı sarılmış, acılarımızı dindiren bir uykuya teslim olmuştuk.

Hıçkırıklarımı gizlemek için başımı dizlerime gömdüm. Bunun ne zaman döneceğini bilmiyordum. Bazen telefonumu çıkarıyor öylece ekrana bakıyordum. Sesini duymak istiyordum. Ancak her şeyi paramparça etmişken ne yüzle sesini duymayı dileyebilirdim? Bizi, birbirimizden ben mahrum etmiştim.

Yatağıma uzanıp bulanık gözlerimle tavanı izlemeye başladım. Bunu sık sık yapıyordum. Sanki bu eskimiş beyaz duvarı değil, hamağa uzandığımda gözlerimi diktiğim yıldızları izliyor gibiydim. Zaman, benim için güzel bir yaz akşamında takılı kalmıştı, daha fazla devam edemiyordum. Güçlü parmaklar tenimde, o eşsiz koku burnumdaydı.

Artık kokusunu unutmaya başladığımı fark ettiğimde hıçkırıklarım şiddetlendi.

Elimi komodine uzatıp çekmeceyi açtım. Bir sürü kumaş parçasının arasından en dibe sakladığımı çıkardım. Bir süre, siyah tişörte ıslak gözlerle baktım, ardından hiç kaybetmek istemiyormuşçasına derin bir nefes çektim içime.

Nasıldı? İyi hissediyor muydu? Kiminleydi? Neredeydi? Ne yapıyordu bu gece? Dudağım titredi. Onun sesini kimlerin dinlediğini düşündüm. Her şeyi kaybetmiştim. Onu kaybetmiştim. Onun özlemiyle yanmaktan başka çarem yoktu.

Öylece beyaz tavanı izlerken odam aydınlandı. Sabah oluyordu. Gözlerimi bir an pencereye kaydırıp, doğan güneş bile zihnimdeki karanlığı dağıtamıyordu.

Gözlerim artık açık durmaktan yanana kadar hiç hareket etmeden yattım. Vücuduma işkence ediyordum. Dışarı çıktığımda kızarmış gözlerimi sürekli saklamak zorundaydım, bedenim sanki biraz merhametli olmam için bana yalvarıyordu.

Kolumu havaya kaldırdım ve incemiş bileğime baktım. Yediğim hiçbir şeyin tadını alamazken nasıl kendime iyi bakabiliyordum? Dudaklarım buruk bir tebessümle kıvrıldı. Zihnime aylardır duyduğum, tanıdık melodi süzüldü.

“Kendine iyi bak... Beni düşünme... Su akar yatağını bulur..”

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken pürüzlü sesimle fısıldadım:

“Yan yana geçen geceler unutulup gider mi? Acılar birden biter mi? Bir bebek özleminde seni aramak var ya... Bu hep böyle, böyle gider mi?”

Güneş ışığı gözlerime vurdu. Sustum. Gözlerimi kapattım ve sözlerin geri kalanını içimden söylemeye devam ettim. Gözyaşlarım kurumuştur. Artık akmak istemiyorlardı. Bir yığına dönmüş bedenimi yataktan kaldırdım ve banyoya ilerledim.

Evde kimse yoktu. Annem çıkmıştı. İşe ya da başka bir yere... Birbirimizin nereye gittiğinden habersizdik. Banyoya girdim.

Aynadaki yansımanımı izledim.

Beklediğim gibiydi; gözlerim aynı şekilde, ruhsuzca bakıyordu. Parmaklarımla yüzümü çevreleyen, bakımsızlıktan kötü bir hâle bürünmüş saç tutamlarını topladım. Yüzümle aynı hizaya getirdim.

Titreyen ellerimle banyo dolabındaki makası aldım ve topladığım yere denk getirdim. Tek hamlede ensemin bitiminden kestim. Kısacık kalan saçlar avucumdan kaydı, yüzüme doğru döküldü. Aynada kendime tekrar baktım, ufak bir kısım yamuk görünüyor olsa da kendimi, bununla uğraşacak kadar iyi hissetmiyordum. Mahvettiğim çoğu şey arasında saçlarım, en önemsizlerden biriydi.

Duşa girdim. Bedenim tir tir titriyordu, ateşim çıkabilirdi. Tekrar hasta olacağımı düşündüm. Duştan çıktım. Üzerime, az

önce kokusuyla mest olduğum tişörtü geçirdim. Üstüne kalın bir yelek, altına da salaş bir pantolon... Montumu giydikten sonra anahtarımı da alıp evden çıktım.

Sessiz yolda, uyuşuk adımlarla öylece yürümeye başladım. Şehir, sabahın köründe fazlasıyla sessizdi. Bir ara sokağa saptım. Bazen evde boğulacak gibi hisseder, kendimi sokağa atardım. Geceleri bir kâbusla uyanır, annemden kaçmak için yollarda satlerce yürürdüm. Ona anlatacak hiçbir şeyim yoktu.

Dalgin adımlarla ilerlerken bisikletli bir çocuk bağırarak yanımdan geçti. İrkildim. Kaldırıma yaklaşıp yürümeye devam ettim. Eve dönmek istemiyordum. Düşüncelerimin beni ele geçirmesini istemiyordum, özlemekten nefret ediyordum. Kalbim, beni duygularıma esir etmişti; ondan başka bir şey düşünemiyordum.

Birine çarpınca durdum. "Affedersiniz."

Başımı kaldırmadan tembel adımlarla yürümeye devam ettim. Muhtemelen acelesi vardı çünkü cevap vermemiştii. Bir süre sonra sıkılıp eve gitmeye karar verdiğimde bedenim aniden, korkuyla gerildi.

Takip ediliyordum.

Yeraltının bana öğrettiği en korkunç şeylerden biri buydu, ensenizde bir nefes hissettiğinizde yola öylece devam edemiyordunuz. Adımlarımı durdurdum. Arkamdaki adımlar da durdu.

Kaybedecek bir şeyim yoktu. Karşılaşacağım manzaraya aldırmadan arkama baktığımda, az önce çarptığım bedenim ayakbılarını gördüm.

Sonra da yüzünü...

İlk on beş saniye yalnızca baktım. Sonraki beş saniye içinde dudaklarım hafifçe aralandı. Kalbim göğüs kafesimin içinde büzüldü, saniyeleri saymayı gözlerimiz birbirine değdiği an bıraktım. Nefesim, sanki buzdan parmaklar tenime değmiş de var

gücüyle sıkıyorlarmış gibi daraldı, öyle bir irkilişti ki bu, soluksuz kalmak gözlerimi doldurdu. Olmayan bir şey sizi ağlatabilir miydi? Olmayan bir şey nefesinizi keser, başınızı döndürür müydü? Peki, olmayan bir şey gözlerinize bakar mıydı?

“Hayır...” diye fısıldadım kendi kendime. “O yok. Öncekiler gibi bu da bir hayal... O burada yok. Olamaz...”

Ela gözler hafifçe kısıldı. Buradaydı...

Boğazımda bir şey düğümlendi. Gözyaşlarım benden izinsiz gözlerimi doldururken ağlamamak için çaba sarf ettim. Bu anı öyle çok hayal etmişim ki... Valizimi toplayıp apar topar çıktığım o günden beri her günüm, her gecem bu anın hayali ile dolup taşmıştı. Önce şaşırırdım, sonra o bana gülümserse gülümserdim. O somurtmazdı, sanmıyordum; bana kızgın olmazdı. Çünkü insan, artık sevmediği birine kızgın olamazdı. Belki iki yabancıymışız gibi davranırdık, gözleri gözlerime değerdi ancak orada çok uzakta kalmış anılar görecektim. Buz tutmuş anılar... Bu kadardı. İlk karşılaşmamız üzerine yazdığım senaryolar bundan ibaretti. Dünya küçüktü, ne olursa olsun, ölmeden önce onu bir kez daha göreceğimden emindim. Boş bir ümitti bu belki ama... Ümitti işte.

Ve ağlamayacaktım. Asla! Çok ağlamıştım. Onu gördüğümde asla ağlamayacaktım, bunu kendime kaç kez fısıldadım. Ağlarsam bana acırdı. Ben, onun bana acımasını, onu gördüğüm ilk günden beri hiç istememiştim. *Hatırlasana*, diye dürttüm kendimi görünmez hıçkırıklarla. *Sen ne olursa olsun onun güçlü kızı olarak kalmak istiyorsun. Aklının bir köşesinde güzel anılar bırakmak istiyorsun. Gözyaşı, sadece silinen hatıralar; onun sende kaybolan izleri demek, hatırlasana...*

Ama şimdi...

Karşımdaydı. Bana bakıyordu. Peki, gözlerim bana ihanet edip nasıl dolardı?

Kalbim ikinci defa sıkıştı. Kriz tutsun istemiyordum. Ancak algılamakta güçlük çekiyordum. Onunla aynı şehirde, aynı sokakta olamazdık. Ayrı geçen o kadar zamandan sonra... Günlerden sonra... Haftalardan sonra... Bitmek bilmeyen gözyaşlarıyla, romantik filmlerle, hüznü şarkılarla dolu; okurken hiçbir şey anlamadığım, satırlarında boğulduğum kitaplarla dolu; onsuzlukla dolu aylardan sonra...

“Gece.”

İsmimi öyle güzel söyledi ki bir an olduğum yere yığılıp kalacağımı sandım. Bacaklarım artık yorgun bedenimi taşıyamıyordu. İçimdeki yangını söndürmeye çabaladım. “Evet?” dedim titrek sesimle.

Gözlerinde hoş bir parıltı gördüğümü zannettim. Yavaşça bana yaklaştı. Bu gerçeküstü anda her şey silinmiş, geriye sadece o kalmıştı. Yanıma geldi. “Eve mi gidiyorsun?” diye sordu.

Dudağım titredi. Gittiğim bütün yollar ona çıkıyordu ancak bunu ona söylemenin hiç sırası değildi. “Eve gidiyorum,” diye mırıldandım içinde bulunduğumuz ana inanamayarak.

“Seninle yürüyebilir miyim?” diye sordu neredeyse keyifli bir sesle.

Kalbim tekrar sıkıştı. “Olur.”

Sonra yürümeye başladık. İki yabancı insan gibi... Boğazım acıyordu. Yutkunamadım. Buraya nasıl gelebilmişti?

“Neler yaptın?” diye sordu bana yıllar gibi gelen saniyelerden sonra.

Az önce yanımdan geçen bisikletli çocuk dönüp tekrar dibimizden geçti.

“Hiç.”

Güldü “Hiç mi?”

Gözlerimi gözlerine çevirmeye korkuyordum. Ona bakamadım. Yoldaki sarı çizgileri takip ettim. “Hiç.”

Susmaya devam ettik. Yanımda soluk alıp verdiğini duymak, hayal değil gerçek olduğunu adeta bağıırıyordu. Titreyen ellerimi cebime sakladım. Ne söylemem gerektiğinden emin değildim.

“Bana neler yaptığımı sormayacak mısınız?” diye mırıldandı başını eğip gözlerime bakarken. Gözlerinde, yaramaz bir ışık dans ediyordu.

Cevap veremedim. Belki de anlatacağı şeylerden korkuyordum. Yürümeye devam ettik. Ev, görüş alanıma girdiğinde kalbime bir acı saplandı. Yürümeye devam etmeli miydim? Onu böylece bırakacak mıydım? Bir daha hayatım boyunca onu görememe fikri beni öldürüyordu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. Gözlerim dolarken ağlamamak için dişlerimi sıktım. “Her şey için üzgünüm.”

O an ikimiz de sustuk. Aramıza buğulu bir sessizlik çöktü, uzun bir süre konuşmadım. Bu yarattığım yıkımın telafi edilemez hasarı için dilediğim bir özürdü. Kabul etmeyeceğini bilsem de dudaklarımdan bir anda dökülüvermişti. Beni affetmesi için yapmayacağım şey yoktu. *Bize* dair her şeyi mahvetmiştim.

“Çok üzgünüm,” dedim bir damla yaş özgürlüğüne kavuşurken. Onu tutamadım.

Bu ayrılık için, terk ediş içindi.

Bana cevap vermedi.

“Ben... Korkunç bir insan olduğumu biliyorum,” diye fısıldadım acıyla. “Bedelini böyle ödemek zorunda kaldığımız için üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm. Ben korkağın tekiyim.”

Gözyaşlarım, delirmiş gibi ardı ardına akmaya başladı. Yanımızdan geçen bir adam garip bir ifadeyle beni süzerken görüşüm bulanıklaştı. Emir benimle konuşmuyordu. Yüzüne bakacak ka-

dar cesur değildim. “Hayatına son verecekti,” diye devam ettim ağlarken. “Onu sana tercih ettiğimi düşünebilirsin, ben dünyanın en bencil insanıyım; beni affetmeni dileyemem ama...”

Hıçkırıldım. “...Sana söyleseydim gitmeme asla izin vermezdin, seni sadece daha çok üzecektim. Sandım ki sessizce çekip gidersem... Ben...”

Ağlamam şiddetlendi. Neredeyse nefes alamayacak hâle geldim. Emir hafifçe omzuma dokunup, “Sakinleş,” diye fısıldayana kadar yolun ortasında ağlamaya devam ettim. Bu bana aylar önce, kollarında öksürük nöbetleri geçirdiğim günleri hatırlattı. O adam beni çok seviyor, bana sımsıkı sarılıyordu. Nefesini tenimde hissedebiliyordum. Bense, aramızdaki saf sevgiyi canice parçalamıştım.

İçim burkuldu.

“Ben suçluyum,” diye fısıldadım başım öne eğik bir hâlde. “Senden hiçbir şey dileyemem. Özür bile.”

Bu anı öyle çok hayal etmiş, içimi dökmek için öylesine dolmuşum ki yolun sonuna geldiğimizi fark edemedim. Bitmişti. Vedalar hüznülendiriyordu, aylardır yapamadığımı yapmış, onunla konuşmuşum. Ölmeden önce ondan bir defa özür dilemeyi arzulamış, burada ise acizce ondan hiçbir şey dileyemeyeceğimi haykırmıştım. Şimdi, birbirimizin gözlerine bakmaya mecbur kılan hiçbir şey kalmamıştı; bu yolun sonunda, tam da burada, bitmiştik.

“Sözünü tutmadın.”

Yanağımdaki yaşları silerken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Tutamadım. Gittim.”

“Ağlıyorsun,” dedi düz bir sesle. “Ağlamayacaktın.”

Ağlamam şiddetlendi, kendime engel olamıyordum. O gecedan bahsetmemeliydi. O gece, hayatımın en uzun gecesiydi.

O gece, sırf hafızamdan silinmesin diye kendime zarar vermeme engel olan tek şeydi. O gece; dokunuşlarını tenime, zihnime, en derinlere bir yere kazıdığı; boğulacak gibi ağladığım her an, nefes almamı fısıldayan tek şeydi. O geceyi bir sokak ortasında hatırlatamazdı.

“Evet,” dedim dürüstçe. Gözyaşlarımı çabucak sildim. “Uzun zamandır ağlıyorum.”

“Eve girmeyecek misin?” dedi. Islanmış kirpiklerimin arasından ona baktım, iki katlı binaya göz atıyordu.

Bir sancı, tıpkı hüznü şarkılar dinlediğimde hissettiğim gibi buruk bir acı içime işledi, gidecekti. Başımı eğip yüzümü ondan sakladım. Sahiden de bitmişti. Buraya kadardı.

“Gireceğim.” Fısıltımı derin bir sessizlik izledi. “Kendine iyi bak.”

“Beni içeri davet etmeyecek misin?”

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Şakacı bir tavırla omuz silkti. “Annene *merhaba* derdim.”

Acı bir gülümseme belirdi yüzümde. “Annem seni tanımıyor.” Sustu. Bakışlarının anlamını çözemiyordum.

“Tanıştırdık.”

“Evde değil.”

Dudağı yukarı doğru kıvrıldı, oysa hiç keyifli değildi. “Beni içeri almamaya kararlısın.”

Onu beş dakika daha görebilmek için her şeyimi feda edebileceğimden habersizdi.

“Özür dilerim. İstersen gelebilirsin,” diye mırıldandım pürüzlü sesimle.

Orada öylece dikilmeye bir son verip anahtarları çıkardım. Bir an için güldüğünü duyduğumu zannettim. Dördüncü denemeden sonra kapıyı nihayet açabildim. Arkamda bekliyordu.

İçeri girmesi için çekildim. Eliyle geçmem için yol verdi. Beni bekliyordu.

İçeri girdim. Peşimden gelip kapıyı kapattı. Alt kat, salon ve mutfaktan ibaretti. Bir an dağınık ve iğrenç odamı görmeyeceği için sevindim.

Montumu ve yeleğimi çıkardıktan sonra, "Annem çalışıyor, bazen de geç geliyor," diye anlamsız bir açıklama yaptım. Beni duyuyor gibi değildi. Etrafı inceliyordu.

"Anlıyorum," dedi.

Mutfaktan içeri girdik, masaya oturdu. "Ne içersin?" diye sordum gergin bir şekilde.

"Fark etmez," dedi gözlerini hâlâ içeride gezdirirken. Bir şey mi arıyordu yoksa iğrenç kızarık gözlerime bakmamak için mi böyle yapıyordu? Dolaptan meyve suyu çıkardım. Bardağı titreten ellerimle tutarak doldurdum. Ona dönüp uzattığımda bileğime bakıyordu.

"Epey zayıflamışsın," dedi. "Yoksa diyet mi yapıyorsun?"

Gülmek istedim.

"Diyet," dedim onun gibi dalga geçerek.

Masada ona en uzak köşeye oturdum. Bardağı elinde çevirirken bana yandan bir bakış attı. "Seni yemeyeceğim, dilsiz."

Nefes alamadım. Söylediği kelime içimi sıcacık bir hisle doldururken kendime hâkim olmaya çalıştım. Bana bir iyilik yaptı ve tekrar konuştu. "Saçlarını ne zaman kestin?"

"Bu sabah."

Gözlerime baktı. "Bir sebebi var mı?"

"Gözüme çirkin gözüktüler."

Meyve suyunu bitirdikten sonra bardağı masaya bıraktı.

“Saçlarını seviyordum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Gülümsedi. “Ama böyle de güzel.”

İçimden bir şeyler kopup giderken nihayet kendime geldim. Ancak sesim istediğimden daha güçsüz çıktı. “Beni nasıl buldun?”

Sorumu duymazdan geldi. “Odan yukarıda değil mi?”

Ona şaşkın bir bakış attım. “Nereden biliyorsun?”

Ayaklandı ve koridorda yürümeye başladı. Arkasından gittim.

Merdivenlerden çıktı. Onu takip ederken nefesimi tutup olanlara anlam vermeye çalışıyordum. Merdivenler bitti, bir süre öylece dikildik.

Artık pes edip, “Konuşmayacak mısınız?” diye sorduğumda, “Sözler,” dedi.

“Ne?”

“Sözler,” diye tekrar etti. “Sözlere önem verdiğimi biliyorsun.”

Kuruyan boğazımla yutkundum. “Bi-biliyorum.”

“Nerede olursan ol, gelip seni bulacağımı söylemiştim.”

Sanki kalbim durdu. Ela gözlerini yeşil gözlerime dikmişti.

“Ben...” diye hayretle fısıldadığımda Emir sinirle, “Boş verseyne, çok bile dayandım,” dedi.

Bir saniye içinde duvara yapıştım. Ve dudakları dudaklarıma kapandı.

Ben donakalmış hâlde öylece dururken Emir, sanki yıllardır nefessiz kalmış da içine çektiği tek soluk benmişim gibi beni öpüyordu. Dudakları dudaklarıma bütün sıcaklığıyla kapandığında onun aşkına nasıl susadığımı fark ettim.

Ona muhtaçtım.

“Beni özlemedin mi?” dedi nefes nefese geri çekilirken. Alnını alnıma yasladı. Hayretle açılan gözlerimi ona çevirmiştim. “Dilsiz?”

Islanmaya başlayan kirpiklerimi kırıpıştırırken, “E-Emir?” diye soludum.

Bana keyifle güldü. “Dilsiz?”

Dudaklarım korkakça titrerken hislerime direndim ve “Moruk?” diye fısıldadım.

Beni doyasıya öptü. Üzerimdeki şok dalgasını atıp ona sarıldım. Karşılık veriyor, sanki az sonra bitip tükenecekmişiz gibi onu öpüyordum.

“Ağlamandan nefret ediyorum,” dedi geri çekilirken. Gözyaşlarımı sildi.

“Ben aylardır... Ben sandım ki...”

“Ne sandın?” diye fısıldadı. Gözleri dibimdeydi, alnını alnımdan ayırmıyordu, nefeslerimiz birlikte hızlanmıştı. “Seni bırakacağımı mı? Gidişini kabullenmemi mi? Peşinden gelmediğimi mi? Ne sandın, dilsiz?”

Nefesim kesiliyordu. Astım krizim tutacaktı. Soluk almaya çalıştım. Buna izin vermeden beni tekrar öpmeye başladı. Şu anın hayali bile bana yasaktı, kendimi nelere inandırmış, nelere kapatmıştım. Oysa şimdi olanlar... Buradaydı; dudakları dudaklarımda, nefesi nefesimde...

Bu gerçek miydi?

“Buradasın. Geldin...” dedim inanamayarak.

“Hiç gitmedim,” diye soluklandı. Boynuma dudaklarını bastırdı, gözlerimi kapatıp parmaklarımı saçlarına daldırdım.

“Rüya değil,” dedim ağlamaya devam ederken.

Tıpkı eskisi gibiydi, ne bir fazla ne bir eksik; tıpkı benim sevdiğim adam gibiydi. Gözyaşlarımı hızla silse de nafile, yerine yenileri geliyordu.

“Bu anı o kadar bekledim ki,” dedi nefes nefese.

“O zaman, sen neden...” diye geveledim beceriksizce. Uzanıp yüzüne dokundum.

Dudaklarını tenimden çekip bana baktı. “Görmen için izin verdim,” diye fısıldadı büyümlü bir sesle dudaklarıma. “Eğer benden gidersen neler olacağını görmen için sana izin verdim. Aylarca acı çektim ama buna değdi. Artık benden bir adım bile uzaklaşamazsın.”

“Uzaklaşmam,” diye hıçkırdım. “Ben, aptalın tekiyim.”

Dudakları, dudaklarıma bir milim kala durdu. “Sen, inatçı dilsizin tekisin.”

“Seni çok özledim,” dedim başımı boynuna gömerken. Saçlarımı öptü. “Bir de bana sor.”

Burada olması bir tesadüf değildi. Aylarca burada olduğunu bilmeden sabahlamıştım. Bu, onun bana biçtiği cezaydı. Bunu hak ettiğimi çok iyi biliyordum.

Dudaklarım dudaklarına özlemle harmanlanmış bir dokuyla değdi. Beni iyice kendine çekti.

“Üstündeki benim tişörtüm,” dedi keyifli bir sesle.

“Uzun zamandır benim,” diye soluklandım.

Bana çapkınca sırıttı. “Belki de geri almalıyım.”

Tişörtü çıkarmak için uzandığında geri çekilip ondan kaçtım. Sabrının son demlerine gelmiş gibi iç çekerken, “Beni hiç özlemedin mi?” diye sordu.

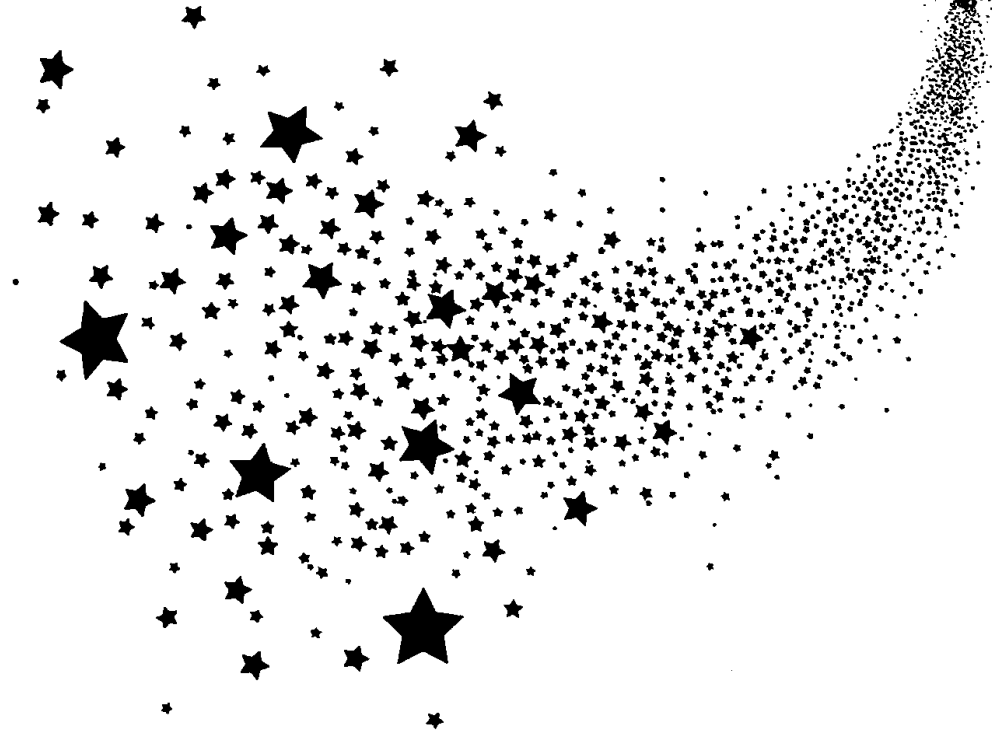
Yüzünü avuçlarımla arasına aldım, sakalları parmaklarıma batarken göz göze geldik. “Seni, bu dünyadaki her şeyden çok özledim.”

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Bu adam, benim başlangıcım ve sonumdu. Beni istediği an istediği şekilde yok ediyor, yakıp kavuruyor sonra küllerimden tekrar yaratıyordu. Aramızdaki şeye *aşk* demek içimden gelmiyordu, o eşsiz duyguları tarif etmek için bu kelime fazla sıradandı. Bu, adını koyamadığım, çekimine farkında olmadan kapılıp gittiğim ve ölene dek, nerede olursam olayım kalbimi yine delip geçebilecek olan bir histi. Benden kilometrelerce ötede olsa da, tıpkı şimdiki gibi yanı başımda öylece dursa da beni iliklerime kadar sömüren, içinde mutlulukla tükendiğim bir döngüden ibaretti. Çıkmaza düşmüştüm. Bildiğim bütün kurtuluş umutları bu adamdaydı, yollarım hep ona çıkıyordu, sonumda hep Emir vardı.

“Ben zamanda asılı kaldım,” dedi sanki hislerimi okuyormuşçasına. “O geceyi bitirmedim. Bitiremedim. İstesem de olmuyor, tek bir saniyesi bile hafızamdan silinmiyor.”

Kendimden kaçtım, sığınacak tek limanımsa oydu. Ona bir daha kaybetmekten korkarmışçasına sarıldığımda, “Bitmez...” diye fısıldadım. “O gece sıradan bir gece değildi, sevgilim. Ben senin gecelerinde kayboldum, sen benim bitmek bilmeyen gündüzlerimde. Ne zifirî karanlık ne aydınlık... O gece bizim umudumuz ve mucizemizdi. *O gece maviydi.*”

ÖZEL BÖLÜMLER

Sürpriz

Huzur... Göz kapaklarım örtülü, dudaklarım hafifçe kıvrılmış, kirpiklerim uzun süredir ıslanmamış olmanın verdiği hafifliğin tadına varıyor, saçlarım göğsüne gelişigüzel dağılmış.

“Gece...”

Ve en sevdiğim ses. Duymaktan bıkmadığım, yorulmadığım, sıkılmadığım, bir tek benim kulaklarım duysun diye bencillikten çıldırdığım o güzel ses...

“Hı?” dedim gözlerimi açmadan tembelce.

“Kalkmamız gerekiyor.”

“Peki.”

Dört dakikayı hareketsizce doldurduk. Parmakları uykumu getirecek bir yavaşlıkla saçlarımda dolanmaya devam ederken tekrar hatırlattı. “Uykucu ve geç kalmaya bayılan bir dilsiz... Seninle ne yapacağız?”

Kitaplarda okuduğum romantik sahnelerden esinlenip, “Sevsen yeter be!” diye patlatmak istedim ancak geç olmadan kendime engel oldum. “Ne uykusu?” diye mırıldandım tekrar. Tatlı

tatlı gülünce göğsü hafif sarsıldı, ben de yattığım yerden sııttım.
“Beş dakika daha.”

“Annen, geç kalmamızdan hoşlanmayacak.”

Oflayarak tek gözümü açtım. Yine ancak gece dörtte yatağa girebilmiş ve öğleden sonraya kadar uyumuştuk. Uyku o kadar tatlı geliyordu ki şu anda, bu rahatlığı terk etmek tam anlamıyla bir zulümdü.

“Tamam, yahu!” diye çirkefleştim.

Ben yüzümü yıkamak için yataktan kalkarken Emir kolumu tutup beni tekrar çekti ve ben yatakta üzerine eğilmişken dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Her yastık bir veda öpücüğünü hak eder,” dedi dudaklarımda sııtarak.

Elimi uzamış saçlarından çekip banyoya ilerledim. “Yastık beni kovdu ama.”

Musluğu açıp yüzümü yıkamaya başladım. Ayılmam uzun sürdü. Annem bizi bekliyor olmasaydı biraz daha öylece kalabileceğimizi umuyordum. Ama annem, her zamanki gibi bekliyordu.

Zaten annem, son zamanlarda hep bizi bekliyordu! “Sabuna bakıp kaşlarını çatmayı kes.”

Arkamdan banyoya giren Emir’i boş verdim.

“Annem bilerek bizi yalnız bırakmıyor, biliyorsun değil mi?”

“Evet,” dedi umursamazca. Beni yana itip yüzünü yıkamaya başladı. Denizli’de onun kısa bir süre için tuttuğu dairesindeydik. Canımız sıkıldıkça eve gelip film izliyor, cips yiyor ve beraber uyuyup kalıyorduk. Hayatımda hiç, bu kadar sıkıcı bir şeyi, bu kadar uzun bir süre boyunca yapmamıştım. Yanınızdaki adam çok tatlı olduktan ve onu çok sevdikten sonra ne yaptığının bir önemi kalmıyordu.

“Bu seni rahatsız etmiyor mu?” diye homurdandım diş fırçama alırken. Annemin devamlı olarak evde planlar yapıp yakınlaşmamızı engellemeye çalışmasından bahsediyordum.

“Bilmem,” dedi aynı umursamazlıkla. Ben dişimi fırçalarken duvara yaslanıp beni izlemeye başladı. “Onu da anlayabiliyorum. Devamlı, buluşup seviştiğimizi düşünüyor.”

Sakince cümlesini tamamladığında diş macununu yutmamak için ağızındaki suyu eğilip püskürttüm. Ardından göğsüne bir tane indirdim. “Yuh!”

Sırıttı. “Ama bebeğim, sürekli buluşup sevişiyoruz.”

Yanaklarım, patlıcan moru ve domates kırmızısı arasında bir renge büründüğünde, sınırdan bir boğa gibi tıslıyordum. “Böyle söylemen mi gerekiyor? Megafon da ister misin? İlan edersin şehre doğru.”

Sırıttı. “Bakıyorum da bu sabah formundasın.” Havlumun elimden alıp beni tek hamlede duvarla arasına çekti. Bu hâlimden büyük bir haz alıyordu. Kahkaha atarak eğildi ve beni bir anda kucağına aldı. Yüzünü boynuma gömüp gülmeye devam ederken, “Ben gibi kokuyorsun, bayılıyorum buna.” diye fısıldadı kulağıma.

“Bayıl,” dedim yapmacık bir sinirle.

Gülmeye devam ederken odamıza ilerledi. Ah, evet! *Odamız.*

“Giyin de çıkalım artık,” dedi beni yatağa bırakırken. Dünyada kalan tek insanmışım gibi süzüyordu beni. Tek kaşımı kaldırıp ukala bir bakış attım. “Verdiğiniz hiçbir mesajı almıyorum Emir Bey. Boşa kürek çekmeyiniz.”

Emir, gözlerinde beliren çapkın bir parıltıyla gülmeye başlarken, “Almıyor musun?” diye mırıldandı.

Zaten hâlâ korkunç bir utanç batağında debeleniyordum, fazla zorlamaya gerek olmadığına kanaat getirerek “Almıyorum!”

diye bağırp dolabıma koştum. Aslında ona dolu dolu gülmek istiyordum. Ama ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Kendime çizdiğim sınırı hatırlatmak zorunda kaldım. Dolaptan basit bir kazak çıkarırken Emir, yanıma ilerleyip şirin bir tavırla gülümsedi. “Akşam için hazır ol. Direkt restorana geçeceğiz.”

Elimdeki kazağı bırakırken gözlerim pencereden dışarı kaydı. Bir süre sokağa boş boş bakarak oyalandım. Sonunda huysuzca mırıldanmak zorunda kaldım.

“O, bugün müydü?”

“Aklını başından aldığımın farkındayım.”

Gözlerimi devirip bir elbise seçtim.

“Aslında hiç keyfim yok,” dedim uyuşuk bir tavırla elbiseye bakarken. “Kimse ile saç saça baş başa girmek istemiyorum.”

Emir tekrar gülmeye başladı. Onun yerine benim yanaklarım ağrıyordu. “Kimi yoluyorsun?”

Ona ters ters baktım. “Gerçekten...”

“Ne oluyor anlamıyorum,” dedi gülmeye devam ederek. “Bu sinirli hâlin de neyin nesi?”

“Emir!” dedim sinirle pijamamı çıkarırken. Hızlı bir şekilde, fazla gösterişli olmayan elbiseyi üzerime geçirdim. Bir yandan da Emir’in şaşkın bakışları arasında homurdanmaya devam ediyordum: “Böyle söylemek istemezdim ancak otuzuna merdiven dayamış yaşlı bir insanın çılgın liseli toplantısı, mezunlar buluşması, yaşasın ergenlik sivilcelerin temalı partisi... İsmine her ne diyorsanız işte! Bunun hiçbir anlamı yok.”

Eteğimi düzeltirken, tepkisini ölçmek için çaktırmadan ona baktım.

“Otuz mu?” dedi.

Kaşları çatıktı. Sırıttım. “Ne kaldı şurada.”

“Ergenlik sivilcelerim yoktu. Lise dönemimi üstün yakışıklılıkla tamamlamıştım,” dedi son derece ciddi bir tonlama ile devam ederken.

Önce kahkahalarla güldüm, ardından çıkardığım pijama üstümü ona doğru fırlattım. Ancak keyfim, havası alınmış bir balon gibi saniyesinde sönuverdi.

“Sorun da bu!” diye zıpladım sinirle. “Oradaki bütün kızlar senin hiç değişmeyen tatlılığına tanık olacak, bu yüzden herkese tek tek korkunç bakışlar atacağım. Bunun ne kadar yorucu olduğundan haberin var mı?”

Emir bu hâlime çapkınca sırtırırken sanki bana yanıt veriyormuş gibi haykırdım. “Hayır, sus!” Sesim alçaldı. “Bir fikrim var.”

Gözlerini kısıp başını hafifçe yana eğdi. Merakla parlak zekâmı inceliyordu. Gülümsedim. “Ben tek başıma giderim.”

“Nereye?”

“Mezunlar buluşmanıza.”

Emir şaşkınca yüzüme baktı. “Nasıl yani?”

“Sevgilim, seni temsilen giderim, hiç merak etme. Gelmene gerek yok. Çok da güzel beceririm, hiç şüphelen olmasın.”

Bugün sayamadığım bilmem kaçınıcı kahkahasını atmaya başladı. “Yok, durum düşündüğümünden daha vahim. Bunun adı kıskançlık değil, yeni bir dünya görüşü.”

Beni tiye almasına ofladım ve homurdanarak arkamı döndüm. Kapatamadığım fermuarı işaret ettiğimde saçlarımı omzumdan çekti ve fermuarı usulca kapattı. Ardından omzuma yumuşacık bir öpücük bıraktı.

“Neden bu kadar geriliyorsun, hiç anlamıyorum.”

“Evlenmeden katil olmak istemiyorum, Emir,” dedim açık yüreklilikle. “Hiç değilse o zaman yüzüğümü gözlerine sokar, *kocama bakıyordu, pişman değilim*, derim. Ama şimdi?”

Ona masum olduğunu umduğum bir bakış attım. “Düşünse-ne, ilişkimizi üç günlük bir şey zannedecek bir ton insan olacak. Ne gerek var ki? Uzun zamandır sürüngenlerle uğraşmıyordum.”

Eliyle hafifçe yanağımı okşadı. “Başkasının bilip bilmemesi neyi değiştirecek? Biz birbirimizden başka kimseyi göremiyor-ken...”

Üzülerek bu romantizme ihanet ettim. Güzel anı, keskin bir senaryo ile parçalara ayırdım! “Bu tarz buluşmalar bir kişi etrafında dönmez Emir. Senin için bunu Denizli’de planladıklarını söylüyorsun, sahiden çok safsın... Bu hiç mantıklı değil, anlasana!”

Emir, beni boş bir bakışla seyretmeye devam ettiğinde olduğum yerde tepindim. “Her şey yeterince açık! Böyle organizasyonlarda adı genellikle *Pelinsu* olan ve başı çeken şirret bir kız olur! Amacı da lisede açılmadığı o havalı çocuğa yıllar sonra şöyle bir göz kırpmak, ortamı koklamaktır! Yakamıza yapışacak. Hissediyorum.”

“*Pelinsu* mu?” Emir şaşkındı.

Telaşla yerimden fırladım “Bildim değil mi? İşte!”

Emir günümü şenlendiren, kulağıma bir ziyafet gibi gelen hoş melodili bir kahkaha atmaya başlarken beni de kendisi ile beraber yatağa düşürdü. Eh, biraz da bilerek zevzeklik ediyor sayılabilirdim. Bu hâline sıırıslıklam âşıktım.

Bu konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdik, akıl sağlığımız için bu en doğrusu olacaktı. Motorum yoktu, evde bırakmıştım. Emir’in arabasına bindik. Önce anneme uğrayacaktık. Yolda giderken huzur veren birkaç şarkı dinledim, Emir de biraz sakinleşmem adına tek kelime etmedi, iç dünyamda yapayalnızdım. Yine de ara sıra bana bakıp güldüğünü görebiliyordum.

Emir arabayı park ederken ben beklemeden indim. Anahtarım, artık sürekli yanımda olmuyordu. Apartman kapısına gidip

zile bastım. Annem kakaolu kek yapmış, bizi bekliyordu. Bir nevi “Emir’in sorgu saati”ni de diyebilirdik... Masaya oturduğumuz andan itibaren, bizim için bitmek bilmeyen çilekeş bir an başlıyordu. Annem, mesleğinden sevdiği yemeklere kadar Emir’i bin bir türlü soruya boğuyor, köşeye sıkıştırarak herhangi bir şey arıyordu.

Normalde ukala tavırlara alevlenen bu adamın annemin pervasızca söylenmiş cümlelerine karşı bu kadar sakin, normal tepkiler vermesi beni hayretler içinde bırakıyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Annem şansını sahiden de çok zorluyordu. Emir’in onunla uğraşmaktan kekini bitiremediğini fark ettiğimde boğazımı temizledim.

“Anneciğim...” dedim uyarır bir tonla. “Kekimizi mi yesek?”

“Tabii bir tanem, yiyelim,” dedi tatlı bir tebessümle.

Emir bana bakıp rahat rahat sırtıttı. Hiçbir şeye aldıracağı yoktu. Bunu nasıl beceriyordu bilmiyorum ama ben onun ailesinin karşısında sürekli sıkıştırılıysaydım, eminim ki üç dakikanın sonunda ağlayarak orayı terk ediyor olurum. Oysa Emir hiç pes etmiyordu, sanki karşısına ne çıksa en fazla birkaç dakika uğraşacakmış da sonra tekrar elimi tutacakmış ve gidecekmişiz gibi davranıyordu.

Bu, öyle güzel bir histi ki! Kalbim mutlulukla dolup taşıyordu, tarif edemiyordum!

Tabaklarımızdaki keki sakince bitirdik. Evden çıkana kadar annemle biraz sohbet ettim, sahiden rahatlaması gerekiyordu. Benim için fazla endişeliydi, onu anlıyordum ama onun da anlaması gereken şeyler vardı. O koskoca yeraltından bile sapsağlam çıkabildiysem, Emir ile hâlâ *biz* olarak, birlikte kalabildiysek bundan sonra hiçbir şey, ne beni ne de Emir’i yıkamazdı! Gelgelim bunların hiçbirini ona anlatamıyordum. Ne yeraltını, ne manyak kafes dövüşlerini, ne Emir’in beni korumak için yaptığı

o psikopatça şeyleri, ne de hayatımı değiştiren o yaz ile ilgili unutamadığım herhangi eşsiz bir detayı...

Hiçbirini!

Ve şimdi annem, Emir eli yüzü düzgün, normal bir işi olan, sıradan hayat yaşayan diğer adamlar gibi görünmesine karşın ondan tedirgin oluyordu! Yalnız kaldığımız her an, onun beni ayrılığımızdan sonraki günlerde olduğu gibi üzebileceğinden bahsediyor, çok güvenmediğini söylüyordu. *Eğer yıllar önce, benim bu gözlerimden onu görmüş olsaydı, diye düşünüyordum... O dev kapıyı ittirip, sürgülü kilidi açıp, karanlık yeraltına inseydi... Ve korkunç kalabalığın arasında, tepeden pat diye inen o devasa kafesin içinde terden vücudu parlayan, saçları dağınık, vücudunda yaralar olan vahşi Emir'i görseydi...*

Birden kendime geldim.

Emir'le anneme veda edip evden ayrıldığımızda bütün gerginliğim uçup gitmişti. Arabaya bindiğimizde, sevgili lise partimize doğru yol almaya başlamıştık.

"Bütün sıkıntım yok oldu..." diye mırıldandım ayağımı rahatça torpidonun üst tarafına uzatırken. Emir bu hâlime bakıp sırttı. Tabii, gideceğimiz partideki gibi üç metrelik bacaklara sahip olan kızlardan olmadığımın arabada acayip şekillere girebiliyordum. Kaşlarımı çattım. Emir bir parmağını uzattığım bacağıma dokundurdu. Ben, bacağımdaki hafif dokunuşu ile başka diyarlara yolculuk ederken Emir, yarım saat sonra arabayı park etti. "Geldik."

İşin doğrusu, Pelinsu denen kızın mekân seçimi harikaydı, akşamüstü olunca kızıl günbatımında, bu manzaranın nasıl bir güzelliğe bürüneceğini tahmin edebiliyordum. Bütün şehir ayaklarımızın altındaydı.

"Zevkli kızmış," diye homurdandım.

Emir sırtıttı. Uzattığı elini sıkıca tutup aklımdaki kötü fikirlerle veda ettim, gayet şık süslenmiş mekânın kapısından içeri adım attık. Dekorasyon açık tonlardaydı. Her şey sade ve birbiriyle mükemmel bir uyum içindeydi. Burası direkt bahçeye çıkıyordu, adımımızı attığımızda tatlı bir meltem saçlarımı savurdu. Bununla eş zamanlı olarak arkadan hafif bir müzik sesi duymaya başladık. Sanki her şey, en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş, tek tek planlanmıştı. Kabul etmek gerekirse, oluşturulan atmosfer mükemmeldi.

Bahçenin ortasında, şehrin manzarasına fazlasıyla hâkim, beyazlarla döşenmiş masayı gördüm. Hayli uzun bir masaydı ve şimdiden birçok insan o masada yerini almıştı. Müziğin sesi gitikçe artarken Emir'in elini daha sıkı tutarak yürümeye başladım, artık bir şeylere somurtmayı kesmek istemiştim. Ortamın güzelliği, asık suratlı olmama müsaade etmiyordu.

Masaya yaklaştığımızda genç bir grup bir şeylere gülüyordu, birkaç tanesi haddinden fazla bağırıyordu ama bunu yadırgamadım. Sonuçta bu bir mezunlar buluşmasıydı.

“Ooo, Emir Bey,” dedi birisi. Ardından gözler bize döndü.

Ben bu on kişilik grubun içinde Pelinsu olarak adlandırabileceğim kişileri aramaya başlarken Emir arkadaşlarıyla selamlaşmaya başladı. Çabam sonuçsuz kaldı. Bu tiplere uygun kimseyi görememiştim. Herkes kendi hâlinde gibiydi.

Ama tedbiri elden bırakmamak gerekiyordu, içimde hâlâ bu buluşmaya dair birkaç şüphe besliyordum. Bu duyguyu yok etmek güçtü. Ben de insanlara kibarca selam verip yanlarına oturduğumda masada kaçamak bakışların hedefi olduğumu hissedebiliyordum.

Suratımda bir şey mi vardı acaba?

“Hemen yemekleri söyleyebilir miyiz?” dedi çelimsiz bir kız kendisinden beklenmeyen bir açıklıkla. Birkaç kişi gülmeye başladı. “İşte, lisede kantinin hep ön sırasındaki o kız!”

İnsanlar keyifle gülüp sohbet ederken lise anıları, yemek eşliğinde havada uçuşmaya başlamıştı. Hiçbirine katılamamak üzücüydü elbette. Üstelik öyle rezil bir durum vardı ki o da sevgili ya da eş olarak yalnızca benim gelmemdi.

Emir'in başka yabancıların da olacağını söylediğini hatırlıyor gibiydim. Belki de bunu kendim uydurmuş ve uydurduğum şeye bir paranoyak gibi inanmıştım. Kim bilir?

Akşamüzeri beklediğim manzara önümdeydi. Şehrin tüm ışıkları yanıyor, rüzgâr tatlı bir şekilde esiyordu. Gün batımının tam ortasındaydık. Tepemizdeki ışıklar söndü, etrafı mumlar aydınlatmaya başladı. İç çekmekten kendimi alamadım. Çevremi hayran bakışlarla süzerken beklemediğim bir şey oldu, bahçe kapısından ince bir tıkırtı yükseldi. Ardından içeri birkaç aydır görüşme fırsatı yakalayamadığım sarışın bir cadı girdi.

Hande gelmişti! Üstelik Giray ile birlikte...

Özlemden gözlerim yaşaracaktı, bu nasıl bir şeydi böyle? Ayağa fırlayıp ufak bir çığlık attım, Hande hemen beni gördü ve ayağındaki topuklulara rağmen koşarak yanıma geldi. Bana öyle sıkı sarıldı ki belki de tanıdık birini görmenin verdiği sevinçten ağlamak üzereydim.

“Hiç arayıp sormuyorsun!” diye sitem etti.

“Sarışınım!” diye sıkıca sarıldım. “Burada ne arıyorsunuz?”

Giray masadakilerle selamlaşırken Emir kulağıma, “Onunla birlikte okuduk,” diye mırıldandı. Bunu bilmiyordum. Şaşkın bir şekilde onlara sııttım. Şu an bundan daha güzel bir şey olmayacağı düşüncesi ile kalbim pır pır etti.

Hande kaşlarını çatıp, “Bebeğim, keşke biraz özenseydin...” diye homurdandı.

Kıyafetime bakarken, “Ne var ki?” diye sordum. Yanıtlamak yerine olumsuz anlamda başını salladı. Daha yeni bir şey sorma-

ya fırsat bulamadan, içeri büyük bir pasta geldi. Herkes çılgınca alkışlamaya başladı, pasta epey ihtişamlı görünüyordu. Onlara eşlik edip ben de alkışlamaya başladım. Bu sırada beyaz gömlekli bir garson arkamdan sessizce yaklaşıp, "Hanımefendi?" diye seslendi.

Şaşkınca ona baktım. Eğilerek konuştuğu ve masadaki herkes pastaya dikkat kesildiği için pek ilgi çekmiyorduk.

"Evet?" dedim.

Elindeki gülleri birden önüme bıraktı. "Bunlar sizin."

Önce şaşırdım, ardından gözleri üzerimde olmayan Emir'e baktım. Bu da neydi?

"Bunlar..." diye şaşkınca sorarken adam yanımdan hızla ayrıldı.

Öylece bakakaldım. Üzerinde bir not bile yoktu.

Bu sırada pasta nihayet masaya iniş yaptı, iniş yapmasıyla birlikte ağzım bir karış açık kaldı. Pastanın üzerinde zarifçe parlayan bir yüzük vardı. Üstelik etrafındaki mum ışıklarının yansımasıyla öyle güzel görünüyordu ki iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Gözlerim hızla masadaki insanları taradı ve kendime engel olamadan Emir'e bağırdım.

"Ah, birileri evleniyor! Şuna bak!"

O an kısa bir sessizlik oldu, *yanlış bir şey mi dedim*, diye düşünmeye başlarken masa kahkahalarla doldu ve çığlıklar birden yükselmeye başladı. Ben, keyiflenmiş insanlara şaşkın bir şekilde bakarken onlar yalnızca alkışlıyorlardı.

Emir elimdeki gülleri aldı ve masaya bıraktı.

Tam o sırada beynimin uyuşmuş bütün kısımları öyle hızlı devreye girip çalışmaya başladı ki düşünceler zihnime hücum eder etmez suratım kıpkırmızı oldu!

Emir sandalyesinden kalktı, beni de kaldırdı. Sonra birden elimi tutup, çılgınlıkla susmazken, en çok da Hande boğazı yırtılana kadar bağıırırken bana hayatımda gördüğüm en güzel gülüşü bahşetti.

Önümde diz çöktü.

“Emir?” dedim nefesim kesilmiş hâlde.

“Eğer her zamanki o aptal gecelerimden birinde... O kapıyı yanlışlıkla açıp girmeseydin, asla benim dilsizim olmayacaktın. Ben belki de sana hiç dikkat etmeyecek, seni hiç göremeyecektim. Ve yine, eğer o kapıyı açıp girmeseydin, karanlığıma cesurca yürümeseydin, ben o alev alev yanan gözlerini, dev demirlerin içinden asla göremeyecektim.”

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Diğer elimi kalbimin üzerine koydum, yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yalnızca ikimizin anladığı bir dili konuşuyorduk, o gözler yalnızca bana böyle güzel bakardı, bu odun adam yalnızca baş başaysak böyle güzel şeyler fısıldardı!

Ardından sanki sesimi duymuş gibi mırıldandı.

“Gece... Benimle aynı yatak odasının tavanına bakar, ne bileyim, arada sırada koltukta uyuyakalırsam, kalk yerine yat, der misin? Benimle bir ömür yaşar mısınız?”

Kalbim durmak üzereydi. Bedenim titriyordu. Mutluluktan daha çok ağlamaya başladım. Sonra Emir hiç unutmayacağım, unutamayacağım bir şey teklif etti bana.

“Hayatımın bütün gecelerini maviye boyar mısın, Gece? Eğer müsaitsen evlenebilir miyiz?”

Küçük Savaşçı

“Yapamıyorum!”

“Elini oradan çek. Tam buraya. Evet. Biraz sağ. Yumruğunu sık.”

“Baba, yapamıyorum!”

Emir derin bir nefes verip ellerini saçlarının arasından geçirdi, ardından bugün yüzüncü kez yaptığı şeyi yapıp minik cadının arkasına geçti. Pes etmiyordu. Eğildi, onun ufak yumruğunu koca avucunun içine hapsetti. Tutuşunu düzeltti. “İşte böyle, gördün mü babacığım?”

“Gördüm. Şöyle mi?”

Ela minik avuçlarını sıktı, dikleşti, tombul yanaklarını şişirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Örgülü saçlarını hızla geriye attığında savaşçı bir hâle bürünmüştü, kahkaha atmamak için elimdeki bıçağa odaklanıp meyveleri dilimlemeye devam ettim. Bütün gücüyle torbaya bir yumruk attı.

“İşte bu! Aferin benim prensesime!”

Emir zafer kazanmış bir edayla hafifçe sallanmakta olan kum torbasına bakıyor, otuz iki diş sırtıyordu. Ela, sonunda doğru ha-

reketi yapmış ve başarmış olmanın verdiği heyecanla zıplamaya başladı. Bir yandan kendisiyle övünüyor, bir yandan onu kucağına alıp döndüren babasına bağıırıyordu. “Ben prenses değilim!”

“Sen benim küçük savaşımsın!”

Birbirlerine sevinçle sarılıp kahkaha atarlarken sallanması bitmemiş kum torbasına bakıp ofladım. Evin içine bunu yerleştirmek pek de iyi bir fikir değildi. Özellikle salonun ortasına...

“Bileğini burkacak, bırak artık çocuğu, Emir,” diye azarladım. Yeniden sağ ve sol kroşeler hakkında nutuk dinlemek istemiyordum, kendime yetecek kadar bilgim vardı ve artık salonumuzun dövüş ringinden ziyade sıradan bir oturma odasına benzemesini umuyordum. İç çektim, galiba bu boş bir hayaldi. Emir, Ela'nın dövüşmeyi öğrendiği her geçen gün daha da çıldırıyor, durdurulamaz bir hâle geliyordu!

“Annen bizi kıskanıyor, bebeğim,” dedi kucağındaki Ela'nın tombul yanağına kendi yanağını yapıştıtırırken. Onu gerçekten kıskandım. O yanakların ne kadar yumuşak olduğunu biliyordum.

“Anne bizi kıskanma, ben seni daha çok seviyorum!”

Emir homurdandı. Ela geri çekilip iri, güzel gözlerini babasına çevirdi. İki çift bal rengi göz birbirine bakıyordu. Ela, parmağını Emir'in gamzesine bastırdı. “Ama baba, senin sakalların batıyor. Annemde sakal yok.”

Artık tutamadığım kahkaham dışarı fırladı. Meyve tabağıyla yanlarına ilerlerken, “Annecilik kazanacak!” diye sırıttım. Emir bana ters ters bakıyordu. Dil çıkardım.

“Anne, dil çıkarmak kötü değil miydi?”

Hemen ciddi bir ifadeye bürünüp Ela'yı, Emir'in kucağından aldım. Bir elimle meyve tabağını taşıırken bir yandan Ela'yı tutuyordum. “Öyle tabii anneciğim.”

“Sen neden çıkarıyorsun o zaman?”

Ela güzel, iri gözlerini kırpıştırıp merakla bana bakarken Emir, önündeki koltuğa yayıldı. Ben de Ela’yla birlikte yanına oturdum. Emir bana çapkınca güldü. “Annen dilsiz olduğu günlerin acısını çıkarıyor, kızım.”

“Baba, o ne demek?”

Meyve tabağını koltuğa koyup Emir’in omzuna bir tane indirdim. “Zevzekleşme!”

“Anne-”

“Ela, yeter artık. Aç ağzını bakayım!” Elmayı ağzına uzatırken hâlâ mızızlanıyordu.

“İnsanlar çocuklarına senin annen bir melekti yavrucuğum der, sen dilsizdi diyorsun! Hödük!”

Emir omuzları sarsılarak küçük bir kahkaha attı. “Bana öyle kızgın bakma, dayanamıyorum.”

“Anne, babam neye dayanamıyor?”

Emir’in dibime kadar girmiş şirin suratını ittim. İrademi burada kaybetmek istemiyordum. Onu boş verip kucağımdaki Ela’nın ağzına bir elma daha tıktırdım. “Benim cazibeme dayanamıyor anneciğim.”

Ela, tam merakla cazibenin ne demek olduğu hakkında bana bitmek bilmeyen sorular yöneltecekken, parmağımla dudaklarını kapattım. “Ağzımızda yemek varken konuşmuyoruz.”

Usluca başını sallayıp şirin şirin lokmasını çiğnedi. Derin bir nefes alıp arkama yaslandığımda, Emir hâlime gülüyordu. Ela, beş yaşındaki bütün çocuklar gibi delicesine meraklıydı ve duyduğu her kelimeyi, gördüğü her şeyi sorgulayıp duruyordu. İşin içinden çıkamadığında Emir ile beni rahat bırakmıyor, canımızı çıkarana kadar peşimizden ayrılmıyordu. Benzersiz sorularıyla

iliğimizi kurutuyor, sorularını cevaplamazsak onları aklının bir köşesine yazıyor, beklemediğimiz bir anda bu soruları bize yeniden yöneltiyordu.

Geçen haftaki market alışverişinde, kasiyerin önünde bana onu nasıl doğurduğumu sorduğunu hatırladım. Kasiyerle aynı anda şaşkına dönmüş, birbirimize bakakalmıştık. Ela sokak kenarında gördüğümüz kedi yavrularının miyavlamayı nasıl öğrendiğini merak ettiğinde sorusunu geçiştirmemeli, anlayabildiği kadarıyla cevaplamalıydım. Yoksa acısını fena çıkarıyordu.

“Bu çocuk kime çekmiş böyle? Sana da birini hatırlatıyor mu?”

Emir bana bakıp gamzesini göstererek sırttığında, bilmezden gelerek safça omuz silktim. “Ben de anlamadım. Ünal babam böyle meraklı mıdır?”

Kahkaha attı. “Evet. Meraktan öldüğü için geceleri beni takip eden de babamdı.”

Ela lokmasını hızlıca yutup Emir’e döndü. “Baba, dedem seni mi takip ediyor?”

Artık beynimin erimeye başladığını ve buna daha fazla dayanamayacağımı anladığımda elma tabağını Emir’in eline tutuşturup oradan kaçtım. “Al bakalım babası. Benim bugün çok işim var.”

Onları, orada baş başa bıraktıktan sonra tekrar mutfağa girip yemeklere baktım. Anne olmak hem muhteşem bir duyguydu hem de dehşet verici şekilde zordu! Önceden hiçbir şeyi umursamadan yalnız kendim için yaşarken attığım hiçbir adımın ilerisini düşünmüyor, sonumu göremesem de yoluma rahatlıkla devam edebiliyordum. Başıma neler geleceği düşündüğüm bir şey değildi, tehlikelere aldırılmıyor, her şeyi yaşayıp görüyordum. Çılgın Gece, her zaman böyle yapardı! Susturulamaz, durdurulamaz ve zapt edilemezdi! Ela ise benim sihirli değneğimdi. Paspal hayatıma dokunmuş, bana korkunç alışkanlıklarımı unutturmuştu. Artık daha dikkatli, daha titiz ve daha özverili olmalıydım. *Ben*

diye bir şey yoktu, *bizdik*. Sorumluluğunu üstlenmem gereken minik bir cadım vardı. Bu hissin, anne olana dek tadılamayacağını anlamıştım. Bunu kelimelerle tarif etmek güçtü.

Bu güzel sorumluluğun farkına, doğduğunda kollarımda kaybolan ufak vücudu bana sığınınca, sıcaklığı tenimi sarmalayınca, ilk yürümeye başladığında defalarca düşüp ağlayınca, bisikletini artık dört değil iki tekerli sürmeyi öğrenirken ürkekçe gözlerime bakınca varmıştım. Başka bir bedenin korkusunu, üzüntüsünü, sevincini kendi bedeninizde hissediyor; o düştüğünde ayaklarınız yere sağlamca bastığı hâlde siz de paldır küldür düşüyordunuz. Dünya üzerinde böyle bir hissin var olduğu aklıma bile gelmezken, şimdi hayalime bile sığdıramadığım o coşkun duygu seline kapılmıştım. Derin bir nefes alıp düşüncelerimden sıyrıldım, bu aralar fazla hassastım. Önümdeki tabaklara baktım. Bütün bunların yorgunluğu bir kenara, bugün benim için çok özel bir gündü. İçim heyecanla dolup taşıyor, kıpır kıpır oluyordu. Akşam ailelerimizi ağırılacaktım. Her şeyin eksiksiz olmasını istiyordum. Gecenin ilerleyen saatlerinde olacıklardan sonra Emir'in yüz ifadesini hayal edince... Sırıttım.

Telefonum titredi. "Efendim?"

"Gece Hanım? Müsait misiniz?"

Hande'ye kıkırdadım. "Ne için hanımefendi?"

"Çatlatma. Yaptın mı?"

"Yaptım."

Soluğunu tuttu. "Eee?"

Kendime engel olamadan ağzımdan bir kıkırtı kaçtı. Bu bir cevaptı. Hande karşı taraftan sevinçli çığlıklar atmaya başlarken ben de onunla beraber gülüyordum. Benden bile daha heyecanlıydı! Kapı zilinın çalmasıyla telefonu kapattım. "Akşam erken gel. Öptüm."

“Baktım güzelim.”

“Kimmiş?” dedim başımı oraya doğru uzatırken.

Tuna aniden önüme atlayınca olduğum yerde sıçradım. Bana her zamanki alaycılığıyla sırıttı. “*Güzelim* derken beni kastetti.”

“Of! Ödümü kopardın!” dedim elimi hızla atan kalbimin üzerine koyarken. Ani bir korkuya kapıldım, nefesimi düzene sokmaya çalışırken ellerim, benden izinsiz karnıma doğru indi. Gayriihtiyari bir savunma hissine büründüm.

“Bu kızı da anlamıyorum,” diye homurdandı Tuna yanımdan geçip yanağımdan bir makas alırken. “Sanki psikopat gibi yeral-tına inen kendisi değildi. Şimdi benden korkuyor. Yüzümdeki sevimliliğe bak!”

Emir ona sorularını sorarken peşlerinden yürüdüm. “Sen şehir dışında değil miydin? Ne zaman döndün?”

“Bazı özel sebepler,” diye sırıttı. Ardından kendini oturma odamızdaki en rahat koltuğa attı. Onu tanıdığımdan beri kıcı koltuktan ayrılmıyordu, keyfine düşkün adamın tekiydi.

Tuna kum torbasına yan bir bakış attı. “Canınız sıkıldıkça birbirinizi mi pataklıyorsunuz? Beni evlilikten soğutmayın. Çiçeği burnunda hayallerim var.”

“Seni pataklamamı özlemiş gibisin.” Emir onun yanına otururken ciddiye.

“Böyle herifler baba oluyor işte. Türümüzü kimler devam ettiriyor, yazık!”

Emir, Tuna’ya homurdanıp bir tane indirmek isterken Ela heyecanla odaya daldı, sırıttım. Emir çaresizce elini tekrar indirdi, masumca kucağında birleştirdi. Dağ gibi adam küçük kızı için çiçek oluyordu. Manzaram şahaneydi. Kahkahamı bastırdım.

“Baba! Tuna annem mi gelmiş?”

“Ne amcası? Daha çok gencim.”

Emir gülümsedi. “Evet, kızım. Neredeyse yaşıtsınız.”

Ela gözlerini kocaman açtı. “Sen de mi beş yaşındasın?”

Çocuğumun zihninin saçma sapan şeylerle dolmasını istemediğim için onu hemen kucağıma çekip Tuna’dan uzaklaştırdım. “Sen onlara bakma kızım. Şaka yapıyorlar.”

“Ama ben gülmedim anne. Arda kreşte şaka yapınca hep gülüyorum oysa.”

Emir öksürdü. “Arda kim, küçük savaşı?”

Ela örgülerini sallayıp şirince gülümsedi. “Benimle oyun oynuyor.”

Tuna kahkaha atarken, Emir bozulmuş bir surat ifadesiyle Ela’ya baktı. “Ama biz ne demiştik bebeğim, erkekler bize çok yaklaşırsa...”

Ela sanki unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi kucağımdan fırladı, babasına koştu ve küçük yumruğunu Emir’in yumruğuyla tokuşturdu. Birlikte anlamadığım bir şeye gülmeye başladılar. Kızımı babasına emanet ettiğim saatleri hafızamda tartarak dehşete kapıldım.

“Sen delirdin mi? Çocuğun beynini mi yıkıyorsun Emir?”

“Ne alakası var?” dedi sakince. “Babası olarak kızıma hayatı öğretiyorum. Kimlerden uzak durması gerektiğini şimdiden bilsin.”

Ardından Ela’yı kucağına alıp pamuk gibi yumuşacık yanaklarını öpmeye başladı. Ela kıkırdıyordu. Tuna onları korku filmi izliyormuş gibi seyrediyordu. “Ya ben de böyle bir baba olursam? O gün gelmeden beni öldürün.”

Ela'nın babasını bırakıp kollarıma gelmeyeceğini bilerek, kabullendiğim sessiz yenilgiyle tekrar mutfağa döndüm. Birkaç saat sonra anneler gelecekti, bu gidişle onları pasaklı bir ev ve yanmış yemekler karşılayacaktı. Kolları sıvayıp kısa bir durum değerlendirmesi yaptım. Salonu Emir temizlerdi, ben de tatlıyı bitirirdim. Acele edersem yetiştiremeyeceğim bir şey kalmazdı. Planım için kendimi tebrik edip işe girişirken neredeyse bir saat hızla tükettim. Bir yandan önümdekilerle meşgul oluyor, bir yandan içeriden duyulan şen kahkahaları dinliyordum. Emir, Ela'yı gıdıklıyor, zavallı miniğim nefes nefese çılgık atıyordu. İkisinin sesi hayatımda duyduğum, kulaklarımı okşayan en güzel seslerdi. Kalbim huzurla dolarken tebessüm ettim. Korkunç şeyler atlatmış, zor günler geçirmiş ve Emir'in güvenli göğsüne sırtımı yaslayarak hepsini geride bırakmıştım. Hayatıma girmesi bir mucizeydi. Her şey kötü giderken bana bahşedilen en büyük armağandı ela gözleri. Yıllar bizi eskitiyorsa bile onun bana olan bakışları aynı kalıyordu, o gözlere tutulmuştum. Nefes aldığım her saniye bunu hatırlamak için hayatıma giren diğer mucizeye o güzel gözlerin ismini vermiştim. Bu ismi her duyduğumda, her telaffuz ettiğimde içim sıcacık oluyordu. Benim iki mucizem de birbirinin tıpatıp aynısı, kalbimi heyecanla dolduran, nefesimi kesecek kadar güzel iki insandı. Aşkın böyle eşsiz bir şey olduğunu önce sevgilim, sonra anne olup onu kucağıma aldığımda kızım sayesinde tatmıştım. İçeriden yankılanan kahkahalar, bana kendi babamla güldüğümüz günleri anımsatıyordu, Emir'in Ela'ya hayallerimdekinden bile daha iyi bir baba olması yüreğimi karşı konulamaz bir sevgiyle doldurup taşıyordu. Bu adama sırlıklam âşıktım. Gözlerim dolu dolu oldu.

“Anne, karnım acıktı.”

Gözlerimi hızla silip burnumu çektim. “Gel bakalım, miniğim.”

Ela'yı kucağıma alıp tezgâha oturttum. Yanındaki pudinge küçük parmağını daldırıp yemeye başlarken aklıma gelen şeyle

gülümsedim. Ardından kulağına eğilip fısıldadım. “Yeni haberler var mı, casus?”

“Hıhı,” dedi pudingi çenesine bulaştırırken. Ona bir kaşık verip tek kaşımı kaldırdım. “Neymiş bakalım?”

“Tuna amcama bir şeyler olmuş, tuhaf hissediyormuş. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış. Bir de şey, öncekilerden *farklı*ymış. O ne demek, anne?”

Gülmeye başladım. “Başka neymiş?”

Ela pudinge tekrar parmağını daldırdı. “Galiba birisi onu büyülemiş. Cadılar gerçek mi, anne?”

Küçük meleğim boynunu öpüp kokusunu içime çektim. “Onu dize getiren kişi ancak bir cadı olabilir.”

“Hoş geldiniz.”

“Anneanne!”

Ela, açtığım kapıdan dışarı koşarken annem çömelip boynuna atlayan torununa sımsıkı sarıldı, keyifle gülüyordu. “Bebğim!”

Birbirlerine sevgiyle sarılırlarken Efsun annem ve Ünal babamı içeri davet ettim. “Siz de hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk kızım,” dedi Ünal babam içeri girerken. “Bizimki yok mu?”

“Markete gitti, birazdan gelir.”

Efsun annem, hâlimize duygulanmış gibi iç çekti. Bana bakan gözlerindeki gurur, sesine yansdı. “Ben ekmek almaya gönderdiğimde hiç gitmezdi. Şimdi nasıl gidiyor, görüyor musun Ünal?”

Emir’in ergen ve isyankâr hâli zihnimde canlandığında gülmeye başladım. Onu böyle hayal etmek güçtü.

“Gece’nin dize getiremeyeceği birini henüz tanımıyorum,” diye sırtıttı Hande. Onu görünce sevinçle boynuna atladım. “Hoş geldin sarışınım!”

Hande sevinçle beni sarmalarken kulağıma fısıldadı. "Söyledin mi?"

Geri çekilirken sevincimi gizlemeye çalıştım. "Daha değil."

İşıldayan gözlerle bana bakarken orada oyalanmak yerine herkesi yemek masasına davet ettim. Biraz sonra elinde market poşetleriyle Emir içeri girdi. Bu sırada annem sofraya göz atıyordu. Başını iki yana salladı. "Kendini bu kadar yormana gerek yoktu çocuğum."

Efsun annem bana şefkatle baktı. "Nasıl da özenmiş, benim çilekli turtam."

Bunu ne kadar çok sevdiğini bildiğim için böbürlenerek işaret ettim. "Onu da yaptım. Afiyet olsun."

Masaya sonradan dâhil olan Emir, annesi için yaptığım bu küçük jeste sırttı. Masaya oturup onlara yanıt vermek için ağızımı açmadan Ela annemin kucağından babaannesine atlayıp bağırdı. "Babaanne! Sana bir şey soracağım."

Babaanesi onun yanaklarını sıktı. "Sor bakalım kelebeğim."

"Cazibe ne demek?"

İçtiğim su boğazımda kalırken ben Ela'ya müdahale edemedim Efsun annem konuştu. "Ay onu nereden öğrendin bakayım? Bu ne akıllı bir çocuk!"

Emir ve ben yenilgiyi kabullenmiş hâlde Ela'yı izlerken o sırttı. "Annem çok cazibeliymiş de, babam da dayanamıyormuş."

Masaya derin bir sessizlik çökerken Ela şaşkınca gözlerini kırptırıyordu. Duruma anlam verememişti. Hande artık zapt edemediği bir kahkahayı boğazından garip bir şekilde kaçırırken utançımdan saklanmak istiyordum. Emir su içiyormuş gibi yaptı.

"Yani annen çok güzelmiş, baban da onu çok seviyormuş, Elacığım."

Efsun annem durumu hemen toparlamaya çalışırken Ünal babam hafifçe boğazını temizledi. Ela'nın yanında kaygısızca konuştuğumuz için kendimi pencereden atmak istiyordum. Bu, şu an daha az acı verecek bir seçenek gibi görünüyordu. Ela'yı kendi casusum ilan etmiştim, oysa unuttuğum şey onun herkesin casusu olduğuydu!

Hafifçe öksürdüm. Bu korkunç anı dağıtmak, konuyu değiştirmek istiyordum. "Herkes buradayken sanırım bir şey açıklamam gerekiyor."

Hande, gülümsemesi suratının tamamını kaplayarak bana bakarken yanaklarım hafifçe pembeleşti. Kalbim göğüs kafesinde hızlı hızlı atıyor, sanki bir an evvel olacakları görebilmek için çırpınıyordu. Heyecanımı yatıştırmaya çalıştım. Sandalyemde hafifçe dikleştirdim. "Bir süredir emin olmaya çalıştığım bir durum vardı."

Emir kaşları hafifçe çatılmış hâlde yüzüme bakarken ona sıcak bir gülümseme bahşettim. Gerginliği azaldı, omuzları gevşedi. Masadakiler bana odaklanmıştı. Başım istemsizce eğilirken ellerim hafifçe göbeğimi okşadı. "Bu sabah doktora gittim. Bizim..."

Gözlerim âşık olduğum elaları buldu. "...bir oğlumuz olacak."

Annem çığlık attı. Efsun annem neşeyle yerinden fırladı. Ünal babam şaşkınca Ela'yı kucakladı ve onunla beraber bağır-maya başladılar.

Emir donmuş gibiydi.

"Sevgilim?" dedim nefesimi tutmuş hâlde.

Emir'in gözleri doldu. "*Oğlumuz* mu?"

Gözyaşlarımı tutamadım, mutluluktan ağlamaya başlarken onun boynuna atladım. Bana sımsıkı sarıldı, konuşurken sesi titriyordu. "Bizim bir oğlumuz mu olacak?"

"Evet," diye fısıldadım nefesim boynuna çarparken. Arkadan masadakilerin sevinçli çığlıkları duyuluyordu, birbirlerine mut-

lulukla sarılıyorlardı. Emir yavaşça geri çekildi, titreyen parmakları bedenimden aşağı indi ve hayatımıza doğmayı bekleyen mucizemizin üzerinde durdu.

“Seni seviyorum,” dedi karnımı hafifçe okşarken. Gözleri dolmuştu. Ağlamamak için direniyordu, bu hayatta en çok istediği şeyin baba olmak olduğunu biliyordum. Ela, onu başka diyarlara götürmüştü, kim bilir kendisine benzeyen sevimli bir erkek çocuğuna sahip olduğunda kalbi nasıl çarpacaktı! Emir baba olmak için yaratılmıştı. Ailesine âşıktı.

“Seni çok seviyorum,” dedi dudaklarını dudaklarıma bastırırken. Onu öptüm. Bütün kalbimle, sevgimle, aşkımla öptüm. Bana kattığı her şey için, şükrettiğim her gün için öptüm. Geri çekildi, alnını benimkine dayadı. Göğsü inip kalkıyor, hızlı hızlı aldığı nefesler yüzüme çarpıyordu. Gözyaşlarım, ikimizin tenini de ıslatmıştı, oysa ben onun da ağladığını biliyordum. Hissetmek için görmeye ihtiyacım yoktu. Onu, her zerremde hissediyordum.

“Bizim bir bebeğimiz daha olacak,” dedi kendi kendine. İnanamıyordu. Dudaklarımı ısırırken başımı sallayıp onayladım, yaşlar yüzümü sırlıklam etmişti.

“Anne?”

Şaşkınca bizi izleyen Ela'ya baktım. Eğildim, gözlerine bakabilmek için onun boyuna indim. Uzandı, ufak ellerini yüzüme değdirdi. Parmakları gözyaşlarımı hafifçe sildi. Ondaki beklemediğim kadar hassas davranıyordu, mutluluğumu görüyor, garipsemiyordu. Gözlerime sıcak dudaklarıyla birer öpücük kondurdu.

“Anneciğim, bir şey soracağım.”

“Sorabilirsin,” dedim onu kucağıma çekerken.

“Şey... Sen bana söylememiştin ama...”

Onu şefkatle öptüm. “Evet?”

Gözlerini karnıma indirdi. Düşünceliydi. “Onu hemen çıkar-
malıyız! Bizim yanımıza nasıl gelecek?”

lulukla sarılıyorlardı. Emir yavaşça geri çekildi, titreyen parmakları bedenimden aşağı indi ve hayatımıza doğmayı bekleyen mucizemizin üzerinde durdu.

“Seni seviyorum,” dedi karnımı hafifçe okşarken. Gözleri dolmuştu. Ağlamamak için direniyordu, bu hayatta en çok istediği şeyin baba olmak olduğunu biliyordum. Ela, onu başka diyarlara götürmüştü, kim bilir kendisine benzeyen sevimli bir erkek çocuğuna sahip olduğunda kalbi nasıl çarpacaktı! Emir baba olmak için yaratılmıştı. Ailesine âşıktı.

“Seni çok seviyorum,” dedi dudaklarını dudaklarıma bastırırken. Onu öptüm. Bütün kalbimle, sevgimle, aşkımla öptüm. Bana kattığı her şey için, şükrettiğim her gün için öptüm. Geri çekildi, alnını benimkine dayadı. Göğsü inip kalkıyor, hızlı hızlı aldığı nefesler yüzüme çarpıyordu. Gözyaşlarım, ikimizin tenini de ıslatmıştı, oysa ben onun da ağladığını biliyordum. Hissetmek için görmeye ihtiyacım yoktu. Onu, her zerremde hissediyordum.

“Bizim bir bebeğimiz daha olacak,” dedi kendi kendine. İnanamıyordu. Dudaklarımı ısırırken başımı sallayıp onayladım, yaşlar yüzümü sırlıslam etmişti.

“Anne?”

Şaşkınca bizi izleyen Ela’ya baktım. Eğildim, gözlerine bakabilmek için onun boyuna indim. Uzandı, ufak ellerini yüzüme değdirdi. Parmakları gözyaşlarımı hafifçe sildi. Ondan beklemediğim kadar hassas davranıyordu, mutluluğumu görüyor, garipsemiyordu. Gözlerime sıcak dudaklarıyla birer öpücük kondurdu.

“Anneciğim, bir şey soracağım.”

“Sorabilirsin,” dedim onu kucağıma çekerken.

“Şey... Sen bana söylememiştin ama...”

Onu Őekatte  ptm. "Evet?"

Gözlerini karnıma indirdi. Dŕnceliydi. "Onu hemen çıkar-
malıyız! Bizim yanımıza nasıl gelecek?"

Davetsiz Misafir

“Emir! Emir koş!”

Karşımdaki ekrana bakıp büyük bir çığlık atarken koridordan telaşlı bir ses yankılandı.

“Gece! Bebeğim, iyi misin?”

Yatak odamızın kapısı büyük bir patırtıyla açılıp Emir, elinde diş fırçası ve beyaz köpüğün bulaştığı şaşkın suratıyla bana bakarken ikinci defa çığlık attım. “Şuraya bir bak! Sevgilim, kazanmışım!”

Bilgisayar ekranını heyecanla ona gösterirken Emir elini yavaşça kalbine götürdü. Korkuyla kasılan vücudunu kapının pervazına yaslarken gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Çığlığımı duyunca hemen ağızındaki köpükleri lavaboya tükürüp yanıma koşmuştu. “Öyle çığlık atılır mı? Doğuruyorsun zannettim.”

Onun bu paniklemiş hâline bakarken dudaklarımda engel olamadığım bir kahkaha patladı. Diş fırçasını sinirle yere fırlattıktan sonra nefesinin düzene girmesini bekledi. Yüzünün yarısı beyazdı ve ben gülmekten konuşamıyordum. “Bebeğim... Özür...” Nefesim kesilince kahkahalarımı durdurup arkama yaslandım. “Özür dilerim...”

Bana sinirli bir bakış atıp homurdandı. “Komik değil.”

Ellerim yavaşça artık kocaman bir çıkıntı hâline gelen karnımı okşarken ona kalbimden dolup taşan bir aşkla baktım. “Seni korkutmak istemedim. Sadece çok heyecanlanmışım ve şey... Sana her bağırdığımda doğumun başladığını düşünmekten vazgeç. Daha bir aydan fazla var.”

Diş fırçasını tekrar yerden alıp ayağa kalkarken bana ikinci ters bakışını attı. “Doktor, bu yaramazın diğer bebeklerden daha hareketli olduğunu söylemedi mi? Her an çıkıp ‘Hoş bulduk!’ diyebilir. Ona hiç güvenmiyorum.”

Ben, onun bu gergin hâliyle başka bir kahkaha tufanına kapılırken, Emir banyoya gidip ağzının kenarlarında kalan köpükleri temizledi. Geri geldiğinde koltuğumda arkama yaslanmış derin nefesler alıyordum. Hemen dibime girdi, parmakları karnımı buldu. “Sakin ol. Çok sarsılıyorsun. Bu kadar gülme.”

Artık sahiden de karnım ağrımaya başlarken gülmeye bir son verdim. “Ama senin gibi bir sevgilim varken nasıl bunu başarabilirim?” Bir elim oğlumuzun üzerindeyken diğeri onun yeni çıkmış sakallarını okşadı. “Çok tatlısın. Baktıkça gülesim geliyor.”

Gerginliği tamamen dağılmıştı, güzel kokusu burnuma dolacak kadar yaklaştı bana. Ardından uzanıp dudaklarını dudaklarıma sıkıca bastırdı. Öpücüğüne tutkuyla karşılık verip ellerimi boynuna doladığımda kısık bir mırıltı çıkarıp alt dudağımı dişledi. Kendimi iyice ona bastırırken, Emir aniden kendini geri çekip sığıdığı dişlerinin arasından tısladı. “Bana işkence etme, dilsiz.”

Sırıttım. “Affedersin.”

Başını yastığa koyup gözlerini kapattı, ardından derin birkaç nefes verdi. “Bu yaramazı çok seviyorum ama artık fazla olmaya başladı. Bir an önce oradan çıkıp bizi rahat bıraksın. Baş başa kalmamızı engelliyor.”

Emir'in parmakları hafifçe karnımı okşadığında ona sinsî bir bakış attım. "Doğduğunda daha da beter olacağını biliyorsun değil mi? Ağlayacak, uyumayacak, sürekli emzirmem gerekecek, altına yapacak ve..."

"Yeter," dedi daha fazlasını duymak istemiyormuş gibi homurdanırken. "Biliyorum. Sadece bir an için baş başa kaldığımızı hayal etmek hoşuma gitmişti."

"Sanırım bir süre daha hayal olarak kalmak zorunda sevgilim," diye mırıldandım yanağına bir öpücük bırakırken.

Emir, bakışlarını karnıma indirdi. Ardından kaşlarını çattı. "Ela'ya benzemezsen seninle bozuşuruz, hergele. Ayağını şimdiden denk al."

Evrenin bize yolladığı bir mesaj mıydı bilinmez, oğlum babasının gergin sözlerine bir tekmeye karşılık verdi. Hafifçe doğrulup, "Ay!" diye bağırdım.

Emir şaşkınca bana baktı.

"Galiba ayağını denk alamayacağını söylemek istedi babası. Senin ona uyum sağlaman gerekecek."

Üzüntüyle karnımı incelerken, "Ama Ela..." diye mırıldandı.

Derin birkaç nefes verip arkama yaslandım. "O, garip bir çocuk Emir. Sık görülen bir durum değil. Sana nazı geçtiği için hiç sorun çıkmıyordu... Ama normal bebekler ağlar, acıkır, bağıırır."

Yenilgiyle omuzlarını düşürdü. "Bizi parmağında oynatacak."

Tekrar gülmeye başlarken, "Sen bütün rakiplerini bir kafesin içinde tek lokmada yiyebilen Avcı'sın! Küçük bir bebeğin seni korkuttuğunu söyleme bana," diye sııttım.

Elalarını bana çevirdi. "Rakiplerimin hepsinin zayıf yönlerini biliyor, onları tanıyordum. Bu canavar, orada iyi kamufle oluyor."

“O hâlde babasına benzeyecek... Yine çok şanslıyım.”

Emir hâlimden memnun bir mırıltıyla dudaklarını yanağıma, çeneme sürterken tenimin kokusunu içine çekti. “Beni nasıl sakinleştireceğini çok iyi biliyorsun, dilsiz. Bu hâline bayılıyorum.”

Gözlerimin içi parlarken ona gülümsedim. “Bunu uzun zaman önce, izbe bir sokakta öğrenmiştim. Hâlâ faydasını görüyorum.”

Bana çapkınca sırıttı. “Hiç büyümüyorsun, değil mi?”

“Ela bazen büyümekten hoşlanmadığını söylüyor, çok sıkıcıymış. Artık her dediğini yaptırıramıyormuşsun. Sanırım kızımınla aynı fikirdeyim.”

Yanımdaki yakışıklı adam sözlerimle keyiflenerek ikinci defa dudaklarını boynuma yaklaştırdı daha yeni hatırlamış gibi bilgisayarını ona ittim. “Emir, şuna bak!”

Geri çekilip ekrandaki yazıyı okudu.

“... ÜNİVERSİTESİ GÜZEL SANATLAR FAKÜLTESİ
RESİM BÖLÜMÜ ... ÖĞRETİM YILI ÖZEL YETENEK
SINAVI ASİL LİSTESİ EKTEDİR.”

Gözleri hayranlıkla parıldarken listedeki adımları buldu. “Gece İlkay Çağlar.”

İsmimi onun güzel dudaklarından duymak içimde tarif edilemez bir coşku yaratırken, “Kazanmışım!” diye bir sevinç nidası attım. “İnanabiliyor musun Emir? Tamamen umutsuzdum!”

Bana yandan bir bakış attı. Oradaki gururu görebiliyordum. “Sana seçileceğini söylemiştim. Mankenin benken çizimlerin nasıl kötü olabilir ki? Elbette kazanacaktın.”

Omuzundan hafifçe itip yüzümü buruşturdum. “Seni göremiyorum, egonun altında ezilmek üzeresin Emir Çağlar.”

“Öyle mi hanımefendi?” diye mırıldandı tek bir hamleyle beni yatakta altına alırken. Kıkırdadım, burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. “Öyle beyefendi.”

Aramızdaki karşı konulamaz çekim, bitmek tükenmek bilmeyen, hatta evliliğimizin her geçen günü daha da artan şu manyak tutku yüzünden resmen işkence çekiyorduk. Emir, doktorun tavsiyesi üzerine aylardır beni heyecanlandırabilecek herhangi riskli bir hareketten uzak dururken neredeyse özleminden koltukları kemirmek istiyordum. Ona defalarca bu kadar telaşlanacak bir durum olmadığını anlattıysam da kendimizi bir şekilde geceleri uyumadan önce her ay yenilenen ultrason kâğıtlarını incelerken, o garip karanlık fotoğraftaki değişik noktaları gösterip oğlumun kolu mu yoksa bacağı mı diye tartışırken buluyorduk. İstemem de beni de kendisine benzetiyordu ve akşamları uyumadan önce bu kâğıtlardaki bilmediğimiz rakamları ve cümleleri incelemek, ultrason görüntüsünde bebeğimizin hangi organı olduğu belli olmayan karanlık bir yeri birbirimize heyecanla gösterip sırtıtmak bir ritüel hâlini almıştı. Emir sonu gelmeyen heyecanıla beni de delirtiyordu!

“Ela’yı kreşten almamız gerekiyor. Sonra da doğum günü partisine gideceğiz.”

Emir oflayarak geri çekildi. “Anneme bunu açıklayabilirim. Biliyorsun değil mi? Gitmezsek sorun etmeyecektir.”

Yaramaz bir çocuk gibi omuz silktim. “Emir! Herkes orada olacak. Gitmek istiyorum! Hem birkaç gündür başım dönmüyor. Mide bulantım da azaldı. Oğlum babaannesinin partisine katılmak istiyor. Merak etme.”

Emir sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. “Bebeğim, bu gerçekten iyi bir fikir değil... Annemin elli dördüncü yaş günü yerine, elli beşincisine katılсан da inan hiçbir şey değişmez. Bunu her sene aynı coşkuyla kutluyor.”

Efsun annemin parti modu aklıma geldiğinde neşeyle sırtıttım. “Bunu her sene izlemekten bıkmayacağımı biliyorsun.”

Beni ikna edemeyeceğini fark ettiğinde homurdanarak yanından kalktı. “Annem hayatındaki her şeyi fazla abartarak

yaşıyor. Sakin bir evde değil, lanet bir teknede doğum gününü kutlayacak. Teknenin bulunduğu sahile arabayla kim bilir kaç saatte varacağız. Oraya gitmeni istemiyorum.” Son bir umutla bana baktı. “Mide bulantın artabilir ya da...”

“Emir, lütfen,” diye mırıldandım suratımı asarken. “Söz veriyorum, oğlum beni üzmeyecek.”

Karnıma doğru eğildim, usul usul okşadım. “Değil mi anneçğim?”

Karnımdaki fırlama, göbeğime bastırduğım elime sert bir tekme attı. Dişlerimi hafifçe sıkarken acımı belli etmemek için sıırıttım. “Evet, diyor babası.”

Emir şüpheli bir tavırla bana baktı. Ardından iki gündür ikna çabalarının fayda etmediğini ve daha fazla diretmemesi gerektiğini kabullenip dolaptan kendisine temiz bir gömlek seçti. “Bu kadar inatçı olman beni delirtiyor.”

Yatağın kenarlarından destek alıp ayağa kalkarken keyifle sıırıttıyordum. “Beni de.”

Kısa süre içinde hazırlandık, parti için en uygun ve oğlum için en rahat kıyafetlerimi giydim. Emir de işlerini tamamladığında evden ayrıldık. Ela'nın okuluna giderken aldığımız hediyelerin paketlerini kontrol ediyordum. Emir arabayı okulun önüne park ettiğinde Ela kreşin bahçesinde oyun oynuyordu. Orada günün kısa bir bölümünü geçirdiği hâlde minik cadıma karşı konulamaz bir özlem duyuyordum, gelecek dönem güzel sanatlara başladığımda bu hasrete nasıl dayanacaktım? Bir süre yalnızca akşamları zaman geçirebilecektik. Anneme emanet edeceğim minik prensimi saymıyordum bile. Onları günün birkaç saatinde de olsa normalden daha az göreceğiz olmak şimdiden kalbimi acıttı. Arabadan inerken gözlerim doluverdi. Emir beni gördüğünde yine telaşlanmasın diye başımı hafifçe eğip gözlerimi sildim. Bazen ağlama işini biraz abartıyordum.

“Babaaa!”

“Küçük savaşçı!”

Ela arkadaşlarını bırakıp Emir’e doğru koşmaya başlarken Emir tek dizini yere koyup kollarını açtı. Kızım babasına öyle hızlı sarıldı ki ikisi de neredeyse yere devrilecekti. Beş buçuk yaşındaki bir çocuğa göre gereğinden fazla kuvvetli büyüyordu ve Emir’in bu konudaki çılgın hassasiyeti beni ürkütüyordu. Ela birkaç yıl içinde gerçek bir sporcu olacaktı.

“Hoş geldiniz Emir Bey. Merhabalar Gece Hanım.”

Bahçeden ayrılıp yanımıza gelen öğretmene tebessüm ettim. “Merhaba. Nasılsınız?”

Kadın, Ela’ya kaçamak bir bakış atıp gülümsedi. “Eh, iyi gibiyiz.”

Emir ve Ela birbirlerinin yanaklarına sulu öpücükler kondururken bizden bağımsız bir dünyada gibiydiler, onları boş verdim ve hafifçe öksürüp beni şimdiden korkutan soruyu sordum.

“Bir problem yoktur umarım?”

“Aslında var.”

Suratımı asmamak için çabaladım. “Nedir?”

“Ela son zamanlarda garip davranışlar sergiliyor. Sizi rahatsız etmemek için aramak istemiyordum ancak bugün söylemek durumundayım.”

Emir sonunda Ela’yı kucağından bırakıp yanımıza gelirken, “Sorun nedir?” diye sordu. Öyle rahattı ki Ela’nın başına bir bela açmış olabileceğine hiç ihtimal vermediğini görebiliyordum. Bu kadar rahatlık biraz fazlaydı, iç çektim.

“Ela...” Öğretmen hafifçe öksürdü. “Bugün arkadaşları ile oyun oynarken kim daha güçlü yumruk atabilir diyerek onlarla yarışmak istemiş. Diğer çocuklardan birkaçı ona katılınca kısa

süre içinde ufak bir çekişme yaşanmış ve arkadaşlarından biri ile kavga etmiş. Ne yazık ki biz iletişimlerine müdahale etmemek adına o sırada serbest aktivite yapmalarına izin veriyorduk. Yanlarında değildik.”

Nefesimi tuttum. “Bir şey oldu mu?”

“Arkadaşlarından Efe’yi istemeden bayılmış. Neyse ki şimdi iyi. Nasıl olduğuna biz de anlam veremedik.”

Küçük bir çığlık atıp elimle ağzımı kapatırken Emir’de tık yoktu. Ona sinirli bir bakış attım ve biraz ileriden sessizce bizi dinleyen Ela’yı çağırdım. “Ela, buraya gelir misin?”

Suçlu suçlu yanımıza yaklaştı. “Duyduklarım doğru mu?” diye sordum.

Babasının bacağına sarıldı. “Evet.”

“Arkadaşının başına çok kötü bir şey gelebilirdi. Biliyorsun değil mi?” diye sordum sinirle. Kendime hâkim olamıyordum. İri iri açtığı gözleriyle beni seyrederken hiç de arkadaşını bayıltan bir çocuğa benzemiyordu, son derece masumdu.

“Ama anne!” diye itiraz etti. “Bir şey olmayacaktı ki! Babam bana nasıl yapabileceğimi öğretmişti. Bu sadece bayıltmak için...”

Öğretmenin ağzından şaşkın bir nida çıkarken Emir, Ela’nın saçlarını karıştırdı. “Aferin kızıma. Hızlı öğrenen insanlar her zaman kazanır.”

“Emir!” diye çıkıştım. Öksürdü ve öğretmene göz ucuyla bakıp devam etti. “Ama yine de bunu arkadaşlarının üzerinde denememelisin. Bunu söylemeyi unutmuşum.”

Hissettiğim dehşetle Ela’yı yanıma çekerken, “Bebeğim, baban sana sadece kendini savunmayı öğretiyordu. Saldırmayı değil,” diye mırıldandım.

“Ama anne...” diye tombul yanaklarını şişirdiğinde, “Arkadaşından yarın özür dileyeceksin, bir daha böyle bir şey tekrarlanmayacak!” diye azarladım.

Küskün bir sesle babasının yanına kaçtı. “Peki.”

Ailemizdeki dengesiz iletişimi uzaktan seyreden öğretmene utangaç bir bakış atıp, “Ben onunla evde konuşacağım, lütfen kusura bakmayın... Telefon numarasını verirseniz aileden özür dilemek istiyorum,” diye sıkılarak konuştum. Kadın, Emir’e tuhaf bir şekilde bakıp bana doğru yaklaştı ve sevecen bir ifadeyle ailenin telefon numarasını paylaştı. Utanç içinde telefonuma numarayı kaydederken bir an önce buradan ayrılmak istiyordum. Emir yarattığı canavara baksın ve ders alsın diye umarken gördüğüm tek şey, sağımda Ela’ya bir beşlik çaktığıydı. Onunla sahiden gurur duyuyordu.

“Baba, bak bu Arda.”

Ela’nın yaşlarında ufak bir çocuk yanımıza utangaç bir şekilde yaklaşırken kızım bütün atılganlığıyla ona doğru koştu ve boynuna sarıldı. “En sevdiğim arkadaşım!”

Emir’in yüzündeki gülümseme birden soldu. “Arda, bu küçük adam mı?”

Ela arkadaşının omzuna kolunu atarken bize sıırıyordu. “Evet. En çok onu seviyorum.”

Kızımın yanında mum gibi dikilen çocuğa baktığımda konuşup konuşamadığını merak ettim. “Merhaba Arda,” diye sevecen bir sesle mırıldandım. “Umarım Ela ile iyi anlaşıyorsunuzdur.”

Çocuk biraz pısrıkça gülümsedi. “Evet. Beni koruyor.”

Kaşlarım hızla çatılırken Ela, benim aksime gayet canlı ve yüksek bir sesle Arda’ya bağırdı. “Elif ile küstük! Değil mi Arda?”

Arda bu talimata uyararak başını salladı. Gördüğüm manzaraya daha fazla katlanamayarak yavaşça Ela’nın elini tuttum ve Arda’ya el salladık. “Bizim artık gitmemiz gerekiyor. Görüşürüz!”

Ela’yı çekingen çocuktan zar zor ayırıp arabaya bindirdiğimde derin bir nefes aldım. Emir ifadesiz bir suratla direksiyona geçti.

Emniyet kemerlerimizi bağlarken Ela'nın duyamayacağı bir fısıltıyla, "Umarım hâlimden memnunsundur Emir. Çocuğu ne hâle getirdiğine bak!" dedim.

"Ne varmış?" diye karşı çıktı. "Özgüvenli bir birey olarak yetişiyor. Görmüyor musun şu Arda'yı? Kızım, sesi içine kaçan pısrık bir velet mi olsaydı?"

Onunla her şeyin üstesinden birlikte gelebilirdik ancak çocuk yetiştirmek kesinlikle bunlardan biri değildi. Beni çıldırtıyordu. Kavgayı uzatmamak için başımı camdan dışarı çıkarıp derin nefesler almak zorunda kaldım. Efsun annemin partisini düzenlediği tekneye varana kadar Ela'nın meraklı soruları dışında herhangi bir ses çıkmadı. Ben, kızımın nasıl daha uysal bir davranış şekline bürünebileceğini düşünürken Emir'in kafasının içinde Ela'nın Arda'sını canlandırdığını biliyordum. Muhtemelen sorun bu beş yaşındaki minik çocuk değildi. Ela'nın tahmin ettiğimizden çok daha girişken bir çocuk olmasıydı. Arda onun ilk arkadaşı değildi ve son da olmayacaktı. Kızım yıllar geçtikçe babasına giderek artan arkadaş çevresini ve peşinden ayrılmayan Ardaları tanıyacaktı. Emir'in tek yapması gereken de bunları seyretmek ve gülümsemek olacaktı. Bir an önce bu anlamsız korumacılığına son vermesi hepimiz için en iyisiydi.

"Ah, ballı kurabiyelerim gelmiş!"

Efsun annem başında bildiğim bütün renkleri içeren değişik bir şapkayla bize yaklaşırken ona gülümsedim. Teknedekilerin yardımıyla oraya adım atarken midem aniden ağzıma geldi. Suratım bembeyaz kesilirken hissettiğim korkunç bulantıyı Emir'den gizlemek için hızla içeri doğru kaçtım. Ela bu sırada babaannesini soru yağmuruna tutuyor, neyse ki dikkatleri benden uzaklaştırıyordu. Son gelen misafirler biz olduğumuz için parti kadrosu tamamlanmış oldu ve yavaşça kıyıda uzaklaşmaya başladık. Bulantı geçmek bilmezken tükürdüğümü yalamamak

için Emir'e hiçbir şey söyleyemiyordum. İleride diğer misafirlerle beraber dans ettiğini gördüğüm Hande'ye doğru ilerledim. "Sarışın!"

Hande hızla başını bana doğru çevirirken neşeyle zıpladı. "Buradayız! Dünyanın en şirin annesi!"

Onun sakinleştirici sesiyle bulantımın biraz hafiflediğini fark edip derin bir nefes aldım. Vücudum, sürekli sallanan tekneye biraz alışmaya başlamıştı ve geldiğimden beri sinirli bir tepki vermeyen oğlumu düşündüğümde korkum biraz daha azaldı. Onların yanına ilerlerken Emir'in, arkamda Ela'yı kucağına almış, suyun yüzeyindeki bir şeyleri işaret ettiğini görüyordum.

"Şu göbeğe bakar mısınız? Kim bu kadar yakışacağını düşünebilirdi ki?"

Hande sevinçle karnımı okşarken kıkırdadım. "Seni de göreceğiz."

"Yaklaşık on yıl içinde böyle bir planım yok hayatım."

Ona muzip bir bakış attım. "O işler planlamakla olmuyor güzelim."

Giray arkamdan kolunu omzuma atarken, "Ağzından bal damlıyor yine," diye sırtıyordu. Hande ona homurdandı. Bu hâllerine güldüm.

"Mağaranızdan ayrılmış, hayatın içine karışmışsınız Giray Bey. Hoş geldiniz."

Giray gözlerini kısıp sözlerime ufak bir kahkaha atarken kulağıma eğildi. "Laf aramızda, şu arkandaki herif baba olduğundan beri tek muhabbetimiz kız çocuklarının ne kadar şeker olduğu... Baygınlık geçirmektense tek tabanca takılıyorum."

Sırttım. "Merak etme. Ben de evde aynı durumdayım. Pabucum dama atıldı."

“Bir insan, nasıl bu kadar büyük bir evrim geçirebilir?” diye mırıldandı Hande yandan bir bakışla sinsice Emir’i süzerken. Ela’yı şimdi de denize doğru kaldırmış, ılık ılıa bağırtıyordu. Sonra sırtıtip onu tekrar kendine çekti. Ela, “Baba! Bir daha!” diye bağırdı.

Ofladım. “Hiç anlamıyorum. Ama oğluşum babasını dize getirecek gibi görünüyor.”

Giray gözlerini irileşmiş karnıma indirdi. “Adı Giray olacakmış diye duydum?”

Hande ve biz, onun şapşal hâline gülmeye başlarken arkadan tatlı bir ses usulca kulağımı okşadı. “Hayır. İsmi Ulaş.”

Ben şaşkınca ona döndüğümde Ulaş, bana alaycı bir sırtıtiple bakıyordu. “Pabucu dama atılan yalnızca siz değilsiniz Gece Hanım.”

Kalbim sevinçle çarparken boynuna atladım. “Sonunda bulduğumuza inanamıyorum!”

Karnım sarılmamıza müsaade etmezken Ulaş geri çekilip, “Pistler seni özledi, hızlı ve öfkeli kız,” dedi.

Mazi kalbimi büyük bir özlemle yakıp kavururken gözlerim dolu dolu oldu. “Ben de çok özledim.”

Ulaş yüzüme hayretle baktı. “Dur bir dakika, neden ağlıyorsun?” diye çıkıştı.

Yanağımından süzölen bir damla yaşı sildim. “Bilmiyorum. Sanırım hatıralarımız aklıma geldi. Özlüyorum.”

Hande, “Ah, kıyamam...” diye boynuma atlarken Giray, Ulaş’a bir tane indirdi. “Ağlattın kız, mutlu musun eşek herif?”

Gözyaşları iyiden iyiye yüzümü ıslatırken korkulu bir hâlde beni seyreden Ulaş’a elimi salladım. “Hayır, öyle değil. Ben fazla duygusallaşıyorum. Onun suçu yok.”

Ulaş sinirli bakışlarını karnıma indirdi. “Hepsi şu canlının yüzünden.”

Giray onu dürttü. “Onun adı canlı değil, bebek.”

“Bebeğin de bir adı var!” diye çıkıştı Hande. Sonradan henüz isim belirleyemediğimizi fark etti ve sustu. Sırıttım. “Henüz yok.”

“Az önce ağlıyordu,” diye hayretle fısıldadı Ulaş. “Korkunç! Sen Gece değilsin, itiraf et!”

Gözyaşlarımı sildim. “İçime bir bebek kaçtı. Hepsi bu.”

Ulaş sevecen gözlerle bana bakarken özlemle iç çekti. “Daha fazla görüşmeliyiz.”

Yazlığa ilk geldiğim, onu ilk tanıdığım zamanlar zihnimde canlanmaya başladı. Bazen birbirimize anlamsız tavırlar takınsak da ikimiz de bunu umursamıyorduk. Yanında hiç olmadığı kadar rahattım. Mutluydum.

Biraz zibidi olsa da her zaman bir tarafı beni koruyup kolluyor, yeni gelen o ufak kızı koşulsuzca kucaklıyordu. Ulaş, hayatımın belki de en zor zamanlarında yanı başımda belirmiş, tebessüm etmem için savaş veren bir melekti. Bu adamın değeri benim için paha biçilemezdi.

“Bizi ziyaret etmelisin,” diye mırıldandım tepkisini ölçerek. Emir’in buna sıcak bakmasının güç olduğunu biliyordum. Bu yüzden bir kurnazlık yapıp, “Ela ile vakit geçirdikçe sen de bir sevgi böceğine dönüşeceksin,” dedim.

Ela, adını işitir işitmez hızla yanımıza koşarken, “Anne! Beni kime anlatıyorsun?” diye sordu.

“Ulaş abine, Elacığım.”

Utangaç bir gülümseme ile arkama saklandı. Ulaş’a bakıyordu. “Bu o mu?”

Ulaş yavaşça onun boyuna indi ve elini uzattı. “Aslında seninle daha önce tanışmıştık prenses. Seninle yarış yapacaktık. Hatırladın mı?”

Ela bir süre düşünüp o güzel gözlerini irice açtı. “Hatırladım!” diye bağırdı parmağını havaya kaldırırken. “Bisikletin vardı!”

Ulaş sıırttı. “Evet. Kocaman bir bisiklet...”

Emir’in güzel kokusu burnuma dolduğunda arkamda belirdiğini hissettim. Uzanıp kollarını belime doladı. Sırtımı huzurla ona yasladım.

“Bisikletler tehlikeli olabilirler küçük savaşçı,” diye homurdandı. Ela hayal kırıklığıyla ona bakarken Ulaş ile ters ters bakıyorlardı.

“Ama baba...” diye kollarını küskünce birleştirdi. “Hani düşmezsek kalkmayı öğrenemezdik! Beni kandırdın mı? Küstüm!”

Emir telaşla bu minik cadıya cevap ararken Ulaş ondan hızlı davrandı. Ela’nın minik parmaklarını avucunun içine hapsedip onu kucağına çekti. “Eğer prenses değil, küçük bir savaşçıysan her zaman tehlikeye hazır olmalısın. Bunu kalın kafalı babana anlatmalısın ufaklık.”

Ela gözlerini kırptırdı. “Kalın kafalı ne demek?”

“Bebeğim, haydi biz pastadan önce bir şeyler atıştıralım. Acıkmadın mı?” diye araya girip onu bu çekişmeli ortamdan uzaklaştırdım. Emir ve Ulaş, sorunlarını kendi aralarında halletmelilerdi. Olgun insanlardı artık ikisi de. Bu sırada Efsun annem diğer konuklarla ilgileniyor, sevebilecekleri müzikleri ayarlamakla uğraşıyordu. Ona yaklaştığımızı gördüğünde, “Tatlım, yemekler içeride hazır,” diye seslendi.

“Teşekkür ederim. Ela bir şeyler yese iyi olacak.”

“Ah, minik oğlulumuz da yesin annesi. Canın ne ister diye sormadığım için çeşitli siparişler verdim.”

“Çok düşüncelisiniz,” diye tebessüm edip Ela ile beraber teknenin arka tarafına ilerlerken benim acıktığımı nasıl anlayabildiğini düşünüyordum. Hoş, bu vücutla ne kadar yediğim fazlasıyla ortadaydı ancak bunu umursayacak durumda değildim. Teknenin kamarasından içeri girerken her tarafın şişirilmiş balonlarla, etrafa asılmış süslerle dolu olduğunu gördüm. Bu çocuksu hevese sııttım. Bazı insanların içinde, hiç büyümeyen bir çocuk vardı ve bu asla değişmiyordu.

Ela ile beraber yemek masasına geçtiğimizde, “Anne, kardeşim orada nasıl yemek yiyor?” diye sordu.

Önüne bir tabak yerleştirirken, “Önce ben besleniyorum, ardından yediklerim ona gidiyor bir tanem,” diye açıklamaya çalıştım. Geçştirirsem, bunu kafasına takıp duracağını biliyordum.

Oysa şimdi daha şaşkıındı. “Nasıl yani!” diye bağırdı heyecanla. Kafası daha çok karışmış hâlde karnıma baktı. “Orada bir balık gibi ağzını açıp bekliyor mu? Babam yem atarken onlar da yukarı bakıyorlardı!”

Gülmemek için kendimi kasınca karnıma ani bir sancı saptı. “Bunu yemekten sonra konuşalım, olur mu tatlım?” diye sordum.

Suratımdaki belli belirsiz acıyı sezmiş gibi usulca başını salladı. “Olur, anneciğim.”

Saçlarına bir öpücük kondurup yemeğini yemesini izledim. Buraya gelirken ne kadar aç olsam da iştahım aniden kesilmişti. Mide bulantımın tekrar baş gösterdiğini hissettiğimde içimden bir küfür savurdum. Bunun olmasından nefret ediyordum.

“Anne, Arda bugün bana çiçek verdi. Öğretmenden gizli koparmış.”

Bulantı giderek artarken tekne hafifçe sallandığı için elimle ağzımı kapattım. Ela yemeğini yemeye devam ediyordu. “Ama sonra Elif bizi ispiyonladı. Biz de ona küstük. Onu sevmiyoruz.”

Derin bir nefes verip önümdeki yemeklerden uzaklaşırken, “Öyle mi, anneciğim?” diye mırıldandım. Başını sallayıp hevesle konuşmasını sürdürdü. “Hıhı. Aslında yarın onu bayıltacaktım ama sen kızdın. O yüzden yapamam.”

Başım iyice dönmeye başlarken söylediği şeyleri kesik kesik duyuyordum. “Arkadaşlarımızı...” Zor bir nefes aldım. “...bayıltmamalıyız hayatım.”

Ela tabağına bir kaşık daha daldırıp, “Ama anne...” diye konuşurken devamını duyamıyordum. Tek isteğim Emir’i çağırma. Bana kızacağını biliyordum ancak durum hiç iyiye gitmiyordu. Gececek gibi değildi ve kasıklarımın ince bir sızı baş göstermeye başlamıştı. Korku içime yavaşça yayılırken bunun oğlumun her zamanki şakalarından biri olduğunu düşünmeye çalıştım.

“Anne sen beni dinlemiyor musun?”

Vücudum terlemeye başlarken kısık bir sesle, “Ela...” diye nefeslendim. “Babanı çağırır mısın bebeğim?”

“Ama ben senin dinlemediğini istiyordum...” diye küskün bir sesle mırıldandı.

Oturduğum yerden kalkıp yavaşça uzanır bir pozisyona geçerken tekne sallanmaya devam ediyordu. “Seni dinleyeceğim... Ama...” Nefesim kesilir gibi oldu. “Babanı çağırman gerekiyor bir tanem.”

Ela oflayarak masadan kalkarken bana ne olduğunu anlamıyor, pek de umursamıyordu. “Tamam, o zaman.” diye mızızlanarak yanımdan ayrıldı.

Geçen dakikalar, saatler kadar uzun geliyordu. Bütün bedenim korkunç bir sızıyla kasılırken yapayalnızdım. Efsun annem müziğin sesini öyle çok açmış ve tekne öyle gürültülü bir hâl almıştı ki sesimi kimse duyamazdı. Şansımı deneyerek, “Emir!” diye bağırdım. “Handel!”

Ayağa kalktığı an her şeyin daha felaket bir hâl alacağını bildiğim için tamamen yere uzandım. Terler, alnımdan boncuk boncuk damlamaya başlarken kendimi sıkmaktan ölecektim. Kesilen nefesime aldırmadan ikinci kez, “Emir!” diye bağırdım. “Duyuyor musunuz? Efsun anne!”

Gelen yoktu. Bacaklarımı hafifçe aralayıp ağrının azalacağı bir yöntem bulmayı denerken derin derin nefesler verdim. Gerçek, zihnime yavaşça süzülüyordu. Bu normal bir kasılma değildi. Oğlum bu gece uslu durmak istemiyordu!

“Hayır, bebeğim,” diye fısıldadım kalan son irademle ellerimi göbeğimden kasıklarına doğru indirirken. “Bu kadarı annen için bile fazla...”

Aldığım yanıt artan bir kasılma oldu. Dudaklarımdan acılı bir çığlık koparken doktorun tembihlediği gibi derin nefesler alıp verdim. Bana artık saatler gibi değil günler gibi gelen birkaç dakikanın sonunda Emir’in sesini duydum. “Sevgilim?”

“Emir, koş!” diye bağırdım.

“Sabahki gibi alay mı edeceksin?” diye seslendi. Yaklaştığını ve güldüğünü duyabiliyordum. Ağlayacak gibiyken, “Emir bu defa koşman gerekiyor!” diye bağırdım. “Sanırım doğurmak üzeriyim!”

Adım sesleri önce kesildi. Ardından neredeyse tekneyi sallayacak kadar büyük bir kuvvetle koşarak yanıma ulaştı. Emir bembeyaz olmuş bir suratla yere öylece yığılıp kalmış bana baktı. “Ge-Gece!”

“Emir geri dönmemiz lazım,” dedim nefes nefese. “Çabuk söyle! Acele et!”

Donup kalmıştı. “Geliyor mu?”

Yeni bir kasılmayla bacaklarım titreyince ufak bir çığlık attım. “Emir! Burada doğum yapmak istemiyorum! Lütfen!”

Terlemekten ve kendimi sıkmaktan kıpkırmızı olmuş suratım onu bir anda kendine getirdi. Telaşla kamaradan dışarı bağırdı. “Geri dönün! Çabuk olun!”

Birkaç kişinin hızlı ayak seslerini duyarken dünyam tamamen bulanıklaşmaya başladı. Gözlerim yavaşça kapanırken acı yeniden katlanılmaz bir hâl aldı ve sancı beni en korkunç anda yakaladı. “Aaah!” diye bağırdım. “Yetişemeyeceğiz! Ge... Geliyor!”

“Emir, çekil şu kapının ağzından!”

Hande, Emir’i şaşkınca donup kaldığı yerden uzaklaştırmak için iteklerken ben ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum. Peşinden Efsun annem ve diğerleri girerken yanıma gelen Hande’ye baktım. “Ela...” diye soluklandım. “Hande onu uzaklaştır. Sesimi duyarsa...”

Sözlerimi bitirmeden dudaklarımdan bir çığlık koptu. Hande, “Tamam, tamam sakin ol! Derin nefes al Gece. Sakın bırakma. Evet. Böyle,” diye mırıldandı. Ardından alnımdaki teri sildi. “Ben şimdi onu oyalıyorum. Sen düşünme. Birazdan geri dönmüş oluruz.”

“Emir!” diye bağırdım ne yapacağını bilemez hâldeyken. “Doktor bul! Birini ara!”

Hem doğuruyor, hem de vakit buldukça etrafa bir şeyler haykırıyordum. Efsun annem en sonunda onları düşünmemem için bana kızınca çenemi kapatıp derin derin nefesler aldım.

“Babaannesiyile aynı gün doğmak istemesi çok hoş ama burada yapmamalıydı!” diye söylendi esefle. Başımın altına yumuşak birtakım kıyafetler sıkıştırdı. “İyi misin çilekli turtam?”

“Sanırım değilim!” diye kıvrandım.

“Merak etme, birazdan ineceğiz,” diye beni rahatlattı. Her ne kadar beni sakinleştirmeye çalışsa da bir yandan daha hızlı olmaları için etraftaki insanlara bağıırıyordu. Gözlerimi kapatıp

buna direnmeye çalıştım. Yüzüme bir yerlerden ferah bir hava esti. Emir'in üstünde kalpler olan ve 54 yazan bir tabağı bana yelpaze gibi salladığını gördüm. Canım bu kadar yanmıyor olsa belki bu hâline gülebilirdim.

Elimi ona doğru uzattığımda tabağı bir kenara fırlatıp yanıma koştu. Parmaklarımı sıkıca kavrarken alınma dudaklarını bastırdı. "Geldik sevgilim. Lütfen dayan..."

Oğlum sanki bugün babasına ikinci kez onu asla dinlemeyeceğini belli edermiş gibiydi, bacaklarımın arasında sıcak bir sıvı hissettim. Ne olduğunu anlamak zor değildi. Doğum resmen başlamıştı!

Tekne sürat yaptığı için dalgalarla bir kez daha sallanınca, "Hastaneye yetişemeyeceğiz..." diye nefes nefese konuştum. Kasılmalarım yetmezmiş gibi mide bulantım da artıyordu, bu tam bir işkenceydi! Efsun annem bacaklarımı olabildiğince rahat edebileceğim kadar açmış, bir yerden sıcak su ve bez bulmuştu. Bir yandan kollarını sıvamış, kendi kendine konuşuyordu. "Ah, madem yetişemeyeceğiz, o zaman bir nefeste çıksın naneli şekerimiz..." Sıcak bezle baldırlarımı silerken söyleniyordu. "Şimdiden çok yaramaz, doğum günümü benden çaldı."

Emir, "Anne!" diye çıkıştı ellerimi sıkıca tutarken. "Bunu şimdi düşünmek zorunda mıyız? O seni duyamıyor!"

Ben telaşla ona bakarken, Efsun annem Emir'i duymamış gibi davrandı. "Gece'nin panik yapıp daha zor bir doğum geçirmesini istemeyiz, değil mi hayatım?"

Ağzımdan derin nefesler verirken sancılarım düzenli olarak devam ediyordu. Onların tartışmasını daha fazla dinlemek yerine gözlerimi kapatıp var olduğuna inanmadığım bu korkunç ana kendimi bıraktım. Birisi hafif dokunuşlarla alnımdaki teri bir mendille siliyordu. Sanırım arada bir söz dinlemeliydim.

Tekne yavaşladığında kıyıya yaklaştığımızı anladım. Söylediğim ilk şey, "Ayağa kalkmam!" diye bağırmaktı. Emir dudakla-

rını saçlarıma bastırdı. “Sakin ol meleğim. Tuna’nın yanında bir doktor varmış, bekliyor. Ambulans da yolda.”

Olayların karmaşıklığı o an için umurumda olmadı. Tek düşündüğüm buradan kalkamayacağımdı. “Tamam...” dedim nefes nefese. “Tamam... Güzel... Sorun yok. Oğlumuz sağlıklıyla gelecek.”

Aniden ağlamaya başladım. “Emir? Bir şey olmayacak değil mi?”

Saçlarımı şefkatle okşadı. “Hayır, sevgilim. Bebeğimizi kucağımıza alacağız. Tıpkı Ela gibi...”

Onun benden daha çok korktuğunu biliyordum. Görebiliyordum. Ancak bunu gözlerinin arkasına saklamış, yalnızca beni sakinleştirmeye odaklanmıştı. “Hiçbir şey olmayacak,” diye fısıldadı yumuşak bir sesle. “Nefes al.”

Söylediği şeylerin gerçekleşmesini umarak derin nefesler aldım. Tekne sonunda durmuş, bulantım kesilmişti. Dışarıdan Tuna’nın yüksek sesini duyabiliyordum. “Acele et! İçeride doğuruyor!” diye bağııyordu.

Kulağıma yabancı bir kadının sert sesi ilişti. “Beni suya iteklemeyi kes! Şu an sancı çekiyor. Bu, doğumdaki en normal durum.”

Ardından içeri birilerinin girdiğini duydum. Tuna’yı göremiyordum. Dışarıda kalmış olmasına rağmen sesini yakından işitiyordum. “Bir teknede doğum yaptıracak, buna rağmen duygusuz!”

Kadın bana yaklaşırken Tuna’ya cevap vermekten kendini alamıyordu. “Ben doktorum aptal herif!” diye bağırdı. “Sence de soğukkanlı olmam normal değil mi? Her hafta onlarca bebeği kucağıma alıyorum!”

Dudaklarımdan yeni bir çığlık kopunca nihayet dikkatler bana yoğunlaştı. Bana yavaş adımlarla yaklaşan genç kadın, dağılmış, uzun saçlarını bileğindeki tokayla sıkıca tepeden topladı.

Bir yandan etrafa bakıyor, bir yandan benim durumumu anlamaya çalışıyordu. Eğildi, yavaşça yere oturdu. “Biraz dik oturma gerekiyor. Bu şekilde yatarsan canın yanar.”

Dişlerimi sıkıp bir derin nefes daha aldım. Emir bedenimi hafifçe doğrultmama yardım ederken yeni bir sancıyla tekrar bağırdım. Genç kadın ifadesiz bir suratla bacaklarımın arasını kapatan eteği ve iç çamaşırımı kaldırırken kendi kendine bir şeyler mırıldandı. “Pekâlâ. Bir sorun yok. Açılmaların gayet iyi.”

“Ters giden bir şey var mı?” Emir sakin kalmakta zorlanıyordu.

Kadın hızla başını iki yana salladı. Becerikli elleriyle elbisenin uzun ve bol eteğini çabucak yukarı kadar çekti. Bacaklarımı düzeltti. “Herkesin bağırp çağırması dışında hiçbir sorun yok. Onu korkutuyorsunuz.”

Ardından benim orada olduğumu yeni hatırlamış gibi hafifçe başını kaldırıp bana baktı. Geldiğinden beri ifadesiz olan suratı gevşedi. İlk kez gülümsedi. “Merhaba. Birazdan sancıların bitmiş olacak. Bana güven. Olur mu?”

Sesinde teskin edici bir tını vardı. Rahatlamaya çalıştım. “O-olur...” diye zorlukla konuşabildim.

“Ambulans az sonra gelecek. Bu süreci ben kontrol edeceğim. Merak etme, erken doğum sık karşılaşılan bir durumdur. Hiçbir problem yok.”

Bir nefes daha aldım. “Ta-tamam.”

“Senden tek istediğim, derin nefesler alıp vermen. Bunu yapmayı bırakma olur mu?”

Çaresizce başımı salladım. Sancılar iyiden iyiye artarken genç kadın bacaklarımın arasına eğildi. Başım geriye düşmüştü, olanları idrak edemediğim bir anın içine girmiştım.

“Birazdan güçlü bir şekilde ıkınmanı isteyeceğim. Duydun mu?”

Sesimi çıkaramadım. Sadece derin nefesler alıp verebiliyordum.

“Güzel,” dedi. “Gayet iyi gidiyorsun. Şimdi bu ufaklığı bana gönder bakalım. Evet... Biraz daha...”

Gözlerimden yaşlar süzülürken var gücümle ıkındım. Canım inanılmaz derecede yanıyordu.

“Devam et! Bırakma,” diye otoriter bir sesle emretti.

İnsanların gürültüsü o an için silik bir uğultudan ibaretti. Yalnızca bu genç kadını duyabiliyordum. Bu çaresiz anda o ve ben vardık. “Bir daha!” diye bağırdı.

Tekrar ıkındım. Kalan son gücümü buna harcadığım için dirseklerim titredi, kendimi yavaşça yere bıraktım. “Olmuyor!” diye bağırdım ağlarken. “Yapamıyorum!”

“Yapacaksın!” diye bağırdı. Ardından uzanıp çenemi tuttu. Dikkatimi ona vermemi sağladı.

“Dışarıdaki tatlı çocuk senin değil mi? Bu ilk doğumun değil.”

“E-evet...” diyerek nefes aldım. Ter içinde kalmıştım.

“Güzel. Şimdi bize bu hediyeyi bir kez daha ver bakalım. Onu görebiliyorum, seni bekliyor.”

Bir süre sonra kadını duyamamaya başladım. Bayılacak gibiydim. “Yapabilirsin!” diye bağırdı. “Haydi!”

Doğrulmaya çalışıp bir kez daha ıkındım. Kalan son nefesimi bunun için harcarken bütün vücudum bitap düşmüştü. Sancuların neden olduğu yorgunlukla çökmüştüm. Kendimi Emir’in beni sıkıca tutan kollarına bıraktığımda kulağıma ömür boyunca unutamayacağım o ses çalındı.

Oğlum ağlıyordu!

“İşte böyle...” diye fısıldadı genç kadın tatminkâr bir gülümseme ile. Yaşadığım duygu yoğunluğu ile ağlamaya başladım. “İyi mi?”

“Çok iyi,” diye yanıtladı. “Yakışıklı ve çapkın bir oğlun oldu. Bana göz kırıyor.”

Kadının beni rahatlatmak için böyle konuştuğunu biliyordum. Bu kez mutluluktan ağlamaya başladım. Her şey daha aydınlık, parlak bir hâl alırken insanların sesi de zihnimde yankılanmaya başladı. Bir ambulansın geldiğini işitiyordum. “Onu birazdan kucağına alabileceksin,” diye mırıldandı genç kadın. “Tamam mı?”

Hıçkırırken gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Sert siması pırıl pırıl bir gülümseme ile aydınlandı. “Vazifem.”

Başım, Emir’in kucağındayken o benim saçlarımı yavaş yavaş okşuyordu. Kulağıma heyecanla bir şeyler fısıldıyordu ancak tam olarak anlayamıyordum. Hayal meyal doktorla konuştuğunu duydum. Sanırım ismini soruyordu.

Kadının sert sesi kulağıma ilişti. “Rüzgâr. Adım Rüzgâr.”

Gözlerim huzurla kapanırken Emir, saçlarımı okşamaya devam ediyordu. Sonunda kurtulmuştuk. Oğlumun artık bir adı vardı. Hayatını borçlu olduğu bu güzel kadın, ona şimdi de ismini hediye edecekti.

Emir, alnıma sıcak dudaklarını bastırırken fısıldadım.

“Haklıymışsın. Rüzgâr bize ‘Hoş bulduk!’ dedi, sevgilim...”

TEŞEKKÜR

Mavi Gece'ye ait son satırları yaklaşık altı yıl beklemenin ardından sabırla okuyan güzel okuyucularım, bu kitabın yapraklarına dokunurken aslında kalbime ve zihnime de dokunan güzel savaşçılarım, size gönülden teşekkür ederim.

En güçlü ilham kaynağım güzel annem; iyi ya da kötü zamanlarımda her daim eşsiz desteğini hissettiren, bir kız kardeşten çok daha fazlası olan Rabiş'im; her hatamda daha iyisini yapabileceğime beni inandıran canım Ezgi'm; pes etmek üzere olduğumuz anlarda birkaç sihirli cümlesiyle beni yaşama döndüren biricik Ayça... Bir an evvel kitabı okuma heyecanı ile ve mizahıyla beni güldüren canım Hasan; enerjisi ile neşem olan Samet; her zaman destekleri ile yanımda olan samimiyet abidelerim Fatma, Ceyda, Özge... Yetişemediğim her yerde *Mavi Gece* ve benim için koşturan en özel savaşçılarım Ece, Melike, Merve...

Kitabımızın her detayı için ayrıca çaba sarf eden değerli editörüm Emre Bey...

Ve ismini sayamadığım emeği geçen herkese kalpten teşekkürler.